

Giới thiệu Trò Chơi Của Gã Hề

Thể loại: Đô Thị, Giả Tưởng, Linh Dị

Giới thiệu:

Vừa có lại được tri giác, hẳn phát hiện mình đang bị trói tay chân, thậm chí còn khóa miệng lại???

Gi chứ???

Trong đầu hẳn hiện giờ trống rỗng, nhưng lại có thể nhanh chóng suy luận bằng cách quan sát mọi thứ.

Chỉ là quan sát xung quanh xong, hẳn càng tò mò hẳn rốt cuộc đã làm gì để bị đối xử thế này???

Ai, còn không biết bản thân là nam hay nữ nữa chứ!

Tại sao lại nhốt tao trong bệnh viện tâm thần? Tại sao mọi người đều sợ tao?

Tại sao... tao lại rất muốn cười?

...

Đây là một câu chuyện trong Tổ chức SCP (Special Containment Procedures/ Secure, Contain, Protect - Quy Trình Quản Thúc Cá Biệt) kể về một nhân vật có tính cách kết hợp giữa ngài Holmes và một gã hề luôn gây ra tai họa.

Hãy động não đi, để trí tưởng tượng của bạn bay cao, bay xa đi! Hy vọng bạn sẽ yêu thích bộ truyện.

Lưu ý: Mọi nội dung, diễn biến trong truyện đều là sản phẩm từ trí tưởng tượng của tác giả - nếu có tương đồng, đó chỉ là ngẫu nhiên.

Cùng đọc truyện nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tôi là ai?

Dịch: Chu Nguyên

Trần nhà đang lui nhanh – dần – đều về sau. Cứ cách vài giây, mắt của hắn lại thấy một cái bóng đèn đang phát ra ánh sáng mờ nhạt, thế rồi vụt khuất khỏi tầm mắt.

Hắn cựa quậy thân thể, xác định lại lần nữa là tay, chân, thậm chí đầu của bản thân đều bị cột chặt vào chiếc xe đẩy này, nhúc nhích một cái cũng không được. Hắn muốn nói chuyện, nhưng vị trí bên dưới đôi mắt bị một lớp mặt nạ không rõ làm từ vật liệu gì kẹp chặt lại. Nó thít chặt đến nỗi hắn không thể nhích cảm nhẹ một cái, còn may là lớp mặt nạ ấy có vài lỗ nhỏ li ti để hô hấp.

Hắn nhếch một mắt lên. Sát mí giới hạn của vành mắt, hắn thấy được lỗ mũi của một ai đó cùng mấy cọng lông mũi rậm rạp bên trong... Kẻ đó còn có một hàm râu đều đặn dưới cằm, có lẽ là hơn 40 tuổi.

Gã đó mặc đồ màu trắng, có lẽ do góc nhìn, nên hắn không thể nhận ra đó là loại kiểu cách trang phục nào.

Đó là một người đàn ông! Trừ thông tin này ra, hắn không thể suy luận thêm bất cứ manh mối nào nữa.

Sau đó, hắn liếc mắt sang một bên, nhờ vào biên độ chuyển động rộng nhất của tròng mắt, hắn loáng thoáng trông thấy tiếp điểm giữa vách tường và trần nhà. Vị trí đó cách hắn hơn 02 mét, vừa trên tường đã bong tróc loang lổ, để lộ ra vết mốc meo bên trong. Hơn nữa, vài thân ống nước nhô ra bên ngoài, phát ra tiếng nước chảy tí tách.

Đây là một đoạn hành lang, nhưng do tầm mắt có hạn, nên chẳng biết có cửa sổ, phòng ốc, hay cửa kính các loại ở hai bên hay không.

Từ khi hắn tỉnh lại đến thời điểm này, đã trôi qua 05 phút, nhưng vẫn chưa đi xong cái hành lang này. Thậm chí, hắn cũng không có cảm giác rẽ cua ở một góc tường nào cả. Dù không chắc ăn hoàn toàn, nhưng hắn tin rằng nơi đây rất lớn, có thể là một khu kiến trúc lâu năm.

Sau đó, hắn hít hà không khí xung quanh. Mặc dù không có mùi sơn mới, nhưng cũng chẳng có mùi ẩm mốc cũ kỹ, xem ra chắc chắn có người thường xuyên quét dọn nơi này.

Mình có nên giả vờ ậm ừ một chút, xem coi gã đàn ông kia có cúi đầu xuống nhìn mình hay không nhỉ? Thế là mình có thể thấy được gương mặt của ông ta rồi...

Nhưng ngay sau đó, hắn tự bác bỏ ý nghĩ này.

Trước khi làm sáng tỏ mọi chuyện, tốt hơn hết là hắn không nên làm bất cứ hành động nào. Như thế sẽ ổn hơn.

...

Người đang nằm trên chiếc xe đẩy này hơi quái lạ.

Đầu tiên, hắn hoàn toàn không nhớ rõ lý do tại sao bản thân mình lại xuất hiện ở đây. Chỉ là vừa mở mắt, hắn nhận ra mình bị trói gô trên chiếc xe đẩy nằm ngang này.

Đối với một người bình thường, sau khi tỉnh lại mà thấy mình bị trói như thế, lại còn bị ai đó đẩy đi trong một không gian xa lạ, đoán chừng kẻ đó bị dọa đến nổi la hét ồn ào. Thế nhưng mà, người này rất yên tĩnh, lại quan sát bốn phía như đó là một thói quen.

Tiếp theo! Hắn không biết bản thân mình là ai, dù là một vài chi tiết nhỏ. Hắn không rõ hình dáng, tuổi tác, quốc tịch, hay có bất cứ ký ức tuổi thơ nào về bản thân cả. Thậm chí, hắn đang muốn nhìn một tấm gương, hoặc cố gắng dùng tay sờ thử ngực mình, xem coi mình là một gã đàn ông, hay một người phụ nữ. Mới vừa rồi, hắn định lăm nhăm một vài tờ đơn, để xác định xem chính mình là người quốc gia nào. Nhưng sau đó, hắn liền ngạc nhiên phát hiện ra rằng, chính bản thân mình lại biết rất nhiều ngôn ngữ, thế rồi cuộc tiếng mẹ đẻ của hắn là ngôn ngữ nào?

...

“Dừng!”

Có một tiếng vang nhỏ truyền đến từ dưới chân. Đường như xe đẩy vừa chạm phải thứ gì đó. Tiếp theo, là âm thanh “lách cách” của cửa phòng bị đẩy ra.

Quả nhiên, một khung cửa xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Một tấm bảng dán trên khung cửa ấy, nhưng hắn không nhìn tới tấm bảng ấy ghi chữ gì trên đó.

Xe đẩy rẽ ngoặt một cái, rồi tiếp tục tiến lên, rồi ngừng lại sau 02 phút. Bóng lưng của người đẩy xe hiện ra trong tầm nhìn của hắn. Kẻ đó mặc áo khoác màu trắng, gót áo bị ố vàng, có lẽ là không được giặt sạch từ lâu.

“Là bác sĩ ư?” Hắn nghi hoặc: “Mà cũng không phải, nếu là bác sĩ sao lại lòi thoi lếch thếch đến thế. Cho dù không giặt giũ đồng phục làm việc, thì tại sao kẻ đó lại để lông mũi dài đến thế?”

Két...két...két...

Một cánh cửa khác lại được mở ra, một giọng nói đàn ông vang lên. Rõ ràng đây chính là giọng nói của người đẩy xe, gã bảo rằng: “Nữ sĩ Lưu, kẻ này đến rồi!”

“Gã này dùng ngôn ngữ Hoa, thế là mình vẫn chưa biết được giới tính của mình.” Hắn hơi tiếc nuối.

Sau đó, một giọng nữ vang lên: “Vào đi.”

...

Vừa dứt lời, xe đẩy bắt đầu di chuyển về phía trước, hình như là tiến gần lại chủ nhân của giọng nói vừa rồi.

Hắn thấy một cánh cửa bên cạnh hàng hiên, sau đó là trần nhà trong phòng có chất liệu bằng gỗ. Căn phòng này được tu sửa khá hơn so với điều kiện kiến trúc của dãy hành lang bên ngoài.

“Dừng đứng xe đẩy lên!” Giọng nữ ấy lại vang lên, tiếp theo là những âm thanh xoèn xoẹt do giấy tờ ma sát vào nhau.

Ngay sau đó, bánh đà trục của xe đẩy kêu lên ken két.

Ánh mắt của hắn di động dần...

Đây là một văn phòng làm việc cá nhân khá thơm mát, không quá rộng. Có một vài giá gỗ chất đầy sách vở sát tường, trước mặt hắn là một cái bàn làm việc. Sau chiếc bàn ấy, hắn trông thấy một cô gái có mái tóc đen được buộc cao lên, cúi gằm đầu nên chẳng thể thấy rõ khuôn mặt. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác trắng, mặc dù cách một lớp, nhưng có thể đoán ra dáng dấp cũng không tệ. Lúc này, cô ta đang xem xét một xấp tài liệu trên bàn.

“Tháo mặt nạ của nó xuống!” Cô ta nói, nhưng không hề ngẩng mặt lên.

Đến lúc này, người đàn ông đẩy xe mới bước đến trước ánh nhìn của hắn. Tóc của gã rối bời, có mùi gì đó là lạ. Gương mặt của gã đỏ hồng, chắc chắn do say rượu thường xuyên. Cổ áo khoát màu trắng của người này rất bẩn. Nếu muốn nói có đặc điểm nào dễ gây chú ý từ con người này, đáp án là, gã khá khỏe, sức lực mạnh hơn người bình thường một chút. Cơ mà, nếu đây là một căn bệnh viện, tại sao lại chứa chấp nhân viên y tế lười thôi như thế này?

Là bệnh viện tâm thần!

Ngay một giây sau, hắn đã có câu trả lời cho chính mình, vừa vặn giải thích nguyên do vì sao hắn không ngủ ra được mùi nước khử trùng trên đoạn đường bị đẩy đến nơi đây. Dù gì đi nữa, không có quá nhiều người công tác hay thăm khám tại bệnh viện tâm thần cơ mà, nên số lượng được phẩm cũng rất hạn chế.

“Theo tình hình này, chẳng lẽ mình là một bệnh nhân tâm thần?” Hắn liền nghĩ đến giả thuyết này ngay lập tức.

Mặt nạ được đeo vào rất chặt, nên mất gần một phút mới tháo ra hoàn toàn. Hắn liền há to miệng, phát ra một tiếng “Ây da!”, cơ hồ khá dễ chịu.

Nhưng nhờ nói nhẹ một tiếng như thế, hắn đã dứt kết ra những kết luận như sau:

Thứ nhất: Dựa vào âm thanh, bản thân mình ở khoảng độ tuổi 20, là một người con trai.

Thứ hai: Hắn nhận ra cơ hàm của mình không hề bị tê cứng quá nhiều, chứng tỏ hắn không bị đeo chiếc mặt nạ này quá lâu, có lẽ trước khi hắn tỉnh mới bị đeo lên.

Thứ ba: Hắn muốn kiểm tra thử xem giọng nói của hắn có gì đặc biệt hay không, nhưng xem ra cũng bình thường mà thôi. Như vậy, vấn đề lại xuất hiện. Tại sao đã trói chặt tay, chân của hắn rồi, mà còn đeo lên chiếc mặt nạ ấy để khóa kín cả miệng mồm? Chẳng lẽ hắn là một con bệnh tâm thần hay cần người bừa bãi?

Lúc này, dường như cô nữ bác sĩ kia đã xem xong tài liệu: “Anh ra ngoài trước đi!” Cô ta nói xong, bèn sắp xếp đồng văn bản đó lại, rồi đặt sang một góc bàn.

“Vâng, thưa nữ sĩ... À... Tôi đứng ngay ngoài cửa, nếu cô cảm thấy có gì khác thường, có thể gọi tôi vào ngay.” Người đàn ông kia nói xong bèn đi ra khỏi phòng, rồi đóng cửa lại.

Gã ta gọi cô gái này là “nữ sĩ”, chứ không gọi là bác sĩ hay y sĩ? Chẳng lẽ là do thói quen cá nhân của gã đó? Hoặc do cô gái này không phải là bác sĩ? Chẳng lẽ nơi đây không phải là bệnh viện tâm thần? Dĩ nhiên, tạm thời thì hắn không thể có đáp án cho những câu hỏi này.

Một thực tế khác nữa, ngoại trừ đôi mắt và cái miệng được thả tự do ra, cả người hắn đều bị trói gô, không thể nào nhúc nhích. Vậy tại sao gã kia lại mang giọng điệu tựa như hắn rất nguy hiểm, buộc lòng gã phải đứng ngoài cửa đề phòng, giăng sẵn trận địa để đối đầu quân địch, sẵn sàng xông vào đây bất cứ lúc nào?

Hắn vẫn bị trói trên xe đẩy như cũ, nhưng đầu óc suy nghĩ liên tục. Hắn suy nghĩ rất nhanh, tựa như việc nhìn ngó xung quanh là một dạng ý thức mất tự chủ vậy. Hắn cứ quan sát, phân tích, liên tưởng, và... cơ bản là không dừng được những hành động mang tính chất trí não đó!

Lúc này, cô gái trước mặt đã ngẩng đầu lên. Ngược lại, hắn cũng đang tập trung tinh thần, nhìn cô ta chăm chăm. Cái trạng thái nhanh chóng tập trung vào một điểm như này có lẽ đã quá bình thường đối với hắn.

Người phụ nữ này có vẻ hơn 30 tuổi, trang điểm nhạt, phù hợp tính chất nghề nghiệp của cô ấy. Ánh mắt cô ta bộc lộ rõ một nét tự tin của người phụ nữ thành đạt, nếp nhăn ở khóe miệng và mắt rất nhạt, chứng tỏ không thích cười, hoặc tự bản thân cô ta có cách chăm sóc da khá tốt. Trên lớp son môi, hắn thấy một vết hằn nhỏ nhỏ. Đó là do thói quen cắn bút ư? Hay do gặm ngón tay nh? Không, là hút thuốc lá! Hoa tai trông có vẻ bình thường, nhưng chắc chắn là hàng hiệu, vì cô gái này là kẻ có hiểu biết, không thích chơi trội, dĩ nhiên, cũng rất giàu có.

Áo khoát màu trắng của cô ấy rất sạch sẽ, ủi phẳng phiu từng góc cạnh... À, đúng thật là một người phụ nữ mạnh mẽ. Cô ấy không đeo name tag, mà dù có đeo, thì đứng xa thế này, hắn cũng không thể đọc rõ chữ bên trên. Nhưng phải chi cô ta có đeo name tag, hắn đã có thể đoán sơ sơ tay thuận của cô ấy. Bên cạnh đó, người phụ nữ xuất sắc này không hề đeo bất cứ chiếc nhẫn nào trên tay...

Chẳng biết những thứ mà hắn đang ngắm nghía có tác dụng gì hay không, chỉ là, những thông tin phân tích ấy cứ xuất hiện trong đầu hắn trong nháy mắt.

Hiện tại, cô ta bắt đầu mở lời:

“Này...”

Người bị trói trên xe đẩy cũng không trả lời, vì chỉ với một âm thanh “Này”, hắn không thu nhận được bất cứ thông tin gì cả. Do đó, hắn chọn cách im mồm, chờ xem kẻ đối diện nói gì tiếp theo.

“Trần Tiểu đúng không?” Cô ấy hỏi.

“A, là Trần Khiếu à, hay là Trần Hiếu!” Hắn biết rõ, đây là tên của hắn. Sau đó, hắn nhủ mảy: “Không! Không đúng, là Trần Tiểu mới đúng!”

Dù chỉ nghe qua cô gái phát âm một lần, nhưng chẳng rõ vì sao, hần cảm thấy hần nên được gọi là Trần Tiểu, mặc dù cái tên này có vẻ quái quái.

“Tiểu” nghĩa là “Cười!” Con người ta luôn thích cười cơ mà. Hần thầm nghĩ như thế, dường như rất hài lòng khi tên mình lại có nghĩa là “Cười.”

Tiếp theo, hần nhếch môi, vắn ra một nụ cười. Sau đó, hần vô cùng ngạc nhiên, vì cảm giác ra được, hình như khóe miệng của chính mình lại rộng hơn bình thường.

Cô gái trước mặt nhú mày lại, tựa như đang nhìn thấy một cảnh tượng buồn nôn nào đó.

“Ặc... xem ra khi mình cười nhìn rất xấu xí nha.” Trần Tiểu nghĩ thế, nhưng hần có để ý gì đâu. Hần còn lè lưỡi ra, liếm môi một cái.

Dường như im lặng từ đầu phim đến cuối phim cũng ngại, nên hần nói nhỏ một câu: “Này, chào cô!”

Sau đó, tự bản thân hần sững sờ.

Ban đầu, hần chỉ phát ra âm tiết “Ây da” đơn giản. Nhưng hiện tại, sau khi nói ra một cụm từ hoàn chỉnh, Trần Tiểu phát hiện ra giọng nói của mình hơi the the, bén nhọn, tạo cảm giác chói tai.

“Nói gì đó?” Nữ sĩ Lưu đang ngồi sau chiếc bàn bèn nhú mày lần nữa. Hiển nhiên, cô ta không nghe rõ hần đang nói gì.

Thật ra, do Trần Tiểu cố gắng hạ thấp âm lượng giọng nói.

“Khục! Khục... Tôi nói là... Chào cô!” Trần Tiểu hắng giọng, giả bộ là mình đang cố gắng nói to lên, nhưng sau đó vẫn phát ra âm thanh lí nhí.

Nữ sĩ họ Lưu thở dài, đành cảm hồ sơ, đứng lên một cách bất đắc dĩ, tiến lại gần hần.

Và đây chính là kết quả mà Trần Tiểu đang âm mưu này giờ.

Cô ấy cao khoảng trên dưới 01 mét 68, cả người hơi gầy. Tà áo khoát trắng bên dưới chẳng có gì đặc biệt. Cô ta mặc quần tây dài, màu đen, mang giày cao gót. À, nếu vậy chiều cao của cô ấy chỉ tầm 01 mét 65 mà thôi, hoặc có thể thấp hơn?

Ấy thế mà, tại sao một người bác sĩ lại mang giày cao gót như thế? Chỉ là, chi tiết này không gọi là thêm bất cứ manh mối gì.

Lúc này, nữ sĩ họ Lưu đến gần Trần Tiểu, cách khoảng nửa mét, rồi cô ta đứng lại. Có lẽ cô ấy nghĩ rằng cô ấy có thể nghe rõ hần nói chuyện ở khoảng cách này, nhưng có khả năng cao hơn là... Cô ấy không muốn đến gần mình hơn nữa.

“Cổ họng của cậu bị gì?” Cô ta chau mày, hỏi.

“Khụ khụ!” Lúc này, Trần Tiểu giả vờ ho khan một cái, rồi tạo dáng cổ họng đã thông suốt, rồi nói chuyện bằng âm lượng thông thường: “Không sao rồi.”

Nữ sĩ họ Lưu nhún vai, cúi đầu xem xấp văn kiện trong tay, nói: “Xem ra chúng ta có thể giao lưu một cách bình thường được rồi. Vậy là từ giờ phút này trở đi, tôi hỏi cậu cái gì, cậu trả lời cái đó. Nếu cậu chịu hợp tác, có lẽ cậu sẽ có thể tự kiểm tra cho mình một cơ hội xuất viện. Nếu cậu không chịu hợp tác, xét theo tính nguy hiểm của cậu, cậu chắc chắn sẽ bị giam giữ tại đây đến cuối đời.”

Sau đó, cô ta ngừng lời một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt Trần Tiểu, hỏi: “Cậu hiểu không?”

“... Xem ra nơi đây đúng là bệnh viện tâm thần, còn tôi chính xác là một bệnh nhân tâm thần rất nguy hiểm. Chẳng lẽ tính chất nguy hiểm của tôi đã đến đẳng cấp bị biệt giam riêng một phòng, và cả đời này cũng không được thả ra hay sao?” Trần Tiểu suy nghĩ trong yên lặng, nhúc nhích thử cánh tay đang bị trói chặt: “Thật vậy rồi, đúng thật là mình khá nguy hiểm mới bị trói thế này.”

Như vậy, vấn đề mới lại hiện ra. Cô gái này nói rằng mình có thể tự kiểm tra được một cơ hội xuất viện. They lý thuyết, dạng bệnh nhân nguy hiểm như tôi không bao giờ được xuất viện. Chẳng lẽ, trạng thái tinh thần của tôi đã tỉnh táo hẳn, gần đến cấp độ tiêu chuẩn cho ra viện ư? Vậy hiện tại, liệu rằng tôi đang chuẩn bị tiếp nhận cuộc kiểm tra đo lường để bệnh viện quyết định có nên cho tôi xuất viện hay không?

Mà cũng không đúng, nếu quả thật tôi nguy hiểm đến thế, đâu có ai ngu mà cho tôi xuất viện. Ai ai đều phải có cùng nhận thức là nhốt tôi đến cuối đời ấy chứ, như vậy mới hợp lý.

Do đó, cô gái này bảo tôi phải hợp tác thật tốt, rốt cuộc cô ta đang ám chỉ chuyện gì?

Trần Tiểu cứ suy nghĩ miên man như thế, dù hần biết rõ hần chuẩn bị có hết mọi đáp án cho những điều mà hần đang nghi ngờ. Thế nhưng mà, hần vẫn không tự chủ được luồng suy nghĩ của chính mình.

“Tôi hiểu, thưa nữ sĩ!” Trần Tiểu trả lời, bèn nở một nụ cười hết sức lễ phép.

Nữ sĩ họ Lưu nhú mày lần nữa, tựa như cảm giác muốn ói mửa trước nụ cười này.

Trần Tiểu bắt buộc cảm thấy khó chịu trong lòng: “Không lẽ bỏ mày cười nhìn xấu xí đến vậy ư?”

Chương 2: Hợp đồng

Dịch: Chu Nguyên

"Câu hỏi thứ nhất: Có một người bị bệnh tật hành hạ nằm trước mặt cậu! Kẻ đó vô phương cứu chữa rồi, chỉ có thể nằm chờ chết trong nỗi đau đớn. Nếu cậu có một khẩu súng trong tay, vậy hãy cho tôi biết..."

A: Thử động viên gã, để gã vững tin sống tiếp.

B: Báo cảnh sát, để nhân viên chuyên môn đến xử lý.

C: Dùng súng kết thúc nỗi thống khổ của kẻ đó, rồi đi tự thú.

D: Dùng súng kết thúc nỗi thống khổ của hắn, rồi che giấu tội danh."

Rõ ràng rằng, câu hỏi này là dạng câu bình thường nhất trong tất cả những câu hỏi thông thường khi trắc nghiệm tâm lý. Kế tiếp, người hỏi sẽ nêu lên hàng loạt đề mục, mà mỗi đáp án được chọn sẽ đối ứng với một số lượng điểm quy định sẵn. Cuối cùng, tăng giảm một chút, hỏi họ trắc nghiệm ra tình trạng tâm lý của một người.

Nhưng dạng kiểm tra này khá là mơ hồ, lại cực kỳ sai lệch, cơ bản là đâu có đoán ra được những gì mà một bệnh nhân tâm thần đang suy nghĩ...

"Vì lẽ đó, đây không phải là một bài kiểm tra để quyết định xem mình được xuất viện hay không." Trần Tiểu nghĩ thầm.

Đầu tiên, dĩ nhiên là hắn biết bốn câu đáp án này lần lượt đại diện cho kết quả như thế nào. Như vậy, nếu bỏ qua thực tế quyết định xuất viện, thật sự chính bản thân hắn nên làm gì đây? Giết gã ư? Cứu gã à? Hay báo cảnh sát? Hay mình nhìn dáng vẻ đau đớn của gã thì cười to, rồi ghế sát lỗ tai của gã, thì thầm báo cho gã biết sự đáng sợ của căn bệnh này, xem gã trụ được bao lâu trước khi hóa điên. Không thôi mình sẽ...

Trong thoáng chốc, vô số khả năng sinh ra trong đầu hắn. Cơ mà, điều khiến Trần Tiểu ngạc nhiên chính là - quả thật hắn không biết bản thân mình muốn làm gì.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái. Mỗi một cá nhân chính là hình chiếu của tiềm thức bản thân, ví dụ như kẻ đó biết mình sợ nhện, biết bỏng nước sôi sẽ rất đau. Đây chính là một sự suy nghĩ xuất phát từ bản năng.

Thế nhưng, có vẻ như Trần Tiểu không có năng lực này. Vô số khả năng sản sinh trong đầu hắn như một chiếc đĩa quay. Trước khi chiếc đĩa ấy ngừng lại, hắn vẫn chưa biết mình sẽ làm gì.

Loại cảm giác kỳ diệu này khiến Trần Tiểu cảm thấy... rất thú vị! Thậm chí, hơi buồn cười!

Dĩ nhiên, hắn chắc chắn không cười! Hành động thể hiện việc mất năng lực khống chế hành vi bản thân có thể bị xếp vào trạng thái điên cuồng. Hắn không ngốc, nên hắn hiểu rõ mình đang rơi vào hoàn cảnh nào.

Vì thế, hắn mất khoảng 1/10 giây để suy nghĩ tất cả mọi vấn đề, lại dùng 9/10 giây để quan sát cánh cửa sổ nằm phía bên phải căn phòng, ngửi nhẹ mùi vị nơi này, rồi nháy mắt một cái. Để rồi, hắn nói bằng mọi giọng chắc nịch, nhưng không hề giả tạo rằng: "Chọn B!"

Nữ sĩ họ Lưu ghi gì đó vào xấp hồ sơ, rồi hỏi thêm một số câu nữa.

...

Những câu hỏi này không khác nhau cho lắm, bao quát hỏi về lòng khoan dung, giá trị quan, tôn trọng tánh mạng nhân loại,... Hơn nữa, chúng rất đơn giản, vừa nghe qua đã biết đáp án chính xác là gì. Vì thế, Trần Tiểu cảm thấy nhàm chán dần.

Bởi vậy, hắn bèn nhất tâm nhĩ dụng, vừa trả lời câu hỏi trắc nghiệm từ người phụ nữ trước mặt, vừa quan sát bốn phía xung quanh.

Ừ thì... Vách tường vừa được quét vôi cách đây một thời gian ngắn, trang trí tạm được. Nơi này có máy đun nước, điều hòa, trên giá sách có nhiều sách nhưng chẳng phải loại tài liệu công việc. Từ đó chứng tỏ người phụ nữ này không có nhiều việc cần xử lý tại đây. Cho dù là có việc cần xử lý, cũng sẽ không liên quan đến những người bệnh ở khu này. Mặc dù ghế không lớn, nhưng trông có vẻ thoải mái, nếu nằm ngủ chắc chắn sẽ tạo ra cảm giác cực kỳ thư giãn. Thông thường, bệnh viện không nên bố trí một phòng làm việc cá nhân cho bác sĩ như thế này. Nói cách khác, có lẽ người phụ nữ này nằm

trong ban lãnh đạo của bệnh viện. Từ đó, có thể hiểu được nguyên nhân vì sao người phụ nữ này không đeo name tag nhân viên. Nhưng xét về cử chỉ của cô ta, người phụ nữ này hẳn là dạng lãnh đạo ở tuyến đầu, luôn ra sức làm việc với các hạng mục bên ngoài, thay vì ngồi chăm chăm một chỗ.

Lúc này, ánh mắt của Trần Tiểu bị hấp dẫn bởi một vài thứ gì đó trên giá sách. Chúng bao gồm bút máy, một vài quyển vở, một tách giữ nhiệt to trong suốt, loại không có quai cầm. Nhìn xuyên qua vách trong suốt, hẳn thấy còn một ít nước trà bên trong... và một cái khung ảnh đằng sau cái tách ấy. Hẳn không nhìn ra trong ảnh có những ai.

Trần Tiểu lại liếc sang bàn làm việc, rồi nhanh chóng cho ra kết luận.

Phòng làm việc này không phải là phòng riêng của nữ sĩ họ Lưu trước mặt này. Cô ấy chỉ tạm thời dừng chân ở đây một lát. Không phải đơn giản từ việc hẳn không trông thấy gạt tàn thuốc nơi này, mà là do tách giữ nhiệt to đứng kia mà hẳn mới có thể đoán ra. Chủ nhân của cái tách ấy phải là một người đàn ông, mới sử dụng kích cỡ chén to như thế. Hơn nữa, có thể là người đàn ông ấy rất tôn trọng, hoặc e ngại cô gái này, chứ không chỉ là phép lịch sự tối thiểu. Tuy không thể xác định trăm phần trăm, nhưng cách suy đoán này có thể giải thích cho hẳn một vài nghi vấn trước đó.

Như vậy, nếu mở rộng vấn đề hơn, liệu nữ sĩ họ Lưu này có phải là nhân viên thuộc biên chế của bệnh viện này hay không? Lý do là, nếu cô ấy là nhân viên nơi này, mà ở chức lãnh đạo, vậy tại sao không mang hẳn vào phòng làm việc riêng của cô ấy? Thậm chí là không cần thực hiện bài phỏng vấn xuất viện nhằm chán chảng có chút ý nghĩa nào như thế này. Phải chăng cô ấy là nhân viên cho một đơn vị hay tổ chức nào khác? Dù đoán mò như thế, nhưng cũng có cơ sở, không thì cô ấy sẽ không bị điều động đến đây vào ngày lúc tối mù tối mịt như thế này.

À, phải rồi, Trần Tiểu khẳng định lúc này là buổi tối, dù gì đi nữa, hẳn vừa liếc ra cửa sổ cơ mà. Đồng thời, vào ngay thời điểm mà Trần Tiểu nói ra đáp án sau 01 giây kể từ khi nữ sĩ họ Lưu hỏi xong câu hỏi thứ nhất, hẳn đã quan sát rõ một số đặc điểm. Không có ánh đèn chiếu ngoài cửa sổ, phòng này không lạnh lắm. Mặc dù khó mà xác định hiện đang ở vào mùa nào trong năm, nhưng hẳn cảm nhận rõ nơi này không sử dụng loại máy sưởi thủ công. Không có sương đọng trên gương, hiện không phải là cuối thu hoặc cuối đông, dĩ nhiên không bài trừ khả năng nơi này nằm lệch về phía khu vực nhiệt đới!

Tại sao hẳn không buồn ngủ, hay do thường xuyên thức khuya nên quen?

Nếu nhiệt độ càng cao, vậy hiện tại không quá khuya. Giả thuyết đang là mùa xuân, vậy khả năng cao nhất chính là giờ này tầm 08:00 - 12:00 tối. Ngoài cửa sổ rất yên tĩnh, không có tiếng xe, tiếng nước chảy, tiếng gió. Có lẽ là cách xa khu vực dân cư.

Những thông tin này chẳng quan trọng gì lắm, vốn dĩ định miêu tả sơ lược, ai ngờ không cẩn thận lại viết rõ ra, chẳng phải để câu chữ đâu!

Quay lại nội dung chính, cô gái này là nhân viên của tổ chức nào, mà lại để các vị lãnh đạo cấp cao của một bệnh viện tâm thần tôn kính đến thế, thậm chí đủ quyền xét xuất viện cho một bệnh nhân tâm thần nguy hiểm như tôi? Chẳng lẽ tôi ra ngoài xã hội sẽ gây ra chuyện nguy hiểm gì ư? Đáng nhẽ cô ấy không nên nắm giữ quyền hạn lớn như vậy chứ?

Trong thời gian Trần Tiểu ngẫm nghĩ, bài kiểm tra của nữ sĩ họ Lưu cũng sắp kết thúc rồi.

"Câu hỏi cuối cùng...à... Cậu có phải là người phản chủ nghĩa xã hội hay không?"

Trần Tiểu nhú mày. Dựa vào những câu hỏi ban nãy, hiển nhiên câu hỏi cuối cùng này lại hỏi hột một cách khó tin. Hẳn quan sát về mặt của nữ sĩ họ Lưu lần nữa, thấy cô ta đang mất kiên nhẫn dần... Lúc này, Trần Tiểu có một suy đoán nhỏ, rồi lập tức chứng thực suy đoán của mình ngay tức thì.

"Ày da..." Hẳn hít hà bằng mũi vài lần. Đây là một cách phát âm rất tinh tế. Nó vang lên rất ngắn, lại nhỏ, khiến người đối diện nghe không rõ, nhưng lại nhận ra đó là một âm tiết, có vẻ giống chữ "Ừ!". Nếu như dùng cách phát âm này để trả lời câu hỏi vừa rồi, nó sẽ mang ý nghĩa: "Đúng!" Thế nhưng, âm này quá mờ nhạt, quá nhỏ, vì thế người nghe sẽ nghi ngờ, đồng thời khó mà xác định đó có phải là câu trả lời hay không. Mà lúc này, Trần Tiểu vẫn còn thừa cơ hội để đối đáp án thành "Không phải!"

Lý do gì khiến Trần Tiểu làm vậy? Bởi vì hẳn muốn nhìn phản ứng của nữ sĩ họ Lưu này.

Quả nhiên, cô ấy không hề xác nhận đáp án của Trần Tiểu, mà chỉ biểu hiện ra tư thái "cuối cùng cũng xong việc." Cô ta thờ phào một hơi, tỏ ra thoải mái hơn ban nãy, rồi tiện tay ghi gì đó vào xấp hồ sơ.

Đến lúc này, Trần Tiểu đã có thể xác nhận - đợt kiểm tra này không hề quan trọng như người phụ nữ này trình bày từ lúc đầu.

"Như vậy, màn kịch quan trọng chắc chắn còn ở phần sau." Hẳn nghĩ thế.

Đúng như hẳn đoán, nữ sĩ họ Lưu xoay người, tiện tay ném xấp hồ sơ kia lên bàn làm việc, rồi cầm một quyển vở to, tựa như các quyển sách đóng bản thảo hợp đồng lên, lại lấy một đồ vật gì đó, rồi bước đến trước mặt Trần Tiểu lần thứ hai.

"Chúc mừng cậu đã thông qua bài kiểm tra tâm lý. Cậu đạt được sự vinh hạnh to lớn để có thể nhận lấy một cơ hội hợp tác với chúng tôi." Cô ta nói với hẳn như thể bằng một tốc độ khá nhanh, chứng tỏ cô ấy thường xuyên nói dạng văn bản này.

"Công ty chúng tôi chuyên nghiên cứu, chế tạo một vài sản phẩm mới mẻ. Tạm thời, cậu không cần thiết phải biết đó là những sản phẩm gì.

Cậu chỉ cần biết một điều rằng, cậu được chọn vì cậu là người tình nguyện đến thử nghiệm một vài tính năng của các loại sản phẩm đó.

Có thể sẽ gặp nguy hiểm trong quá trình kiểm tra, cơ mà chắc cậu cũng biết rõ, cuộc đời mà, khơi khơi uống nước cũng có thể gặp rủi ro chết người.

Nói chung, nếu cậu hoàn thành đợt kiểm tra tính năng cho sản phẩm mới, cậu sẽ được phóng thích.

Hơn thế nữa, tất cả mọi loại tội danh của cậu, những hồ sơ ghi chép về khả năng nguy hiểm tiềm tàng từ cậu, bệnh án của cậu, và tất cả những chuyện xấu xa mà cậu ghi ra đều được xóa sạch sẽ. Cậu được phép quay lại xã hội, bắt đầu một cuộc sống mới."

Những lời này, nữ sĩ họ Lưu nói rất rành rẽ, sau khi cô ấy cầm quyển vở kia, cũng lật nhanh đến trang cuối cùng.

"Chỉ cần cậu in một dấu vân tay lên đây mà thôi!" Cô ta nói: "Hiện tại cậu có 20 giây suy nghĩ - muốn tranh thủ cơ hội được tự do, hay quay lại phòng bệnh kia sống nửa đời còn lại... À há, còn 10 giây, 9, 8,..."

Đây là một kỹ xảo đối thoại rất đơn giản, đặt hai sự lựa chọn có tính đối lập trước mặt người nghe, sau đó dùng thời gian hạn hẹp để hối thúc bạn nhanh chóng nói ra lựa chọn. Lúc này, người nghe chắc chắn sẽ chọn lựa phương pháp vừa nghe qua vô cùng tốt đẹp, còn thời gian đâu mà suy xét những rủi ro ẩn giấu sau lưng.

Nhưng Trần Tiểu không như thế.

Hắn biết rõ ý nghĩa của hai sự lựa chọn này.

Nếu hắn ký hợp đồng này, nó sẽ trở thành một chiếc hố to. Khi mọi người biết rõ chân tướng, chắc chắn sẽ vô cùng hối hận quyết định ngày hôm nay của chính mình.

Vì lẽ đó, hầu như hắn chẳng cần nghĩ ngợi chi hết, nói thẳng thừng: "Tôi đồng ý!"

Đạch... Đúng vậy, hắn đồng ý rồi.

Bởi vì, hắn không thể nào chấp nhận cái phương pháp còn lại. Trần Tiểu không chấp nhận được bản thân bị ném về căn phòng bệnh kia. Dù ký tờ hợp đồng này, hắn có rủi ro đối mặt với những chuyện đáng sợ đến nhường nào đi nữa, ít ra hắn vẫn có thể cảm nhận được một vài điều thú vị,

Thú vị!... Trần Tiểu đột nhiên ngẫm nghĩ về từ này. Cùng lúc hắn, dường như hắn nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng thứ mà hắn luôn theo đuổi trong cuộc sống.

"Cuộc sống phải có thú vị, đó mới là cuộc sống!" Hắn nghĩ thế, bèn bật cười một cách không khống chế nổi mình! Đúng vậy, hắn rất muốn cười!

"Haizz... đúng là cái thứ..." Nữ sĩ họ Lưu trước mặt lăm bảm gì đó. Trần Tiểu biết rõ, một nửa câu còn lại của cô ả là "muốn ối quá!"

Nhìn tao cười thế này, mày mắc ối lắm à?

Lúc này, nữ sĩ họ Lưu nhú mày, lấy con dấu đóng vào ngón tay phải của tôi, rồi nói: "Ấn vào."

Do tay tôi bị trời chặc, nên hắn khó khăn lắm mới chạm được vào con dấu kia. Nó nhom nhóp, rất khó chịu.

Ngay lập tức, nữ sĩ họ Lưu đưa quyển vở văn kiện đến.

"Nhanh!" Cô ta nói rất đơn giản.

Trần Tiểu vẫn thế, chặt vật vờ ngón tay cái đến, nhấn vào tờ hợp đồng.

Nữ sĩ họ Lưu cầm hợp đồng, xem lại, gạt nhẹ đầu, rồi xoay người cầm xấp văn kiện trên bàn lên, nhét vào trong ngực áo.

Sau đó, cô ta đẩy cửa, đi ra ngoài.

Trần Tiểu nghe rõ tiếng cô ta bàn giao cho nhân viên y tế vừa đẩy xe lăn ban nãy: "Trời sáng sẽ có người đến đón hắn..."

"Thưa vâng! Cô Lưu!" Người đàn ông kia trả lời.

Sau đó, âm thanh của giày cao gót nện xuống sàn nhà càng lúc càng xa dần...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nhà giam

Dịch: Laoshu

Trần Tiểu lại bị đeo chiếc mặt nạ kia lên, khiến hắn thấy có chút không thoải mái. Sau đó, chiếc xe đẩy được đặt nằm ngang lại, người đàn ông đó đẩy hắn quay về theo con đường cũ.

Lúc này, hắn lại được đẩy ngang qua cánh cửa đầu tiên mà hắn đi qua sau khi tỉnh lại. Tấm bảng treo trên khung cửa mà hắn không nhìn rõ lúc này ghi dòng chữ: "Cấm hút thuốc".

Đi được một lúc, Trần Tiểu bị đẩy vào một chiếc thang máy. Trong tầm nhìn của mình, hắn có thể thấy bảng hiển thị bên hông cửa đang hiện lên con số "3" màu đỏ tươi.

Tiếp sau đó, thang máy khẽ lay động, màn hình hiển thị:

"2"

"1"

Thang máy vẫn tiếp tục đi xuống, nhưng con số trên màn hình lại chậm chạp không thay đổi. Cuối cùng, sau khoảng thời gian dài hơn hẳn khi những con số nhảy trước đó, màn hình mới nhảy số:

"B1"

Từ trên đỉnh đầu vang lên âm thanh mở cửa, Trần Tiểu bị đẩy ra khỏi thang máy.

Tầm trần ốp phía trên không cao lắm, chứng tỏ tầng ngầm thứ nhất này không cần thiết phải có không gian rộng lớn, chỉ là nó được cố ý xây dựng tại nơi khá sâu này. Còn việc có tầng ngầm thứ hai hay không, điều này chẳng quan trọng.

Ánh đèn nơi đây rất sáng, sáng tới mức khiến xung quanh phủ màu trắng loá. Tiếng xe đẩy kêu "lộc lộc" vang vọng khắp bốn phía. Từ âm thanh vọng lại, nơi đây có vẻ có những ô trống. Trần Tiểu lại liếc trông mắt về một bên, liền thấy mấy ô cửa song sắt như loại dùng cho phòng giam, chỉ là được sơn lên lớp sơn màu trắng. Nơi này rất yên tĩnh, chẳng rõ bên trong có người hay không.

Lúc này, một giọng nói đàn ông vang lên ngay trên đầu hắn: "Xong việc rồi à?"

Liền sau đó là âm thanh chìa khoá va vào nhau rổn rảng, rồi tới âm thanh mở cửa, nghe chừng là một cánh cửa sắt rất nặng.

"Ừ, hình như tên nhóc này đã vượt qua được bài trắc nghiệm gì đó rồi! Ngày mai sẽ có người đến đón hắn đấy!" - Người đẩy xe đáp lời, đồng thời tiếp tục đẩy chiếc xe tiến về phía trước.

Trần Tiểu nhìn thấy một khung cửa được làm từ thanh sắt rất thô to lướt qua tầm mắt của mình, sau đó lại nghe thấy một âm thanh mở cửa, nhưng lần này có thể nghe ra đây không phải là cửa sắt.

"Chẳng hiểu nổi tại sao phải tìm đến thằng nhóc này nữa, bọn họ không biết tên này rất nguy hiểm ư?" Người đẩy xe nói tiếp, đồng thời đẩy chiếc xe vào gian phòng mở ra sau cùng kia.

Ngay từ cách ốp tấm trần cũng có thể nhìn ra đây là gian phòng được đặc chế. Bởi vì, ngoại trừ cái bóng đèn kiểu âm trần ngay chính giữa ra, bao bọc xung quanh đều là lớp bọt biển dày dặn. Đây chính là kiểu phòng được thiết kế riêng để tránh trường hợp những bệnh nhân tâm thần khi phát điên đập búa.

Lúc này, chiếc xe đẩy được dựng lên, hắn liền nhìn thấy được bức tường ngay trước mặt cũng được che phủ bởi một lớp bọt biển.

"Mặc kệ, không có tên nhóc này, chúng ta càng nhẹ nợ, khỏi phải lo lắng đề phòng mỗi ngày."

Lúc này, chủ nhân giọng nói kia xuất hiện trước tầm nhìn của Trần Tiểu. Người này khoảng trên 40 tuổi, cũng rất trắng kiết, chỉ là hơi bị hói. Giờ phút này, ông ta vừa nói chuyện với người đẩy xe kia, vừa lấy một sợi dây đai cột vào cánh tay của Trần Tiểu.

"Anh nói xem mấy người kia làm nghề gì?" Người đàn ông đẩy xe vừa hỏi vừa bắt đầu cột dây đai cùng.

Người đàn ông hỏi đầu nhún nhún vai đáp: "Ai mà biết! Nhưng mà nhìn cái điệu bộ nhún nhường của viện trưởng, chắc chắn là nhân vật lớn đấy! Phóng chừng là người bên Chính phủ ấy."

Lúc này, hai người đã cột xong dây đai, sau đó đem phần dây còn lại cột vòng qua cổ Trần Tiểu kéo đến bên mạn sườn của hắn.

"3"

"2"

"I"

"Tới luôn!"

Hai người đồng thanh hô, chỉ nghe "Pặc" một tiếng, còng tay trên chiếc xe đẩy được mở ra, hai người đàn ông lập tức cùng tóm chặt lấy dây đai, lại vòng thêm một vòng, rồi thắt chặt về sau người hấn.

Hai tay của Trần Tiểu liên bị cột theo tư thế bắt chéo tay, chỉ có cổ tay và bàn tay là còn động đậy được đôi chút.

Sau một hồi bận rộn, rốt cuộc hai người đàn ông cũng lôi được Trần Tiểu đã bị trói tay gô cổ từ trên xe đẩy xuống.

Cả quá trình, Trần Tiểu cũng chỉ yên lặng lắng nghe, không thốt lên một câu nào. Tất nhiên là, một kẻ bị đeo mặt nạ như hấn có muốn nói gì cũng chẳng nói ra được.

Lúc này, người đàn ông cúi đầu vờn tay về phía sau ngực Trần Tiểu, muốn cởi bỏ nút của chiếc mặt nạ, vô tình hai ánh mắt lướt giao nhau.

Chợt trông gã có vẻ nghi hoặc.

"Này lão Lý, ông nhìn xem thằng nhóc này... hình như không thích hợp cho lắm!" Ông ta nói.

Người được gọi là ông Lý, cũng chính là người đẩy xe, tiến lại gần nhìn Trần Tiểu.

"Hử? Có gì không đúng đâu." Ông ta đáp.

Người đàn ông cúi đầu nhíu nhíu đầu mày, lại nhìn lại Trần Tiểu, nói: "Không đúng, ông xem mắt của hấn kia, không giống như cái kiểu... ngo ngoe đại đại như trước đây nữa."

Ông Lý nghe xong, lại ngẫm nghĩ kỹ lại: "Ái chà, ông đừng nói nữa, đúng là có chút không thích hợp nhỉ!"

"Thôi kệ đi, dù sao ngày mai hấn cũng bị đưa đi rồi." Ông Lý luôn tay luôn miệng nói: "Sau khi làm xong việc, chúng ta phải uống vài ly mới được! Coi như chúc mừng vụ sau này không cần ngày ngày trông thấy cái bản mặt thối của hấn nữa."

Nói xong, họ tháo mặt nạ Trần Tiểu xuống rồi lui ra khỏi phòng, cuối cùng đóng cửa lại.

.....

Đến tận lúc này, Trần Tiểu mới bắt đầu hoạt động cơ thể.

Dây đai buộc rất chắc chắn, căn bản không có khả năng gãy thoát. Tay thì coi như còn hoạt động được, nhưng cũng chỉ giới hạn trong phạm vi rất nhỏ, nếu như không có công cụ kiểu như cái thìa hỗ trợ, thì ngay cả ăn cơm cũng không thể làm nổi.

Hấn nhìn qua bàn tay của bản thân, móng tay không dài, da dẻ có thể coi là sạch sẽ, xem ra cũng khá gầy. Sau đó, hấn nhanh chóng co bóp bừa vài cái.

"Ừ, cũng coi như linh hoạt."- Trần Tiểu nghĩ.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, hấn thấy một bộ đồ bệnh nhân màu trắng rất phổ biến, hai bàn chân được nối bởi một sợi xích số có tính co giãn, nhưng chỉ có thể kéo giãn dài cỡ một bước rất nhỏ, và, đương nhiên, không được đi dép. Ở cái phòng bệnh mà xung quanh đều được bao bọc bởi bọt biển thể này, chắc là cũng chẳng cần đi dép nữa.

Hấn ngồi xổm xuống, lại dùng hết sức lực ngả sập xuống.

Ừm, hấn ước chừng bản thân khoảng 1m75, sức lực bình thường, tất cả các cơ khớp chủ đạo không có cảm giác bất thường, trên người chắc cũng không có vết thương. Điều này đối với một kẻ bệnh hoạn nhu nhược về thần kinh mà nói cũng coi như không tồi rồi.

Sau khi ước lượng bản thân xong, hấn lại bắt đầu quan sát gian phòng bệnh này.

Phía trong góc có một cái xí xôm, hơi lồi hơn so với mặt đất một chút.

Trần Tiểu tiến tới, ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ kết cấu của nó. Hình như chẳng có gì đặc biệt cả, bên trong rất sạch sẽ, chẳng có cái... ai da, bạn hiểu mà!

Tuy nhiên, chính vì không có gì đặc biệt, cho nên nó mới thu hút sự chú ý của Trần Tiểu. Hấn nhăn mày lại.

"Đừng mà..."- Hấn lẩm bẩm, sau đó lại quay ngoắt người lại, bắt đầu quan sát những chỗ khác.

Ba mặt tường, bao gồm cả tấm trần đều như nhau, ngoại trừ bọt biển thì chẳng còn gì cả, mặt tường còn lại, cũng chính là mặt có cánh cửa là vật thực, hoàn toàn chẳng sáng láng như những gì hấn nhìn thấy khi vừa tới, mà chỉ giống như những chỗ còn lại trong phòng, hầu hết đều được bọc bởi bọt biển. Bên cạnh cửa có một ô vuông rất nhỏ, chắc là bình thường dùng để đưa cơm, tất nhiên trên cánh cửa ấy chẳng thể nào có mấy thứ như tay nắm cửa gì

đó rồi.

"Hoàn toàn chẳng có gì đẹp cả!"- Trần Tiểu lâm bẩm nói, sau đó lại liếc xéo cái xí xỏm kia một cái." Thật sự phải đến mức này sao?"

Trần Tiểu nhần mày nhần mặt đi qua, thâm tâm hắn rất khó chịu, giống như một người có chứng ám ảnh cưỡng chế đang nhìn thấy một rở trướng ngay ngắn ngắn nắp, bỗng trong góc lại lòi ra một quả sô đen thui thui vậy, thật khiến hắn khó chịu đến nghiêng răng nghiêng lợi mà!

"Có ngu mấy cũng biết rồi, chẳng cần đi chứng thực gì nữa..."- hắn nói, dường như cũng là đang gắng gượng giải thích cho bản thân.

Lại một hồi yên tĩnh.

Đột nhiên ánh mắt của Trần Tiểu lướt qua một tia hung ác và kiên quyết. Hắn nhảy vọt lên cao, sau đó hai chân khép lại, giẫm đạp lên cái xí xỏm kia, phát ra âm thanh "bùm bụp".

"Ừm... tuy không mềm mại, nhưng có độ đàn hồi, người đụng phải cũng chẳng có vấn đề gì cả, chắc là chất liệu nhựa."- hắn tự độc thoại, về mặt lại có chút nhần tâm, nhưng rõ ràng là đã thả lỏng rất nhiều.

Sau khi làm xong những việc dường như chẳng có ý nghĩa gì kia, Trần Tiểu hài lòng ngồi bên bức tường đối diện cánh cửa, bắt đầu suy xét lại.

Dựa theo đoạn đối thoại và hành vi của hai người vừa rồi, hắn nghĩ tới rất nhiều thứ, song hầu như chẳng có tác dụng gì.

Ví như ông Lý kia, từ lông mũi cho đến bộ râu có thể thấy lông mao trên người ông ta khá rậm rạp, nhưng cánh tay lại không hề có lông, có thể do thường xuyên lộ ra bên ngoài. Hai cánh tay ông ta rất cường tráng, xương bả vai phải rộng, không hề đối xứng với bên trái, lưng hơi còng, chứng tỏ ông ta thường xuyên phải vác đồ rất nặng, móng tay ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái rất dày, sậm màu, vết chai ở hồ khâu và lòng bàn tay phải rất dày nhưng không thô sần. Vậy thì, trước kia ông ta là một công nhân, thường xuyên sử dụng búa, bởi vì hay say xỉn nên luôn đập vào ngón tay. Khi bước đi, chân trái của ông ta nghiêng về bên trái, hắn là cẳng chân từng bị thương, có lẽ vì nguyên nhân này mà phải từ bỏ đi công việc lao lực ban đầu, tới nơi này trông coi bệnh nhân tâm thần, tiện thể làm thêm những công việc tạp vụ. Chắc có lẽ ông ta làm ở đây ít nhất cũng được một năm rồi, mới có thể khiến cho những vết chai trên tay đã bắt đầu mềm dần đi.

Lại ví dụ như người đàn ông hỏi đầu kia, đến nay vẫn còn độc thân, ngủ trên giường đơn, nói không chừng là ngủ luôn tại một phòng trực ban nào đó trong cái bệnh viện này. Thời còn trẻ, ông ta cũng là một kẻ lẩn lộn trong xã hội, gân ngón cái đã từng bị người ta chặt đứt, nửa dưới cần cổ từng xoa đi hình xăm nhưng vẫn còn hằn lên dấu vết mờ nhạt. Ông ta thích đánh bạc, hút thuốc và đã rất lâu không sinh hoạt tình dục rồi. Gần đây trong tay có chút tiền, mới mua cái thắt lưng, chắc là do đánh bạc thắng được, nhưng vì có gì không nhân cơ hội này đi giải toả một chút?... bị liệt dương chẳng?

Kỳ thật những điều này chẳng có tác dụng gì, nhưng chúng lại xuất hiện trong bộ não của Trần Tiểu một cách rất tự nhiên, trong khi từ đầu tới cuối hắn chỉ nhìn qua có một lần.

Tuy nhiên, cũng có vài điều hữu ích.

Thứ nhất, những căn phòng bệnh ngầm dưới mặt đất này có lẽ là nơi giam giữ ngăn những bệnh nhân mắc bệnh tâm thần có tính chất nguy hiểm chạy ra ngoài. Mà cái nơi hắn ở này hiển nhiên là căn phòng được hưởng thụ "đai ngọc đặc biệt". Chắc hắn cũng đã bị giam giữ ít nhất khoảng ba đến bốn năm rồi. Khi tới đây hắn không nghe ra âm thanh gì khác, có khả năng nơi đây không có bệnh nhân khác, cũng có khả năng là họ ở hành lang hay khu vực khác, dù sao khi tới đây cũng không có cách nào suy đoán ra được kết cấu kiến trúc nơi này.

Thứ hai, hai gã đàn ông mới rồi rõ ràng biết hắn cần tham gia một buổi trắc nghiệm, thế nhưng bọn họ lại không hề biết nội dung chi tiết về bài trắc nghiệm, càng không biết "nữ sĩ Luru" làm nghề gì. Nhưng có thể xác định một điều, cấp bậc nơi quản lý cô ta chắc chắn cao gấp không biết bao nhiêu lần so với cái bệnh viện tâm thần này.

Thứ ba, bản thân hắn rất nguy hiểm, nhưng lại không biết cụ thể nguy hiểm ở điểm gì, là vì hắn đã từng không thể khống chế nổi hành vi của mình? hay là vì hắn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế? có lẽ bản thân sẽ đột nhiên phát điên mà cắn người bừa bãi chẳng...? Tóm lại, Trần Tiểu cảm thấy tạm thời mình vẫn khá ổn..., đương nhiên ngoại trừ việc mất trí. Còn nữa, hai gã khi nãy tại sao lại nói mình có sự thay đổi? trước đây mình ngo ngoe ngắn ngắn, câu này là có ý gì... thật chẳng thể hiểu nổi.

Thứ tư, cũng chính là điểm mấu chốt nhất, chính là Trần Tiểu nghe ra tướng mạo bản thân hắn lại.... nói thế nào nhỉ, chắc là không đẹp để gì cho lắm, thậm chí là không đẹp đến mức độ ảnh hưởng tới tâm tình của người khác. Điều này khiến cho hắn lại thêm buồn bực.

"A...A...A..., rốt cuộc ta trông như thế nào vậy? Sợ gì mà không thả tay của ta ra, cho ta sờ cái mặt của mình chút cũng được mà! Đã ba chương rồi, ngay cả dáng vẻ của nhân vật chính cũng chưa biết, thật đúng là nực cười!"- nội tâm hắn kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trên đường đi

Dịch: Laosu

Vì hai tay của Trần Tiểu bị cột theo tư thế bất chéo, cho nên, dù có thìa ở đây thì công cuộc ăn com cũng vô cùng vất vả. Sau khi mất trọn vẹn hai mươi phút vật lộn, cuối cùng hắn cũng có thể ăn hết được bữa tối trên khay com của mình.

Cái khay đựng thức ăn này tất nhiên là được nhét vào thông qua cái ô trống nhỏ kia. Bên dưới ô trống đó được bắt một miếng nhựa. Lúc đầu, Trần Tiểu từng dùng sức day thử, quả nhiên rất chắc chắn, có lẽ là đã được cố định chắc phía mạn sườn ngoài cửa rồi. Hơn nữa, cái thìa dùng để ăn com cũng được làm từ chất liệu nhựa đặc chế, không dẻo, nhưng cũng có độ co giãn. Lúc ấy, Trần Tiểu không tự chủ được mà quay đầu lại liếc về phía cái xí xỏm kia, sau đó lập tức xua tan đi suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu...

Phía chuỗi thìa có một sợi dây thừng được nối với tấm sắt, rất chắc chắn. Cũng có nghĩa là, hắn không thể nào dùng cách giữ cái thìa này lại để dụ nhân viên công tác bước vào xem xét.

Ngay lúc đưa com, dựa vào tiếng bước chân, Trần Tiểu có thể đoán ra là người đàn ông hỏi đầu. Sau đó hắn thử nói với gã ta chữ: "Hey!".

Đối phương không có bất kỳ phản ứng gì, động tác liên mạch không ngừng, trực tiếp đem khay com đẩy vào trong ô trống nhỏ rồi đi luôn. Vốn dĩ Trần Tiểu còn định giả thần giả quỷ nói mấy câu đại loại: "Tôi có thể giúp ông kiểm món hời trong lần đánh bài kế tiếp đây!". Ấy thế mà đối phương còn chẳng cho hắn cơ hội nói nữa.

Trần Tiểu đoán, có khả năng vì nơi này bị giám sát từ xa. Hơn nữa, tất cả nhân viên công tác đều bị cấm tuyệt đối không giao lưu với bệnh nhân. Nếu để bị phát hiện, họ sẽ chịu chế tài kiểu như sa thải gì đó. Những quy tắc kiểu như thế rất thường thấy tại bệnh viện tâm thần.

Ước chừng ăn xong khoảng mười phút sau thì có người đến lấy khay com đem đi, tiếng bước chân bên nặng, bên nhẹ, là ông Lý. Có điều, biết được những điểm này cũng chẳng có ích lợi gì. Bản thân Trần Tiểu cũng không dự định làm ra chuyện gì bất thường. Bởi vì trong phòng bệnh này, tám đến chín mươi phần trăm là có gắn camera, vừa rồi mình vừa giẫm vừa đạp cái xí xỏm đã đủ náo động rồi, còn không biết điều nữa có lẽ sẽ bị phản tác dụng. Thế là, hắn quay về ngồi nhàm chán trong góc phòng, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cái bà "Nữ sĩ họ Lưu" kia rất kỳ lạ, bản "hợp đồng" kia cũng rất kỳ lạ. Đương nhiên, kỳ lạ nhất chính là bản thân hắn.

Trần Tiểu hoàn toàn không có chút xíu ký ức nào, nhưng hắn biết, bỏ qua những "bệnh vật" thì hình như hắn vẫn được coi như bình thường, tóm lại, chắc chắn không đến mức phải bị nhốt trong "căn phòng bệnh cao cấp" này. Thế nhưng cũng không thể loại trừ khả năng bản thân đôi lúc mất đi ý thức, không khống chế được mà làm ra các hành động như phát điên nên tự sát hoặc cắn người, v.v...

"Phải nhanh chóng làm rõ mình là ai, nếu không, cái cảm giác đầu óc trống rỗng thế này thật khó chịu mà."- hắn nghĩ.

"Có điều... tuy rất muốn nhanh chóng hiểu rõ, nhưng bây giờ cách tốt nhất chính là không làm gì cả, chờ xem tình hình ngày mai ra sao rồi hãy tính tiếp"- Trần Tiểu tự mình lầm nhảm.

"Vậy thì, bây giờ ăn cũng ăn no rồi, cũng chẳng có việc gì làm, lại chẳng có trò gì để chơi, phải chăng chỉ có thể đi ngủ thôi?"

.....

Hắn nhú mày, giống như gặp phải một vấn đề khó giải quyết.

Đi ngủ liệu có thể xảy ra chuyện gì hay không? Ví dụ như mỗi khi đi ngủ, mình sẽ mơ những giấc mơ kỳ lạ? hay mỗi khi tỉnh dậy, mình có thể sẽ quên đi chuyện xảy ra hôm nay? có hay không chuyện mình bị bóng đè hành hạ đến điên luôn? hoặc mình là một kẻ mộng du nguy hiểm?

Nhất thời, vô số khả năng dồn dập xông vào đại não của hắn.

Trần Tiểu cứ thế ngồi nghĩ, với tốc độ suy nghĩ của hắn vậy mà mất hẳn năm phút đồng hồ!

Đột nhiên, ánh mắt hắn sáng rỡ, dường như đã giải được một câu đố nào đó.

"Ừm, có mỗi chuyện đi ngủ cũng có thể nghĩ nhiều như vậy, quả nhiên mình cmn là một thằng tâm thần!"- hắn nghiêm túc gật đầu, tỏ ra rất hài lòng.

Sau đó, "sột soạt" một tiếng, hắn nằm lún xuống nền đất, cứ thế mà thiếp đi.

.....

.....

Sáng sớm, vầng mặt trời vẫn theo thói quen như ngàn vạn năm qua, chậm rãi sáng dần lên, xua tan đêm tối. Ánh dương có thể xuyên qua vạn vật hư không nơi xa xăm, nhưng lại chẳng thể xuyên qua được vài phiến lá mỏng manh, đành bắt lực mà tan trên nền đất, tạo nên từng bóng cây loang lổ. Càng đừng nói đến chuyện xuyên qua lớp nhám thạch sâu tới mười mét dưới lòng đất.

Bởi vậy, Trần Tiểu căn bản không biết rằng trời đã sáng. Hắn cũng chẳng có tâm tình đi đếm từng giây từng phút trôi qua. Hắn đã nói là ngủ thì đúng thật

là ngủ!

Hắn cứ bất động nằm dưới nền đất, mỗi thớ thịt đều đang thả lỏng, chẳng suy nghĩ, cũng không nằm mơ, tất cả những điều tưởng tượng trước khi ngủ của hắn đều không xảy ra. Nếu như không vang lên tiếng chìa khoá va vào nhau "leng keng leng keng", dường như hắn có thể cứ thế ngủ tiếp.

Nhưng chính lúc xuất hiện âm thanh ấy, Trần Tiểu liền lập tức mở bừng mắt, ngồi ngay dậy, không hề có trạng thái mơ mơ màng màng khi vừa tỉnh dậy.

"Không phải đưa com. Bước chân có chút gấp gáp. Hay là hai người hôm qua cùng đến? Nhưng không có xe đẩy mà! Hay là những kẻ mà "Nữ sĩ Lưu" nói tới đón mình?"- Trần Tiểu nghĩ.

Quả nhiên, cửa được mở ra rất nhanh, hai người kia bước vào. Hắn chú ý nhìn đôi găng tay da rất dày mà hai người kia đeo, dài tới xương khuỷu tay. Ông Lý còn xách theo một đôi giày vải.

"Áy máy ông anh này, lẽ nào tôi thật sự thường xuyên cắn người sao?". Thâm tâm Trần Tiểu bày ra bộ mặt sầu não, nhưng ngoài mặt, hắn chẳng có biểu tình gì, chỉ ngồi bất động ngay chính giữa phòng.

Ông Lý và ông chú đầu hói cũng im thin thít, trực tiếp đeo cái mặt nạ có lỗ kia lên mặt hắn.

"Coi như tiền được vị tổ tông này đi rồi!"- Ông Lý lầu bầu, lộ vẻ nhẹ nhõm.

"Ừ." Ông chú đầu hói cũng phụ hoạ theo, nhưng ngữ khí có vẻ lơ đãng. Quả nhiên, liền sau đó gã ta lại nói nhỏ:" Này, ông có nhìn thấy mấy người bên ngoài cửa chưa?... mấy cái đó là súng thật áy nhì!".

"Chắc vậy, còn đội cả mũ chống đạn, xem chừng đúng là người của phòng ban nào đó trong Chính phủ đấy. Cũng không biết bọn họ cần thẳng nhóc này làm gì."- Ông Lý nói.

Lúc này, họ cũng đeo xong mặt nạ cho Trần Tiểu, đôi giày vải kia cũng đã đi xong. Từ đầu tới cuối, hai gã kia nói chuyện mà không né tránh Trần Tiểu, chẳng mấy may để ý hắn sẽ nghe thấy được.

Hai gã này, một trái một phải, xóc Trần Tiểu đi ra ngoài. Lần này, cái đầu của hắn có thể tuỳ ý quay ngang quay ngửa, vậy nên hắn lại bắt đầu thói quen quan sát xung quanh. Sau đó, hắn phát hiện, cả khu phòng bệnh nằm dưới lòng đất không lớn, đi- về chỉ có một cái hành lang này, cuối đường chính là "phòng đơn cao cấp" của mình, hơn nữa dưới này chỉ có một mình hắn.

Ba người đi thang máy lên tầng một, cả đoạn đường hai ông chú kia không hề lộ ra vẻ căng thẳng, ngược lại có vẻ vô âu vô lo. Ngày hôm qua bản thân hắn bị cột chặt đến vậy chắc là sợ lúc đi gặp "Nữ sĩ Lưu" kia sẽ phát sinh sự cố ngoài ý muốn.

Đến tầng một, lại đi qua một đoạn hành lang, chỗ này không miêu tả nữa, cuối cùng cũng đến cửa chính của bệnh viện tâm thần. Ánh nắng chênh chếch chiếu lên khuôn mặt Trần Tiểu, khiến hắn cảm thấy vành mắt ầm ầm đau. Xem ra, đã rất lâu rồi hắn không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Vùng ngoại ô, cách xa khu vực thành thị, hơi chếch khỏi vùng đất Bắc Bình (nay là Bắc Kinh)! Cuối xuân! Bệnh viện đã được xây dựng hơn bốn mươi năm, trải qua một lần đổi mới, không nhiều bệnh nhân, nhân viên công tác cũng ít, tiền lương cũng không cao. Năm, sáu năm trước, khu đất trống dưới chân chỉ là một vùng nước trũng, vì lý do mở đường mà được san bằng. Bệnh viện có một con chó giữ cổng nhưng rất biếng nhác, gần đây đang bị đau bụng, vv và vv...

Nhất thời, những thông tin này nảy sinh trong suy nghĩ của Trần Tiểu, mà hắn còn chưa kịp chỉnh đốn lại suy nghĩ để nhìn xem những kẻ đến đón hắn rốt cuộc bày ra trận thế gì.

.....

Trần Tiểu híp mắt lại, chuyển tầm mắt qua, ngay lập tức tìm thấy vô thức reo hò nhảy nhót.

Có một chiếc xe màu đen đang đỗ ngay phía bên kia, nhìn kiểu dáng giống như xe chở tiền, thùng xe phía sau dài và rộng khoảng hai đến ba mét, xem chừng đã từng được cải tạo qua, hơn nữa lại không có biển số. Có một nhân viên công tác được trang bị vũ trang đứng một bên sườn xe. Còn việc vũ trang được trang bị tới mức nào ấy hả, chính là cái kiểu nếu bị ném vào bất kỳ trò chơi bắn súng nào, một thân trang bị này nếu không phải là nhân vật chính, thì cũng có thể làm một Boss rồi. Đúng là đầy đủ đồ nghề: áo chống đạn, súng ngắn, mũ giáp chống bạo loạn.

"Áp giải mình có cần phải phô trương thanh thế như vật không?"- Trần Tiểu ngẫm nghĩ rồi cười nhếch mép. Hắn rất vui.

Đương nhiên, hắn vui chẳng phải vì những điểm nói ở trên, mà vì hắn nhìn thấy lớp kính của chiếc xe áp tải kia dán lớp màng chắn sáng.

.....

"Này! Mau lui hẳn qua đây."- gã cảnh vệ bên đó hô lên, do cách lớp mũ giáp chống bạo động nên không đoán được tuổi tác của gã.

Mà ông Lý và ông chú đầu hói cũng vội gật đầu, xóc Trần Tiểu đi về phía chiếc xe.

"Ha ha ha! Cuối cùng cũng nhìn thấy rồi!"- Trần Tiểu có chút kích động.

Trần Tiểu ngày càng tiến lại gần chiếc xe, còn cách khoảng mười mét, cứ đi theo hướng này, hẳn có thể thông qua lớp kính của chiếc xe mà nhìn thấy được khuôn mặt của bản thân. Trần Tiểu rất nóng lòng muốn nhìn thử. Hắn hơi oán trách hai lão già có gì đi chậm như vậy. Ồ... đã nắm mét! Ba mét rồi! Sắp nhìn thấy rồi! Trần Tiểu chẳng thèm quan tâm đến sự buồn bực của người bên cạnh, bắt đầu áp sát cái đầu của mình qua.

.....

Nhưng chính vào lúc này, gã cảnh vệ kia đột ngột tiến đến, chắn đúng chỗ tấm gương xe!

"Khốn kiếp! Mày qua đây làm quái gì vậy?"- Trần Tiểu ngẩn ra, lúc này vì quá thèm khát được nhìn vẻ ngoài của mình, không hề để ý đến tiếng bước chân.

Gã cảnh vệ chỉ về phía sau xe, ồm ồm nói:" Nhanh lên, kéo lên trên xe, chúng tôi đang gấp!"

"Bà nội nó chứ! Hắn... oa... lão tử suốt bốn chương rồi mà còn chưa được chường cái mặt ra. Mày gấp cm mày!"- nội tâm Trần Tiểu gào thét. Nếu không phải trên mặt còn bị đeo mặt nạ, hẳn nhất định sẽ chửi đồng lên!

Bất đắc dĩ, Trần Tiểu chỉ có thể để cho người ta xốc lên thùng xe, sau đó, hắn hơi kinh ngạc vì phía sau còn có một người nữa.

"Lên mau! Xuất phát!"

Lúc này, gã cảnh vệ kia cũng đi đến, trực tiếp đẩy Trần Tiểu lên xe, mà bản thân hắn cũng lên theo.

Trần Tiểu liếc xéo gã, bày ra vẻ mặt "Mày cứ đợi đấy". Đương nhiên là, gã cũng chẳng thể nhìn xuyên qua khuôn mặt đeo mặt nạ của hắn để biết được.

Chiếc xe khởi động ngay sau đó.

.....

Phía trong thùng xe, mỗi bên thành có một hàng ghế ngồi, chỗ ngồi này kỳ thật là những tấm ván được bắt cố định vào xe. Trần Tiểu và gã cảnh vệ ngồi cùng một bên, còn người ngồi sẵn trên xe kia ngồi một bên. Người này là nam, người Châu Á, cao khoảng 1m85, đầu bé, khuôn mặt chữ điền, mặc chiếc áo ba lỗ màu đen đơn giản, lộ ra một phần hình xăm. Dáng người rất vạm vỡ song cơ thịt lại hơi nhão, xem ra đã rất lâu không tập luyện. Tay chân gã đều bị trói gô lại, giữa tay và chân còn được nối bởi một sợi xích sắt, đầu kia sợi xích bị buộc trên thành xe. Nhìn tổng thể thì đãi ngộ này tốt lành hơn Trần Tiểu không biết bao nhiêu lần. Hình tượng này như muốn nói cho tất cả mọi người, tao là tội phạm nguy hiểm. Mà lúc này, gã cũng đang lạnh lùng quan sát Trần Tiểu.

Chỗ bên hông của Trần Tiểu, cũng chính là mặt đối diện với cửa thùng xe, có một ô cửa kéo, chỉ có điều, hướng của lái xe và cái kính chiếu hậu đã bị một tấm ván chắn lại.

Đây là một hành trình rất vô vị! Gã ngồi đối diện thì giữ hình tượng người đàn ông cứng rắn lạnh lùng, đầu cúi thấp, chẳng nói chẳng rằng, nắm chặt tay nắm bên hông Trần Tiểu. Còn cái gã cảnh vệ ở bên cạnh hắn thì chẳng biết có phải đang ngủ gật hay không, chỉ thấy giữ nguyên một tư thế, khẳng định là cũng chẳng làm ra trò trống gì rồi. Chứ nếu không thế nào cũng kể được câu chuyện cười cho bầu không khí nào nhiệt lên.

Chiếc xe cứ vậy mà chạy một mạch, từ ô cửa nhỏ nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, có lẽ là nó đang vòng qua khu đô thị để chạy về khu vực xa xăm nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Trông tao như thế nào??!!

Dịch: Laoshu

Hữu thư tắc trường, vô thư tắc đoản (Biết nhiều nói nhiều, biết ít nói ít). Đào mắt đã tới hoàng hôn, xe chờ tù cũng đến vùng ngoại ô xa xôi.

"Đến rồi, xuống xe cho tao!"- Gã cảnh vệ bên cạnh Trần Tiểu vừa hô vừa đẩy cánh cửa thùng xe ra.

Trần Tiểu và gã đô con bước xuống xe chờ tù. Không xa phía trước có một toà kiến trúc dạng như dãy phòng học ba tầng; lớp sơn trắng xám trên tường đã bong tróc đi ít nhiều, lộ ra bức tường gạch trát xi măng. Phía trước toà kiến trúc này là một khoảng sân không lớn, có ghế xích đu và cầu bập bênh, còn có cầu gôn bóng đá không to lắm.

"Trường tiểu học ư? Nghĩ xa quá rồi, là cô nhi viện!"- Trần Tiểu đoán thế.

Trong lúc này, có khá nhiều người ở bên ngoài cô nhi viện, khoảng trên dưới hai mươi người. Đa phần bọn họ mang áo khoác màu trắng, cũng có một số người mặc Áo phục màu đen và một vài cánh vệ.

Những người này đều đang bận rộn quanh mấy thiết bị kiểu như máy tính cỡ lớn.

Trong nháy mắt, Trần Tiểu liên biết chuyện gì sắp xảy ra. Sau đó, hắn làm bộ đáng mắt cá chết, trong lòng nhộn nhạo một cách bất lực: "A... xét về tính khả thi, quả nhiên là đến làm chuột bạch mà!"

"Ngây ra đó làm gì, đồ vô dụng! Đi qua mau!"- Gã cánh vệ đằng sau lưng dữ quát, đồng thời dùng họng súng đẩy Trần Tiểu một cái.

"Mẹ nó, tao thật muốn cho mày ăn bạt tai mà!"- Thâm tâm Trần Tiểu rất bức tức.

Cứ thế, hai người họ tới gần đám đông trong tư thế bị súng chĩa vào. Trong khi đó, dường như mấy người kia chẳng chú ý gì tới bọn hắn, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình trước mắt, hoặc là đeo tai nghe vào, sắc mặt căng thẳng, vội vàng xử lý công vụ.

Lúc này, một ông lão vừa gầy vừa nhỏ, mặc áo khoác trắng, đeo kính mắt đi tới. Vừa nhìn là biết ông ta thuộc kiểu trí thức. Tuy tầm lưng ông ta thẳng tắp, mặt cũng chẳng có nếp nhăn mấy, nhìn có vẻ rất trẻ, nhưng Trần Tiểu biết, chỉ ít ông ta cũng năm mươi tuổi rồi.

"Ồ ồ... Cuối cùng cũng đến, chúng ta mau mau bắt đầu nào!"- Ông ta nói cứ như trọng trách nặng nề lắm. "Gọi luôn hai người kia đến đây!"

"Quả nhiên vẫn còn những người khác..."- Trần Tiểu nghĩ.

.....

Một lát sau, bên cạnh Trần Tiểu và gã đồ con có thêm hai người, đều là nam. Một người đeo mắt kính, chưa tới ba mươi tuổi, tóc hơi dài, bộ dạng có vẻ gầy yếu. Người kia là một ông chú trông rất bình thường, khoảng bốn mươi tuổi, hơi béo, cứ cười híp mắt; nhưng Trần Tiểu biết, gã ta thuộc kiểu biến thái vừa giết người vừa có thể cười hi ha.

Lúc này, người đàn ông mặc áo khoác trắng nói: "Chào mọi người! Mọi người có thể gọi tôi là Mr. Trâu, đương nhiên, đó chẳng phải tên thật của tôi đâu."

Ông ta nhún vai, tiếp tục nói:

"Các người có thể đứng ở đây, có nghĩa là, các người thuộc diện tử tù, tù chung thân, hoặc loại người cặn bã nào đó. Tôi không quan tâm những thứ này, nói ngắn gọn thì, bắt đầu từ giờ, các người có hai lựa chọn: Một là nghe theo tôi, xong việc rồi các người sẽ được tái sinh lần nữa. Hai là không nghe theo, các người sẽ bị xử tử ngay lập tức!"

Nói xong, ông ta hất hất cằm về phía gã cánh vệ bên cạnh, mà gã cánh vệ ấy cũng rất lạnh lùng lên đạn, bắn thẳng xuống đất một tiếng "Pằng".

Đất cát bay tứ tung, nhưng trừ gã đeo mắt kính trông có vẻ gầy yếu bị dọa cho run cầm cập, những người còn lại giống như chẳng có phản ứng gì mấy, nhiều nhất thì cũng chỉ nhăn mày nhíu mi.

Ông Trâu gật gù đầu, tỏ ra rất vừa lòng, lại nói: "Tiếp theo, các vị cần đeo tai nghe, sau đó tiến vào toà kiến trúc trước mắt. Việc các người cần làm chính là thông qua tai nghe báo cáo lại cho tôi toàn bộ những thứ nhìn thấy được trong đó...". Nói đến đây, ông ta liếc Trần Tiểu, nhíu mày: "Này, anh bạn, tháo mặt nạ của tên nhóc này ra đi! Nhìn thật xấu xí!"

Gã cánh vệ kia lập tức đến bên cạnh Trần Tiểu, "loẹt xoẹt" rút ra một cây chủy thủ, trực tiếp cắt đứt nút cài của mặt nạ.

"Thôi được rồi! Coi như chúng mày đầy đủ vũ trang!"- Trần Tiểu nghĩ, đồng thời hoạt động khớp cằm một chút.

Lần này, tất cả những người có mặt tại hiện trường đều có biểu hiện hơi bị kim chế.

"Chà... Có vẻ... càng xấu xí hơn nữa."- Mr. Trâu nói.

Sau đó, ông ta nhìn về phía sau qua bả vai của mọi người, vẫy vẫy tay với ai đó: "Này! Đeo tai nghe lên cho bọn họ đi!"

Không lâu sau, có một gã đem một đồng tai nghe đến rồi đeo lên cho cả bốn người bọn họ.

Trần Tiểu nhìn sơ qua tai nghe liền biết rằng loại này đã được cải tiến. Hắn nghĩ: "Đừng nói là chiếc tai nghe này có mấy thứ như bom mìn chứ!"

"Được rồi! Bây giờ tôi cần nói rõ một chút, nhằm tránh trường hợp sau khi các người bước vào toà kiến trúc kia lại làm ra một vài hành vi ngu xuẩn. Bên trong chiếc tai nghe này đã được gắn bom mìn rồi."- Ông Trâu nói tiếp.

Trần Tiểu đơ luôn: "Tuyệt thật! Ta thật thông minh."

"Đương nhiên, chỉ cần các vị thực thi theo chỉ thị, không gây ra hành vi quá giới hạn nào, vậy thì nó chỉ là một cái tai nghe bình thường mà thôi."

Nói xong, Mr. Trâu tăng hắng nhẹ rồi hô to: "Bên đó có ai tới đây đi nào. Tháo ba cái xích sắt gì đó ra giúp mấy người này đi. Sắp phải bắt đầu vào việc

rồi!"

Lúc này, gã đeo mắt kính mờ miệng hỏi: "Tôi biết không nên hỏi nhiều, nhưng tôi muốn biết là toà cô nhi viện này bị sao vậy? Tại sao chúng tôi phải đi vào? Biết trước công việc có khi lại hỗ trợ cho các hành động sắp tới đây!"

Mr. Trâu nghiêm mặt lại, nhàn nhạt nói: "Cậu nhóc à, đừng có giờ trò. Các người chẳng cần phải biết gì hết, chỉ cần đi vào, sau đó báo cáo cho tôi những gì trông thấy là được rồi. Biết chưa?"

Gã đeo kính kia rất thức thời mà cúi đầu đáp: "Được rồi, tôi đã hiểu!"

"Ừm, rất tốt! Các người có thể giới thiệu sơ lược bản thân cho nhau. Khoảng mười phút sau, chúng ta sẽ bắt đầu." - Mr. Trâu nói.

Vào lúc này, những thứ trôi buộc bốn người đều được tháo ra, ai cũng không kiềm chế được mà vận vẹo các cơ khớp của mình, phát ra những tiếng "răng rắc".

Gã đàn ông cười híp mắt kia sáp lại gần, rất hữu nghị chìa tay ra nói với Trần Tiểu: "Này, tao tên Cổ Nhậm Lương..."

Trần Tiểu biết, gã này là kẻ rất có tâm cơ, nếu không gã đã không sáp đến vào lúc này.

Vì lúc này, Trần Tiểu đang làm một loạt các động tác vô cùng kỳ quặc, chẳng hạn như đang điên cuồng sờ soạng khuôn mặt của bản thân...

Tóc hơi dài, mí tóc rất cao, trán rộng, lông mày cong cong, đôi mắt nhỏ dài, mũi hơi dài, cũng rất nhọn. What? Miệng sao lại to như vậy? Trần Tiểu hơi nhếch mép lên... Không đúng! Hình như khoe miệng bị cắt rộng ra... Thế này là thế nào? Tự mình hại mình hả? Cằm cũng rất nhọn! Cả khuôn mặt vừa dài vừa gầy gò.

"Không được, phải xem xem mình trông như thế nào!"- Trần Tiểu nghĩ, hơn nữa, hắn có cảm giác bút rút khó có thể khắc chế được.

Lúc này, hắn mới nhìn qua cái gã đang chìa tay tỏ ra hữu nghị kia... Gã tên Cổ Nhậm Lương đúng không nhỉ??

"Này, người anh em, ông phải giúp tôi một việc."- Trần Tiểu nói với gã kia.

Cổ Nhậm Lương định nhăn mặt. Biểu tình này được che giấu kín kẽ, vô cùng khó nhận ra, song vẫn bị Trần Tiểu nhìn ra được. Hắn làm ra vẻ rất khách sáo nói: "Ồ? Không biết là việc gì?"

Trần Tiểu nhếch mép lên cười ha ha, rồi cô ý nói to lên: "Cổ Nhậm Lương, khoảng 45 tuổi, trên mặt có vài vết thương cũ. Chúng tập trung ở vành mắt, khoe miệng, chỗ cổ cũng có một ít, chắc lúc đó vẫn còn nhỏ tuổi. Những chỗ bị thương cứ tái đi tái lại suốt thời trẻ, mới có thể bị kéo dài dần theo sự phát triển của cơ thể lại không hề bị nhạt đi. Là bạo lực gia đình thời niên thiếu hả? Những vết sẹo lồi tại vùng má, bụng dưới và đùi rất nhiều, tứ chi lại mảnh. Do thường xuyên ngồi một chỗ nên sau này phát phì, chắc do trước năm 30 tuổi lo lắng mà rượu chè ăn uống quá độ. Bắp thịt chỗ vai cứng nhắc, lưng không cong, nhưng phần cổ luôn rướn về phía trước, là phục vụ trong khách sạn ư? Không, hắn là luôn phải nằm vô-lãng nhĩ? Độ cong thất lưng rất lớn, lúc đứng thẳng chân phải duỗi thẳng, mắt cá chân trái lại hơi lệch ra ngoài, à, chân trái cần phải đập phanh và ly hợp mà, xem ra đoán trúng rồi."

Hắn cứ rêu rao như thế, đã thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh qua đây. Lúc đầu, Mr. Trâu hơi dăm chiêu, sau đó ra hiệu cho người bên cạnh mang tài liệu của Cổ Nhậm Lương và Trần Tiểu đến.

Mà vào lúc này, Trần Tiểu còn đang nói tiếp: "Màu da chỗ hở khẩu ngón cái hơi đậm, mép ngoài lòng bàn tay phải có hai vết sẹo dài song song, chắc là bị ma sát liên tục đúng không? Xem ra cũng đã trên 5 năm rồi, là do dây thừng hả? Vì làm việc ở công trường sao? Không đúng, với dáng người này thì không có khả năng. Nếu đã là tử tù, vậy thì trước tiên cần xem xét đến góc độ trời người nhĩ! Kẻ đó nếu tự mình gây ra, sức lực không bao nhiêu thể này... thôi được rồi, nhất định là tiểu Loli rồi. Sau đó, mày bị cửa vào tay trong quá trình giằng co. Ừm, từ vết sẹo này có thể thấy, ít nhất cũng bị cửa đến bảy, tám lần. Người anh em à, rốt cuộc mày đã nhốt người ta trong bao lâu vậy? À, còn nữa, làn da này nhăn nheo, hơi trắng, không có râu... Lê nào... Lúc bị đánh khi còn nhỏ vô tình bị...???"

(Lời tác giả: Sau này, kiểu phân đoạn vừa dài vừa ghê thế này sẽ không xuất hiện nữa, thật là... thị lực cũng mơ hồ luôn.)

"Đủ rồi!"- Cổ Nhậm Lương rống lên một tiếng, vì kích động mà cả người run lẩy bẩy, ánh mắt như muốn giết luôn Trần Tiểu.

Trần Tiểu nhún nhún vai, làm như chẳng thèm để ý, quay đầu qua phía Mr. Trâu. Trong khi đó, Mr. ông Trâu cũng rời mắt khỏi tập tài liệu trong tay, nhíu mày nhìn lại Trần Tiểu.

"Cậu đây là đang ra vẻ... khoe khoang cái gì?"- Ông ta nói, sau đó chợt bùng tỉnh đại ngộ: "Ồ, đây đích thực là biện pháp bộc lộ vốn liếng của bản thân một cách nhanh nhất...nhĩ!"

Ông ta suy nghĩ một lát: "Vi vậy, chúng tôi hy vọng một lúc nữa, sau khi đi vào toà kiến trúc kia, cậu hãy cố hết sức quan sát kỹ một chút."

Trần Tiểu gật gật đầu.

"Vậy rồi giờ cậu muốn cái gì? Mau nói đi, sắp hết thời gian rồi! Muốn gọi điện cho người yêu hả? Tôi sẽ không đồng ý đâu. Hơn nữa, nhìn cậu thế này cũng không giống kẻ có người yêu gì cả!"- Mr. Trâu thần nhiên hỏi.

Trần Tiểu một trận phìền muộn, thầm nghĩ: "Ông đây là đang phi nhỏ khuôn mặt của tôi sao?"

Có thể thấy rõ, tất cả một loạt những hành vi vừa rồi của Trần Tiểu chính là muốn nhanh chóng nói cho Mr. Trâu này biết, trong lần thực thi nhiệm vụ này, hắn có chút hữu dụng. Mà Mr. Trâu kia cũng nhanh chóng hiểu rõ, tuy rằng kiểu thể hiện thể này có tác dụng ngay tức thì, nhưng rất dễ đắc tội người ta. Vì vậy, chắc chắn là hắn chuyện gì đó rất cấp bách cần giải quyết.

Đương nhiên, sự quan sát của hắn đích thực rất khá, nói không chừng chút nữa đây có chỗ hữu dụng, chỉ có điều hắn cũng chỉ có thể đề nghị một yêu cầu rất nhỏ mà thôi. Về điểm này có lẽ là cái gã tên Trần Tiểu này cũng hiểu rõ.

"Tôi cần một cái gương soi!!"- Trần Tiểu nói.

Tất cả mọi người đều sững sốt.

"Hả?" - Rõ ràng ông Trâu nghe thấy rồi, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt "này nói cái gì?"

Trần Tiểu lặp lại lần nữa: "Tôi cần một cái gương soi! À, đúng rồi, tôi muốn bạt tai hắn nữa!"- Hắn vừa nói vừa giơ tay chỉ vào gã cảnh vệ đã dẫn mình tới đây.

Lúc này, bầu không khí xung quanh có chút lúng túng, rốt cuộc là cái quái gì vậy!

.....

Lát sau, có nhân viên công tác đưa một cái gương soi cho Mr. Trâu, ông ta có chút không hiểu được mà đưa cái gương đó cho Trần Tiểu, sau đó nói: "Gương soi thì được, còn đánh cảnh vệ thì không!"

Trần Tiểu cũng chẳng nói gì, đưa tay giật cái gương lại.....

Đã 5 chương rồi, rốt cuộc hắn cũng nhìn được cái mặt của mình rồi...

Làn da trắng nhợt, lại khô cần. Mí tóc đích thực hơi cao, làm cho cả khuôn mặt nhìn càng nhọn, càng gầy, mũi cũng rất nhọn, sống mũi có phần cao thái quá, còn miệng thì... như bị dao rạch nơi khoe miệng, đập vào mắt là những vết nhăn nhúm dồn cả vào hai bên, nhìn giống như đang cười.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt không chỉ dừng lại ở khái niệm xấu xí, mà thậm chí còn có phần ghê tởm này, không hiểu sao Trần Tiểu không thể không chế được bản thân, chỉ muốn cười một trận.

"Ha ha ha! Đúng vậy, là muốn cười! Muốn cười nữa!!!"- Hắn dần dần bắt đầu phát ra những tiếng cười kiểu bén nhọn. Lúc này, hắn chú ý tới đôi mắt của mình trong gương, đó là một đôi mắt khó coi, vừa trũng vừa nhỏ dài, đồng tử cũng rất nhỏ, dường như bên trong đang chất chứa vật gì vậy?

.....

..... Diên rồi sao?

Nhất thời, giống như có một thứ gì rất đáng sợ đang phá tan gông cùm, không thương tiếc mà xông vào đại não của Trần Tiểu. Tất cả những sợ hãi, khủng bố, quái gở khó có thể lý giải được cứ đan xen, rối loạn đến cùng cực.

"Hắc"- Đại não Trần Tiểu như muốn nổ tung, không khỏi hô nhẹ một tiếng, sau đó hơi trợn mắt lên...

Một khắc này, tất cả mọi thứ như tràn vào tầm mắt của hắn, vết dầu mỡ nơi khoe miệng, bụi bặm trên quần áo, nhánh cây bị bẻ gãy, đám mây mỏng manh, từng người, từng sợi tóc mai, từng ngọn cỏ, từng chiếc xe, từng tia nắng, từng cơn gió...

Hắn biết được bữa sáng của những người này, biết được quán bar năm ngoái từng đi, biết được lần đầu tiên hẹn hò giữa cha mẹ của họ, biết được nhánh rễ cây sâu trong lòng đất dưới chân, biết được không khí lạnh đang tràn về từ trên ngọn núi xa xa, biết luôn bản thân thật quá... điên khùng!

"Ha ha ha ha ha ha!"- Trần Tiểu bắt đầu ôm bụng cười diên cuồng. Tiếng cười vô cùng chói tai, mỗi một tiếng đều như muốn cười đến co rút gân cơ.

Tràng cười này khiến mọi người xung quanh đều giật mình, thậm chí gã cảnh vệ còn bị dọa đến run lập cập, trực tiếp giơ súng lên nhắm thẳng Trần Tiểu.

Mọi người nghĩ: "Kẻ này bị sao vậy, tâm thần hả? Sao lại cười một cách khó nghe như vậy?"

Trần Tiểu vẫn đang cười, "mình thật muốn làm một cái gì đó." - Hắn đột nhiên nghĩ.

"Ồ, đúng rồi, tao muốn vả vào miệng cái tên cảnh vệ kia."

Hắn chợt ngừng đầu lên, khiến Mr. Trâu giật mình sững sốt!

"Cho tao vả vào miệng gã một cái!"- Trần Tiểu nghiêng răng nói.

"Không được!"- Mr. Trâu không cần nghĩ ngợi gì, liền đáp ngay, "Đừng có giờ trò, thu hồi ngay cái vẻ mặt cười cợt ghê tởm ấy của cậu lại đi, nếu không

tôi bán cho cậu một phát đấy!".

Trần Tiểu chẳng chút để tâm, thậm chí còn như nghe thấy sự việc gì rất nực cười. Hắn cười càng vui vẻ hơn: "Được thôi! Chỉ cần cho tôi đánh gã một cái, các người cứ việc bán, bán tôi nát như tương cũng được! Vậy là công bằng! Ha ha ha ha."

Đến lúc này thì Mr. Trâu có vẻ hoàn toàn không biết phải xử trí thế nào rồi. Vừa nãy quả thật gã này thể hiện khả năng quan sát rất khá, nhưng tại sao bây giờ hình như có chút thần kinh không bình thường rồi. Ông ta chỉ có thể nhăn mày nhăn mặt nói: "Không thể được! Chiều theo quy định, cảnh vệ không được còi mũi giáp xuống, cậu quên việc này đi."

Ông ta không muốn dây dưa với cái tên trời đánh này nữa, sắp đến lúc rồi, phải nhanh chóng đưa bọn họ vào trong khu cô nhi viện kia. Nghĩ đến đây, Mr. Trâu liếc Trần Tiểu một cái, nghĩ: "Cứ có cảm giác cái tên ôn dịch này quái quái thế nào ấy, lát nữa nếu thấy không bình thường thì trực tiếp khởi động bom mini luôn!"

Chẳng ngờ lúc này Trần Tiểu lại tiếp tục nói chuyện!

"Không sao cả, cho tôi cách một lớp mũi giáp đánh gã ta cũng được." - Trần Tiểu nói.

"Hả???" - Về mặt Mr. Trâu quần bách, đã rất lâu rồi ông ta không hề lộ ra vẻ mặt thế này.

"Có được hay không? Xong việc, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời của các người, làm một đứa bé ngoan." - Trần Tiểu bày ra vẻ mặt khẩn cầu, đáng thương hề hề mà nói như vậy.

Mr. Trâu đành cạn lời, quay đầu liếc qua gã cảnh vệ mà hắn chỉ trỏ. Tuy không nhìn ra được vẻ mặt của cậu ta, nhưng có thể cảm nhận được, lúc này, hắn cũng có bộ mặt quần bách tương tự.

"Đúng thật là có bệnh, được rồi, tuy không thể lý giải được sở thích kỳ quái này của cậu, nhưng cậu phải nhanh lên đấy! Chúng tôi không có thời gian ở đây càn quấy cùng cậu đâu." - Lão già này bắt đầu dĩ nhiên, đồng thời chỉ vào tai của bản thân, nhắc nhở hắn, chỉ cần hắn giờ trò sẽ khởi động bom mini ngay. Sau đó ông ta quăng lại một ánh mắt "Cậu cứ chịu khó làm đứa trẻ ngoan đi" với gã cảnh vệ.

Trần Tiểu chẳng cần quan tâm những thứ ấy, bây giờ trong đại não của hắn là một mảnh hỗn loạn, chỉ là điên cuồng muốn được đánh gã cảnh vệ kia một chút, dường như chỉ có như vậy mới có thể bình ổn lại sự điên cuồng trong hắn.

Vì vậy, lúc này hắn rất vui, rất hưng phấn chạy đến trước mặt gã cảnh vệ, vung mạnh tay lên, tàn nhẫn mà tát vào cái mũi giáp phòng bạo động kia, thậm chí còn nghe ra cả tiếng gió.

"Này thì chán kinh xe này!" - Trần Tiểu quát to một tiếng. Sau đó chỉ nghe tiếng "bang bang", chỗ đệm thịt bàn tay trùng trùng điệp điệp nện vào cái mũi giáp chống đạn. Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được phen này chắc phải đau muốn chết.

"Này thì chửi tao là đồ vô dụng này!" - tiếp theo lại nện một hồi.

"Này thì dí súng vào tao này!" - Âm thanh bàn tay va chạm với chiếc mũi giáp càng ngày càng to, người xung quanh đều tỏ ra biểu cảm không đành lòng. Đây thực sự là tự ngược mà!

Trần Tiểu rất giữ chữ tín, thật sự là tát mà, cứ vậy mà bang bang tự ngược hết một phút đồng hồ cuối cùng mới dừng lại. Sau đó hắn ôm bàn tay phải đã sưng phù như cái bánh mán thầu của bản thân, phát ra những tiếng "Khà khà ha ha!", cũng chẳng rõ là đang khóc hay đang cười nữa.

Tuy nhiên lúc này, những điên cuồng trong lòng hắn như đã dần dần tiêu tán đi.

.....

"Được rồi! Quay đủ rồi thì nhanh chóng vào việc thôi." - Ông Trâu nói.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô nhi viện (1)

Dịch: Laoshu

Bàn tay Trần Tiểu đau rất như phải bỏng. Hắn cảm thấy xương khớp ngón út của mình muốn gãy mất rồi, nhưng rất sáng khoái vì sự điên cuồng trong lòng đã tiêu tan.

Chỉ vài phút mới rồi, tất cả nhận thức của hắn đều trở thành một mớ hỗn loạn, chỉ còn sót lại sự cố chấp và điên cuồng đang khuếch đại đến vô cực. Loại cảm giác này khiến hắn..., chắc, cũng không tính là sợ hãi, mà ngược lại, có một loại cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Tuy đã biết tướng mạo của bản thân, thế nhưng đối với quá khứ của mình, trong đầu Trần Tiểu vẫn chỉ là một khoảng trắng vô định.

"Ừm, xem ra bước tiếp theo chính là làm rõ mình rốt cuộc là ai!" - Trần Tiểu nghĩ.

Lúc này, có tiếng Mr. Trâu truyền tới: "Này, cậu trai trẻ, đến lúc rồi!"

"Có điều trước khi làm điều đó, cần phải đối phó với bản hợp đồng này trước cái đã!" - Trần Tiểu nhún nhún vai, bước qua.

.....

(Lời tác giả: Vì để tránh bị nghi ngờ câu chữ, ở đây đã lược bớt một số câu miêu tả không cần thiết).

(Lời người biên: Ông lại vẫn vẽ roài, tác giả ơi)

Giờ đây, cả bốn người đứng trước cửa lớn cô nhi viện. Ngoài một cái đèn pin cầm tay, trên cổ áo mỗi người đều được treo một chiếc camera mini.

"Tôi nhắc lại một lần nữa, sau khi vào trong đó, các cậu phải làm theo sự chỉ dẫn của tôi, nếu không... Các cậu hiểu mà!" - Mr. Trâu nói với bốn người họ một cách lịch sự rồi làm một tư thế "Mời!". Đồng thời, ông ta có ý nhìn sang Trần Tiểu mà nhấn mạnh: "Đặc biệt là cậu đấy!"

Bốn người lần lượt bước qua cánh cửa cô nhi viện. Bởi vì phía trước toà nhà còn có một khoảnh sân nhỏ nên họ còn phải đi bộ một đoạn. Gã đô con đi đằng trước, tuy thẳng nhóc bốn mắt đi song song với gã nhưng hơi lui lại một chút. Đi hơi xa phía sau là Trần Tiểu. Ông chú tên Cổ Nhậm Lương vẫn đi ở phía điểm mù của tầm mắt hắn. Xem ra, ông ta rất bức xúc với hành vi "vạch trần vết thương lòng giữa đám đông" của Trần Tiểu...

Phí lời, người ta không liều mạng với hắn ngay tại chỗ là giới lắm rồi!

Tuy nhiên, Trần Tiểu cũng không quan tâm, bắt đầu vừa đi vừa quan sát bốn phía xung quanh theo thói quen.

Cả khoảng sân lộ rõ vẻ tiêu điều, hoang vắng. Các thiết bị vui chơi mang một màu xám trắng mộc mạc. Giữa một màn bụi mờ, những ngọn cỏ dại mọc đầy trên nền đất đang lay động nhẹ trong gió. Bốn phía xung quanh được rào lại bởi hàng rào sắt cũ nát, thậm chí lớp sơn đã bong tróc, lộ ra lớp sắt rỉ sét. Nhìn chung, toàn cảnh cô nhi viện tạo cho người ta cảm giác đậm đặc, xưa cũ.

Bỗng ear-phone phát ra tiếng nói của Mr. Trâu: "Mọi người hãy tăng tốc lên, sau khi vào toà nhà đừng che chắn camera, đảm bảo tất cả đều trong phạm vi tầm nhìn của nhau! Đừng làm ra những hành động dư thừa!"

"Ái chà... không hề che giấu sự sốt ruột của mình nhì!" - Trần Tiểu nghĩ vậy, sau đó đến bên chiếc cầu bập bênh cạnh đó, ngồi xuống rồi bắt đầu chơi bập bênh một mình.

Mọi người liền dừng lại, tỏ ra thật hết cách với hắn.

Năm phút sau...

"Trần Tiểu! Cậu đang làm cái cm gì đó?" - Tiếng gào của Mr. Trâu vang lên từ ear-phone.

Trần Tiểu nhăn nhó mặt mày, rõ ràng là bị chấn động không hề nhẹ. Hắn rời khỏi cầu bập bênh, bứt một nhúm cỏ dại dưới chân rồi vừa ngắm nhìn vừa nói:

"Lớp bọt biển hai bên chỗ ngồi đã bị mục nát, bụi bám bên trên không đều lắm, rõ là vết tích sau khi hứng nước mưa xối xả hết lần này đến lần khác lưu lại mà thành. Giá đỡ hoen rỉ hết rồi, chỗ tựa lưng thì bắn chết đi được. Chiếc cầu bập bênh này ày mà... chắc cũng phải nửa năm không có ai ngồi chơi rồi".

Sau một khoảnh khắc im ắng ngán ngùi, Mr. Trâu lại gào lên!

"Phí lời! Vừa nhìn đã biết cái cầu bập bênh rách nát đó lâu lắm không có người động tới rồi! Còn cần cậu phải ngồi lên đó lắc lư vài cái nữa à?"

Trần Tiểu nghiêng răng, nghiêng lợi vì bị chấn động bởi tiếng gào thét bên trong lỗ tai, bèn vứt nhúm cỏ dại đi, nói: "Chiếc cầu bập bênh này đã từng bị di dời qua! Hơn thế còn thường xuyên bị di dời nữa!"

Lần này, bên tai không còn vang lên tiếng Mr. Trâu. Ba người còn lại trong hàng cũng đang nhăn mày nhúm mi, hiển nhiên đang chờ lời giải thích của Trần Tiểu.

"Lớp rỉ sét trên trục bánh xe đã rơi rớt, khi hoạt động không hề phí sức. Hình thể cỏ mọc hai bên cầu bập bênh khá tương đồng. Nếu như chúng luôn duy trì hiện trạng một bên có thể vươn lên, một bên hơi ngã xuống, thì sẽ có một khoảnh đất không đón đủ ánh nắng. Thậm chí, do thường xuyên bị đè

trong thời gian dài mà cô không mọc nổi!"- Trần Tiểu nói.

Thật ra, hần chẳng tình nguyện giải thích nhiều như vậy. Dù sao thì bản thân nhận ra những điều này chỉ trong nháy mắt, trong khi giải thích ra lại rất tốn sức. Nhưng giờ đây, vì ba điều mà khiến hần bắt buộc phải nói. Điều thứ nhất, đương nhiên là vì quả bom mini trong tai nghe anh em ạ! Cứ làm ra những hành động kỳ quái, người ta mà nổi giận lên, trực tiếp "Pằng" một phát, sọ não bắn tứ tung thì biết làm sao! Còn điều thứ hai, thứ ba thì hồi sau sẽ rõ.

Vào lúc này, mọi người cũng bắt đầu động não. Toà cô nhi viện này vừa nhìn đã biết rất lâu không có người tới, ai có thể đi di dời chiếc cầu bập bênh này chứ?

Đột nhiên, Trần Tiểu lại làm ra một hành động khác....

Hần bẻ một đầu ghế ngồi của chiếc cầu bập bênh.

Đúng vậy, chính là dùng tay không bẻ ra! Lốp bọt biển bên trong vỡ nát bay đầy trời. Nếu chọn góc nhìn từ sau lưng hần, trông hình ảnh này vô cùng tàn bạo.

"Cậu cmn lại đang làm cái gì thế???"- Tiếng Mr. Trâu truyền tới lần nữa. Nhưng lần này âm thanh ấy không phải là gào thét, mà mơ hồ có chút... như trúng.

Mà Trần Tiểu cũng đã bẻ xong, vừa thở hồng hộc vừa nói: "Để kiểm nghiệm lại những lời vừa nói thôi. Chỗ ngồi này chỉ ít cũng cả nửa năm không có ai ngồi rồi. Vậy thì tại sao chiếc cầu bập bênh này có thể dịch chuyển?"

"Tại sao?"- Mr. Trâu hỏi.

"Đại khái là có ai đó vô vị tới mức cứ đâm ba bận lại đến, dùng tay chơi đùa. Song rất ít có khả năng này!"

"Thế cho nên....?"- Mr. Trâu hỏi tiếp.

Trần Tiểu phui hai tay vào nhau, trả lời vô cùng phong cách: "Không nghĩ ra!"

.....

Câu chuyện lại rơi vào một khoảng lặng lần nữa.

"Thôi được rồi, nhanh đi vào đi! Sau này có phát hiện gì, cậu không cần phải giải thích quá nhiều, trực tiếp báo cáo kết quả là được. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu!"

"Ừm... Quả nhiên có hạn chế về thời gian. Chẳng trách luôn hối thúc gấp gấp!"- Trần Tiểu nghĩ. Trước ánh mắt giống như nhìn thứ đồ gì kỳ quặc của ba người kia, hần cứ vậy tiến thẳng về cửa lớn toà kiến trúc.

Lẽ mà như vậy, cũng là vì điểm thứ hai: Về sau, không được lè mề!

"Ừm... làm bằng gỗ, sơ sài đến mức này, xem ra khi xây dựng cũng chẳng được chính phủ chi bao nhiêu!"- Hần nghĩ vậy, rồi đến gần ngời thử, tiếp đó lại lè lưỡi ra liếm một cái, sau đó chẹp chẹp môi một cách thoả mãn.

Những người chứng kiến cảnh này đều có cảm giác nhộn nhạo buồn nôn theo...

Lúc này, phản ứng của ba người còn lại giống như đang đứng trong sở thú ngắm một con tinh tinh nào đó. Trần Tiểu liếc họ, cười theo một kiểu cách mà hần nghĩ đó là đại diện cho tình hữu nghị.

"Này, mau lại đây! Chúng ta phải đi vào thôi!"- Hần gọi một cách tràn trề nhiệt huyết.

Cả ba gã kia ngây ra, sau đó không kim được mà nhú mày. Khuôn mặt cười ấy thật sự khiến cho người ta không chịu nổi.

.....

Đẩy cánh cửa ra, cả bốn người cùng đi vào bên trong. Cũng giống như tượng tượng của cả bọn, trong này vô cùng tối tăm mù mịt. Nhờ ánh chiều tà len qua khe cửa chiếu vào, miễn cưỡng lắm bọn họ mới nhìn được phía trước có một đại sảnh. Chính giữa đại sảnh bày một tấm biển ghi: "Cô nhi viện Dương Quang". Hai bên hông của tấm biển là hai chiếc cầu thang đi lên tầng trên, hai bên đại sảnh có hai lối hành lang riêng biệt.

"Dùng của tôi trước đi!"- Gã đồ con nói xong, bèn bật đèn pin trong tay mình lên.

Xem ra, gã không có ý định mượn cơ hội này để thăm dò thử ai có thể lãng phí, cùng bật đèn pin lên với gã.

"Một kẻ thông minh, cường tráng và còn rất tự tin nữa."- Trần Tiểu nghĩ.

Lúc này, bên tai vang lên tiếng nói của Mr. Trâu: "Xin mời các vị cùng nhau tiến thẳng lên tầng hai."

"Hả? Có vấn đề!" - Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu hắn.

Bốn người đi lên tầng hai, liền thấy có một khoảng sân thượng, từ đây nhìn qua lan can có thể thấy được đại sảnh dưới tầng một. Kết cấu còn lại cũng giống như bên dưới.

"Thăm dò từng gian phòng trên tầng hai, quay lưng lại với cầu thang, xem hết bên trái rồi tới bên phải. Nhắc nhở lại một chút, đừng có che chắn camera!"- Tiếng Mr. Trâu vang lên.

"Được thôi, coi như đi thám hiểm nhà ma vậy!"- Gã bốn mắt lầm bầm một câu như thế, rồi nhìn về phía Trần Tiểu, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau.

"Này, tôi tên Lưu Ích!"- Gã bốn mắt chủ động chào hỏi trước.

Trần Tiểu vui vẻ cười hi hi.

"Tao là Trần Tiểu, mày biết mà." - Hắn nói, rồi nhìn gã bốn mắt từ trên xuống dưới.

"Ừm... rõ ràng chỉ là một tên trạch nam mà thôi, thằng nhóc này cũng là một tử tù sao?" - Hắn cảm thấy hơi nghi hoặc.

Lúc này, bốn người đã đi tới hành lang bên trái tầng hai. Một phía là bức tường với lớp sơn đã bong tróc khá nhiều, phía còn lại là bốn căn phòng, chắc hẳn là phòng học. Phía cuối hành lang có một ô cửa sổ, giờ đây ánh chiều tà đã vô cùng âm đạm, căn bản chẳng thể hắt vào trong. Gã cơ bắp đi phía trước đang định mở cánh cửa đầu tiên, bỗng đột nhiên như nhớ tới điều gì.

"Mày có muốn nhìn trước không?"- Gã hỏi Trần Tiểu.

Trần Tiểu ngây ra: "Ồ... Không cần, tao nhìn rồi."

Gã cơ bắp nhăn mày, đậm nhạt thốt lên một câu: "Mày có thể gọi tao là Bạch Hùng". Sau đó, tên này mở cánh cửa phòng đầu tiên ra.

"Bạch Hùng? Là bí danh phải không nhì? Gã là quân nhân trực thuộc biệt đội đánh thuê tư nhân à?"- Trần Tiểu vừa nghĩ vừa khom lưng bước vào căn phòng.

Nơi đây quả nhiên là một phòng học, diện tích không lớn. Bàn học bày trí lộn xộn, dường như sau khi tan trường, học sinh nơi đây chẳng hề quay lại. Lưu Ích thuận tay ấn một công tắc trên tường, đúng là đèn không bật được.

Giọng Mr. Trâu truyền tới: "Mời các vị bật đèn pin lên, mỗi người soi một hướng. Bắt đầu từ Trần Tiểu, miêu tả những gì bản thân nhìn thấy, đơn giản thôi!"

"Được, được."- Trần Tiểu lười biếng nói, rồi bật đèn pin lên. Giờ phút này, hắn đang đứng trên bục giảng của giáo viên.

"Một phòng học, nhìn bàn ghế có thể thấy độ tuổi phổ biến của học sinh là sáu, bảy tuổi. Vết phấn trên bảng đen rất nhạt, đoán chừng không dùng thường xuyên. Trên tường không bị viết vẽ bậy bạ, rất sạch sẽ, ngay cả dấu tay cũng không có."

Nói xong, hắn nhắm thẳng ánh đèn pin vào bục giảng: "Vết bụi còn chưa tính là dày, cách nay chắc chỉ nửa năm thôi nhì. Hả? Chỗ này có dấu vết từng bị sờ qua, đã từng có người tới đây, khoảng ba, bốn ngày trước."

Tiếp sau đó, hắn quỳ xuống, soi đèn pin xuống mặt đất: "Bốn người, ba nam, một nữ. Có một gã đàn ông rất mập, chỉ ít cũng chín mươi cân."

Lời vừa dứt, ba người kia đều tụ tập lại.

"Có người từng tới sao?" - Lưu Ích hỏi.

Song chưa cần Trần Tiểu trả lời, Mr. Trâu đã nói: "Các vị không cần thảo luận vấn đề này, quay về vị trí của mình, miêu tả những gì bản thân nhìn thấy. **NGAY LẬP TỨC!**"

Cả bốn người đều không ngốc, đương nhiên hiểu được, bản thân bọn họ không phải là những kẻ đầu tiên bước vào cô nhi viện này. Nếu vậy thì, những kẻ đi trước bây giờ ra sao rồi? Sau khi hoàn tất hợp đồng liền được thả ra rồi sao? Giả thuyết không tệ, thế nhưng hiện thực chắc chẳng tốt đẹp được như thế.

Rất nhanh sau đó, ba người còn lại đều miêu tả xong những gì mình nhìn thấy. Đơn giản chỉ là những thứ như: bàn, ghế và bụi bặm. Điều đáng chú ý duy nhất chính là, ngoại trừ bị bám bụi, toàn bộ thiết bị dạy học và vách tường đều được giữ gìn rất tốt. Hiện trạng này, đặt trong môi trường cô nhi viện có rất nhiều trẻ trong độ tuổi đi học mà nói, thực hiếm gặp.

"Tốt. Bây giờ mời các vị đi qua phòng tiếp theo." - Vẫn là giọng nói ra lệnh ấy. Mà bốn người họ cũng rất nghe lời, cả đám bước ra khỏi phòng. Trong cả quá trình, chỉ có Bạch Hùng bước qua bên cạnh Trần Tiểu, lầm như vô ý mà đụng phải hắn. Sau đó, có một đồ vật hình dạng như khúc cây nhỏ xiu được nhét vào tay Trần Tiểu.

"Ồ... là bút chì! Mới vừa tìm được sao? Rất khá nha!"- Trần Tiểu nghĩ, sau đó vô cùng tự nhiên, nhét luôn cây bút chì vào túi quần.

.....

Mở ra cánh cửa thứ hai, bên trong căn phòng này không khác mấy so với căn bên kia. Trong phòng, dấu chân dưới đất vẫn còn, chứng tỏ đám người mấy ngày trước cũng từng ghé qua đây.

Giống như trước, bốn người họ được yêu cầu miêu tả lại những sự vật bản thân nhìn thấy. Lần này, Trần Tiểu chỉ nói đơn giản vài câu, ba người kia cũng chẳng có phát hiện đặc biệt nào. Mà Mr. Trâu không nói gì, trực tiếp kêu bọn họ đi tới căn phòng học thứ ba.

Xem chừng, đám người đột trước cũng làm công việc quan sát và miêu tả này. Bởi vậy, mấy người ngoài kia đã biết khá rõ tình hình nơi đây. Nếu thế thì vấn đề ở chỗ, bọn họ mắc gì phải làm như vậy? Nếu chỉ đơn giản là "muốn nắm được tình trạng trong này", tại sao không dùng mấy thứ như máy bay điều khiển có gắn camera? Làm thế vẫn có thể đạt được hiệu quả như nhau mà!

Điều này có nghĩa là công việc này chỉ có thể do con người làm. Hơn nữa, còn phải do những kẻ chết cũng không có ảnh hưởng gì phụ trách. Bởi vậy, những người đứng ở đây chắc chắn bị nguy hiểm về tính mạng rồi! Có quái vật hay ma quỷ chăng? Vậy vì sao không trực tiếp cho nổ chỗ này đi? Đám người bên ngoài kia rõ ràng là hạng người có thể tùy tiện cho nổ một toà nhà mà!

Trong đầu Trần Tiểu không ngừng suy xét vấn đề này, đồng thời quan sát tất cả những đồ vật mình nhìn thấy rồi xâu chuỗi lại với nhau. Bên cạnh đó, hắn vẫn miêu tả sự vật nơi đây một cách có chủ đích, nhằm dò thử trong những lời nói của Mr. Trâu có lộ ra nội dung gì hữu ích không. Ngoài ra, hắn vẫn cần quan sát nhất cử nhất động của ba người còn lại. Trong khi bận rộn như thế, hắn cũng không quên bớt chút thời gian hồi tưởng lại khuôn mặt của mình... dường như... thực sự rất xấu a!!!

Bất giác, bốn người đã đến căn phòng thứ tư. Suốt cả quá trình, Trần Tiểu biết được khá nhiều điều. Ví như: đám người trước kia đến vào ban ngày, bởi vì rèm cửa sổ trong căn phòng thứ ba có vết tích bị kéo ra. Ông chủ tên Cổ Nhậm Lương kia thì liên tục ngó chừng hắn, xem ra vẫn còn chưa nguôi giận mà! Bạch Hùng lại lén lút nhét một tờ giấy vào trong túi của mình... Tại sao tên nhóc này luôn tìm thấy mấy thứ linh tinh thế nhỉ? Còn gã Lưu Ích tuy nhìn thấy rất nhiều thứ, nhưng cứ tận lực giấu nhem đi mà không nói ra. Có vẻ Mr. Trâu đã không ngủ ngon suốt ba, bốn ngày rồi.

Điều quan trọng nhất chính là ông ta rất sốt ruột.

"Ông vội cái gì?"- Trần Tiểu nghi hoặc, nhìn những tia nắng cuối cùng phía ngoài cửa sổ. "Lẽ nào trời tối sẽ có chuyện xảy ra?"

Lúc này, Bạch Hùng làm như vô ý đi lướt qua Trần Tiểu, rồi lại nhét một tờ giấy vào cho hắn.

.....

Nếu yêu thích tác phẩm này, mời các bạn cùng đón đọc các tác phẩm

- *Livestream Siêu Kinh Dị*

- *Tất cả bạn gái của tôi đều là lệ quỷ*

- *Ta có rất nhiều sư phụ*

- *Nhất Ngôn Thông Thiên*

Tất cả đều là siêu phẩm, bảo đảm không làm quý độc giả thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô nhi viện (2)

Dịch: Laoshu

Trần Tiểu né tầm nhìn của camera, lén lút liếc qua nội dung trong tờ giấy.

Trong đó viết bốn chữ: "Câu giờ đến tối".

"Quả nhiên, sau khi trời tối sẽ có chuyện gì đó phát sinh..."- Trần Tiểu liếc nhìn bóng lưng của Bạch Hùng: "Hình như gã biết cũng không ít đâu!"

.....

Hắn vừa suy nghĩ, vừa đi vào phòng học thứ tư, song lập tức phải chau mày.

Cấu tạo của căn phòng này không giống hai phòng trước, rõ ràng là nó to hơn. Bàn ghế cũng không phải loại dùng cho cá nhân riêng biệt, mà là loại dài, có thể ngồi được bốn, năm người một bàn. Có tất cả bảy dãy, chân bàn bị đóng đinh xuống đất, không thể dịch chuyển. Trên bục giảng đặt một chiếc máy tính loại cổ lỗ sĩ, màn hình hiển thị rất lớn, chính là loại tục xưng "búp bê đầu to". Một chiếc màn chiếu lớn được treo trên bức tường phía sau.

Có lẽ căn phòng này được cô nhi viện dùng để làm nơi họp hành, ra thông báo.

Tuy nhiên, điều khiến cho người ta chú ý chính là, trên nền đất của căn phòng vút đầy nén và rèm cửa sổ bị giựt tung, ném dưới đất, còn dây bàn cuối cùng thì bị xô đổ.

Quả nhiên, tiếng Mr. Trâu truyền đến: "Hãy bật hết đèn pin lên, không được chần tằm camera...". Lần này, ngữ điệu của ông ta rất nghiêm túc, không nhân nhả như trước: "Dưới đất là nén à?"

"Đúng rồi!.... Rất nhiều nén, trên mặt bàn khắp nơi cũng đều là sáp nén." - Bạch Hùng nói.

Đột nhiên, Trần Tiểu ngân ra. Hắn nhân nhật liếc nhìn Bạch Hùng, dường như đã thấu hiểu điều gì.

Ông ta tiếp tục hạ lệnh: "Miêu tả những gì các người nhìn thấy, chi tiết vào nhé!"

"Xem ra, đám người đột trước vẫn chưa tới đây." - Trần Tiểu nghĩ.

.....

Sau một hồi quan sát và miêu tả cụ thể, cơ bản là mọi người đã có thể hình dung ra được chuyện từng xảy ra nơi đây. Vào một ngày nào đó nửa năm trước, rất nhiều người đã tụ tập ở đây và thả nén đây căn phòng... Lúc đó, bọn họ đang làm gì? Chẳng lẽ làm một loại nghi thức nào đó sao?

Sau đó, nơi này phát sinh xung đột, tình hình khi ấy vô cùng hỗn loạn. Dây bàn cuối cùng đã bị một lực cực lớn xô đổ, ốc vít được bắt chết dưới nền xi-măng cũng bị cong vẹo.

Trong lúc mọi người còn đang phân tích rốt cuộc nửa năm trước căn phòng này đã phát sinh chuyện gì...

"Hi hi"

Đột nhiên, tiếng trẻ con cười cọt vang lên từ phía hành lang. Thanh âm rất nhẹ nhưng đặc biệt rộn người giữa hoàn cảnh thế này.

Lưu Ích rum cầm cập cả người, kêu lên một tiếng "oái". Cô Nhậm Lương - kẻ chẳng nói chẳng rằng từ đầu đến giờ - cũng phát run, rõ ràng là bị dọa sợ.

Ấy thế mà, gần như ngay lập tức, Bạch Hùng bước nhanh ra bên ngoài..., cầm đèn pin soi khắp xung quanh.

Đương nhiên, hành lang trống rỗng, chẳng có gì ngoài đó.

"Không có ai à?" - Trần Tiểu dứt tay vào túi, thò đầu ra ngoài một cách rất thờ ơ, xem xét bốn phía xung quanh.

Lưu Ích ở trong phòng vừa sực tỉnh sau cơn sợ hãi, bắt đầu lải nhải: "Tao biết mà! Vừa bắt đầu là tao đã biết! Trong này chắc chắn có quỷ lộng hành!!!" - Tinh thần của gã ngày càng kích động: "Đáng lý tao không nên ký vào cái bản hợp đồng chết tiệt kia! Tao chỉ là tội phạm mạng thôi, chắc chắn còn có cơ hội kháng án mà!"

Gã gào lên, biểu hiện rõ sự hối hận và phẫn nộ. Thế nhưng, Trần Tiểu biết, trong khi rống gào như mắc chứng cuồng loạn, gã đã âm thầm lặng lẽ nhét thứ gì đó vào trong túi của mình.

Lúc này, Mr. Trâu chợt quát lên: "Im lặng! Không chế cảm xúc của cậu ngay!"

Lưu Ích chẳng nghe lời ông ta, tiếp tục rống: "Im lặng? Ông đây là kêu tội tôi tội tự tìm đường chết! Ông lừa tội tôi! Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cho cậu thời gian năm phút để bình tĩnh lại!" - Lão già bên ngoài lạnh nhạt nói. Đồng thời, tai nghe của Lưu Ích bỗng nhá lên ánh đèn màu đỏ tươi, lại còn phát ra âm thanh "tút tut".

Gã lập tức ngẩn người, tỏ ra lúng ta lúng túng.

"Ồi... thật xin lỗi... tôi có hơi căng thẳng! Làm ơn... Hãy tắt cái này đi!" - Gã lập cập nói.

"Tôi cũng thấu hiểu cho các cậu. Nhưng như ban đầu đã nói, các cậu bắt buộc phải làm theo lời tôi, đừng hỏi những vấn đề không nên hỏi! Biết chưa?" - Giọng ông ta rất nghiêm khắc, song hình như âm thanh không rõ ràng lắm.

Một hồi im lặng.

Trần Tiểu thân nhiên nhìn Lưu Ích, gã giống như vẫn còn trong cơn hoảng hốt lo sợ.

"Già bộ cũng giống thật! Đã là tử tù, tất không đơn giản!"- Hần bắt giác nhích khoé môi, nở nụ cười khiến người nhìn buồn nôn, đột nhiên cảm thấy thực thú vị.

"Bây giờ, các vị hãy... lên thẳng tầng ba đi!" - Mr. Trâu nói tiếp.

"Hừm? Giữa câu nói có sự ngắt quãng, vậy thì lúc mới đầu, ý ông ta không phải là lên tầng ba." - Trần Tiểu nghĩ: "Có chuyện gì sắp xảy ra sao?"

"Các vị hãy bước nhanh lên. Ngay bây giờ!" - Ông ta hối thúc thêm lần nữa.

Bỗng dưng, Trần Tiểu nhận ra ánh mắt của Bạch Hùng đang nhấp nháy với mình...

"À! Mấy cái việc như câu giờ này ấy mà, quả nhiên phải do mình phụ trách mới được!" - Hần trợn trừng đôi mắt cá chết lên, vừa nghĩ vừa...bắt đầu cười!

Ừm, đúng! Hần chính là bắt đầu cất giọng vịt đực của mình lên mà cười, hoàn toàn bất ngờ, cũng chẳng rõ nguyên do. Giọng cười còn khó nghe hơn cả tiếng xước da.

"Ha ha ha ha ha!" - Âm thanh ấy vang vọng trong hành lang. Nếu so với tiếng: "Hi hi" của đứa trẻ lúc này thì chất giọng này càng lạnh người hơn.

Mr. Trâu phẫn nộ đến mức phải gào lên: "Cậu lại đang làm cái gì?"

Tiếng cười nheñ lại, Trần Tiểu tỏ ra rất chính đáng, nói: "Tôi mắc đi vệ sinh."

"Hà?"- Tiếng ông ta truyền tới, nghe có chút... nhức trứng!!!

"Tôi mắc đi vệ sinh. Gấp lắm rồi! Nó đã chực chờ ngay chỗ...đó đó của tôi rồi! Vừa trưởng vừa mót! Không thể chịu đựng được thêm nữa đâu! Ôi ôi ôi ôi... Trời ôi!" - Trần Tiểu tuân một tràng, sau đó còn kêu lên mấy tiếng "ôi ôi ôi" cực kỳ sinh động. Làm giống như giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó rớt ra vậy!!!

Nhất thời, Mr. Trâu có chút quần bách. Lúc nghe thấy mấy tiếng "ôi ôi ôi", ông ta vội đến mức cà lăm: "Cậu... cậu...cậu...cậu... đi mau!"

Các người tưởng thế là xong sao? Coi thường người ta quá rồi!

"KHÔNG! CÓ! GIẤY!" - Hần nặn ra ba từ, khiến lão già ngoài kia đơ luôn, hoàn toàn mất đi lý trí! Nhất thời, ông ta không biết phải xử lý thế nào. Lão trực thuộc một tổ chức vừa bí mật, vừa hùng mạnh. Bản thân dù gặp phải vô số kẻ hung ác tàn bạo, vẫn có thể cho nổ vỡ sọ của chúng mà không thèm chớp mắt. Từ trước tới nay, lão ta chưa từng để ai dây dưa. Ấy vậy mà giờ đây... không có giấy biết làm sao bây giờ? Đi đại tiện không thể không có giấy nha!!!

Một hồi im lặng!

Thời gian như bị ngưng đọng một giây!

"Tôi cmn bắt kẻ cậu gấp thế nào, giờ chỉ cho cậu đúng ba mươi giây để giải quyết vấn đề. Không xong là tôi cho náo cậu nổ tung thành p.h.â.n luôn đấy!" - Mr. Trâu rít lên, có vẻ rất phẫn nộ vì chịu ức chế về tinh thần.

"Vậy tôi chỉ có thể dùng tay thôi.... Sau đó chà lên tường vậy." - Hần nhỏ giọng lăm bằm, bộ dạng cứ như đứa trẻ làm sai chuyện gì ấy.

"Nhanh lên!"- Ông ta quát lên, xem chừng giận lắm rồi. Nhưng lúc này, âm thanh trong tai nghe càng có vẻ mơ hồ hơn ban nãy!

Trần Tiểu nhìn qua cửa sổ, sắc tối bên ngoài đã dần phủ xuống dày đặc.

"Sau khi trời tối, tín hiệu sẽ bị đứt đoạn sao?" - Hần vừa nghĩ thế, thì tai nghe vang lên tiếng "ro ro ro".

Sau đó... thanh âm thờ phỉ phò vì tức giận của lão ta không còn truyền tới nữa.

"What? Tuy chẳng hiểu vì sao, nhưng dường như đúng là có chuyện này á!"- Trần Tiểu hơi hoảng.

Tiếp đó... hần bắt đầu la hét: "Ra rồi! Ra rồi! Ôi... Trách sao trong quần lại nóng nóng vậy!!!"

Vẫn không có thanh âm nào trong tai nghe.

"Ấy... Xem ra tín hiệu bị cắt đứt thật rồi!" - Hần bèn liếc nhìn chiếc camera trên cổ áo, ánh đèn nguồn trên đó đã tắt ngóm.

Vào lúc này, ở bên ngoài toà kiến trúc, Mr. Trâu giựt phăng chiếc microphone đang đeo xuống, hét lên: "Chuyện gì xảy ra? Đáng lý còn cầm cự được ít nhất nửa tiếng nữa mới đúng chứ!"

"Xin... xin lỗi! Nhưng mà tín hiệu đã bị cắt đứt thật rồi ạ! Cái thứ bên trong có vẻ bất thường...!"- Một nhân viên công tác bên cạnh ông ta lo lắng nói.

Mr. Trâu nhìn chăm chăm toà cô nhi viện âm u trước mặt: "Sớm thế này đã thiết lập sào huyệt, lẽ nào... nó đang sợ hãi sao?"

Trong toà nhà...

Bạch Hùng nói: "Tín hiệu kết nối giữa bên trong và bên ngoài toà nhà đã đứt đoạn rồi."

Sau đó, như để chứng minh lời nói của mình, gã gỡ chiếc camera trên cổ áo mình xuống, giẫm nhẹ, khiến nó vỡ nát thành một nhúm sắt vụn.

"Tuy nhiên đừng vội tháo tai nghe xuống, tránh kích hoạt chế độ cảm ứng lực nén của quả bom!" - Gã ta nói tiếp.

Trần Tiểu cười đến vui vẻ, hỏi: "Bọn họ nói à?"

Bạch Hùng gật gù đầu.

"Tao cũng không nghĩ bọn họ lại chọn trúng tao..." - Gã nhân nhạ nói: "Có lẽ do mày thể hiện hơi quá, bị bọn họ nhìn ra được!"

Trần Tiểu ngại ngùng xoay xoay đầu: "Ái chà, xem ra đúng là vậy thật!"

Tuy hai người họ chỉ nói những câu kỳ quặc, nhưng Cổ Nhậm Lương chỉ cúi thấp đầu, nhìn chiếc camera trong tay, có chút dăm chiêu. Hiển nhiên gã hiểu được ý nghĩa đoạn đối thoại của hai người họ. Lưu Ích vốn giữ vẻ mặt bí bách, giờ bắt đầu ồn ào: "Hai người đang nói cái gì thế?"

Trần Tiểu cười hi hi, ngấm ngấm gã: Giả bộ nữa! Mày cứ tiếp tục giả bộ đi!

.....

Vậy thì, mấy câu đối thoại này có ý nghĩa gì?

Vào lúc Trần Tiểu nhìn thấy tên nhân viên công tác mang đồng tai nghe đến liền biết rồi. Mấy kẻ đó không thể nào chỉ cho bốn người khơi khơi đeo một cái tai nghe, rồi thả họ vào trong toà cô nhi viện này đâu!

Cũng giống như thầy giáo chủ nhiệm lớp ấy mà, lúc nào cũng phải có mấy tay trong chuyên mạch léo hổ trợ. Vì vậy, trong bốn người họ, khẳng định sẽ có một người được chọn làm "học sinh ngoan", chuyên trách giám sát ba người còn lại.

Và đây chính là điều thứ ba: Tranh thủ cơ hội làm "học sinh ngoan"!

Vậy thì, vị "học sinh ngoan" này sẽ có lợi lộc gì? Có thể là đảm bảo được phóng thích, cũng có thể là tiền tài, hoặc là những điều kiện hấp dẫn khác. Tóm lại, đều phải cần bước ra được khỏi toà cô nhi viện này mới có thể quy đổi phúc lợi.

Khà khà, giỡn chơi chắc! Mấy kẻ đó cơ bản chưa từng nghĩ tới việc để cho bốn người họ bước ra ngoài.

Vậy thì tại sao Trần Tiểu lại muốn làm "học sinh ngoan" đến thế? Thậm chí, vì để nhanh chóng thi triển được giá trị lợi dụng của bản thân, hẳn không ngại đắc tội với gã Cổ Nhậm Lương nhỏ nhen kia.

Là bởi vì tin tức.

Lão hồ ly được gọi là Mr. Trâu kia chắc chắn sẽ tiến hành đối thoại riêng rẽ với "học sinh ngoan" thông qua ear-phone. Do đó, nhiều khả năng sẽ thu hoạch được những thứ đồ mà người khác không biết.

Tuy nhiên, không biết vì sao bọn chúng chọn Bạch Hùng.

(Phí lời, cái thằng bệnh thần kinh khuyết thiếu chỉ biết cười quái gở như mày thì ai thèm chọn!)

Nói tóm lại, thông tin tình báo "sau khi trời về đêm, tín hiệu sẽ bị cắt đứt" vô cùng hữu ích!

Vậy thì, giờ đây bốn người bọn họ đã thoát khỏi sự uy hiếp bởi bom mini điều khiển từ xa, tiếp theo nên làm sao?

Ra ngoài để cho bọn ngoài kia bắt được, rồi sáng ngày mai trở lại? Hay phá cửa sổ mà đào tẩu?

Không một ai nói chuyện, chứng tỏ mọi người đều đang suy xét vấn đề này rồi...

Trần Tiểu vắn vẹo tấm lưng, rút tay túi quần đi đến bên cạnh Lưu Ích; "Này, người anh em, ear-phone không còn tín hiệu nữa, có nói gì bọn họ cũng không nghe thấy rồi, không cần diễn nữa đâu!"

Lưu Ích ngơ ngác ngó Trần Tiểu: "Có ý gì?"

Trần Tiểu cũng chẳng thêm nói nhiều, giơ tay ra như kiểu trẻ con vò tiền phụ huynh: "Đưa ra đây!"

Khuôn mặt gã vẫn còn mù mịt: "Mày muốn cái gì chứ?"

Lần này hẳn không nói lời nào, chỉ trừng đôi mắt cá chết, tiếp tục duy trì tư thế "vòi tiền".

"Haizzz!"- Luru Ích bất đắc dĩ thở dài, bèn rút một chiếc ear-phone quân dụng màu đen từ trong túi ra. Bên trên có phần nhô ra rất dài, là loại dùng để nối với mũ giáp chống bạo động.

Cổ Nhậm Lương và Bạch Hùng nhìn thấy thứ đó xong đều nhăn nhó. Chẳng phải vì gã Luru Ích còn giấu đồ, mà vì hai người họ đều hiểu rõ chiếc ear-phone quân dụng ấy đại biểu cho cái gì.

Còn Trần Tiểu thì sao? Giờ khắc này hẳn vẫn duy trì "tư thế vòi tiền", án binh bất động.

"Đưa cho mày hết rồi, còn đòi gì nữa?"- Luru Ích hơi tức giận.

.....

"Thôi được rồi!" - Gã nhìn đôi mắt cá chết của Trần Tiểu, biết có giấu nữa cũng chẳng ích gì, bèn lôi ra một chiếc dép cỡ nhỏ từ bên mạn sườn áo.

Hai người còn lại tiếp tục nhăn nhó. Một phần vì chiếc dép này xuất hiện trong phòng học có hơi kỳ lạ, mà phần nhiều vì họ cảm thấy, tên tiểu tử này sao giấu được nhiều đồ thế!

Áy thế mà...

Tư thế của Trần Tiểu vẫn không hề thay đổi!

Ngay cả đến gã Cổ Nhậm Lương luôn nhìn chằm chằm Trần Tiểu như rình kẻ trộm cũng hết nhin nổi: "Này, vẫn còn nữa hả?"

Luru Ích tỏ ra không còn gì để mất, lăm bắm cái gì mà "... Mày... là đồ có lòng tham không đấy!"

Sau đó, trước con mắt kinh ngạc của những người có mặt, chẳng biết từ đâu lôi ra một quyển nhật ký!

"Ái chà! Mày là thằng chuyên lượm rác đấy à! Máy thứ này mày tìm ở đâu ra thế? Còn nữa, nhiều đồ thế này mày giấu đâu cho hết vậy? Trong người hả?"- Tất cả bọn họ người đều không kim lòng được muốn chữ thế.

Còn may là sau khi gã lôi ra quyển nhật ký, Trần Tiểu bèn tịch thu những thứ đồ ấy, bày ra trên bục giảng. Mà những người còn lại đều thờ ắt ra một hơi, giống như sợ Luru Ích còn lôi được thứ gì đó ra nữa vậy.

Trước tiên là một cái ear-phone. Không cần nghĩ cũng biết, nó là đồ trang bị của những gã cảnh vệ, vậy chứng tỏ những gã cảnh vệ đã từng vào đây! Thế nhưng micro đã bị bẹp dẹp lép là thế quái nào?

"Trực tiếp đâm xuyên qua mũ giáp chống bạo động hả?"- Trần Tiểu nghĩ, "Có điều... Suốt dọc đường đều không hề lưu lại vết tích đánh nhau! Thật kỳ lạ!"

Tiếp theo... là một chiếc dép lê! Ừm... Thế chẳng phải là trong phòng học xuất hiện một đôi dép lê sao!.... Điều này còn dễ lý giải.

Ký túc xá của những đứa trẻ kia chính là ở tầng một... Không, phải là tầng ba! Bởi vì dưới tầng một, ngay cả một cái hàng rào nhỏ cũng không có. Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến cho đứa trẻ này phải hoảng loạn chạy xuống, không kịp thay dép nữa.

Cái cuối cùng! Một quyển nhật ký!

Trần Tiểu lại lần nữa trừng đôi mắt cá chết ngó Luru Ích, hỏi: "Này! Tìm thấy ở đâu đấy?"

"Trong bàn học tại căn phòng thứ nhất."- Gã đáp lời, tỏ ra bộ dáng như sắp chết đến nơi, nhưng vẫn tiến lại gần.

Bạch Hùng và Cổ Nhậm Lương cũng đều vây đến. Đây là một quyển nhật ký đấy! Nếu đặt trường hợp đang trong một trò chơi nào đó, vậy thì đây bảo đảm chính là một đạo cụ then chốt nha!

Trần Tiểu lập tức mở quyển nhật ký ra. Chẳng có bất cứ hạt bụi nào bên trong những trang giấy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cô nhi viện (3)

Dịch: Laoshu

Ngày 15/12

Bàn chân của bạn học Lý Lôi bị thối rữa rồi, dịch mủ cứ chảy ra. Cậu ấy vừa khóc vừa xin lỗi, nhưng hình như thầy giáo Tôn không muốn tha thứ cho cậu ấy. Thầy còn nói, ngày mai phải tiếp tục vùi chân trần vào trong tuyết. Chắc chắn là đau lắm nhỉ?... Tuy cậu ấy làm vỡ kính... nhưng cũng đâu phải cố ý đâu! A, mình không nên nghi ngờ sự trừng phạt của thầy giáo... (những chữ phía sau đã bị người ta xóa đi rồi).

Ngày 22/12

Tội mình đã nói với Tiểu Minh rất nhiều lần rồi, đừng có đứng trước cửa sổ sau khi tắt đèn. Nếu bị phát hiện thì sẽ phải chịu phạt đó, cơ mà cậu ấy không nghe. Hình như cậu ấy luôn giấu chiếc cầu bập bênh trong sân thể dục thì phải.

Ngày 04/1

Mỹ Từ lại bị viện trưởng gọi lên văn phòng rồi. Lúc quay về, mặt cậu ấy hơi đỏ, nút áo đều bị giựt đứt mất. Thế nhưng, cậu ấy lại có một tờ giấy xin phép. Cậu ấy đã có ba tờ rồi, cũng đồng nghĩa với việc có thể xin miễn chịu phạt khi mắc lỗi ba lần. Sướng quá đi mất! Minh cũng muốn được gọi đi..

Ngày 10/1

Trời ơi! Chẳng có ai chạm đến chiếc cầu bập bênh ngoài kia, nhưng tại sao nó tự chuyển động rồi? Minh biết chắc là Tiểu Minh làm mà. Có nên méc cho các thầy cô biết không?

Ngày 17/1

Các thầy cô giáo rất tức giận. Bọn họ nhốt Tiểu Minh vào phòng tạm giam, còn mắng cậu ấy là "ác ma", "yêu quái" nữa. Nhưng mà... Minh cảm thấy dường như bọn họ đang rất sợ hãi!

Ngày 25/1 (chữ viết xiêu vẹo, xấu xí)

Tiểu Minh thoát ra rồi! Hiệu trưởng chết rồi! Có phải người tiếp theo sẽ là thầy Triệu không???

Ngày 27 tháng 1

Cậu ấy móc mắt của Hàn Mai Mai rồi. Cậu ấy từng nói sẽ không tổn thương chúng mình mà!!!

Ngày 30 tháng 1

Tiểu Minh càng ngày càng cáu kỉnh hơn. Lúc nào cậu ấy cũng giận dữ. Phải nghĩ cách trốn khỏi đây thôi. May mà tội mình biết cậu ấy sợ cái gì!.

.....

Nhật ký được viết tới đây là hết. Cả bốn người đều có chung một vẻ mặt "thì ra là thế".

Xem ra, đây là một tòa cô nhi viện cực kỳ "hắc ám"... Thế nhưng, dường như có một cậu học sinh tên là Tiểu Minh bỗng giành được sức mạnh gì đó, bèn vùng lên giết ngược lại mọi người.

"Năng lực siêu nhiên ư? Chuyện này có thật à?... Vậy là mình đã hiểu rõ hành vi của cái bọn bên ngoài kia!"- Trần Tiểu nghĩ.

.....

"Kết quả tồi tệ nhất!"- Sau khi xem xong quyển nhật ký, Bạch Hùng khẳng định như vậy.

"Dường như mày biết gì đó, đúng chứ?"- Cố Nhậm Lương nói. Đến lúc này, ông chú luôn luôn cố ý giảm cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất này cũng phải nhăn mày rồi. Rõ ràng, nội dung trong quyển nhật ký đã khiến gã ta hơi hoảng hốt.

Bạch Hùng gật đầu, nói: "Tao là lính đánh thuê. Binh đoàn nơi tao phục vụ thỉnh thoảng cũng sẽ tiếp xúc với một vài "nhân vật đặc biệt". Chính vì vậy, tao từng nghe loáng thoáng rằng, trên thế giới có một tổ chức chuyên môn đi xử lý những sự vụ đặc biệt kiểu như "Tiểu Minh" đây. Bây giờ đoán chừng 70 đến 80% mấy người ngoài kia thuộc tổ chức này. Còn chúng ta chắc bị coi là chuột bạch rồi!"

Lưu Ích gật đầu: "Tao từng xâm nhập vào một vài kho dữ liệu của Chính phủ nên cũng biết sơ sơ. Rất nhiều vụ án kỳ lạ không thể giải quyết được, đến cuối cùng đều được ghi chú lại với nội dung kiểu "Hand over to related parties", sau đó kết thúc vụ án luôn! Khi ấy, tao cũng đoán rằng, có phải các hiện tượng siêu nhiên là có thật và cũng có một tổ chức chuyên đi xử lý những sự kiện như vậy hay không? Chẳng ngờ được, đúng là nó thực sự tồn tại

mà." - Nói xong, gã vung vẩy quyển nhật ký trong tay trong Cổ Nhậm Lương tỏ vẻ nghiêm túc: "Liệu có cách giải thích khác hay không? Nói thật, tao không tin lắm mấy cái thứ...". Sau đó, gã nhả mồm rồi im lặng một lúc. Khoảng chừng mười giây sau, gã bắt đầu thở hắt ra một hơi: "... Thôi được rồi, xem ra thực có chuyện này! Vậy bây giờ phải làm sao?"

Ánh mắt của cả ba người kia đều hướng về Trần Tiểu. Điều này chứng tỏ, bọn họ cảm thấy thằng cha này tuy điên điên khùng khùng, song vẫn coi như có chút chủ kiến.

Tiếp đó, bọn họ liền thấy hắn đang... nhai nén! Sau đó... thường thức tí mị, còn nuốt xuống nữa!

Khóe mắt của tất cả những người tại đó đều vô thức co rút lại.

Lại tiếp theo đó, hắn trực tiếp nằm bò xuống nền đất, phúi phúi lớp bụi bặm dưới đó, giống như đang tìm kiếm thứ gì vậy.

"Này... Tao nói chứ, mày đang...?" - Cổ Nhậm Lương, người đầu tiên thoát ra khỏi trạng thái...nhức bì, hỏi hắn.

"Thằng Tiểu Minh này sợ ánh sáng!" - Hắn đứng dậy nói, lại tiện tay hất sấp nền dính trên góc bàn đi. "Xin lỗi, tao không nên khơi lại vết thương của chú. Nhưng đây là điều vô kịch cần! Chú có thể thấu hiểu mà, phải không?"

Trần Tiểu bẻ câu chuyện đi quá nhanh, tư duy của Cổ Nhậm Lương còn chưa theo kịp nên tiện miệng hòa theo hắn một câu: "Không sao..."

Đương nhiên, mấy người kia đều biết Tiểu Minh sợ ánh sáng. Thậm chí, họ còn biết mấy đứa học sinh kia tụ tập trong phòng họp này là vì trốn Tiểu Minh. Chúng giựt đứt rèm cửa nhằm thoát nạn ban ngày, còn buổi tối thì thấp nền lên! Nhưng mà... Trần Tiểu nhai nén rồi phúi bụi thì có ý nghĩa quái gì?

"Vậy cho nên... mày đang làm cái gì vậy?" - Lưu Ích hỏi một cách cẩn thận, như thể sợ hắn sẽ nói ra đáp án nào đó gây ô uế tinh thần vậy.

Trần Tiểu cuối cùng cũng ngừng tay, vận vẹo lưng, đút tay vào túi, dăm chiêu một hồi rồi bắt đầu nói: "Theo độ dày của sấp nền, những đứa trẻ này đã trụ ở đây ít nhất cũng được ba đến bốn đêm. Sao chúng không chạy ra khỏi cô nhi viện? Tạm thời vẫn chưa đoán ra nguyên nhân. Tuy nhiên, có một điểm rất khả nghi, chính là vào một buổi tối, khi những đứa trẻ này thấp nền lên, vốn dĩ đang yên đang lành, vậy mà bỗng nhiên bị hoảng loạn mà xông ra khỏi phòng, sau đó không hề quay lại nữa."

Ba người kia nghe xong đều nhủ mồm.

"Lẽ nào nó không sợ ánh sáng?" - Bạch Hùng hỏi.

Trần Tiểu đáp ngay: "Vừa rồi tao cũng nghĩ như vậy, cho nên mới quan sát lại chỗ nền này. Hiển nhiên đều là loại thường dùng, không có pha tạp chất đốt gì khác lạ, mùi vị cũng chẳng đặc biệt. Do đó, chắc là thằng Tiểu Minh này sợ ánh sáng. Chỉ là lúc đó nó tìm ra được biện pháp nào đó để không sợ ánh sáng nữa."

"Nếu nói như vậy, đèn pin vẫn có tác dụng rồi!" - Lưu Ích xen ngang một câu.

"Tạm thời cứ cho là thế. Còn nữa, trên đất có một ít máu đọng, diện tích rất lớn nhưng khá nhạt. Hắn là vết tích khi máu rớt xuống đất liền được chùi khô ngay lập tức."

"Vậy thì chứng tỏ điều gì?" - Cổ Nhậm Lương hỏi.

Trần Tiểu lắc đầu: "Chẳng chứng tỏ được điều gì. Nói tóm lại, tao cảm thấy chắc cần đi xem xét xung quanh trước!"

"Ở đây chờ đến khi trời sáng có tốt hơn không? Vừa rồi mày cũng nghe rồi đấy, tiếng cười kia khẳng định là của Tiểu Minh. Nó đang ở bên ngoài đó." - Gã bốn mắt nói.

"Không được, nhiều nền như thế này còn không ngăn được nó, cứ chờ đợi ở đây càng nguy hiểm hơn." - Bạch Hùng gạt phăng đề nghị của gã bốn mắt ngay tức khắc.

Cổ Nhậm Lương cũng đồng ý với số đông: "Đi qua hành lang phía bên kia xem xét trước, không chừng lại có thể tìm ra được vài thứ gì đó... Ví dụ như mấy thi thể của những kẻ đến trước chẳng hạn!"

Thế là bốn người bọn họ đi ra khỏi căn phòng.

Lúc này, thời gian đã trôi qua được nửa tiếng hơn, tính từ lúc cả nhóm bị mất tín hiệu từ bên ngoài. Cả tòa nhà không hề có tí ánh sáng nào. Bạch Hùng bật đèn pin, đi lên phía trước; ba người còn lại đi theo sau, rất nhanh liền đi tới hành lang phía đối diện. Hành lang bên này có kết cấu như phía kia, đều là bốn phòng học. Đoàn người theo thứ tự xem xét ba phòng học đầu tiên, đều không thấy có gì đặc biệt.

Lúc này, bốn người họ đã đi tới căn phòng thứ tư. Bạch Hùng mở cánh cửa phòng học ra như thường, sau đó rõ ràng là bị lạnh cóng cả người, bèn lùi trở lại nhanh như chớp, rồi "lạch cạch" đóng cửa lại, dựa lưng vào tường. Sắc mặt gã trắng bệch.

Mấy người còn lại đều bị dọa sợ khi thấy vậy, vội vàng dựa lưng vào tường theo gã, đảo ánh nhìn dè dặt quan sát xung quanh.

Khoảng một phút sau, chẳng có gì xảy ra cả...

Cổ Nhậm Lương liếc Bạch Hùng, hạ giọng nhỏ hét mức để hỏi: "Gì thế?"

Lần này, có vẻ Bạch Hùng bị dọa sợ thật rồi, nghe hỏi mới tỉnh lại, nhỏ giọng nói: "Bên trong... có người!"

Mọi người đều tỏ vẻ sợ hãi. Sau đó nghĩ lại... Không đúng nha! Dù cho bên trong là người hay là ma, tại sao chẳng có động tĩnh gì hết vậy?

Phải nói rằng, vẫn là Trần Tiểu to gan (không sợ chết)! Hắn cầm lấy đèn pin trong tay Bạch Hùng, rón rén tiến lại gần cửa nghe ngóng, quả thật không hề nghe được âm thanh gì hết.

Sau đó, hắn bèn nhấc ngay một chân lên, đá văng cửa ra, cầm cây đèn pin mà giống như cầm một con dao xông thẳng vào phòng, miệng hô to: "Cây này do ta trồng! Đường này do ta.... Hở???"

Trước tiên, chưa cần xét đến lời thoại kinh điển của phường trộm cướp sau khi mở cửa của hắn, chỉ cần tiếng "Hở" được đọc kéo dài này của hắn, phát âm như chữ "Hòa...!", dùng để biểu đạt cảnh tượng trước mắt, đã đủ thể hiện rõ cảm giác kích thích và chấn động rồi. Đồng thời, từ ngữ này cũng nói rõ trong phòng chả có gì nguy hiểm!

Vừa nghe thấy thế, ba người còn lại lập tức thò đầu ra, liếc nhìn vào trong phòng.

Cái nhìn không ngại ngần này đã khiến họ bị dọa cho sợ run.

Phòng học này không khác gì các phòng học khác, thậm chí mấy thứ như bàn, ghế,... đều sắp xếp rất ngăn nắp. Trên nền nhà cũng chẳng có nhiều bụi lắm. Chỉ là... trong này đầy người ngồi.

Cũng không thể nói là ngồi, mà nên nói là được xếp đầy người.

Mỗi người đều duy trì tư thế ngồi học, rồi trên bục giảng còn có "cô giáo" đang đứng, trong tay cầm thêm cuốn sách giáo khoa nữa!

Đương nhiên, những người này đều là thi thố, hơn nữa còn là xác khô! Làn da chúng khô vàng, con ngươi teo lại, trông như xác ướp vậy.

Chuyện ma quái trong cô nhi viện cứ thế xuất hiện một tình tiết như vậy. Khi ấy, Bạch Hùng có thể chửi thề bất cứ chữ nào, lại còn lùi lại nhanh như chớp, dựa vào tường, không quên đóng cửa lại. Hành vi này thật là khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn.

Lúc này, ba người ngoài cửa đều tiến vào, vẫn còn hơi run rẩy và khản trương từ tận đáy lòng. Trong khi đó, Trần Tiểu đã sớm lần mò lung tung như đang đi dạo trong khu vui chơi với các bạn nhỏ vậy.

Lưu Ích nuốt nước miếng, nói nhỏ: "Tại sao tao cứ cảm thấy dường như thằng đó rất "high" vậy nhỉ?"

Cổ Nhậm Lương cũng bất giác gật nhẹ đầu.

Vào lúc này, Trần Tiểu đã dạo quanh căn phòng một vòng nhanh như con gió, rồi vòng lại bên bục giảng. Những người còn lại lập tức nhường ra một con đường. Chỉ thấy, hắn giơ ngón tay ra chạm vào hốc mắt cô giáo kia, rồi lại nằm xuống, liếc nhìn phía dưới váy bà ta, cuối cùng tiến lại gần người thừa.

Mấy động tác này khiến tất cả những người có mặt đều căng thẳng lên.

"Liệu nó có ném thư luôn không?"

"Sao tao cứ cảm thấy hắn còn có thể cắn một phát nữa vậy?"

"Nói không chừng còn chộp miệng mà nuốt xuống nữa ấy chứ!"

Ba người còn lại đều nín thở, tập trung tinh thần, giống như gặp kẻ địch vậy. Cuối cùng, dường như Trần Tiểu đã thỏa mãn rồi, bèn gật gật đầu, bước xuống khỏi bục giảng.

"Phù..." - Mọi người đều thở ra một hơi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" - Bạch Hùng hỏi.

Trần Tiểu dứt tay vào túi, gật đầu: "Mấy thi thố trong đây chắc là học sinh của tòa cô nhi viện này, dịch thể đều đã bị hút khô rồi. Họ được xếp ở đây cũng khoảng hơn nửa năm. Chắc vì một chấp niệm nào đó mà thằng Tiểu Minh kia muốn tái hiện lại cảnh tượng mọi người đang ngồi học."

Nói xong, hắn lại đến bên cạnh giáo viên: "Người này không phải giáo viên ở đây!"

Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó lập tức nghĩ ra kết quả.

"Người phụ nữ trong đám tới trước đó hả?" - Lưu Ích hỏi.

Trần Tiểu gạt đầu: "Ừ. Tuy rằng dịch thể đã bị hút khô hoàn toàn, nhìn không khác gì mấy thi thể kia. Nhưng từ mái tóc có thể dễ dàng nhìn ra, thời gian từ vong không quá một tuần."

"Quý hút máu ư? Chẳng phải từng bảo là không thấy vết thương sao?" - Cổ Nhậm Lương hỏi.

"Không phải quý hút máu. Còn lợi hại hơn thế nữa! Không chỉ là máu, mà tất cả chất dịch trong cơ thể, thậm chí cả tế bào, cũng bị hút khô. Có khả năng là bị hút ra từ lỗ chân lông!" - Trần Tiểu nói.

Lưu Ích vận người một cách khó chịu: "Vì sao chúng ta còn chưa chết?"

Hắn nói: "Không biết, nhưng tao muốn thử xem! Tất cả tránh xa tao một chút!"

Nói xong, hắn bật đèn pin của mình lên, chiếu thẳng vào mặt mình từ dưới lên trên, cười đến vui vẻ. Ba người còn lại thấy hắn như thế đều nổi cả da gà.

Tiếp sau đó, dường như hắn vô cùng cao hứng mà lượn một vòng quanh "cô giáo" kia!

"No muốn làm gì?" - Lưu Ích hỏi.

"Không biết! Nhưng sao tao thấy hắn còn nguy hiểm hơn thằng Tiểu Minh kia nhiều ấy?" - Cổ Nhậm Lương nói.

Bạch Hùng và Lưu Ích đều gật đầu xác nhận.

Lúc này, Trần Tiểu đứng bên cạnh "cô giáo" kia, tay cầm đèn pin, vẻ mặt rất nghiêm túc, hít sâu một hơi... rồi hô nhỏ một tiếng: "Hây!"

Sau đó... hắn tuột váy của "cô giáo" xuống...

.....

Ba người còn lại đều kinh ngạc!

Trần Tiểu phát hiện rằng chẳng có gì xảy ra cả, thế là hắn chau mày: "Ôi... đoán sai rồi sao?" - Hắn tự nói thầm.

Lại tiếp sau đó, hắn xoay một chân, "lộp bộp" gạt ngã cô giáo xuống...

Ba người lại đứng ngẩn ra!

"Này... Người anh em, mày..." - Bạch Hùng cảm thấy hơi... nhức nhối, hỏi.

Thế nhưng, còn chưa chờ hắn nói xong, cả tòa nhà đột nhiên rung chuyển kịch liệt, giống như động đất vậy. Ngay sau đó, chợt có một giọng nói bén nhọn từ một đứa trẻ vang lên.

"A!!!!!"

Tiếng thét ấy chất chứa một sự phẫn nộ mà ai ai cũng có thể cảm nhận rõ rệt, chấn động mạnh đến mức bốn người đều choáng váng!

Trần Tiểu lập tức soi đèn pin vào người mình, hét to: "Mày tới đây!"

.....

Sự rung chuyển kéo dài trong vài phút, sau đó mới yên tĩnh lại.

Trần Tiểu gạt gạt đầu, ba người còn lại thì dần dần hồi phục lại đôi chút.

"Có chuyện gì vậy?" - Bạch Hùng hỏi, giọng điệu còn pha chút sợ hãi.

Trần Tiểu đi tới, nói: "Tiểu Minh rất coi trọng căn phòng học này. Hiện giờ nó rất suy yếu, chỉ cần đừng tắt đèn pin, chắc chúng ta không gặp nguy hiểm gì!"

Bạch Hùng gạt đầu, hiển nhiên gã rất tin tưởng phán đoán của Trần Tiểu. Tuy nhiên, gã lại không hiểu một loạt hành vi vừa rồi của hắn.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?" - Cổ Nhậm Lương giờ mới tỉnh lại sau cơn sợ hãi vừa xong, lập tức hỏi.

"Nói ra thì dài dòng... Tóm lại, hiện giờ chúng ta đi xem xét tầng dưới đi. Tao vẫn còn chưa hiểu một vài chuyện!" - Trần Tiểu vừa nói, vừa cười hi hi: "Có lẽ chỉ cần dựa vào bốn người chúng ta cũng có thể xử đẹp thằng Tiểu Minh này chưa biết chừng!"

Nói xong, hắn cười khà khà rồi đi ra khỏi phòng. Ba người quay mặt nhìn nhau, rồi vội vàng đi theo sau.

Rất nhanh, cả bốn đã xuống tầng một.

Đèn pin trong tay Bạch Hùng đã hết pin rồi. Lúc này, cái đang dùng là đèn pin của Trần Tiểu. Hắn nói: "Theo sát tao!", sau đó vội vội vàng vàng mở ra cánh cửa một phòng học tại tầng một, làm như đi chợ cùng con nít vậy.

"Ồ... Không có ở đây!"- Hắn lăm bắm một câu rồi lại chạy qua một cánh cửa khác, một tay đẩy cửa ra. "Ồ? Cũng không ở đây!"

Động tác của hắn cứ như mưa rền gió giật, đi mở tất cả các cửa phòng của một bên hành lang. Sau đó, hắn cũng không dừng chân mà đi đến bên hành lang còn lại, rõ ràng là đang tìm cái gì đó. Ba người còn lại giống như vịt con theo mẹ mà vội vã chạy theo Trần Tiểu. Cuối cùng, sau khi mở ra một cánh cửa trước mặt...

"Ồ.... Thì ra là ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cô nhi viện (4)

Dịch: Laosu

Ba người còn lại nhìn vào bên trong phòng học. Rốt cuộc bọn họ đã biết Trần Tiểu đang tìm cái gì....

Hắn đang tìm... một đồng xác người!

Bên trong phòng học gần như được phủ kín bởi xác người, người nọ chất chồng lên người kia, trông như chất ba mớ đồ linh tinh vậy.

Sau đó, hắn ta vô cùng hưng phấn mà bỏ nhào qua, bắt đầu lật tung đồng xác kia lên. Hành động của hắn cứ như đứa trẻ con đang lật tìm một món đồ chơi, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười "hi hi hi"...

Ngoài cửa, con mắt mấy người đang chứng kiến đều đại cả ra; bọn họ cảm giác lông tơ sau lưng dựng đứng hết lên rồi.

"Vậy... Chúng ta... có nên qua giúp một tay không?" - Cổ Nhậm Lương run rẩy hỏi.

Lưu Ích nuốt nước miếng đáp: "Hay là thôi đi! Tao cảm thấy hắn đang trong cơn hưng phấn. Tốt nhất chúng ta đừng qua quấy rầy thì hơn!"

Bỗng nhiên, một chiếc sọ người đã bị bẻ rời nào đó lăn lông lốc ra ngoài, đụng nhẹ vào đôi giày của Bạch Hùng rồi dừng lại.

Bạch Hùng cúi đầu xuống, vừa đúng lúc đối diện với hốc mắt khô quắt, đen xì xì của cái sọ người, cơ miệng lập tức co rút.

"Hắn đang đứng về phe chúng ta, có phải không?" - Bạch Hùng hạ giọng đến mức nhỏ nhất, hỏi những người còn lại.

Hai gã kia... chẳng một ai dám hé răng, chỉ đứng ngơ ngác ngó Trần Tiểu. Lúc này, hắn đang ra sức kéo một cánh tay ra khỏi đồng xác.

"Chỉ cầu mong là đúng..."

Qua một lúc khá lâu, cuối cùng Trần Tiểu cũng vừa lòng thoả ý mà dứt tay vào túi, bước ra khỏi phòng.

".... Thế nào rồi???" - Gã bốn mắt tận lực khống chế giọng nói để không tỏ ra quá kinh hoàng.

Trần Tiểu liếm môi theo thói quen, nói: "Gần như đã làm rõ sự việc rồi...."

Tiếp đó, vì thực sự đã khá mệt vì phải bới đồng xác kia, nên hắn dứt khoát ngồi phịch xuống đất, vừa nghỉ ngơi vừa diễn giải đại khái tình huống nơi này.

Như mọi người đã biết, "bầu không khí" trong toà cô nhi viện này thực không thể nào tốt được, ở đây sẽ không miêu tả chi tiết.

Một ngày nọ, có một học sinh tên Tiểu Minh bỗng đạt được năng lực siêu nhiên gì đó. Qua sự phỏng đoán của Trần Tiểu, có hai loại năng lực sau:

Loại thứ nhất: Thăng nhóc có thể "cách không dời vật". Lúc mới đầu, nó chỉ có thể khống chế mấy thứ như cầu bập bênh một xíu, sau đó đủ khả năng tác động đến những vật thể to lớn hơn, thậm chí là con người.

Loại thứ hai: Nó có thể hút được chất dịch của người, mà việc hút chất dịch này lại có tác dụng cung cấp năng lượng cho việc "cách không dời vật".

Thế nhưng, những năng lực ấy có một nhược điểm, đó là không sử dụng được khi có ánh sáng. Không chỉ bản thân nó phải tránh khỏi phạm vi ánh sáng, ngay cả phạm vi sử dụng năng lực siêu nhiên cũng không được có ánh sáng. Bằng không, mấy chỗ có thứ thấu sáng được như kính cửa sổ, v.v... đã sớm bị các loại ván cửa niêm phong lại rồi.

Còn mấy kẻ ngoài kia, đương nhiên giống chường trước đã nói, được cơ cấu chuyên đi xử lý các loại dị tượng. Hai tuần trước, bọn họ tra xét ra được trong toà cô nhi viện này có dị tượng nên đã vội đến ngay. Khi ấy, nhóm đầu tiên toàn là cảnh vệ có vũ trang đầy đủ xông thẳng vào, sau đó thì bị Tiểu Minh dùng siêu năng lực bẻ cổ chỉ trong chớp mắt.

Kết quả là, mấy người bọn họ đều khiếp sợ.

Vì thế, bọn họ nghĩ ra phương án khác, chính là lôi những tên tử tù đến làm "chuột bạch", nhằm xác định năng lực của Tiểu Minh, đồng thời xem nó sợ thứ gì.

Sau đó thì chắc mọi người cũng đoán được rồi. Ba hay bốn ngày trước, họ đã điều đến ba nam, một nữ.

Lúc này, Tiểu Minh vừa mới trải qua cuộc chiến với nhóm cảnh vệ kia, sức mạnh còn lại không được bao nhiêu, nên chỉ có thể chậm rãi hút chất dịch trong người mấy gã cảnh vệ để phục hồi. Vì vậy, nhóm người trước đó mới không bị rơi vào kết cục chết chóc bị thảm. Bọn họ đã đi do thám được một phần của tầng một và tầng hai, nên đoán ra việc Tiểu Minh sợ ánh sáng. Thậm chí họ còn biết cả việc sau khi trời tối, nó sẽ ngắt mọi kết nối toà cô nhi viện này với bên ngoài. Chờ đến khi Tiểu Minh khôi phục lại, đương nhiên bọn họ cũng chết chắc.

Ở đây cũng xin giải thích một chút! Tuy Tiểu Minh có sức mạnh cường đại, giết người dễ như trở bàn tay, song đến cùng nó cũng chỉ là một đứa trẻ... Có lẽ bởi vì đơn độc sống trong cô nhi viện suốt thời gian dài, hoặc vì sự áy náy do giết chết quá nhiều giáo viên, học sinh nơi đây.... Tóm lại, nó đã dựng lại hiện trường một phòng học mà "mọi người đều đang học" để an ủi chính bản thân mình. Tuy nhiên, nó không muốn bài trí những giáo viên "tà ác" kia ở trong phòng học "tốt đẹp hoàn mỹ" này.

Vừa hay, trong nhóm người tới trước đây, có một người phụ nữ được nó nhắm trúng. Thế là, rốt cuộc nó cũng có thể bổ sung được khiếm khuyết, hoàn thành nên "phòng học hoàn mỹ" ấy. Nó quá vui sướng đến nỗi chưa chờ bản thân hồi phục sức mạnh, đã vội vàng tự tay sắp xếp "cô giáo" kia vào lớp học. Chính vì vậy, trên váy áo của "cô giáo" mới có vết tích lôi kéo làm cho chúng nhăn nhúm lại. Ráp xong mảnh ghép cuối cùng cho bức tranh phòng học như mong ước, Tiểu Minh vô cùng quan tâm "cô giáo" này.

Vậy, câu hỏi đặt ra là: Trần Tiểu tìm gì trong cái đồng xác ấy?

Hắn đang tìm hai thứ: Súng và người!

Quả nhiên, toàn bộ tầng một và tầng hai của toà cô nhi viện không có súng. Nhóm cảnh vệ vào đây đầu tiên không thể không mang theo súng, đúng chứ?

Mà xác của ba gã đàn ông lần trước vào đây cũng chưa tìm thấy.

Nói cách khác, tuy rằng sức mạnh của thằng Tiểu Minh này rất cường đại, nhưng cơ thể của nó thì cũng chỉ như người bình thường thôi. Vì thế, nó sợ súng! Còn nữa, quá trình hút chất dịch trong cơ thể người để hồi phục sức mạnh chắc chắn không thể nhanh chóng, cho nên giờ đây nó vẫn còn rất yếu ớt. Nếu không, nó hoàn toàn có thể điều khiển cho chín, mười cái bàn học hay thứ gì đó đập chết đám người Trần Tiểu từ xa rồi! Vậy thì, ba gã thuộc nhóm trước tới đây, súng, và Tiểu Minh chắc có lẽ vẫn còn ở trên tầng ba của toà nhà này.

Nghe xong, cả ba đều gật gù. Thế nhưng, rất nhiều điểm trong đó chỉ là suy đoán, không có chứng cứ xác thực, song vẫn coi như đã giải thích thông suốt.

"Vậy... giống như người anh em Trần Tiểu vừa nói, cách giải thích này khá hợp lý!" - Bạch Hùng nói.

"Nếu thực sự như vậy, thế thì chúng ta nhanh chóng xông lên xử gọn nó đi. Chờ nó hút xong ba người kia, sức mạnh hồi phục rồi thì không tốt đâu!" - Lưu Ích có chút kích động, bởi vì gã đã nhìn thấy được tia hy vọng.

"Không được! Tuy nó chỉ là một thằng nhóc, nhưng chắc là trong người có súng. Hơn nữa, chúng ta không nắm chắc được giờ đây nó đã hồi phục đến mức nào rồi, cứ liều lĩnh đi lên sẽ rất nguy hiểm!" - Bạch Hùng lập tức phủ quyết suy nghĩ của Lưu Ích.

Cổ Nhậm Lương nhíu mày, nói: "Vậy nếu chúng ta ra ngoài, nói rõ tình hình cho đám người ngoài kia biết, liệu xác suất bọn chúng giữ lời hứa, thả chúng ta ra có lớn không?"

Những người còn lại đều nhìn gã như nhìn thẳng ngốc....

"Thôi được, coi như tao chưa nói gì!" - Gã ù rù cúi đầu.

Lúc này, Trần Tiểu mới lên tiếng.

"Tao còn một vấn đề nghĩ không thông. Rốt cuộc trong phòng họp kia đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đám học sinh đó lại đột nhiên chạy hết ra ngoài? Nếu không làm rõ được vấn đề này, tất cả suy đoán lúc nãy đều không được thành lập!"

Nói xong, hắn đứng lên, phui phui bụi sau lưng, há cái miệng rộng góm ghĩếc của mình ra mà cười. "Nhưng mà, nếu đã nghĩ thông suốt, vậy thì chẳng phải không còn gì thú vị nữa rồi sao?"

Sau đó, hấn dứt tay vào túi đi về phía cầu thang, vừa đi vừa nói: "Có muốn đi cùng tao lên tâm sự với thằng Tiểu Minh kia không?"

Bạch Hùng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đi theo. Hai người còn lại cùng nhìn nhau, rồi nhún nhún vai đi theo luôn!

.....

Tầng ba, cô nhi viện.

Ở đây càng tối hơn tầng dưới, giống như có một đám sương mù bao phủ xung quanh, ngay đến ánh sáng phát ra từ đèn pin cũng chỉ có thể soi trong phạm vi rất gần. Bọn họ bắt đầu đi phải bật hết đèn pin lên.

Kết cấu không khác mấy so với tầng dưới, chỉ là các phòng được thông với nhau, cải tạo thành phòng ngủ.

"Các cửa sổ đều dùng drap trải giường che chắn, chẳng còn chút ánh sáng nào lọt qua được nữa!"- Trần Tiểu thi thảm, rồi đến bên cánh cửa phòng ngủ, xoay chân một cái, đập thẳng vào cửa.

Hắn dùng điệu bộ vừa hung hãn lại chẳng lịch sự này để đối mặt với kẻ có siêu năng lực, có thể giết chết bản thân bất cứ lúc nào... Thật khiến cho ba kẻ còn lại âm thầm kính phục.

Sau đó, chỉ nghe "bịch" một tiếng, Trần Tiểu... ngã ngồi xuống đất.

Không hề động dậy!

Bầu không khí trở nên trầm mặc.....

"Ừm... Xem ra nó đã dùng siêu năng lực khóa kín cửa rồi ha!"- Trần Tiểu phui bụi trên mông, đứng dậy.

"Vậy giờ phải làm sao?"- Lưu Ích hỏi. Gã là một kẻ rất thông minh. Song dường như càng tiếp xúc với Trần Tiểu, gã lại càng bị ô uế tinh thần bởi những hành vi điên khùng của hắn. Thế nên, gã dứt khoát giao mấy vấn đề này cho hắn.

Quả nhiên, Trần Tiểu lập tức dùng hành động thay cho lời nói, tỏ rõ mấy việc này cứ giao cho tao!

Tiếp theo, hấn bò tới bên khe hở của cánh cửa với một tư thế đáng khinh, trườn to trườn mắt ngó vào bên trong một lát. Đương nhiên, hấn chẳng nhìn ra cái gì cả.

"Anh bạn nhỏ à.... Chỗ chú có kẹo này!"

Không có phản ứng.....

Về mặt Cổ Nhậm Lương bí bách, dường như trông thấy đáng về chính mình đang gạ gẫm tiểu loli ngày trước.

"Nếu cháu không mở cửa, chú sẽ đi xuống tầng dưới cở hết quần áo của các bạn học đấy nhé!"

Đột nhiên, bọn họ cảm nhận được một áp lực vô hình dồn ép lại chỗ họ trong chớp mắt.

Trần Tiểu không hề quan tâm, tiếp tục nói: "Chú đếm ba tiếng, cháu còn không mở cửa, chú sẽ bẻ gãy sọ của cô giáo ở dưới lầu xuống đấy!"

"3"

"2"

"1"

"Đừng!"- Một giọng nói truyền ra qua khe hở cánh cửa, hiển nhiên nó rất luống cuống.

Mà mấy người họ cũng thập phần kinh ngạc! Bởi vì giọng nói này...thể mà lại là giọng nữ!

Tiểu Minh là nữ à? Không thể nào! Trong nhật ký cũng dùng từ "cậu ấy" chỉ nam mà. Hơn nữa, cái tên Tiểu Minh này do Chính phủ thiết lập là chỉ bé trai mới đúng!

Vào lúc mọi người đều đang nghi hoặc, cánh cửa từ từ mở ra. Trần Tiểu không hề do dự, trực tiếp đi vào trong.

Ở một góc phòng ngủ, có một bóng người. Hắn cầm đèn pin lên, soi về phía đó.

Nơi đó có một đứa bé gái, sắc mặt trắng bệch lạ thường, rõ ràng là do đã lâu không thấy ánh mặt trời. Giờ đây, nó đang cố gắng dùng tay che đi ánh sáng chiếu ra từ chiếc đèn pin, nét mặt lộ rõ vẻ rất khó chịu.

Nó đang ôm một cây súng trong lòng, kẻ bên có một bộ xác nam rất mập đang nằm.

"Đừng qua đây, cháu có súng!"- Cô bé hét lên, rồi run lấy bầy mà nhấc súng lên, có điều súng quá nặng, hoàn toàn nhấc không nổi.

Ba người còn lại đều đã vào phòng. Khi nhìn thấy cô bé ở trong góc phòng, đều bắt gặp ánh nhìn nghi hoặc.

"Cháu là ai?" - Trần Tiểu hỏi.

Vào lúc này, một bình hoa trên chiếc bàn gần đó nhanh chóng bay về hướng của hắn. Thế nhưng khi còn lơ lửng trong không trung thì đã bị rơi xuống đất, nát thành mảnh vụn.

Đứa bé gái trong góc phòng một hồi cúi đầu, xem chừng đã bỏ cuộc, không muốn đấu nữa.

"Cầu xin các chú, cô ấy là giáo viên tốt... trước giờ chưa từng trừng phạt chúng cháu!"

Mọi người có mặt đều nhún mày.....

"Cháu tên là gì?"- Trần Tiểu lại hỏi.

"Mỹ Từ!"- Nó vừa khóc vừa trả lời.

Về mặt Trần Tiểu bỗng như bừng tỉnh đại ngộ, còn ba gã kia đều mang vẻ mặt nghi hoặc.

"Cháu đã lừa Tiểu Minh, khiến nó tưởng nhầm là bản thân có siêu năng lực, kỳ thật tất cả là do cháu ở một bên làm ra sao?"- Hắn hỏi tiếp.

Mỹ Từ lắc đầu: "Không! Là bạn ấy nói muốn giúp cháu. Bạn ấy nói có thể tạo điều kiện để mọi người chạy ra khỏi đây!"

Liền sau đó, ánh mắt cô bé ảm đạm hẳn đi, dường như nó đang nhớ lại sự việc gì đó rất buồn.

"Thế nhưng sau đó bạn ấy đã thay đổi. Bạn ấy nói hai người bọn cháu có thể khống chế cả tòa cô nhi viện này giống như các thầy cô đã làm! Bạn ấy còn móc đôi mắt của Tiểu Hồng nữa!"

Nói xong, nó vui mặt vào bàn tay, khóc nức nở.

"Sao cháu không ngăn cản nó?" - Trần Tiểu hỏi.

"Không được! Bạn ấy sẽ tố cáo với mọi người là cháu đã giết hiệu trưởng!" - Mỹ Từ càng nhe răng: "Nhưng mà cháu không hề cố ý! Ngày hôm đó, trong phòng hiệu trưởng..."

Nó không nói tiếp nữa, nhưng mọi người đều im lặng, không hỏi gì thêm nữa. Trong bóng tối, chỉ còn những tiếng nức nở nhe răng.

Một lúc sau...

"Ngày hôm đó cháu cũng ở trong phòng họp phải không?" - Hắn lại hỏi.

"Là bạn ấy ép cháu! Bạn ấy bảo cháu giả bộ như bị siêu năng lực khống chế, lừa mọi người chạy hết ra ngoài!"- Mỹ Từ điên cuồng lắc đầu, hét lên: "Khi ấy cháu rất sợ hãi, trong đầu trống rỗng, khi cháu tỉnh lại thì đã thành ra như vậy rồi.... Cháu không hề cố ý đâu! Cháu thật sự không hề cố ý!!!"

.....

"Bọn chú dắt cháu ra ngoài!"- Trần Tiểu vẫn đút tay vào túi, thờ ơ nói.

Mỹ Từ lắc đầu: "Không được! Chúng cháu đều ở đây. Mấy hôm nay còn có một cô giáo mới tới. Cô ấy rất đẹp, rất dịu dàng. Chúng cháu đều thích cô ấy!"

Cô bé nói, trong đôi mắt đỏ tấy vì khóc lộ ra một chút vui mừng mà một đứa trẻ nên có.

Trần Tiểu ngẩng đầu lên, nhìn Mỹ Từ.

"Bọn họ.... đều chết hết rồi!" - Hắn nói.

Mỹ Từ sùng sốt, niềm vui trong ánh mắt chợt tiêu tan, thay vào đó là sự cô đơn, đau thương trào dâng.

"Không! Không! Bọn họ vẫn còn đó mà. Chú xem, bọn họ còn đang học mà! Hôm qua cô giáo còn khen cháu nữa!" - Khóe môi cô bé vẫn cười, nhưng hai mắt đã ướt nhòa vì nước mắt.

"Vậy cô ấy tên gì?" - Trần Tiểu không quan tâm đến vết thương lòng của Mỹ Từ, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Mỹ Từ bỗng yên tĩnh lại, hai mắt mờ mịt.

"Cháu vẫn chưa kịp đặt tên cho cô ấy phải không?" - Trần Tiểu tiếp tục nói: "Cháu đang lừa dối chính mình, xây dựng lên một thế giới tâm linh giả tạo để an ủi bản thân. Thậm chí, vì không muốn phá vỡ nó, cháu không tiếc đoạn đi sinh mạng của càng nhiều người hơn nữa!"

Trần Tiểu nói, sự điên cuồng trong mắt bớt đi ít nhiều.

"Không, không phải như thế!!!" - Mỹ Từ bật tai lại, điên cuồng hét lên.

Thế nhưng, Trần Tiểu không hề ngừng lại, tiếp tục nói, đồng thời từng bước, từng bước đi về phía nó.

"Hãy nhìn trong tay cháu, đó là một khẩu súng!" - Hấn chỉ vào tay của Mỹ Từ, giọng nói lạnh như băng.

"Lại nhìn sang bên cạnh cháu, đó là xác người! Cháu đã chính tay giết chết gã!"

Rồi nhìn quanh căn phòng này xem, không hề có một chút ánh nắng nào. Cháu không dám ra ngoài, chỉ dám nhốt mình trong này, không có giáo viên, không có bạn học, chỉ một mình cháu ở đây hoang tưởng mà thôi!"

Mỹ Từ vẫn khóc, nước mắt từ trong kẽ tay chảy ra ngoài. Rất khó có thể tưởng tượng một đứa trẻ lại có thể khóc đau lòng đến thế.

Trần Tiểu đến cạnh bên Mỹ Từ, quỳ xuống.

"Nhưng mà... Sẽ không ai có thể trách cháu." - Hấn cười nhẹ, vuốt vuốt mái tóc nó và nói.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cô nhi viện (5)

Dịch: Laoshu

Mỹ Từ sững sờ! Nó ngo ngắc ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đang mỉm cười không chút ác ý mà mang theo vài phần bất đắc dĩ của hấn.

.....

Trần Tiểu vừa nhìn liền thấy có hy vọng, lập tức tùy tiện ngồi xuống đất.

"Chẳng phải chỉ là giết chết vài người thôi sao, có cái gì đáng ngại?"

Mỹ Từ dần dần há to miệng, giống như nghe thấy lời nói không thể tưởng tượng nổi.

"Con người ấy mà, chính là như thế. Giết một con dê, mổ một con bò, lâu lâu còn bắt vài tù nhân đi làm chuột bạch gì đó..." - Trần Tiểu nói, chỉ như đang làm nhảm việc nhà vậy.

"Cháu đã giết người, rất nhiều người!" - Cô bé cúi đầu, ánh mắt vô cùng âm đạm!

"Chẳng phải chỉ giết mấy mạng người thôi sao! Mấy đứa nhóc các cháu chính là như vậy, con chó, con mèo chết cũng khóc đến kêu trời trách đất. Đến khi nói sẽ dẫn cháu đi ăn sườn nướng thì vui đến quên trời quên đất."

Mỹ Từ ngây ra, nhất thời không biết phải nói gì.

"Biết thế là sao không?" - Trần Tiểu hỏi.

Mỹ Từ lắc đầu, với lứa tuổi của nó sao có thể nghĩ tới mấy loại vấn đề này.

"Bởi vì chó nhỏ, mèo nhỏ thì dễ thương mà!" - Trần Tiểu nói: "Khi nhìn thấy những thứ dễ thương sẽ thân cận, không nhẫn tâm xuống tay. Còn khi nhìn thấy mấy loài sâu bọ thì sợ hãi, chỉ trách không thể diệt trừ hết loài đó. Tất cả mọi người đều vì yêu, ghét của bản thân mà định nghĩa tốt, xấu cho mọi sinh mệnh. Cháu còn gì mà không nghĩ thoáng được nữa?"

"Nhưng cháu đây là giết người mà..." - Mỹ Từ nói. Tuy nó còn nhỏ, nhưng vẫn chưa bị mớ ngụy biện này làm cho rối não. Có điều, cuối cùng thì nó cũng không khóc nữa.

Trần Tiểu vừa nghe, dường như cảm thấy cực kỳ kinh ngạc: "Hà? Giết người? Gã sao?"

Hắn chỉ vào gã mập đang nằm một bên.

"Là từ từ đấy! Cháu có biết đã có bao nhiêu mạng người chết bởi bàn tay của gã không? Để giết được gã, mấy chú cảnh sát đã huy động không biết bao nhiêu người, tốn biết bao nhiêu thời gian đấy! Cần biết rằng, một cô nhóc như cháu có thể xử lý gã, vậy thì những người thân, bạn bè của vong hồn đã chết trong tay gã sẽ đến cảm ơn cháu không biết bao nhiêu lần! Nói không chừng, còn thưởng cho cháu bằng khen "học sinh ba tốt xử đẹp lưu manh" nữa ấy chứ!"

Mỹ Từ im lặng trong chốc lát....

"Nhưng mà... Còn những bạn học kia..." - Mỹ Từ vừa nghĩ tới đây, liền lập tức muốn khóc lại.

Trần Tiểu vội vàng nói: "Vậy thì can hệ gì tới cháu? Là do Tiểu Minh làm! Nó lợi dụng cháu, uy hiếp cháu. Cháu là người bị hại mà!"

Nói rồi, hắn nắm lấy khẩu súng trong tay Mỹ Từ, tiếp tục: "Cháu xem, khẩu súng này đã giết người, thế là lỗi của nó ư? Chắc chắn không phải! Là lỗi của người nổ súng, đúng chứ?"

Mỹ Từ gật đầu.

"Sau khi cháu chứng kiến Tiểu Minh phạm phải lỗi lầm to lớn nhường ấy, còn thay cậu ta chịu đựng sự lên án của lương tâm. Thậm chí, cháu còn dụng tâm tận lực đi bài trí cái gì mà phòng học này kia. Đây là cháu đang chuộc tội thay nó, hành động này rất thiêng liêng nha!" *(Người biên: Địch cụ, đẳng cấp nguy hiểm thế này thì em phải kêu bằng thánh.)*

Mỹ Từ có chút ngơ ngác, giống như nghe hiểu rồi, lại giống như không hiểu, nhưng vẫn gật đầu theo từng lời nói của hắn.

Cái gật đầu này khiến cho ba người kẻ bên như trút được gánh nặng.

"Như thế có được không? Dường như hắn đang làm việc gì đó xấu xa ấy?" - Bạch Hùng nói nhỏ.

Cổ Nhậm Lương e sợ gật đầu: "Nếu như năm đó tao có vài chiêu này của hắn thì tốt rồi!"

Lúc này, chỉ thấy Trần Tiểu nâng súng lên, nhe nanh múa vuốt mà hươu hươu súng, tiếp lời: "Đừng để ý mấy gã cảnh vệ nữa. Bọn họ được huấn luyện ra để giết người, là vì công việc mà giết người đó! Đáng sợ biết bao! Mà cháu thì lại chuộc tội cho kẻ gây tổn thương bản thân mình. So sánh với bọn họ, cháu còn lương thiện hơn không biết bao nhiêu mà kẻ.... Trong tình huống tệ nhất, cháu cũng có thể coi như là đang phòng vệ chính đáng thôi!" *(Người biên: Em quý lạ anh Tiểu lần thứ hai.)*

Ba gã còn lại đứng một bên nhìn Trần Tiểu đang dùng những lời giáo biện tẩy não cho tiểu loli, đã chực xông qua ngăn hắn lại.

"Tao không chịu nổi nữa rồi...." - Cuối cùng, Lưu Ích không nghe nổi nữa, xoay người bước ra khỏi phòng.

Sau đó, hai người còn lại cũng không được tự nhiên mà đi ra theo, chỉ còn lại Trần Tiểu tiếp tục rầm rầm rì rì nói chuyện với cô bé.

Cả ba gã đứng dựa cửa một lát, bỗng nhiên, thế mà nghe được Mỹ Từ ở trong phòng "khúc khích" cười ra tiếng.

"Này này này! Hắn làm gì trong đó thế? Hay là chúng ta đi ra gọi mấy kẻ bên ngoài vào bắt hắn lại đi!" - Cổ Nhậm Lương hét lên.

Lưu Ích và Bạch Hùng vẫn về cầm, như đang suy tư. Xem ra bọn họ đang thật sự suy xét đề nghị này.

Không lâu sau, Trần Tiểu dắt tay Mỹ Từ đi ra. Tuy đôi mắt Mỹ Từ vẫn như lê hoa đối vũ (hoa lê ngâm mưa), nhưng hiển nhiên, tâm tình nó đã bình tĩnh không ít.

Ba gã đều tỏ vẻ không thể tin được.

"Thế mà ỏn thật kia? Nếu đây là một cuốn tiểu thuyết, viết được tới đây chính là điểm then chốt rồi!" - Trong lòng bọn họ không nhận được chữ thề.

"Bây giờ thì sao?" - Bạch Hùng nhìn Mỹ Từ. Tuy gã có hơi quần bách bởi tiết tấu phát triển sự việc này, nhưng vẫn hỏi.

Mà Trần Tiểu thì bày ra nụ cười chiêu bài của hắn.

.....

Mười phút sau, bên ngoài cô nhi viện.

Mr. Trâu ngồi trong văn phòng dựng tạm phía bên ngoài cô nhi viện, nhũn chặt mày, nghiền ngẫm bệnh án của Trần Tiểu.

Đây là một bản bệnh án có hơi đặc biệt: chứng thần kinh phân liệt, dễ cáu, cố chấp, ngông cuồng, và còn có tiền án cắn người ta đến chết. Rất khó có thể tưởng tượng được, cùng một cơ thể mà lại xuất hiện nhiều bệnh chứng đến thế.

Bệnh nhân tâm thần kiêu này rất đáng sợ, song Mr. Trâu không hề quan tâm những điều này.

Ông ta nhìn vào tấm hình trong bệnh án của Trần Tiểu.

Đờ đẫn, mơ màng, ánh mắt không có giao điểm dồn về phía trước. Mr. Trâu nhỏ giọng tự lẩm bẩm "Ánh mắt này... Không đúng nha..."

Ông ta nhớ lại thời điểm lúc hoàng hôn, Trần Tiểu bỗng điên điên khùng khùng, lại cả tiếng cười vừa nhúc tai vừa như mắc chứng cuồng loạn. Điều này khiến ông ta bất giác liên tưởng tới một vài việc..... Song ông ta biết, đó là điều tuyệt đối không có khả năng.

Ba người đó thật sự rất đáng sợ. Nếu như.....

Đột nhiên, hệ thống cảnh báo tại căn cứ tạm thời bỗng kêu vang, đèn khẩn cấp màu đỏ tươi nhanh chóng chớp nháy.

"Xảy ra chuyện gì?" - Mr. Trâu chạy như bay ra khỏi văn phòng.

Một nhân viên công tác vội vã chạy lại:

"Dị tượng cấp D đang phản ứng dữ dội! Bọn họ đi ra rồi... Hơn nữa... còn đòi gặp ngài!"

Mr. Trâu sững sốt, sau đó có chút dăm chiêu.

.....

Rất nhanh sau đó, Mr. Trâu đã tới bên ngoài khuôn viên cô nhi viện. Giờ phút này, cánh cổng tòa nhà mở toang, một cô bé đứng bên ngoài cổng đang khóc thút thít, còn Trần Tiểu thì đứng bên trong cổng. Trên tay hắn cầm một khẩu súng ngắn chuyên trang bị cho cảnh vệ.

Trần Tiểu vừa nhìn thấy Mr. Trâu bước tới, vội nhiệt tình hươ hươ tay: "Này... Thật xin lỗi vì làm phiền ông nghỉ ngơi. Nhưng mà chúng tôi chắc là đã xử lý xong nó rồi!"

Mr. Trâu nhìn đứa bé gái, cách một khoảng sân hét qua: "Cậu đang nói cái gì? Đứa bé gái này là ai?"

Trần Tiểu tỏ ra rất bất đắc dĩ, nói: "Đủ rồi đấy. Nó vừa ra là cái chuông đã cảnh báo không ngừng rồi. Mọi người đều là người thông minh cả, đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa."

.....

"Thôi được rồi, dẫn nó ra đây đi. Nhiệm vụ của các cậu đã hoàn thành, chúng tôi sẽ tuân thủ theo hợp đồng!" - Mr. Trâu nói.

Trần Tiểu giống như nghe được một câu chuyện cười khó tin: "Kêu tao đi qua? Đừng diễn trò, chỉ cần tao bước ra khỏi tòa nhà này nửa bước, cái đầu của tạo sẽ bị nổ tung như pháo hoa luôn."

Mr. Trâu không hề nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Trần Tiểu.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, bước qua đây! Bước đến chỗ tao này! Ngay bây giờ!" - Trần Tiểu hét lên.

"Được! Tao nghe theo mày!" - Mr. Trâu tỏ ra phần nộ lẫn bất đắc dĩ. Thế nhưng lão ta vẫn hỏi nhỏ nhân viên công tác kế bên: "Tay súng bắn tía hết cách rồi sao?"

Nhân viên công tác lắc đầu, nói nhỏ: "Góc độ không đạt!"

Mr. Trâu chỉ thờ hất ra. Biện pháp lòi từ tù ra làm chuột bạch kiêu này lão ta đã làm không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống thế này.

Lão gơ hai tay cao qua đầu, giống như quy tắc trao đổi con tin trong các bộ phim điện ảnh, chậm chậm tiến về phía tòa nhà!

"Đừng lè mề nữa, mau vào đi!" - Trần Tiểu nói xong bèn cùng Mỹ Tử từ từ lúi vào góc tối bên trong tòa nhà.

Mr. Trâu chẳng còn cách nào khác, đành đi vào theo.

.....

Trong cô nhi viện.

Mr. Trâu có chút kinh ngạc nhìn đám người trước mắt, rồi lại nhìn về phía cô bé đang yên lặng đứng bên Trần Tiểu, bỗng bừng tỉnh đại ngộ.

"Xem ra chúng mày không những hoàn thành nhiệm vụ, mà còn hoàn thành xuất sắc nữa." - Lão nói.

Trần Tiểu nhún vai, tỏ vẻ không phủ nhận.

Thế nhưng ngay sau đó, Mr. Trâu lại lắc đầu, nói: "Tao không biết bọn mày có kế hoạch gì, song bọn mày chắc cũng biết bản thân đang đối diện với cái gì."

Trần Tiểu bày ra bộ mặt rất không kiên nhẫn: "Đừng giảng đạo nữa, đã làm con tin thì cho ra đáng con tin chút đi có được không! Bây giờ tao hỏi, mày đáp!"

Nói đến đây, Trần Tiểu bèn nhủ mày. Hắn nhìn vào đôi mắt của Mr. Trâu, một suy nghĩ rất bất ổn lập tức xuất hiện trong não bộ hắn.

"Không phải chứ!" - Hắn nghĩ.

"Thứ nhất, tao sẽ không trả lời câu hỏi của mày." - Mr. Trâu ngẩng đầu lên, cặp kính phản xạ lại ánh sáng của đèn pin.

"Thứ hai, tao... không phải con tin!"

Lời vừa dứt, một cơn gió thổi qua. Mr. Trâu như thể biến mất vào hư không. Tiếp sau đó, chỉ nghe "lộp bộp", cơ thể rắn chắc của Bạch Hùng đổ ập xuống đất.

.....

Không ai ngờ tới tình huống này. Ngay đến Trần Tiểu cũng phải ngỡ ra. Cơ thể gầy yếu của Mr. Trâu vừa mới thể hiện sức mạnh mà lão tuyệt đối không thể có. Cứ như trong nhà nuôi một con mèo mập đã mười năm tuổi, bỗng một ngày, nó xông ra ngoài đường cái, tông thủng một chiếc xe chở tiền có trang bị hệ thống chống bạo loạn đặc biệt vậy.

Tuy nhiên, ai cũng không biết Trần Tiểu làm cách nào. Tóm lại, ngay vào lúc hắn đang ngỡ ra, trong chớp mắt khi đồng tử co rút, dường như vẫn có một phần ý thức khác đang hoạt động.

Kéo chốt, lên đạn, một loạt động tác trôi chảy như nước. Theo lý mà nói, hắn là hắn chưa từng tiếp xúc với những thứ như súng ống này. Vậy mà hắn lại không cần nghĩ ngợi mà làm ra những động tác ấy một cách thuần thục. Cứ như hắn đã có kinh nghiệm vô số lần rồi. Cùng lúc đó, trong mắt Trần Tiểu như có một loại điên cuồng khó kìm nén được muốn xông ra.

"Này, partner!" Hắn nhắc súng lên nhắm trúng Mr. Trâu hét: "Đừng cử động!"

Mr. Trâu nhàn nhạt nhìn Trần Tiểu. Chính vào lúc vừa rồi, Lưu Ích, Cổ Nhậm Lương và cả Mỹ Tử đều đã bị đánh ngất, ngã xuống nền đất.

Rất khó tưởng tượng ra được tốc độ của Mr. Trâu lại khủng khiếp đến thế. Song, Trần Tiểu không hề sợ hãi, mà hắn cảm thấy.... rất thú vị!

"Trong tay mình có súng, tại sao lão không đánh ngã mình trước?" - Trần Tiểu nghĩ, khóe miệng lại bất giác nhếch lên. Sự điên cuồng trong mắt bộc phát nồng đậm.

Hắn lại bắt đầu cười, tiếng cười bén nhọn đến nhức tai.

"Khà Khà khà khà..."

Mr. Trâu nhủ mày, ý nghĩ này sinh khi ngồi trong văn phòng ban nãy lại một lần nữa xuất hiện. Nhưng ngay sau đó, lão lại phủ định lại suy nghĩ ấy. Bởi vì... người chết rồi không thể sống lại được, bề ngoài cũng không giống! Điều quan trọng nhất là, xác của hắn ta được giữ gìn tại một nơi an toàn nhất của tổ chức nhà!

"Nhưng khuôn mặt cười này.... Còn có ánh mắt này... Là do mình nghĩ quá nhiều ư?" - Mr. Trâu nghĩ.

Trong thời gian Mr. Trâu đang suy tư, đầu óc Trần Tiểu cũng trở nên hỗn loạn.

Lão không sợ súng... Lão có thể tránh! Có bắn không? Bắn chân hay bắn đầu? Bên ngoài có tay súng bắn tỉa. Còn ba tiếng đồng hồ nữa là trời sáng. Hai ngày sau có mưa, Mỹ Tử, ear-phone, Bạch Hùng, cười, ... Vô số thứ xuất hiện trong đầu hắn lộn nhào thành một nồi hồ tương. Hắn không biết bản thân nên làm gì, chỉ cảm thấy rất có hứng thú, rất muốn cười.

"Mình bắn một phát đi, bắn vỡ sọ lão, như vậy sẽ rất thú vị..."

Không không không! Lão sẽ tránh thoát. Lão đang nhìn ngón tay mình. Nếu như lão né được thật... Ha ha ha, vậy thì mới thú vị!"

Trần Tiểu nghĩ thế. Song tất cả những điều ấy chỉ trong chớp mắt. Lúc này, Mr. Trâu còn đang nghĩ đến cái xác được phong ấn tại nơi an toàn nhất trên thế giới này.

"Pằng!" - Súng nổ, Trần Tiểu đã bóp cò súng, đồng thời, hắn phát ra giọng cười điên cuồng như kẻ tâm thần mắc chứng cuồng loạn. Sự điên cuồng trong mắt hắn dường như không thể kìm chế được, muốn lập tức tuôn trào.

Hắn biết bản thân không bắn trúng Mr. Trâu. Ngay khi hắn bóp cò, lão già đeo kính này đã tránh khỏi. Thế nhưng Trần Tiểu vẫn tiếp tục cười, cười một cách mất kiểm soát!

Thế này thật sự quá thú vị!

Sau đó, trước mắt hắn tối sầm lại, hoàn toàn mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (1)

Dịch: Laoshu

Trần Tiểu giật mình bừng tỉnh, đập vào mắt hắn là một mảng trần nhà xa lạ.

"Đây là đâu?" - Ý nghĩ đầu tiên chọt loé trong đầu hắn.

Gần như ngay tức khắc, cảm giác choáng váng kèm theo sự trống rỗng chưa từng có xuất hiện. Cảm giác ấy giống như bộ não của mình bị người ta moi đi mất một phần vậy!

Hắn bắt giác giờ hai tay lên ôm lấy đầu rồi hét khê: "ĐM!"

.....

Qua một lúc khá lâu, cảm giác trời đất quay cuồng này mới dần dần giảm bớt, Trần Tiểu cũng chậm chậm mở mắt ra, bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Hắn phát hiện..... Đây là một gian phòng kín mít!

Gian phòng chỉ khoảng mười mét vuông, xung quanh là bốn bức tường màu trắng. Trần Tiểu giờ tay sờ thử thì thấy nó không phải làm từ tấm xi-măng, cũng không được quét vôi, mà được làm từ chất liệu kỳ lạ giống như kim loại, vừa trơn nhẵn lại vừa kiên cố.

Không cửa sổ, không hàng rào, ngay đến lỗ thông gió cũng chẳng có, trong này chỉ có một cánh cửa. Phần phía dưới cửa có một ô cửa nhỏ hình chữ nhật, vừa đủ để đưa com. Một chiếc giường đơn thô sơ được xếp kê bức tường, được trải đệm sạch sẽ, miễn cưỡng vừa một người nằm. Góc đối diện chiếc giường có một vách ngăn, đằng sau là một bồn cầu tự hoại có vẻ khá tốt.

"Xem chừng, đây là một nhà tù rồi." - Trần Tiểu nghĩ. Sau đó, hắn ngó thử phía trên đỉnh đầu. Nhờ đó, hắn ngạc nhiên phát hiện ra... ngay cả đèn cũng không có, ấy vậy mà gian phòng vẫn vô cùng sáng sủa, ánh sáng này không hề gây nhức mắt. Trần Tiểu bèn ngửi thử không khí quanh phòng, rất trong lành.

"Nếu thực là một nhà tù, thế thì có hơi xa xỉ quá đáng rồi nha! Thậm chí còn tạo cảm giác "công nghệ cao" nữa!" - Trần Tiểu không tự chủ được mà cảm thán một hồi.

Lúc này, hắn bỗng có cảm giác bên trong viên môi của mình có chút dị thường, bèn đưa lưỡi ra liếm thử mới phát hiện một dấu răng. Chắc lúc cắn phải khá dùng sức nên chỗ đó hơi sưng lên.

"Có khả năng trong khi hôn mê đã không cẩn thận mà cắn phải nh?" - Hắn nghĩ rồi không quá để ý vấn đề này nữa.

Tiếp sau đó, hắn ngồi trên giường, mười ngón tay đan vào nhau đặt kê bên môi rồi bắt đầu nhớ lại...

Ký ức của hắn chỉ dừng tại thời điểm lão già tự xưng Mr. Trâu kia tránh thoát được một phát súng, sau đó đánh ngất mình.

"Nếu nói vậy, nơi đây có lẽ chính là cái nơi "tổ chức thần bí" kia rồi!" - Trần Tiểu tự hài lòng mà gật gật đầu, sau đó đến cạnh cửa.... sút một cước vào đó.

"Bịch" một tiếng, lại đặt mộng ngồi ục ịch xuống đất. (Vì sao dùng từ "lại" a? Hi hi hi).

Cánh cửa không hề sút mẻ, thậm chí không còn không phát ra động tĩnh gì khác: "Ừm, xem chừng không ra được rồi."

Sau đó, hắn làm như không có gì mà bò dậy, đến bên cạnh bồn cầu tự hoại xem xét, lại ngửi thử, sau đó phát hiện ra chẳng có gì đáng chú ý cả. Cả gian phòng sạch sẽ đến mức có thể nói là... chẳng có gì hết!

Nhất thời, Trần Tiểu cũng không biết phải làm gì.

"Haizzz..." - Hắn thở dài: "Chẳng biết mấy thằng cha kia sao rồi! Đoán chừng tám, chín phần mười là cũng bị nhốt trong một phòng giam nhỏ như mình

rồi. Đám chuột bạch không chết như bọn mình sẽ gặp chuyện gì tiếp theo đây? Đương nhiên là làm chuột bạch thí nghiệm đợt tiếp theo rồi! Có dùng móng nghĩ cũng biết được á!"

Cũng giống như ném đồng xu, nếu là mặt ngửa, anh sẽ ngãng cao đầu mà chết; nếu là mặt sấp, vậy thì xin chúc mừng, anh đã giành được cơ hội tung thêm lần nữa.

Cảm giác chờ bị người ta ép khô này rất khó chịu. Có điều, Trần Tiểu cũng không có biểu hiện phản cảm nào lớn.

"Vây Mỹ Từ thì sao? Có khả năng là bị nhốt lại rồi nhĩ, cũng có thể là bị đem đi nghiên cứu không biết chừng. Bất kể thế nào, dù sao đãi ngộ mà nó hưởng chắc chắn phải mạnh hơn nhiều so với mấy "món hàng tiêu hao" bọn mình rồi!" - Trần Tiểu nằm trên giường bắt chéo chân lại mà nghĩ.

Lúc này, hấn chú ý đến bàn tay của mình rồi nhủ mảy.

Móng tay của ngón trỏ bàn tay phải hơi nhọn, chứng tỏ đã từng bị gặm cắn!!

"Áy?" - Trần Tiểu nghi hoặc liền, bởi vì... Hấn không hề nhớ là mình từng gặm cắn móng tay.

"Lẽ nào... Trong thời gian mình bị hôn mê đã có người...?" - Vừa nghĩ đến, Trần Tiểu liền cảm thấy cả người không được tự nhiên: "Đừng giỡn chứ! Ai mà lại có cái ham mê đặc biệt đến trình độ này cho được!"

Tuy nói thế, nhưng hấn vẫn bán tín bán nghi mà cho tay vào miệng ướm ướm mấy cái răng.

"Ủm... Xem ra thật sự là mình tự cắn mình này. Nhưng tại sao mình không có chút ấn tượng nào hết vậy?" - Trần Tiểu nghĩ.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó, một người đi đến trước cửa, dùng vật cứng gì đó gõ vài cái lên cửa nghe "thùng thùng", đoán chừng là mấy loại như dùi cui, gây chích điện,...

Một phần thức ăn được nhét vào qua ô cửa nhỏ, tiếp sau đó là âm thanh tiếng bước chân xa dần.

Trần Tiểu tiến lại gần liếc mắt một cái.

Ô hô! Vừa nhìn là biết đây là bữa sáng rồi! Thật không tệ nha, bánh mì, sữa, trứng, còn lột vỏ rồi nữa, thậm chí còn kèm thêm trái táo nha! Đãi ngộ của cái tổ chức kỳ quái này đối với chuột bạch coi như rất khá nha. Có suy xét đến vấn đề dán biển tuyên dụng quảng cáo công khai hay đại loại thế không nhĩ?

.....

Trần Tiểu tự lẩm rầm chửi thề một tiếng.

Thế nhưng tiếp theo, hấn lại không ăn bữa sáng của mình mà có hơi ngây ngời, giống như nghĩ đến vấn đề gì. Liền sau đó, hấn bắt đầu chạy loạn khắp phòng, hết chạy lại nhảy.

Vừa chạy, hấn vừa ngáp tràn nghi hoặc mà lẩm bẩm:

"Không đói?"

"Ủ... Thực sự không đói!"

"Cái quái gì vậy? Tại sao lại không đói?"

Kể từ lúc ký xong bản hợp đồng kia cho đến giờ, trong trí nhớ của mình, Trần Tiểu chỉ ăn một bữa cơm mới đúng, chính là lúc bản thân hấn còn trong căn "phòng đơn" tại bệnh viện tâm thần đó. Suốt ngày hôm qua ở trong tòa cô nhi viện, rõ ràng hấn đã bắt đầu có cảm giác đói đói rồi mà.

Nghĩ đến đây, dường như hấn có vẻ không tin mà gia tăng lượng vận động, mãi đến khi bắt đầu đổ chút mồ hôi mới dừng lại.

"Thế này xem ra chắc là mình đã ăn cơm rồi!" - Hấn nghĩ: "Nhưng mình lại không cách gì nhớ lại được! Trí nhớ của mình bị mất một mảng rồi ư?"

Vừa suy nghĩ tới đây, Trần Tiểu bỗng bật dậy, đến bên bồn cầu móc mạnh cổ họng của mình.

"Oe... Ọc ọc!!" - Hấn nôn ra rồi!

Phí lời, thế mà không nôn ra mới lạ.

Sau khi nôn xong, không thèm lau miệng, Trần Tiểu lập tức cúi người nhìn chăm chăm quan sát những thứ ô uest, ghé tòm muốn chết bên trong bồn cầu.

"Thức ăn đã cách một đêm! Tối qua mình từng ăn cơm! Nói như vậy, mình thực sự bị mất đi một đoạn ký ức rồi!"

"Cũng có nghĩa là, mình đã ở trong này ít nhất không chỉ một ngày, có lẽ là đã rất lâu nha."

Ánh mắt Trần Tiểu quét qua móng tay của mình lần nữa. . .

Sau đó, hần tỏ ra nóng lòng như lửa đốt, lập tức chạy qua nằm bò lên giường, chống hông lên mà tìm kiếm lung tung.

Cuối cùng, tại chỗ góc ga trải giường, hần tìm thấy vết tích của hai sợi tơ bị vật nhọn rạch ra.

Trần Tiểu hài lòng gật gật đầu.

"Quả nhiên! Mình tự lưu lại một vài tin tức cho bản thân đây ư?"

"Hai sợi tơ dựng thẳng. . . Nếu là mình, hai vạch này chắc chắn là để ghi chú về thời gian. Vật thì. . . Chắc mình đã ở trong này hai ngày. Không đúng! Có khả năng là ba ngày, hoặc là lâu hơn. Bởi vì ngày đầu tiên chắc không thể nào biết được bản thân đã bị mất đi trí nhớ đâu!"

Mà bên cạnh hai vết rạch này còn có một nét vẽ khác. Vì muốn tách biệt với "số ngày" mà vẽ ở chỗ hơi xa hơn một chút.

Mở đầu là một nét sổ " | ", rồi lại một nét sổ " | ", liền theo đó là một nét phẩy " J " hơi ngắn hơn chút.

"Đây là ý gì? Một chữ chưa được viết xong? Không thể nào! Mình còn chưa ngu đến mức viết rõ một chữ ra, vừa tốn sức mà còn dễ bị phát hiện. Vậy thì. . . vẫn là chỉ về thời gian ư?"

"Ừ, là đồng hồ! Một nét sổ và một nét phẩy này, nhìn từ chính giữa căn phòng thì chính là có ý chỉ bây giờ. Bây giờ có thể xảy ra chuyện gì. . . Chắc là vào bây giờ mình sẽ bị xóa đi trí nhớ nhì! Nhưng mà. . .nơi này ngay cả bóng dáng của cái đồng hồ hay cái hồ mình cũng chẳng thấy, làm sao mà biết được là "bây giờ" đây?"

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu nhìn vào bữa sáng cạnh cửa.

"Nhờ bữa tối mà nhìn ra sao? Vậy thì bây giờ này ý chỉ sau bữa tối rồi!"

"Mấy suy đoán này có lẽ đúng, cũng có lẽ không đúng. Nhưng bất luận thế nào, mình cũng khá đáng tin đấy chứ!" - Hần vui vẻ cười hi hi.

Nếu vậy, chắc mình còn lưu lại cho bản thân những thông tin khác nữa mới phải.

Trần Tiểu liếm thử vết răng phía sau môi mình.

"Cái này chắc cũng do mình để lại, nhưng nó mang ý nghĩa gì nhì?" - Hần suy nghĩ chốc lát mà vẫn không ra nên cũng chẳng lãng phí thời gian vào việc này, tiếp tục quan sát khắp xung quanh phòng. Lúc sau, hần lại phát hiện, trừ tấm ga trải giường kia, trong bất kỳ nơi nào của căn phòng cũng không để lại một vết tích nào được nữa hết.

"Bởi thế cho nên, trong đây ngoại trừ ga trải giường ra, chỉ còn chính cơ thể mình là lưu lại được chút câu chữ ư?" - Trần Tiểu nghĩ.

Lúc này, tại vị trí góc trong cùng hàm răng, đầu lưỡi của hần liếm được một hạt com. . .

Hạt com này nằm ở vị trí rất sâu, chỗ bên cạnh gốc lưỡi, nơi răng và lợi không khít tạo ra khe hở mà mắc lại. Vị trí này bình thường dù có thế nào cũng khó mà chạm vào được. Vì vậy, chắc chắn là bản thân mình cố ý nhét trong đó.

Trần Tiểu lấy hạt com thấm đầy nước bọt ấy ra cầm trong tay, ngắm nghía tỉ mỉ một phen.

"Kỳ thật mình đã gửi lại tín hiệu cho bản thân rồi, căn bản không cần phải dùng đến biện pháp móc họng nôn ói ra a!" - Hần nghĩ vậy, sau đó lại nhét hạt gạo về lại vị trí vừa lấy ra.

Vừa nghĩ, hần vừa bắt đầu sờ mó khắp người một lượt.

"Không có chỗ nào đau, trên người cũng không có vết xước. . . Còn cái gì mà mình chưa chú ý tới không? Hoặc là mình của lúc trước cũng không còn gì có thể nói cho mình bây giờ rồi? Mà khả năng cao là hần không có cơ hội nữa!"

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân đi tới. Trần Tiểu giật mình, vội vàng cầm trứng gà vào táo lên, sau đó cắn hai miếng bánh mì.

Tiếp theo, khay com liền bị rút đi từ phía bên kia cánh cửa.

Trần Tiểu nắm quả táo lên, ngồi trên giường gặm một miếng, bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

Từ đoạn ký ức cuối cùng mà xét lại, mình bị lão già kia đánh ngất, sau đó bị dẫn đến nơi này. Dựa theo những tín hiệu mà mình của mấy hôm trước lưu lại, chắc mình đã ở đây ít nhất là ba ngày trở lên rồi. Vào lúc bây giờ mỗi tối, hoặc là sau khi ăn tối xong, sẽ xảy ra sự việc gì đó. Tạm thời giả định là vào lúc ấy, mình sẽ bị tẩy não, vậy cách để xóa đi trí nhớ là gì? Từ trong thức ăn ư? Không thể nào! Nếu như vậy thì bản thân mình lúc trước đã sớm phát giác ra rồi.

Từ đó cho thấy, khả năng cao là mình sẽ bị dẫn đi ra khỏi căn phòng giam này. Lúc đó, mình có thể làm gì nhì? Hoặc là mình đã làm những gì rồi? Thế

nhưng... lại không có tín hiệu nào được lưu lại a.

Vậy thì tổ chức thần bí này tại sao lại phải xóa đi phần ký ức của mình, một con "chuột bạch" chẳng có chút tự do nào cả? Nghĩ sao cũng thấy không cần mà.

Trần Tiểu cứ một mạch suy nghĩ, dường như chẳng hề cảm thấy phiền não, mà ngược lại, hắn rất vui! Bởi vậy, hắn luôn duy trì nụ cười nhếch miệng.

"Minh nhất định phải tìm ra cách lưu giữ lại ký ức, còn phải giữ liên hệ được với bản thân trước khi bị xóa ký ức mới được! Sau đó nữa, còn phải tính toán biện pháp thoát khỏi đây nữa. Nếu không, vào một ngày nào đó lại bị tiêu tòng bắt đặc kỳ tử, hơn nữa, ngay cả việc mình ngòm thể nào còn không hay biết ấy chứ!" - Trần Tiểu nghĩ: "Một kẻ không có ký ức mà phải làm nhiều việc như vậy... khả khả khả! Thật là thú vị a..."

.....

.....

Trần Tiểu chậm rãi mở mắt ra. Trần nhà trước mắt màu trắng, không nhìn ra là chất liệu gì.

"Mình ở đâu đây?"

Hắn ngồi dậy, phát hiện mình đang trong một gian phòng kín mít.

Bỗng nhiên, đầu hắn choáng váng.

"Ây, tình huống gì đây?" - Trần Tiểu hô nhỏ, may mà không ngã ngồi xuống đất.

Cảm giác choáng váng giảm bớt dần dần, Trần Tiểu vò vò đầu, cảm thấy có loại cảm giác trống rỗng, rất khó chịu!

Hắn chậm chậm mở to mắt, muốn xem xét tình hình xung quanh.

Đột nhiên, hắn liếm thử phía trong vành môi, phát hiện ra nơi đó hơi sưng đỏ lên, lại đau ê ẩm.

"Lúc bị hôn mê không cẩn thận tự cắn phải ư?" - Hắn nghĩ.

Lúc này, Trần Tiểu chú ý đến cánh tay của mình, có một vết máu nhàn nhạt, là dùng một vật bén nhọn khắc lên.

"D391? Ý gì đây?" - Hắn có chút buồn bực.

Tiếp theo, hắn lại chú ý đến móng tay của ngón trỏ có hình dạng nhọn hoắt do răng cắn mà thành.

"... Tự mình rạch ra ư? Nhưng sao mình chẳng có chút ấn tượng nào thế?"

"Ố! Đây là...?"

Dường như đầu lưỡi của Trần Tiểu đụng phải cái gì đó, nó nằm phía trong cùng của hàm răng. Hắn đẩy vật ấy ra nhìn.

"Hạt com...?"

Nhất thời, đại não của Trần Tiểu liền tự động liên kết tất cả những thông tin không liên quan ấy lại với nhau, rất nhiều rất nhiều khả năng cứ nối tiếp xuất hiện trong đầu hắn. Từ những "đáp án dự bị", Trần Tiểu chọn ra một đáp án mang nhiều khả năng nhất.

Hắn nhú mày, lầm rầm nói nhỏ: "Xem ra... Ký ức của mình đã bị người ta động tay động chân ư?"

Hắn vừa nghĩ, vừa nhanh chóng xoay người, bắt đầu lật tìm từ trên giường...

Rất nhanh, hắn đã tìm ra được vết tích của ba sợi tơ bị xước tại góc ga trải giường, một nét vẽ sô thẳng và một nét phẩy.

Trần Tiểu vừa nhìn thấy những điểm này, liền nhếch mép lên cười "hi hi hi"

"Nếu đúng là như vậy... thế thì thật thú vị a!!!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (2)

Dịch: Laoshu

"D391..... D391....."

Trần Tiểu ngồi bên mép giường, ngẫm nghĩ: "Chắc chắn là mình đã trải qua một số chuyện, hơn nữa còn trải qua mỗi ngày. Ấy vậy mà lại quên hết!"

Hắn liếc mắt qua nhìn một góc ga trái giường, nơi đó có vết tích bị móng tay rạch ra bốn vết dài.

Ít nhất đã ở đây được bốn ngày rồi, thế nhưng Trần Tiểu vẫn không có chút tiến triển nào trong việc nắm bắt tình hình hiện tại của bản thân.

Hoặc giả đã có tiến triển, chỉ là những thứ ấy không còn trong trí nhớ của bản thân nữa mà thôi...

Hắn nhai nhai miếng bánh mì trong miệng. Miếng bánh này được hắn để dành từ bữa sáng, rất mềm xốp, khiến miệng cảm giác cực đã.

Hắn trộn lẫn bánh mì cùng với nước bột hết mức có thể, rồi dùng đầu lưỡi nhào nặn, biến nó thành một hỗn hợp mì vừa dính dẻo vừa giòn giếc.

Sau đó, Trần Tiểu thò tay vào trong miệng, ngắt một miếng nhỏ, dùng ngón tay vôn về...

Cùng lúc đó, thâm tâm hắn vẫn đang âm thầm đếm từng giây, từng phút trôi qua.

Kể từ khi bản thân tỉnh lại cho tới giờ cũng đã qua năm giờ đồng hồ rồi. Trong khoảng thời gian này, hắn đã ăn một bữa sáng và một bữa trưa vào khoảng nửa giờ trước. Tất cả dụng cụ ăn cơm và thức ăn đều rất sạch sẽ, phối hợp dinh dưỡng cũng rất đầy đủ. Hiển nhiên, cuộc sống giam cầm nơi đây không tệ lắm! Hoặc có thể nói, những người ở đây không hy vọng đám "chuột bạch" không khỏe!

Vào lúc vừa ăn xong bữa trưa, Trần Tiểu bỗng muốn thử xem chuyện gì sẽ xảy ra khi không trả thiã về chỗ cũ. Thế nhưng liền sau đó, hắn lại nhìn thấy trên cổ tay mình có một vết bầm do tụ máu. Liên tưởng đến âm thanh "thùng thùng" do người bên ngoài dùng một vật cứng gõ cửa vào buổi sáng, hắn biết chắc chắn mình đã từng làm qua, hơn nữa còn vì hành động này mà trả giá rồi.

Hắn vừa suy xét, vừa nuốt luôn miếng bánh mì còn lại vào bụng rồi cảm quả táo lên ăn tiếp.

"Nhưng vì sao cần phải xóa đi trí nhớ của mình từng lần một chứ? Loại thao tác khoa học đầy tính hắc ám thế này không thể nói có là có sẵn một mớ, đúng chứ!"

Cũng có nghĩa là, vì một vài nguyên nhân nào đó, nhất thiết phải xóa sạch trí nhớ của mình hàng ngày.

"Bởi vậy mới nói, rốt cuộc mình đã trải qua chuyện gì?" - Trần Tiểu gào thét trong lòng.

Hắn lại nhìn sang ký hiệu "D391" trên cánh tay mình.

Tổ hợp chữ cái cùng con số không rõ ý nghĩa này đã yên vị trên cánh tay hắn ít nhất cũng phải ba, bốn ngày rồi. Nó cứ bị vạch lên hết lần này đến lần khác, khiến cho làn da xung quanh chỗ đó đều đã bắt đầu đỏ lên.

"Đây là một mật mã? Hay là số phòng? Tạm thời vẫn chưa cách nào đoán ra."

Trần Tiểu lại giơ bàn tay trái ra, tại kẽ móng tay có một nhúm gì đó nhỏ nhỏ màu đen. Buổi sáng, hắn cũng từng tỉ mỉ quan sát qua, phát hiện đây không phải là đất mà là tàn tro do một thứ gì đó sau khi bị đốt cháy tạo thành. Thứ này lưu ở trong ngón tay của bản thân rất lâu, đã bị mồ hôi thoát ra từ lỗ chân lông thấm ướt rồi!

"Nhất định là sau khi ra ngoài, mình đụng phải đồ vật gì bị đốt cháy..."

Lúc này, Trần Tiểu đã ăn hết trái táo. Hắn bật dậy, lấy hạt táo dựng thẳng nơi góc tường. Tuy rằng không biết tại làm sao, chỉ biết là sau khi tỉnh dậy, hắn đã nhìn thấy nơi đó xếp bốn hạt táo sắp thành hàng; vì vậy, cũng đơn giản là xếp theo thôi.

Giờ đây, Trần Tiểu mới bắt đầu sắp xếp lại toàn bộ các thông tin nhìn thấy sau khi tỉnh dậy.

1. Mỗi ngày, sau khi dùng xong bữa tối, mình đều sẽ bị dẫn ra khỏi phòng giam. Tiếp theo là trải qua một số việc, rồi sẽ ngủ luôn tại nơi xảy ra sự việc, ngay sau đó sẽ bị khiêng trở lại căn phòng này... Chờ đến khi tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi. Mà lúc này, trí nhớ đã bị xóa bỏ, chỉ dừng lại ở thời điểm cuối cùng trong tòa cô nhi viện kia.

2. Bên hông cánh tay trái của bản thân có khắc "D391", lại không biết hàm ý của nó. Tuy nhiên có thể đoán ra, khi khắc dấu hiệu này, bản thân đang ngồi, mà tay chân khi ấy không hề bị trói. Nếu không, mình chắc chắn sẽ cố tình lưu lại vết buộc. Có điều, bên cạnh mình khi ấy nhất định có người trông chừng, có thể là cảnh vệ, nhưng khả năng cao là đầu camera. Hơn nữa, trước mặt mình có lẽ có một cái bàn, bởi vì chỉ có như vậy, bản thân mới có thể lặng lẽ khắc chữ lên cánh tay bên dưới gầm bàn.

3. Trong móng tay mình có tàn tro của đồ vật bị cháy lưu lại. Bên trong vành môi của mình lại có vết tích từng bị cắn.

Xem chừng...

Trong khoảng thời gian kể từ khi tỉnh lại cho đến khi bị dẫn đi, ngoại trừ việc ngồi trên giường nghĩ linh tinh và suy đoán từ những tín hiệu được lưu lại từ trước, mình chẳng còn gì để làm nữa. Mà từ sau khi mình ra khỏi cánh cửa phòng giam này lại chính là thời điểm mấu chốt. Vì vậy, mình cần nhanh chóng nghĩ cách thu thập thông tin, rồi lưu lại cho bản thân đã mất đi trí nhớ ngày tiếp theo.

.....

Trần Tiểu bỗng cảm thấy có hơi vô vị. Bởi những thông tin suy xét được lập đi lập lại quá nhiều lần suốt mấy ngày nay, khiến hần này sinh loại phản ứng kỳ diệu về ký ức của cơ thể.

Ví như sau khi hần tỉnh dậy, tuy rằng chẳng nhớ ra được cái gì, thế nhưng rất tự nhiên mà cảm thấy bản thân liệu có phải mất đi trí nhớ rồi không. Hoặc giả như khi hần ăn hết bánh mì, về cơ bản thì không cần suy nghĩ gì nhiều đã tự giác bẻ một miếng dụn phòng lát nữa dùng.

Hơn nữa, tình trạng này ngày càng nghiêm trọng, đến mức sau khi phát hiện mình mất trí nhớ, Trần Tiểu cũng không còn cảm giác hưng phấn nữa. Ngược lại, hần cảm thấy tê nhạt đến vô vị.

.....

.....

Rất nhanh đã tới thời gian bữa tối. Tuy Trần Tiểu không có đồng hồ, nhưng hần chỉ cần đơn giản dựa vào mức độ đói, khát của bản thân là đã có thể đoán được đại khái thời gian rồi. Điểm mấu chốt nhất chính là, hần rảnh rồi không có việc gì làm đến mức đếm thời gian đến từng giây luôn.

Quả nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Theo sau là một suất ăn tối được đẩy vào qua ô cửa nhỏ.

Trần Tiểu không hề làm ra mấy hành động kiểu như giả đồ đau bụng này kia, bởi hần biết chẳng có tác dụng gì. Nói không chừng, còn gây phản tác dụng nữa.

Bữa ăn gồm thịt xông khói, khoai tây, rau luộc. Giống y như Trần Tiểu đã nghĩ, bữa tối này không tệ! Hần cũng dốc lòng ăn sạch sẽ, chờ đợi thời khắc then chốt vào mỗi ngày.

Khoảng hai mươi phút sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Hần biết, có người tới dẫn hần đi ra rồi. Bởi vì bình thường chỉ có một người tới đưa cơm, mà giờ đây có tiếng bước chân của hai người lận.

Trần Tiểu không hề hoảng hốt, dùng móng tay vạch một đường ngang trên vết tích bốn đường sọc tại góc ga trải giường....

"Mở mắt ra lại sẽ là năm ngày rồi nha."- Hần nhỏ giọng lầm nhảm mấy từ.

"Ting ting ting..." Sau mấy tiếng bấm mở mã khóa là một tiếng "Tít ---" khá dài, chắc có lẽ là âm thanh phát ra khi khóa thẻ bị gạt qua.

Tiếp sau đó, cửa được mở ra, hai gã cảnh vệ mặc đồ chống bạo loạn màu đen bước vào. Bọn họ được trang bị giống như mấy gã cảnh vệ đứng bên ngoài cô nhi viện hôm đó, hơn nữa cũng đều đội mũ giáp.

"Này! Đứng dậy!"- Một trong hai gã hươ hươ cây dùi cui trong tay, nói với Trần Tiểu.

Hần giả bộ mờ mịt lại kích động mà hỏi: "Đây là đâu? Các người là ai?"

Hần biết làm như vậy cũng chẳng có chút tác dụng gì, cũng sẽ không thu được tin tức nào hết nhưng vẫn ra sức diễn. Bởi vì nếu không thể hiện ra như vậy, có khả năng hần sẽ bị phát hiện ra điểm bất thường.

Quả nhiên, cách một lớp mũ giáp, Trần Tiểu vẫn có thể cảm nhận được biểu tình mất kiên nhẫn của gã.

"Ngoan ngoãn đi ra ngoài đi! Bắt đầu từ bây giờ, hễ này nói một câu, tao sẽ đánh gãy một cái răng của mày, có hiểu không hả?"

Gã cảnh vệ nói xong bèn hươ hươ chiếc dùi cui trong tay.

"Thật là đơn giản rành mạch, hơn nữa còn khiến cho người ta không thể cự tuyệt nha!"- Trần Tiểu đánh giá rất cao cách làm của vị huynh đệ này. Đồng thời, hần cũng rất phối hợp mà ngậm miệng lại.

Trần Tiểu tỏ vẻ rất sợ sệt, ngoan ngoãn ngồi dậy, dựa sát tường mà bước từng bước ra ngoài cửa. Trong cả quá trình, hần còn diễn ra biểu tình lo lắng hoảng hốt, một mực nhìn chăm chăm hai gã cảnh vệ.

"Mau lên, thẳng nhóc! Đừng có lè mè!"- Gã cảnh vệ lại vung vẩy cây dùi cui, nói tiếp.

Trần Tiểu lập tức bước nhanh hơn, đi ra khỏi phòng. Ngay khi bản thân bước qua ranh giới cửa phòng, hần bèn trét hỗn hợp bánh mì quét nước bọt ghê tởm kia vào mặt trong của khung cửa.

Vì khung cửa bắt sát vào tường, cho nên, trừ khi dùng tay sờ mó vào vị trí này, còn không rất khó phát hiện ra.

Mà hần cũng từ ký hiệu nhỏ nhoi này mà đoán biết, bản thân mỗi ngày sẽ bị dẫn ra khỏi căn phòng.

Vì thế vào một khắc này, Trần Tiểu cũng coi như được ra khỏi căn nhà tù của bản thân.

Bên ngoài là một hành lang rộng rãi. Cả khu đều dùng chất liệu như ở trong gian phòng mà xây dựng nên, đều không có cửa sổ và đèn như thế.

Ở hai bên hành lang có rất nhiều cánh cửa giống nhau như đúc. Bên cạnh cửa có một cái khóa mặt mã, trên khóa cửa đều có một màn hình hiển thị khuôn mặt người.

"Áy chà... Xem ra đám chuột bạch cũng không ít nha!"- Trần Tiểu nghĩ thầm.

Lúc này, tên cảnh vệ phía sau đẩy hần một cái, biểu thị hần nhanh lên chút. Trần Tiểu không thể có ý đi chậm tiếp nữa, đành phải bước nhanh hơn.

Các hành lang nơi đây đều giống nhau, mảng tường đều màu trắng lóa, ngoài những cánh cửa ra thì chẳng có cái gì khác nữa. Nếu như một người bình thường đi loanh quanh ở đây, chỉ cần qua vài khúc rẽ ngoặt thì sẽ có thể bị lạc đường.

Có điều, vẫn còn may, ở mỗi chỗ ngoặt đều có một biển chỉ dẫn. Tuy nhiên, trên biển đều viết những ký hiệu chẳng rõ nghĩa. Ví dụ như lúc này Trần Tiểu đã rẽ qua hai chỗ ngoặt, được ký hiệu khác nhau là D-772 và F-1004.

Tuy không biết ý nghĩa của những ký hiệu này, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút thì sẽ có thể liên hệ được ký hiệu "D391" được ghi trên cánh tay của Trần Tiểu.

"Cho nên, những ký hiệu này đại diện cho số phòng sao? Thế nhưng tại sao đằng trước mỗi số đều thêm một chữ cái, hơn nữa còn chẳng theo thứ tự nào nữa?"- Hần còn đang nghĩ, bỗng phía trước truyền đến tiếng âm thanh "xì xì" giống như tiếng phun thuốc sát trùng vậy.

Dưới sự xô đẩy của hai gã cảnh vệ hai bên, Trần Tiểu lại tiếp tục rẽ qua một ngã rẽ khác. Sau đó, hần nhìn thấy bức tường khác hẳn mấy bức trước, vì nó màu đen, giống như từng bị thứ gì đó đốt cháy.

"Tro!"- Gần như không cần suy nghĩ, Trần Tiểu đã biết được tàn tro trong móng tay mình chính là móc ra từ đây.

Đúng lúc này, có một người mặc đồ xanh lam, trông như đồ của công nhân vệ sinh đang cầm một bình gì đó phun loạn lên khắp bức tường đen kia. Có thể thấy được, gã ta rất thiếu kiên nhẫn.

Ba người đi qua hướng đó.

"Này, người anh em, vẫn chưa làm xong hả?"- Gã cảnh vệ A chào hỏi với gã công nhân vệ sinh.

Người công nhân vệ sinh tỏ vẻ bức muốn chết nói: "Đừng nói nữa! Cậu cũng biết lửa D-416 rồi, nào có dễ dàng vệ sinh sạch sẽ được!"

Gã cảnh vệ A cười khà khà, tỏ ra vui sướng khi người gặp họa: "Tôi biết chuyện gì mà..."

Gã dừng lại không nói tiếp nữa, rõ ràng muốn thu hút sự chú ý.

Vậy mà chẳng có ai lên tiếng cả, bầu không khí trở nên xấu hổ.

"Thôi được rồi!"- Gã có hơi thất vọng, nói tiếp: "Bởi vì hôm trước phát cho D-416 nghe nhạc Rock! Ha ha... Ai mà chẳng biết thằng nhóc kia chỉ thích nghe nhạc thiếu nhi!"

"Cái gì? Ai làm vậy? Thằng cha trực ban hôm đó là ai thế?"- Gã công nhân vệ sinh vừa nghe xong bèn tỏ ra kích động hẳn.

"Tôi phải đi dò lại danh sách trực ban! Tôi phải nói chuyện với gã mới được!"- Ông ta gào lên, bẻ ngón tay răng rắc.

Lúc này, gã cảnh vệ B còn lại mới nói chuyện: "Thôi đủ rồi, chúng ta phải đi thôi!"

"Ừ... biết rồi! Chúc các ông nói chuyện vui vẻ nhé!"- Gã cảnh vệ A vẫy vẫy tay với gã công nhân vệ sinh, sau đó lại đẩy Trần Tiểu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

.....

Một lát sau.

Gã cảnh vệ B quay đầu, xác nhận người công nhân vệ sinh không còn nghe được nữa, mới lẩm bẩm một câu: "Cậu suốt ngày nhiều chuyện như thế!"

"Tôi biết. Nhưng mà tôi không nhịn được a! Ha ha ha. Không sao đâu!"- Gã cảnh vệ A khoát tay, tỏ vẻ chẳng có gì to tát cả.

Gã cảnh vệ B bắt đắc dĩ nhún nhún vai, rồi lại rẽ vào ngã rẽ khác.

Trần Tiểu nhìn thấy rõ, biển báo trên bức tường được ghi "D-391".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (3)

Dịch: Laoshu

"Những mã số này không phải số phòng... Là số hiệu của người!"

Cũng có khả năng là động vật! Hoặc là đồ vật! Tùy thôi! Tóm lại, đều là những thứ rất đặc biệt, ví dụ như thằng nhóc thích nghe nhạc thiếu nhi lại biết phun lửa trong lời người công nhân vệ sinh kia chẳng hạn!" - Trần Tiểu vừa nghĩ tới đây là lập tức khẳng định về khả năng này. Bởi vì suy đoán ấy đã xuất hiện vô số lần trong đầu hắn.

Tuy rằng ngay sau đây sẽ lại phải quên đi, nhưng dù ít hay nhiều nó vẫn lưu lại chút vết tích trong não bộ.

"Vậy thì mình sắp phải đối mặt với cái gì nhỉ? Đến mức mỗi ngày mình đều phải tới, hơn nữa sau mỗi lần tới đều bị xóa bỏ ký ức một lần?"

Trần Tiểu cứ suy nghĩ cho đến lúc đi tới trước một cánh cửa. Trên cánh cửa ghi: "D-391".

"Đứng yên, đừng động đây!" - Một gã cảnh vệ nói, đồng thời đi đến trước màn hình cảm ứng cạnh cửa bấm một dãy mật mã "Tít tít tít---", rồi lại lôi ra một tấm thẻ từ quét một cái.

Sau đó, cửa đã được mở.

"Được rồi, bước vào đi!" - Gã cảnh vệ đứng bên cạnh Trần Tiểu nói xong bèn dùng tay đẩy hắn vào trong!

.....

Cùng với tiếng đóng cửa, Trần Tiểu đã đứng trong gian phòng được ký hiệu là "D-391".

Nơi đây hoàn toàn không có thứ gì hiếm lạ cổ quái, không rõ nguyên nhân, không thể giải thích được như trong dự kiến của hắn. Ngược lại, trong này được cải tạo lại thành một nơi vô cùng bình thường, kiểu như căn phòng của một khu dân cư kiểu cũ. Những thiết bị gia dụng như tủ sách, ghế dựa, tủ lạnh, kệ bếp, v.v... được bày trí đầy đủ.

Chính giữa gian phòng là một bộ bàn ghế bằng gỗ. Trên bàn bày giờ có một ấm trà, bên cạnh có một cụ ông đang ngồi.

Ông ta đang đọc báo!

Người này trên 60 tuổi, mập mạp, đầu tóc thưa thớt, mắt bị viễn thị, có vẻ nghiện rượu, hút thuốc trong khoảng thời gian dài, nhếch nhác, thích ăn thịt, gan không tốt, bị bệnh tiểu đường, đã gần một tuần rồi không được thấy ánh mặt trời.

Trần Tiểu chỉ cần nhìn một cái là đã biết được những thông tin này. Vì vậy, hắn càng nhúu chặt chân mày hơn. Bởi vì, kẻ trước mắt hắn căn bản chỉ là một ông lão không còn gì có thể bình thường hơn được nữa. Ông ta giống y như những cụ ông đang dùng chân nán lại nghỉ ngơi trong công viên vào buổi sớm tinh mơ.

Thế nhưng, chính cái người có vẻ ngoài nhìn như quá đỗi bình thường này lại khiến Trần Tiểu nảy sinh cảm giác hơi căng thẳng.

Đây là vì những ký ức còn sót lại đã nói cho hắn biết, ông lão trước mặt này rất nguy hiểm..

Trần Tiểu là người như thế nào chứ? Nói ví dụ, hắn có thể ồn ào rủ rê bạn chơi trò súng lục chết chóc cơ mà (chính là cái trò dùng súng lục loại có ổ quay chứa được 5 viên đạn, lấy đạn ra hết, chỉ còn chứa 1 viên, rồi mỗi người luân phiên bóp cò).

Vậy mà cái người này đến tột cùng đã làm gì với Trần Tiểu, khiến hắn nảy sinh cảm giác còn sợ hãi hơn cả cái chết đây?

Lúc này, ông lão cũng đọc báo xong, liếc mắt về phía Trần Tiểu - kẻ vẫn còn đứng ngay cửa.

"Đến rồi à?" - Ông ta nói.

Ba chữ này được nói ra nghe có vẻ rất thoải mái, cứ như người nhà đi chợ sáng mới về vậy. Thế nhưng Trần Tiểu lại thu được thông tin rất quan trọng

với hắn. Đó chính là... lão già này... có thể giao lưu.

"Ừm." - Hắn thân nhiên trả lời.

Ông lão bỏ tờ báo xuống, xem xét Trần Tiểu, lại dùng ánh mắt ra hiệu về phía chỗ ngồi đối diện, ý chính là: "Mau ngồi xuống đi! Khách sáo cái gì!"

Trần Tiểu không động đậy, trong lòng dâng lên dự cảm nguy hiểm như có như không, khiến hắn đặc biệt cẩn trọng. Giờ phút này, hắn đã quan sát kỹ lưỡng hoàn cảnh xung quanh. Kết quả là, Trần Tiểu phát hiện nơi này thực sự chỉ giống như vẻ bề ngoài đã bộc lộ ra, ngoại trừ đầu camera ở góc tường là hơi không hài hòa, còn lại chỉ là một căn phòng rất bình thường.

Cụ ông nhìn đáng vẻ Trần Tiểu không hề động đậy, không khỏi tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ.

"Ôi! Ngày nào cậu cũng như thế hết! Tiếp theo còn phải hỏi một mớ câu hỏi nữa, đúng chứ? Được thôi, được thôi, mau hỏi đi!" - Ông lão nói, sau đó lại đề thêm một câu: "Cái thiết bị giám sát kia chỉ ghi lại hình ảnh, không giám sát âm thanh đâu. Chỉ cần cậu không đánh tôi thì có thể coi như nó không tồn tại!"

Trần Tiểu sững sốt. Thế mà lại có thể hỏi, hơn nữa xem ra ông lão này đã nói chuyện với mình khá nhiều rồi nha!

"Bình thường tôi hỏi những gì?" - Trần Tiểu nói.

Ông cụ uống một ngụm trà, đáp: "Chỉ đơn giản hỏi mấy thứ như ở đây là đâu? Tôi là ai? Tôi làm gì với cậu!". Nói đến đây, ông lão còn nhỏ giọng lắm bầm một câu: "Ngày nào cũng hỏi lại một lần, thật là phiền phức."

Lần này Trần Tiểu không còn sững sốt nữa mà chuyển sang kinh ngạc rồi!

Mấy loại câu hỏi này cũng có thể hỏi ư? Ngay đến một chút thủ pháp tu từ cũng không cần luôn hả? Thằng thần đến không tưởng mà! Hơn nữa đều là những câu hỏi vô cùng chính yếu... Lẽ nào ông đều sẽ trả lời tôi sao? Hắn cảm giác xoắn xuýt trong lòng, có phần giống như cảm giác bạn vượt trăm cay nghìn đắng mới đến được trước mặt Boss cuối. Ấy thế mà, Boss cuối trực tiếp tự sát luôn.

Nhưng mà, từ trong câu nói này của ông ta, Trần Tiểu không chỉ thu được tin tức tốt, mà còn có một tin xấu.

Tin tốt là, hình như ông lão này không hề phản đối việc giải đáp những câu hỏi của mình. Hơn nữa, có thể hỏi một cách trực tiếp như vậy, xem ra ông ta không phải cái dạng người không được hỏi cái này, không đáp được cái kia.

Tin xấu là, trong quá trình hỏi và đáp một cách chẳng kiêng nể gì như thế, bản thân chắc sẽ biết được rất nhiều tin tức, nhưng lại chẳng thể lưu lại gì cho mình của ngày thứ hai.... Cũng tức là, biết những thứ này cũng vô dụng ư?

Bất luận như thế nào, ít ra giờ đây mình cũng có thể biết được rõ ràng chân tướng sự việc rồi.

Bởi vậy Trần Tiểu thân nhiên nói: "Thử nói nghe xem?"

Ông lão ngồi thẳng dậy, có vẻ như muốn kể chuyện xưa cho con cháu vậy.

"Trước hết, đây là đâu? Tôi cũng không biết nha! Tóm lại, tổ chức này rải người đi khắp nơi trên thế giới để tìm những thứ đồ hoặc sinh vật kỳ quái, kiểu như tôi vậy, sau đó nhốt bọn chúng lại."

Trần Tiểu không tỏ vẻ gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

"Còn tôi, bắt đầu từ khoảng mười năm trước, tôi luôn cảm thấy bản thân rất đói, ăn không ngừng nghỉ mà chẳng có tác dụng gì."

Nói xong, ông ta vỗ vỗ vào cái bụng của bản thân, khuôn mặt lộ vẻ tiếc hận.

"Sau đó, tôi dần dần phát hiện ra, thứ mình cần ăn không phải là thức ăn.... mà là ký ức!"

Trần Tiểu vừa nghe tới đây, liền bày ra vẻ mặt "thì ra là vậy".

Mà sau khi nghe lão già này nói đến sự tình kỳ lạ là cần phải ăn "ký ức", hắn cũng chẳng tỏ ra quá kinh ngạc. Có lẽ là bởi vì trước đây hắn đã được biết đáp án rồi, chỉ là bị quên đi mà thôi.

Thêm vào đó, cơ bản là chẳng phải sau khi hắn nhìn phải cái gì hoặc làm ra việc gì đó dẫn đến người ta phải xóa sạch ký ức hắn đi. Đáp án chỉ đơn giản là hàng ngày bị dẫn tới làm bữa tối cho người ta thôi nha.

Nghĩ tới đây, hắn còn không quên chửi thề: "Ta nói cái tổ chức chết tiệt này rốt cuộc đã bắt tới một đám quái quỷ gì vậy chứ! Nào là tiểu loli cách không dời vật, nào là lão già ăn ký ức. Mấy cái thứ này đều có thể tùy tiện đặt xuất hiện như vậy sao?"

Chửi thề thì chửi thề thế chứ, Trần Tiểu vẫn cần phải hỏi một câu hỏi then chốt nữa.

"Vậy....."

"Không được!" - Hấn vừa thốt ra được một tiếng thì ông cụ kia đã trực tiếp cự tuyệt rồi.

"Ừm... Xem ra mình thực sự đã hỏi quá nhiều lần rồi à!" - Trần Tiểu nghĩ.

Quả nhiên, ông lão mở miệng giải thích: "Mỗi lần, khi tôi ăn ký ức đều sẽ bị dò xét ra. Không biết là từ đâu mà có một cái máy, kêu đi kêu lại cái gì mà "phản ứng dị thường cấp độ D, phản ứng dị thường cấp độ D!". Bởi vậy, cơ bản là cậu không thể lừa bịp cho qua ải được đâu! Còn nữa, tôi chẳng thể nào khiến cho cái máy kia có phản ứng khi không động chạm vào ký ức của cậu được. Hơn nữa, đối với cá nhân tôi mà nói, mùi vị ký ức của cậu khá ngon nha!"

"Phản ứng dị thường cấp độ D... Máy chữ này đã từng vang lên trong vụ Mỹ Từ lần trước. Xem chừng tổ chức này có một loại thiết bị có thể theo dõi truy lùng những thứ kỳ lạ nhỉ!" - Trần Tiểu nghĩ.

Cùng lúc đó, trong lòng hấn vẫn còn đang âm thầm chửi thề: "What? Thì ra ký ức cũng có thể ném ra được mùi vị nữa hả...."

Hấn bày ra vẻ mặt "Được, được, ông trâu bò, ông lợi hại!". Hấn thực muốn tán gẫu đến nơi đến chốn với lão già này coi ký ức có mùi vị gì, chỉ là hiện tại không phải lúc.

"... Thế cũng có nghĩa là, tôi vào đây rồi thì ký ức nhất định phải bị ông ăn mất mới được, đúng chứ? Vậy ông đừng ăn hết, chừa lại một chút ký ức cho tôi được không?" - Trần Tiểu hỏi.

"Tôi cũng không không chê được nha. Hoặc là không ăn, hoặc là ăn hết!" - Ông lão bắt đầu đi giải thích.

Lông mày của Trần Tiểu gi皱皱 đôi chút. Rõ ràng ý của hấn là: "Ông già, ông giờ trò à? Muốn lừa tôi phải không?"

Ông cụ vừa nhìn liền biết ý nghĩ của hấn. Dù sao thì mấy hành động như này của hấn đã diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần rồi.

"Chao ôi, mỗi lần giải thích tới đây đều rất phiền phức!" - Ông lão lại tỏ ra vẻ vừa bắt đầu đi vừa hết cách.

"Cái thứ ký ức này áy mà, có trước có sau. Bởi vậy nhất thiết phải ăn theo trình tự, ăn xong đoạn vừa rồi, mới có thể ăn đoạn trước đó. Mà ký ức của cậu lại có hơi khác lạ. Vào khoảng năm ngày trước đây, có một đoạn ký ức vô cùng hỗn loạn, tôi không thể nào tiếp xúc tới.

Do tôi chỉ ăn thôi, chứ không thể đọc được chúng, cho nên không biết được lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Tóm lại, đoạn ký ức đó giống như một tảng đá vậy, che chắn toàn bộ ký ức trước đây ở đằng sau mình!"

Trần Tiểu hỏi tương lại, sau khi Mr. Trâu bước vào bên trong cô nhi viện, quả thực bản thân hấn có một đoạn tư duy trở nên vô cùng hỗn loạn. Thế nhưng bây giờ hỏi tương lại tí mĩ, lại có chút nhớ không rõ nữa.

"Lúc đó mình lại phát bệnh tâm thần rồi ư?" - Trần Tiểu nghĩ. Song rất nhanh, hấn không còn quá chú trọng đến vấn đề này nữa. Giống như có một sức mạnh nào đó không cho Trần Tiểu lún sâu vào suy xét vấn đề này quá nhiều vậy.

"Nói như vậy, những người bình thường sau khi tới chỗ này của ông, sẽ trực tiếp bị ăn thành trẻ sơ sinh ư? Vậy chẳng phải là ký ức của trẻ em cơ bản không thể làm ông no rồi. Bởi vì bọn chúng căn bản chẳng có mấy ký ức a. Mà tôi thì lại là một cái phiếu com dài hạn nhỉ!"

Ông cụ lại uống một hớp trà, gật gật đầu: "Ừ! Thật ra, ngày thứ hai cậu đến chỗ tôi thì đã biết những thứ này rồi."

Trần Tiểu nhăn mày, lòng thầm nghĩ: "Thì ra mình vẫn chỉ luôn dậm chân tại chỗ a!"

Vậy thì bây giờ, dấu hỏi lớn nhất trước mắt chính là, mình phải làm sao mới có thể bước ra khỏi gian phòng này mà vẫn giữ được trí nhớ đây?...

Trần Tiểu nghĩ một hồi, bèn rút ra một đáp án.

Không có cách nào!

Vậy có thể thương lượng với ông cụ một chút được không? Nhờ ông ta thuyết phục cảnh vệ, ngày mai đừng dẫn mình tới đây... Cũng không được! Thế chẳng phải là lộ ra cho người ta biết mình đang giờ trò sao?

Nhất định phải có cách!

Ừm..

Ừm..

Trần Tiểu lại suy xét một hồi.

"CMN! Thật sự hết cách a!" - Trong lòng Trần Tiểu trào dâng một cảm giác bất lực.

Lúc này, ông lão nói tiếp: "Người anh em, cũng khá lâu rồi! Trước đây ngày nào cậu cũng đều ở đó suy nghĩ lâu như vậy, nhưng mà... Thời gian dài quá

thì cảnh vệ sẽ vào đây đây. Bọn họ chẳng quan tâm mấy thứ linh tinh này đâu, bọn họ chỉ đem cậu vào để hoàn thành nhiệm vụ thôi. Thế nên, nếu cần thiết thì bọn họ sẽ động tay động chân đây!"

Nói xong, lão ta chỉ vào cánh tay của Trần Tiểu. "Mấy ngày trước cậu không thêm tin đó, kết quả là chịu một trận dùi cui..."

Trần Tiểu nhớ lại vết thâm trên cánh tay: "Thì ra là mình ở trong này giả chết mới bị quất nha!"

Thôi được rồi!

Sự việc đã đến nước này, có lẽ thật không còn cách nào nữa rồi. Trần Tiểu cảm thấy mệt mỏi. Nếu đã ở trong gian phòng này, khẳng định là mình không thể nào giữ được kỷ ức nữa. Vậy chỉ có thể chờ lúc khác nghĩ cách thôi.

"Ừm... Phải chăng bởi vì trí nhớ của mình cứ suy đi nghĩ lại về một vấn đề, nên đã dần hình thành nên thói quen rồi. Cũng có nghĩa là, kế hoạch hiện giờ của mình là kéo dài thời gian ư? Chờ cho đến khi mình quen thuộc hoàn toàn rồi, liệu có một ngày tỉnh dậy vào buổi sáng là lập tức nhớ lại được những chuyện này không? Đây đều là những việc không biết trước được. Hơn nữa, dù cho mình có thể nhờ vậy mà giải thoát khỏi nỗi khổ mất đi kỷ ức, nhưng dựa vào tính chất chó má của cái tổ chức này, muốn trốn ra khỏi đây, có khi bơi ra theo đường thoát nước bốn cầu còn dễ hơn ấy chứ! Chỉ có thể đợi chờ một cơ hội thôi....."

Trần Tiểu vừa nghĩ, vừa ngồi xuống đối diện ông lão, tiếp tục dùng móng tay khắc lên cánh tay ký hiệu "D-391".

Nếu thế giờ đây hẳn vẫn còn một câu hỏi, cũng chính là vấn đề mà hắn hiểu kỳ nhất vào giờ phút này.

Về mặt hắn hoài nghi xem xét người đối diện. Vết hằn của kỷ ức nói cho hắn biết, câu hỏi tiếp theo sau khi được nói ra, hắn sẽ phải hối hận. Thế nhưng Trần Tiểu vẫn bật hỏi.

"Này... nói ra thì, lão ăn kỷ ức kiểu gì vậy?"

Ông lão có chút ngại ngần mà trại trại quai hàm: "Cậu của lúc trước mỗi ngày đều hỏi tôi câu hỏi này. Sau mỗi lần tôi nói xong, cậu đều rất hối hận. Chắc... không sao cả. Dù gì sau khi tôi ăn xong, cậu cũng sẽ quên hết thôi."

"Cho nên, rốt cuộc là ông ăn thế nào vậy?" - Trần Tiểu có một loại cảm giác vô cùng không tốt.

Ông cụ tỏ vẻ như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó, liếc Trần Tiểu một cái, sau đó lập tức cúi đầu, nói khẽ ra một chữ:

"Nuốt..."

Khoé miệng Trần Tiểu co rút: "Hả???"

Ông cụ hơi to giọng một chút:

"Tôi nuốt ấy."

Về mặt Trần Tiểu rõ ràng nhưc nhối.

"Nuốt thế nào chứ?"

Tuy ông lão vẫn còn hơi ngại ngùng, nhưng chuyện gì đến ắt phải đến thôi.

Chỉ thấy ông ta vươn cần cổ về phía Trần Tiểu. Sau đó... Há to miệng ra.

Hơn nữa, càng há càng to, giống như con rắn vậy, khoé miệng đã giãn tới tận cổ, cả khoang miệng lớn tới mức có thể... nuốt được một cái đầu!

Trần Tiểu nhìn thấy trong miệng ông ta tràn nước miếng, răng thì vàng khè vết khói thuốc, còn cả cái lưỡi đang nhúc nhích, kề bên đầu lưỡi vẫn còn chút xác lá trà.

Giờ phút này, Trần Tiểu cuối cùng cũng biết được vào thời khắc vừa bước vào căn phòng này, cảm giác căng thẳng trong lòng đến từ đâu rồi.

"Này này.... Ông sẽ không thực sự nuốt vào đấy chứ!"

Lời vừa dứt, cái miệng to tướng kia "loạt soạt", ngậm nguyên cả cái đầu của Trần Tiểu vào trong.

Sau đó, bắt đầu quá trình "nuốt", âm thanh giống như người ta dùng ống hút hút sữa đậu nành "xuyết xuyết" vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gà Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (4)

Dịch: Laoshu

Cùng với thanh âm "xuyết xuyết" kia, từng chút từng chút ký ức của Trần Tiểu dần trôi đi mất. Đến cuối cùng, hắn rơi vào trạng thái hôn mê.

.....

Đây là một không gian trắng xóa, xung quanh là một khoảng hư vô.

Một chiếc lồng sắt cứ thế phiêu dạt giữa hư không, bên trong đang nhốt một người.

Người này rất gầy, mặc bộ lễ phục màu tím, chỉ là nó đã bị nhăn nhúm. Giờ phút này, hắn đang nằm tại chính giữa chiếc lồng, tứ chi đang rộng thành hình chữ đại (大).

Hắn đang ngủ.

Người này có mũi nhọn, cằm nhọn, sắc mặt trắng đến dọa người. Khóe miệng của hắn ngoác rộng đến tận mang tai, bị một thứ gì đó bôi lên mà đỏ tươi một màu. Nhìn sơ qua, rõ ràng đây giống như một gã hề rất buồn cười.

Đột nhiên...

Giữa hư không, lại có một người im ắng xuất hiện. Gã yên tĩnh đứng trước cái lồng sắt ấy.

Người này có chiếc mũi điều hâu, cằm hơi rộng. Gã đội một chiếc mũ săn hươu, mặc một chiếc áo to màu nâu sậm, còn ngậm một cái tẩu thuốc.

Gã thán nhiên nói "gã hề" trong lồng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

"Này! Người anh em, cuối cùng ông cũng đến rồi." - Gã hề mở miệng nói, chất giọng chói tai đến mức khiến cho người ta phát phiền.

Gã mở mắt ra.

Đôi mắt như hình tam giác ngược, tròn trắng chiếm đa số, khi phối hợp với gương mặt trắng nhợt kia thì tạo ra một cảm giác vô cùng phản thẩm mỹ. Tuy nhiên, chỉ cần người ta nhìn qua đôi mắt này thì sẽ không còn để ý gì đến những điều đó nữa.

Bởi mọi người sẽ chỉ còn chú ý đến những thứ được hiển hiện trong ánh mắt của hắn mà thôi.

Không ai có thể nói rõ trong ánh mắt hắn chứa đựng những gì. Tóm lại, nơi ấy vô cùng kỳ lạ, hỗn loạn đến không chịu nổi. Một giây trước còn lộ ra vẻ chua xót bi ai, một giây sau đã như biến thành tên quỷ sát nhân khát máu. Vô số loại cảm xúc biến đổi không ngừng trong đôi mắt này, trộn lẫn vào nhau một cách hỗn loạn. Đến cuối cùng, chỉ còn lại một từ mới có thể hình dung được.

Diễn cuồng!

Tay chân của gã hề đều dồn sức bỏ nhào về phía cạnh chiếc lồng, muốn liều mạng mà rúc đầu qua khe hở song sắt để ra ngoài. Đương nhiên, ai cũng biết điều này là không thể nào. Thế nhưng hắn vẫn hết sức nỗ lực làm cái công việc này, vừa làm vừa nói.

"Cầu xin ông! Hãy thả tôi ra! Cầu xin ông! Tôi hết chịu nổi rồi! A a a a!"

Miệng hắn thì cầu xin, la hét, nghe ra thập phần đau khổ, nhưng vẻ mặt kia giống như đang rất hưng phấn. Hơn nữa. thế mà hắn lại đang cười!

Khuôn mặt cười cợt này rất khó coi, thậm chí có thể hình dung bằng từ sơn tóc gáy.

Có điều, người đàn ông ngậm tẩu thuốc đang đứng bên ngoài lồng chẳng hề có phản ứng gì cả.

"Tôi biết, ông sẽ thả tôi ra mà." - Gã hề tiếp tục nói: "Đừng giả bộ nữa, tôi rất hiểu ông, bởi vì chúng ta là cùng một loại người!"

Gã đàn ông ngậm tẩu thuốc vẫn không hề nói chuyện, thậm chí, ngay đến ánh mắt cũng chưa từng biến đổi. Gã giấu hết toàn bộ cảm xúc vào nơi sâu thẳm nhất, chẳng ai có thể biết được suy nghĩ của gã.

Gã hề không chút để ý biểu tình thờ ơ của người đàn ông trước mắt. Hắn vẫn đang liều mạng áp mặt lên chấn song, đôi mắt tam giác ngược gắt gao dõi theo đôi mắt vẫn tĩnh lặng như nước của người đàn ông kia.

"Ông... cảm thấy nhàm chán rồi, phải không?"

Người đàn ông kia bỏ tàu thuốc ra, đổ tàn thuốc vào trong khoảng không trắng xóa dưới chân.

"Ha ha ha ha!!!"- Gã hề cười lên điên cuồng khi nhìn thấy động tác này của ông ta. Hắn vừa ôm bụng vừa cười lăn lộn trong chiếc lồng.

"Lần trước tao thả mày ra ngoài, mày lại đi cắn chết một người, còn dùng dao rạch nát miệng gã đó!"- Gã ngậm tàu thuốc thản nhiên nói.

Gã hề vừa nghe thế, bèn ra vẻ bất hạnh: "Cái này không thể trách tôi được. Ông cứ nhìn bộ dạng của tên đó khi ấy, chẳng vui vẻ chút nào. Tôi phải giúp đỡ gã thôi! Ông xem, giờ đây gã ta luôn luôn cười rồi!"

Gã ngậm tàu thuốc im lặng.....

"Ông cũng chịu bó tay rồi. Có những việc, chỉ có tôi mới làm được!"- Gã hề tiếp tục lăm nhăm không dứt: "Cả ông và tôi đều biết, bây giờ đã rơi vào cục diện chết chóc như vậy rồi. Gã ta vĩnh viễn không thể đi ra nữa, chỉ có thể ngày qua ngày suy ngẫm về cùng một vấn đề. Trời ạ! Điều này đối với ông mà nói là sự dày vò đáng sợ nhất còn gì.

Bởi vậy..... Ông đã hết nhẫn nhịn nổi rồi. Thả tôi ra đi! Để tôi tìm cho ông chút niềm vui!"

Gã tàu thuốc không hề trả lời hắn, chỉ đem tàu thuốc cất vào mặt trong chiếc áo choàng.

Rồi quay người, biến mất giữa hư không.

"Ha ha ha ha ha ha-----"

Khắp cả khoảng không chỉ còn vang vọng tiếng cười điên cuồng của gã hề.....

.....

.....

Trần Tiểu mờ mắt ra, một mảng trần nhà xa lạ.

Hắn ngồi dậy, nhào nặn khuôn mặt chính mình, ngón tay thoáng dừng tại chỗ vết thương nơi khóe miệng.

"Hi hi hi"

Hắn vô duyên vô cớ mà cười vài tiếng rồi mới yên tĩnh lại.

"Thùng thùng thùng!"- Âm thanh dùi cui gõ vào cửa sắt lại vang lên đúng giờ. Cùng với đó, một suất ăn sáng được nhét vào qua ô cửa sổ nhỏ.

Trần Tiểu đi tới, nhìn một cái rồi cầm bánh mì lên, cắn một miếng.

"Ừm..."- Hắn phát ra âm thanh sáng khoái, vừa lòng thỏa dạ mà gật gù.

Sau đó, hắn ném cái bánh mì đi, miệng cũng "phì" một cái, nhỏ thẳng xuống đất.

Tiếp theo, hắn nhấc ly sữa lên, chẳng hề quan tâm đến độ nóng bỏng tay dù đã cách lớp ly, ngửa đầu "ừng ực ừng ực" uống sạch bách.

"Khà..."

Trần Tiểu thỏa mãn khà một tiếng, liếm lại vành môi.

Tiếp theo nữa, hắn cảm trái táo lên, bắt đầu buồn chán mà đi quanh quẩn khắp phòng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Đến bữa trưa, hắn đem ga trải giường cuộn tròn lại, rồi bày ra bộ dáng như mấy người bán bóng bay nghệ thuật trong công viên, gấp ga giường thành hình dạng một con chó nhỏ.

Suốt cả ngày, hắn đều làm những việc vô nghĩa, không hề suy nghĩ về ký ức đã mất của mình, cũng không làm ra bất kỳ ký hiệu nào khác, chỉ như một đứa trẻ chờ đợi tới giờ tham gia một buổi tiệc.

Tuy rất nhàm chán, nhưng hơn hết là sự kỳ vọng và hưng phấn.

Nửa tiếng sau bữa tối, một lần nữa vang lên tiếng bước chân ngoài cửa. Là tiếng của hai người.

Có nghĩa là, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao! Trần Tiểu rất phấn khích, khóe miệng không tự nhiên mà nhếch lên mấy cái, sắp bị áp giải ra ngoài rồi.

Cửa mở ra. Hai gã cảnh vệ giống như hàng ngày, hươu hươu cây dùi cui trong tay.

"Này! Ra đây!"

Trần Tiểu không nói năng gì, chỉ biết nghe lời đi ra khỏi nhà giam.

Ba người cứ đi như thế. Trần Tiểu đi đằng trước, hai gã cảnh vệ đi hai bên trái, phải phía sau hắn.

Trên đường, họ lại đi qua khúc hành lang bị cháy nám kia. Tuy người công nhân vệ sinh đã xử lý tạm ổn rồi, nhưng vẫn loáng thoáng nhìn ra được vết tích màu đen.

"Này! Ngày hôm qua, sau khi tan ca mày đi dò lịch trực ban rồi đúng không?"- Gã cảnh vệ A nói với người công nhân vệ sinh, trong giọng nói ngập tràn vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Gã công nhân vệ sinh thả bình phun sương trong tay xuống, quay người, viền mắt kia rõ ràng là bị người ta đập vào, sưng húp tím bầm cả lên.

Thế nhưng tâm trạng của gã có vẻ không tệ: "Ừ. Chúng tao nói chuyện rồi! Mày cũng biết đấy, trọng lượng gã ta còn chưa tới 80 kg!"

"Ha ha ha, thế nên?"- Cảnh vệ A hỏi. Gã ta siêu cấp thích nghe ba cái chuyện bát quái này.

Gã công nhân vệ sinh kia giống như đang khoe khoan vậy, ưỡn thẳng lưng nói: "Cuối cùng thằng cha đó không thể không xin lỗi nha, còn mời tao uống vài ly nữa!"

Nói rồi, gã vẫy vẫy tay, giống như kẻ chiến thắng: "Bởi vì đó là yêu cầu của tao!"

Tuy gã cảnh vệ B chẳng thích tham gia vào mấy chuyện thế này, song vẫn cảm thấy khá có hứng thú, nên cũng xen lời:

"Bọn mày chắc chắn không tưởng tượng được sau khi về nhà thằng cha sẽ phải chịu cái gì đâu, gã vô cùng sợ vợ đấy!"

"Ha ha ha!"- Cả ba cùng cười phá lên.

Lúc này, trong những tiếng cười ấy bỗng lòi ra thêm một âm thanh chói tai.

"Hi hi hi hi hi hi!"

Ba người chẳng hiểu ra sao mà ngó qua Trần Tiểu.

"Mày vui về cái gì?"

Trần Tiểu chậm chạp nói qua hơi thở hổn hển: "Cái này.... Rất buồn cười, không phải sao!"

Cả ba ngây ra. Bọn họ còn tưởng rằng Trần Tiểu bị những câu đùa bỡn của mình chọc cười.

Thế nhưng thật ra, Trần Tiểu đang cười ba người bọn họ. Trước khi bị sự sợ hãi bao trùm, còn có thể ở đây nói nói cười cười.

Điều này thực quá buồn cười mà!

"Hi hi hi hi hi hi!"- Trần Tiểu lại bắt đầu cất tiếng cười, căn bản không thể dừng lại được.

Một gã cảnh vệ đã không còn chịu được nữa, nhăn mày nhăn mặt đầy hân hoan: "Này! Đừng cười nữa! Mày cười khó nghe quá đi. Ồ, còn có khuôn mặt ghê tởm của mày nữa."

Gã cảnh vệ còn lại cũng tỏ vẻ ghê tởm: "Đi mau, gã quái thai! Đi làm cho xong việc hôm nay đi!"

Chẳng bao lâu sau, ba người đã đi đến trước cửa phòng được ký hiệu là "D-391". Gã cảnh vệ rất quen tay quen mắt nhấp nháy mắt, mở cửa phòng.

"Vào đi!"- Cũng giống như trước đây, gã cảnh vệ còn lại đẩy Trần Tiểu vào trong phòng rồi tiện tay đóng cửa lại.

Lúc này Trần Tiểu vẫn còn muốn cười, nhưng hắn phải cố gắng nín lại. Hành động này làm cho khuôn mặt của hắn nhìn càng đặc biệt kỳ quái.

Ông lão bỏ tờ báo xuống, tỏ vẻ nghi hoặc nhìn Trần Tiểu.

"Sao rồi? Hình như hôm nay cậu rất vui về hả?"

Trần Tiểu nghe thế, cuối cùng nhin không nổi, lại bắt đầu "ha ha" cười phá lên. Dường như hắn cười nhiều quá đến mức mất hết sức lực, nằm bò lên trên bàn, vừa cười vừa đập bàn.

"Ka ka... Rốt cuộc làm sao thế?"- Ông cụ hoàn toàn chẳng hiểu đầu đuôi sự việc, chỉ nhìn dáng vẻ này của Trần Tiểu cũng khiến lão ra muốn cười theo.

"Ha ha... Làm gì mà cười đến mức này a... Ha ha ha!"

Tiếng cười cũng có thể truyền nhiễm! Bởi thế cho nên ông lão cũng cười phá lên theo hân.

"Ha ha ha... A ha ha..."

"Ha ha ha ha ha..."

.....
.....

Một lát sau, cả hai cười đủ rồi mới dừng lại.

Trần Tiểu bồng đột ngột ngẩng đầu lên, hỏi: "Lát nữa ông sẽ ăn mất ký ức của tôi, đúng chứ!"

Ông cụ sững người lại.

"Cậu. Cậu làm sao mà biết được?"

Trần Tiểu nhếch miệng trả lời: "Tùy tiện thôi! Đây không phải là điều quan trọng. Giờ thì bắt đầu nhanh lên, thời gian của tôi không còn nhiều nữa!"

Ông lão nhú mày, cảm thấy chàng trai trẻ này hôm nay có điểm gì đó không thích hợp, nhưng cụ thể là ở đâu thì lão lại không nói rõ được.

"Thời gian không còn nhiều nữa?"- Đây là có ý gì?

Ông lão này chỉ thoáng nghĩ qua chứ không để bụng vấn đề này.

Cũng giống như chẳng có ai để ý rằng Trần Tiểu của ngày hôm nay có vài hành vi bất thường.

Không ai để ý hân hết lần này tới lần khác đề nén ý cười trên khóe môi.

Không ai để ý trong mắt hân ẩn giấu sự điên cuồng.

Càng không ai để ý tới góc tường trong phòng giam ngày hôm nay không xếp hạt táo, mà là một trái táo bị cắn một miếng.

Vết cắn ấy có ý hay vô tình tạo thành hình dạng trăng lưỡi liềm. Nhìn vào thực giống như một cái miệng lớn đang cười điên cuồng.

.....
.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (5)

Dịch: Laoshu

"Hi hi hi hi...."

Bên trong phòng "D-391", giọng cười nhẹ nhưng thấm thấu lòng người của Trần Tiểu vang vọng giữa không gian.

Mà ở trước mặt hân, cụ ông kia đang ôm lấy đầu, lảo nhuyển trên mặt đất, nhìn có vẻ đau đớn lạ thường.

...

Mới vừa rồi, cũng giống mọi ngày trước, ông lão há to miệng bắt đầu hút lấy ký ức (hình ảnh "quá đẹp" nên ở đây không miêu tả kỹ nữa....). Nhưng vào đúng thời khắc hút vào lần thứ nhất, lão ta phát hiện mùi vị ngày hôm nay có hơi đặc biệt. Nó giống như vô số loại gia vị bị nhào trộn lẫn lộn với nhau, tóm lại là vô cùng ghê tởm.

Lão phun ngay cái đầu của Trần Tiểu ra.

Lúc này, trên gương mặt của đối phương còn lưu lại nước dãi trong miệng lão, đầu tóc cũng bết dính lại, thoạt nhìn thật khiến cho người ta không dễ chịu chút nào. Thế nhưng hình như thằng nhóc này chẳng thèm để ý, còn dùng khuôn mặt cười quỷ dị mà nhìn mình. Đôi mắt kia... thật khiến cho lòng người run sợ.

"Mùi vị thế nào?"- Trần Tiểu hỏi một câu.

Cụ ông kia không trả lời. Bởi đột nhiên ông ta có cảm giác trong đầu mình rất khó chịu, dường như có thứ gì đó vô cùng hỗn loạn đang tuôn vào, trộn lẫn với tư duy vốn có của lão, rồi biến thành một mớ bòng bong.

Thấy vẻ khó chịu của đối phương, Trần Tiểu bèn tỏ vẻ ân cần hỏi han: "Làm sao rồi? Ăn đồ hư rồi sao?"

Đương nhiên ông lão không phản ứng lại hẳn. Lúc này, ông ta không có tâm tư trả lời bất kỳ câu hỏi nào nữa, cũng chẳng còn nghĩ được tại sao lại thành ra thế này. Hơn nữa, lão càng không có tâm trạng đi nhớ lại, rằng ánh mắt thằng nhóc ngồi đối diện hôm nay và hân của mấy ngày trước như biến thành hai người. Giờ đây, đầu óc ông ta chỉ còn là một mảnh hỗn độn, thế cho nên ông ta thét nhỏ một tiếng rồi ngã quỵ xuống đất.

...

Phía góc tường có một camera giám sát. Nó đang ghi lại một cách tường tận hình ảnh nơi này.

Tuy nhiên, không một ai nhìn thấy.

Bởi vì thái độ làm việc của gã trực ban không hề làm tận chức trách một chút nào. Chỉ mới một tuần trước đây, gã ta đã bật nhầm một cái đĩa CD. Chính vì vậy mới dẫn tới con hàng mã số "D-419" rất không vui, bởi thế cho nên thằng nhóc bạo tính này đã phát hỏa đốt sạch sẽ căn phòng của nó. Ngọn lửa hung mãnh tới mức còn chui qua được ô cửa sổ đưa cơm, cháy lan ra ngoài, tiện thể hun cháy luôn một đoạn hành lang.

Chính vì sự cố này mà đêm qua, một người công nhân vệ sinh phụ trách bên khu vực đó đã tìm tới gã. Gã không chỉ bị đập cho một trận, còn phải mời người đó một chén rượu ở cái quán bar đắt đỏ nhất nữa..... Kết quả, tối hôm qua, sau khi về nhà gã đã phải quỳ trong phòng khách nguyên một đêm.

Vì thế, vào giờ này phút này, gã trực ban ấy còn đang mơ mơ màng màng kia. Phí lời! Bị đập cho một trận, uống thêm một bụng rượu, còn phải thức trọn một đêm không được ngủ, chỉ có thể thức quỳ ở đó, ngày hôm nay, người anh em này vẫn có thể đi làm đã tính là liều mạng lắm rồi đấy.

Bởi vậy, gã ta không thể chú ý đến cử động kỳ lạ của con hàng "D-391".

Kỳ thật, vốn dĩ chẳng có mấy người nhìn chăm chăm hình ảnh "ăn cơm" của ông lão kia qua màn hình giám sát, vì.... đáng về "ăn cơm" của lão ta quả thực quá ghê tởm.

Nói tóm lại, bởi đủ loại sự tình cùng gom lại một lần mà dẫn đến việc ông cụ ăn phải đồ hư này lẫn lộn trên nền đất cả hai phút rồi mà chẳng có ai phát hiện ra.

...

Giờ phút này, Trần Tiểu vẫn ngồi trên ghế, tương đối hứng thú nhìn một màn này. Đồng thời, hắn vẫn có chút rầu rĩ, rằng tại sao mà đến giờ vẫn chẳng có gã cảnh vệ nào phá cửa xông vào chứ?

Thế cho nên, cái kẻ hơi nhàm chán là hắn bèn tự rót cho mình một tách trà.

"Ông thấy đấy, hồi nhỏ mẹ tôi nói với tôi rằng, không được tùy tiện lấy đồ của người khác."

Nói rồi, hắn học theo tư thế của các quý ông trên phim ảnh, nâng tách trà lên, còn vênh ngón út lên rõ cao. Thế nhưng động tác này phối hợp cùng hình tượng của hắn lúc này, rõ ràng vừa kỳ dị vừa mắc ói.

"Nhưng mà..... hình như ông chẳng hề biết đạo lý này. Không không không, ông biết, chỉ có điều ông không bằng lòng nghĩ đến."- Trần Tiểu nói bằng chất giọng bén nhọn của mình, nghe giống như hắn đang đùa bỡn vậy.

"Ồ đây ông có thể vô âu vô lo, ngày ngày uống trà đọc báo, hưởng thụ những bữa ăn phong phú mà người khác chuẩn bị riêng cho mình."- Khi nói đến hai từ "bữa ăn", ngón tay hắn còn làm ra tư thế dấu ngoặc kép giữa không trung.

"Ông sẵn sàng quên đi quy chuẩn đạo đức rõ ràng mà đơn giản nhất."

Đương nhiên, đứng trước lòng tham, bất kỳ ai cũng sẽ đều quên đi lớp vỏ bọc che giấu nội tâm vốn có của mình. Không phải sao? Đứng trước sắc đẹp thì quên đi trung trinh, đứng trước quyền lợi sẽ quên đi chức trách. Ở trên thế giới này, có vô số sự tình có thể khiến cho tấm màn che đầy sự dối trá phải tiêu tan. Khi con người ta hoàn toàn không còn gì che đậy được thì sẽ lộ ra bản chất thật nhất. Ông đoán thử xem, đó là cái gì?"

Trần Tiểu nhếch to miệng, tỏ rõ sự vui vẻ.

"Sự điên cuồng!"

Nói xong, hắn bèn ngồi xổm xuống bên cạnh ông cụ.

"Nói thật lòng, dường như ông có vẻ rất đau khổ! Ô ồ... Tôi hiểu rồi, có phải bởi vì ông rất mệt, ông cảm thấy có một lớp khô giáp rất rất dày đang chèn ép khiến ông muốn nhích nửa bước cũng thấy khó khăn? Hết lớp áo này đến lớp áo khác vây bọc lấy ông, khiến ông giống như một cái xác ướp không thể có lấy một cử động nào, sắp sửa hít thở không thông được luôn rồi, đúng chứ!"

Hai tay của Trần Tiểu chậm rãi đưa trước ngực, thấp giọng khẽ nói với lão già, nghe giống như một kẻ bị suy nhược thần kinh đang dùng chất giọng mũi khó nghe của mình ngâm nga thơ từ ca phú,

"Kỳ thực, tôi chỉ muốn nói là, nếu tất cả đều chỉ là những thứ giả dối, có sao ông không vứt bỏ chúng đi! Tôi biết, trong đầu ông lúc này đang có một luồng sức mạnh. Nó không phải nguyên nhân gây ra sự đau khổ cho ông, mà là đang giúp ông phá tan xiềng xích, khiến cho ông nhận ra được bản chất của mình. Ông có thể thử chấp nhận nó..... Giống như tôi đây này, chấp nhận thực chất của bản thân! Vậy thì....."

"Hi hi hi hi..... A.... Ha ha ha ha!"

Giữa tiếng cười ấy, ông lão tuy vẫn ôm đầu, vẻ mặt vẫn dữ tợn, song giống như trước đây từng nói, rằng nụ cười có thể truyền nhiễm. Bởi vậy, giờ phút này, dường như khoe miệng của lão ta cũng như có như không mà nhếch lên.....

.....

Bên ngoài cửa phòng "D-391".

Hai gã cảnh vệ còn đang nói chuyện phiếm.

"Nghe nói, tuần trước ngoài trụ sở chính có thu nạp một con hàng "cấp A" đấy!"- Cảnh vệ A nói.

Gã cảnh vệ B nhàm chán xoay xoay cây dùi cui trong tay: "Thật ra chúng ta ở đây coi như còn tốt chán, cùng lắm chỉ gặp cấp C mà thôi. Thật không thể tưởng tượng được mấy thằng cha ngoài trụ sở chính làm thế nào cho qua ngày đoạn tháng nhỉ!"

"Đúng vậy! Hàng ngày phải đối mặt với ba cái thứ đáng sợ..... Nghe nói, mỗi tháng bọn họ đều phải trải qua cuộc trắc nghiệm tâm lý, thậm chí có mấy gã bị điên luôn rồi!"

"Ồi... Ngay đến làm cảnh vệ mà cũng khó lẫn lộn thế này, tao thực sự không cách nào tưởng tượng được mấy gã thuộc Bộ ngoại cần (chuyên chạy việc bên ngoài hiện trường) khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rốt cuộc sẽ thế nào nữa!"

Vừa nhắc đến "Bộ ngoại cần", cả hai gã đều lộ ra vẻ mặt như vừa nghĩ đến một thứ đáng sợ nào đó.....

Câu chuyện phiếm tới đây thì bị gián đoạn.

.....

Bỗng vang lên một hồi âm thanh cảnh báo.

Đây không phải âm thanh nhắc đi nhắc lại của chiếc máy đo lường dị tượng khi lão già ăn cơm, mà là cảnh báo hàng thật giá thật, vô cùng chói tai.

Ánh sáng trắng trong cả khu hành lang không biết vốn dĩ xuất phát từ đâu bỗng nhiên biến thành màu đỏ lập loè.

"Cấp độ dị tượng của D-391 biến đổi"

"Cấp độ dị tượng của D-391 biến đổi"

Thanh âm được hợp thành từ thiết bị tràn ngập cả không gian!

"MN! Chuyện gì vậy?"- Cảnh vệ A hô lên, thần sắc căng thẳng theo.

Nhất thời gã cảnh vệ B cũng không biết chuyện gì, vội vàng rút thẻ từ ra: "Không biết, lẽ nào lão già này bị mắc kẹt rồi à?"

"Tít-----" một tiếng, cửa mở ra, gã cảnh vệ A lăm lăm cây súng lục trong tay xông vào trước tiên, mà gã cảnh vệ B cũng cầm dùi cui vội vàng theo sau.

Bọn họ liền nhìn thấy tình hình trong phòng.....

Lão già kia thì quỳ dưới đất, nửa thân trên dựng thẳng đứng lên, hai tay vô lực rũ xuống, bên cạnh là một bãi... không biết là nôn ra thứ gì, miệng vẫn giữ tư thế như khi ăn, ngoác rộng ra, mà cảm thì như sắp đùng tới bụng luôn rồi.

Giờ phút này, lão đang cười!

Cười một cách điên cuồng! Hai mắt thì trợn ngược lên, sắc mặt tím bầm, dường như có hơi mất đường khí, ấy vậy mà lão vẫn còn cười điên cuồng không cách nào dừng được. Hình ảnh ấy hiện trong ánh sáng đỏ tươi lại càng đặc biệt khủng bố!

Mà trước mặt lão ta, Trần Tiểu đang ôm bụng, chỉ tay vào lão, và, cũng đang cười!

Hắn cười ngặt nghẽo, làm giống như nhìn thấy được thứ gì đó vô cùng nực cười!

Cả căn phòng vang vọng tầng tầng lớp lớp tiếng cười cuồng loạn, thậm chí, còn át đi âm thanh cảnh báo chói tai kia!

Những cảnh vệ này đều là những người đã trải qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp. Tuy rằng cảnh tượng trước mắt rất quý dị, bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Song khi đối mặt với hai kẻ tay không tác sát này, hai gã không hề tỏ ra quá hoảng hốt.

"CMN! Cái quý gì vậy?"- Cảnh vệ A dùng súng nhắm thẳng vào ông cụ, hô: "D-391! Giờ tôi lệnh cho ông đứng lên, ngậm miệng lại!"

Đồng thời, gã cảnh vệ B xông về phía Trần Tiểu, bỏ đuôi cui xuống: "Đứng ngay ngắn! Thu hồi điệu cười góm ghẹo của mày lại!"

"Phòng cảnh vệ! Phòng cảnh vệ! D-391 đã bị khống chế. Thần trí của mục tiêu bất thường, cự tuyệt phối hợp, đề xuất phê duyệt phương án gây mê!"- Gã vừa chỉ cây đuôi cui về phía Trần Tiểu, vừa ấn mở thiết bị liên lạc trên mũ giáp rồi nói.

Bỗng nhiên, cơ thể vị cảnh vệ này sững lại, sau đó bất động khoảng một giây.

Bên trong ear-phone hắn là vẫn có người đang nói, thế nhưng, cách một lớp mũ giáp nên Trần Tiểu không thể nghe rõ. Hắn chỉ nhìn thấy gã cảnh vệ này không quan tâm đến lời đáp lại trong ear-phone mà đang buông xuôi đuôi cui xuống. Nhìn động tác này, rõ ràng là có chút mù mờ.

Giờ phút này, gã cảnh vệ cầm súng bên kia cũng buông súng xuống, ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, dường như bỗng quên đi rất nhiều điều.

"Bịch"

"Bịch"

Hai gã cảnh vệ gần như cùng lúc ngã xuống, mất đi ý thức!

.....

Cũng cùng lúc đó, cách ngay phía dưới sàn nhà đúng vị trí Trần Tiểu đang đứng khoảng ba mươi mét, trong một căn phòng diện tích rất lớn.

Có một ông lão mặc áo khoác trắng nhìn chăm chăm vào máy tính trước mặt, nôn nóng hét: "Khu vực thu nhận cấp D xảy ra chuyện gì?"

Một người đứng phía sau lão ta lớn tiếng đáp: "Năm phút trước đã đo được dị tượng D-391 có biến đổi cấp độ, hiện tại đang nằm ở giai đoạn nguy hiểm cấp C rồi!"

Lão ta quay đầu lại, chẳng phải chính là lão già cùng xuất hiện với nhóm người Trần Tiểu vào một tuần trước - "Mr. Trâu" - đây sao!

"Đem tư liệu về thứ đó tới đây!"- Lão ra đẩy cặp kính, thần sắc có chút khẩn trương!"

"Phong tỏa toàn bộ khu vực cấp D! Xuất ảnh khu vực thu nhận đó lên!" - Lão nói tiếp.

Màn hình lớn trên tường lập tức sáng lên, chiếu vừa đúng khu vực phòng D-391. Lúc này, trong hình ảnh hiển thị, ông cụ kia vẫn duy trì tư thế quý trên nền nhà, há miệng rõ to. Bên cạnh ông ta đã không chỉ có hai gã cảnh vệ lúc này nữa, mà là có rất nhiều người. Bọn họ chất chồng lên nhau, nhìn không rõ số lượng.

"Hành lang xung quanh!" - Mr. Trâu hét.

Trong chớp mắt, liên tiếp xuất hiện vài cửa sổ con trên màn hình lớn ấy. Trên hành lang xung quanh căn phòng trú ngụ của D-391 đều đã có vài cảnh vệ nằm la liệt.

.....

Đột nhiên, Mr. Trâu nhìn chăm chăm vào một hình ảnh trong đó, đồng tử vội bám theo!

"Phóng to!"- Lão ta chỉ vào hình ảnh kia rồi hét lớn!

Khung cửa sổ kia lập tức phóng lớn, khuếch đại toàn màn hình.

Trong góc khung hình, một bóng lưng đang rất nhàn nhã tản bộ trên hành lang, một chốc lại nhảy lên một cái, một chốc lại học theo điệu múa ba-lê mà xoay tại chỗ một vòng. Xem ra rất vui vẻ.

Mà phía dưới chân của hắn, là một đồng... cảnh vệ đang nằm im lìm bất động.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gà Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (6)

Dịch: Laoshu

Bỗng nhiên, bóng lưng kia dừng lại vì dường như hắn biết có người đang nhìn mình vậy.

Hắn quay lại, lộ ra một khuôn mặt vô cùng gớm ghiếc, tò mò nghiêng đầu tới gần thiết bị giám sát, nhìn chằm chằm vào camera.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy khuôn mặt cười quái dị đang dí sát vào màn hình này đều căng thẳng trong lòng mà không rõ lý do vì sao. Tuy mọi người đều biết, đây là điều không thể nào, nhưng đúng là một loại cảm giác..... Tên này đang nhìn chằm chằm bọn họ thông qua thiết bị giám sát.

Mr. Trâu nhìn thấy Trần Tiểu trong màn hình hiển thị, sắc mặt vô cùng u ám.

"Lại là hắn!"

Trong lần làm nhiệm vụ tại cô nhi viện, Mr. Trâu vốn đã sớm cảm nhận được sự khác thường của Trần Tiểu. Thế nhưng, sau khi đọc tỉ mỉ tài liệu và bệnh án của người này, ông ta phát hiện đây chỉ là một bệnh nhân tâm thần có bệnh tình tương đối phức tạp mà thôi. Đối với một kẻ đã trải qua vô số sự việc dị thường lại không thể giải thích như lão, loại người này chỉ đơn giản là một người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Giờ này phút này, Mr. Trâu nhìn chằm chằm khuôn mặt cười khó coi và ánh mắt hoàn toàn không thể lý giải nổi trên màn hình.

Dù cho toàn bộ tư liệu đều đang nói rằng hắn rất bình thường, thế nhưng... thằng nhóc này làm sao có thể bình thường cho được?

"Cảnh báo! Quá trình phân tích hình ảnh của máy giám sát khu vực cấp D hoàn tất!"

Một nhân viên công tác vội vàng vàng chạy lại, trình lên một bản tài liệu!

Mr. Trâu phát phát tay, tỏ ý hiện tại bản thân không rảnh để xem.

"Trực tiếp nói đi!"

Nhân viên công tác kia gật đầu một cái, bắt đầu báo cáo quá trình sự việc.

Kỳ thật nguyên cả "khu thu nhận cấp D" đều được bố trí thiết bị giám sát tại mỗi góc. Bởi vậy toàn bộ tình hình kể từ khi Trần Tiểu bước ra khỏi phòng giam cho đến tận bây giờ đều được ghi hình lại rõ ràng.

Mà dựa theo những gì nhân viên công tác báo cáo, đôi mày của Mr. Trâu càng ngày càng nhíu chặt lại.

.....

"Vậy hiện giờ không ai có thể tiếp cận D-391 hả?"- Sau khi nghe báo cáo, Mr. Trâu hỏi lại.

Tên nhân viên công tác kia rõ ràng cũng rất lo lắng, nhưng gã chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Thiết bị đo lường dị tượng của D-391 đã đạt tới cấp C. Hiện tại đừng nói là tiếp cận, mà bất kỳ ai bước tới gần chỗ lão trong phạm vi bán kính mười mét, đều sẽ lập tức bị mất ý thức."

Nói đến đây, tên kia lại bổ sung một câu: "Hon nữa, phạm vi này còn đang dần dần khuếch đại thêm!"

Đầu Mr. Trâu bốc hỏa, rủa khế một câu: "Mẹ nó!"

Sự việc phát triển đến mức này, hoàn toàn không phải do tổ chức này không có thủ đoạn hữu hiệu nào để xử lý loại sự tình bộc phát kiểu này. Trên thực tế, những nơi thu nhận như chỗ này cơ hồ đều sẽ có "đôi sách bổ cứu" tương ứng, ví dụ như thôi miên, phong tỏa, hay lập tức xử quyết. Càng không nói đến những con hàng có tính chất nguy hiểm tương đối cao, chỉ cần thoát khỏi sự khống chế, sẽ lập tức cho tiêu hủy toàn khu vực vốn có, thậm chí bao gồm cả nhân viên công tác trong đó.

Đối với vấn đề kiểu này, tổ chức chưa bao giờ nương tay.

Chỉ có điều, đối với ông cụ mã số "D-391" này, bọn họ thực sự không hề có "đôi sách bổ cứu" nào cả. Bởi vì thực tình..... lão quá yếu. Kể cả thật sự

có một ngày lão ta chạy ra ngoài được, thì chỉ cần một bà thím qua đường tùy tiện cầm cây chổi thổi, cũng có thể chế phục được lão rồi.

Nói xong phần "đối sách bổ cứu" rồi, lại nói đến vấn đề "biến đổi cấp độ dị tượng". Mà đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Mr. Trâu lần này dường như chẳng có biện pháp nào xử lý cả.

Vậy hiện tượng "biến đổi cấp độ dị tượng" này có ý nghĩa gì ư? Đại khái... Chính là ý trên mặt chữ. Nó biểu thị dị tượng của một vật đột nhiên thay đổi cấp độ! (Tác giả: chỗ này hình như không gây nghi ngờ độ câu chữ đâu nhỉ!). Mà phương hướng, cực ly, cấp độ nguy hiểm, v.v... của sự biến đổi lại không xác định được! Anh nói là nó thay đổi từ cấp độ D thành cấp độ S còn có khả năng, từ cấp độ S biến thành một con hàng bình thường cũng có khả năng.

Vậy có người hỏi, tại sao cấp độ dị tượng có thể biến đổi như vậy, lại không hề tiến hành phòng bị với nó?

Nguyên nhân rất đơn giản. Xác suất "biến đổi cấp độ dị tượng" này cực kỳ nhỏ, gần như là bằng không. Cái tổ chức này không thể nào chuẩn bị hết "đối sách bổ cứu" cho mỗi một con hàng được!

Khiêm nhường mà nói thì...

Dù cho anh thực sự không để ý đến nhân lực, vật lực, sự khiển trách của lãnh đạo cấp trên, sự khinh bỉ của đồng nghiệp xung quanh, muốn dụng tâm xử lý kín kẽ đến mức không có một kẽ hở. Thế nhưng, có quỹ mới biết mấy cái thứ kỳ quái này sẽ biến đổi theo xu hướng quái lạ nào mà lần.

Kỳ thực giải thích nhiều như vậy là muốn nói rõ một điều... Giờ đây, nguyên cả "khu thu nhận cấp D" thật sự là không có cách nào đối phó với lão già ấy.

Lúc này, một nhân viên công tác khác đã đem tư liệu của "D-391" tới.

.....

Ký hiệu hạng mục: D-391

Biện pháp thu nhận:

1. D-391 (dưới đây gọi tắt là mục tiêu) được thu nhận vào căn phòng tiêu chuẩn tại khu vực nghiên cứu sinh vật số 15. Bố trí trong phòng thu nhận hiện tại đã được cải tạo giống với môi trường sinh hoạt, cư trú nhiều năm thể theo yêu cầu của "mục tiêu".
2. "Mục tiêu" trên đây đã được xác nhận không tồn tại khả năng cấu thành uy hiếp nào. Vì vậy, có lẽ không cần thiết chuẩn bị "đối sách bổ cứu" đặc biệt mà để nhân viên cảnh vệ trông nom, quản lý. Đồ dùng sinh hoạt như: lá trà, báo, v.v... sau khi được cảnh vệ đồng ý, có thể cung cấp cho "mục tiêu".
3. Mục tiêu trên đây cần đảm bảo tạo cơ hội tiếp xúc với một người trưởng thành khỏe mạnh, không có tính uy hiếp vào mỗi ngày, dưới đây gọi là "ăn cơm".

Miêu tả: "D-391" là nam, 58 tuổi, người Châu Á. Bề ngoài của "mục tiêu" không khác gì so với những người đàn ông cùng lứa tuổi bình thường khác (hoặc có thể nói hơi mập). Bị bệnh đái tháo đường, dẫn đến gan nhiễm mỡ độ nhẹ. Dị tượng biểu hiện ở chỗ: đại đa số các thức ăn thông thường không thể cung cấp cho "mục tiêu" cảm giác no đủ, trải qua nhiều lần kiểm chứng (chi tiết xem phụ lục-1), tạm thời xác định thứ duy nhất giải quyết được cảm giác đói của đối tượng, chỉ có "kỷ ức" của loài người.

Qua quá trình quan sát, lúc "mục tiêu" ăn cơm, cơ thịt thuộc phần miệng và phần má có thể kéo giãn đến mức cực đại, nhiều nhất có thể đạt được bán kính 20 cm theo hình tròn. Với hình thái miệng như thế, mục tiêu sẽ dùng để bao trọn phần từ đầu cho đến cổ của "người bị ăn" vào khoang miệng của mình, đồng thời làm động tác hút vào.

Dưới trạng thái như vậy, hầu hết kỷ ức của "người bị ăn" sẽ nhanh chóng trôi qua. Kết quả, sau khi "bị ăn" xong, những người này sẽ bị hôn mê trong ít nhất mười giờ đồng hồ. Đến khi "người bị ăn" tỉnh lại, sẽ quên đi đại đa số kỷ ức từ năm 10 đến 13 tuổi trở về sau. Những kỷ ức ấy không bao gồm tri thức thường thức, đã được hình thành theo thói quen, hơn nữa cũng không ảnh hưởng tới trí lực (chi tiết xem phụ lục-2).

.....

Phụ lục - 1:

- Đặc vụ ■: Nói cách khác, những thức ăn bình thường này chỉ có thể cung cấp đủ năng lượng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày của ông, còn ông nói đến việc "không khỏe" kỳ thực chính là cảm giác "đói", đúng chứ?
- Mục tiêu: Cũng không phải, cảm giác này còn mãnh liệt hơn so với con đói. Cậu biết đấy, cảm giác khi đói giống như chỉ có trong dạ dày. Còn cảm giác này của tôi là ở trong não bộ, nó không ngừng thôi thúc tôi, nhất thiết phải ăn gì đó. Kỳ thực cảm giác này rất đau khổ! Cậu có thể hiểu là, giống như khi cậu đang nín một bụng nước tiểu, nhưng lại không làm cách nào bài tiết nó ra ngoài được.
- Đặc vụ ■: Ờ.... Được rồi, điều đó đích thật rất thống khổ. Vấn đề tiếp theo! Ông từng nói rằng, tuy ông không thể đọc được những kỷ ức này, nhưng ông có thể nếm ra mùi vị khác nhau đối với những loại kỷ ức khác nhau, vật có thể giải thích cụ thể hơn không?
- Mục tiêu: Ừm. Cái này thì lại không nói rõ được! Những mùi vị này không phải kiểu mùi vị chua, cay, mặn, đáng nên rất có hình dung được. Cũng

giống như việc nếu anh không dùng từ "chua" để hình dung ra vị chua, vậy thì căn bản không thể hình dung về nó được, đúng chứ!

- Đặc vụ ■: Thôi được rồi. Vậy có thể nói thêm về cảm giác của ông sau khi ăn ký ức của một con chim bồ câu trong lần thực nghiệm trước không?

Mục tiêu tỏ ra hơi phát cáu, sau đó nôn khan mấy cái và hoàn toàn từ chối phối hợp.

.....

Phụ lục - 2:

- Đặc vụ ■: Này, xin chào!

- Người bị ăn: Vâng. (tỏ vẻ rất mơ hồ).

- Đặc vụ ■: Xin hỏi, hiện tại ký ức sâu đậm nhất của ông là gì?

- Người bị ăn: Tôi và em gái chơi ném tuyết trong vườn, nhưng mà.....

- Đặc vụ ■: Nói tiếp đi, không cần do dự

- Người bị ăn: Tuy rằng đoạn ký ức này giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng tôi đã lớn rồi. Tôi hiểu rõ sau khi lớn lên, tôi sẽ có bộ dạng như thế này.

- Đặc vụ ■: Có thể nói về cảm nhận hiện tại không?

- Người bị ăn: (đang cố gắng suy nghĩ)..... Giống như nhảy vọt qua mười mấy năm vậy. Ngày hôm qua tôi vẫn chỉ cao chưa tới một mét rưỡi, hôm nay cảm tôi đã mọc đầy râu ria ấy. Hơn nữa, rõ ràng tôi đã học qua rất nhiều điều, giả dụ như hiện tại, tôi biết thuật toán Rate-limiting* của "Anhui Anke Biotechnology". Tuy nhiên, đúng lý ra về cơ bản tôi chưa từng tiếp xúc những thứ như thế này.

(Chú thích:Rate-limiting được hiểu nôm na là Giá trị tiền tệ giới hạn hàng ngày - được tính dựa trên giá chốt của một ngày trước đó; nghĩa là, lấy giá chốt của ngày hôm trước cộng thêm 10%, trong khi chia cổ phiếu giao dịch ra thành từng đơn vị nhỏ nhất.

Ví dụ: giá chốt của một cổ phiếu ngày hôm qua là 5,5 tệ, thì Giá trị tiền tệ giới hạn hàng ngày hôm nay sẽ tăng cao nhất là 0,555 tệ, 4 giảm 5 tăng, và bạn phải làm tròn con số đó là 0,56 tệ, mà như thế sẽ không chính xác với tỷ lệ 10%. Do đó, miễn là giá chốt có số thập phân, thì giá trị tiền tệ hàng ngày và giá hạ mức cho ngày hôm sau sẽ không còn chính xác nữa.Lưu ý: Phần chú thích này là do người dịch tự tìm hiểu, có thể không chính xác vì lệch chuyên ngành của bản thân người dịch. Nếu các bạn có nội dung giải thích chính xác hơn cho khái niệm này, đừng ngần ngại mà vào forum Bạch Ngọc Sách để cùng nhau chia sẻ nhé ^^)

.....

.....

Bộ tài liệu này còn vài trang phía sau, nhưng Mr. Trâu không muốn xem tiếp nữa. Ông ta ném tập tài liệu sang một bên, nhỏ giọng lầm bầm một mình: "Những tên cảnh vệ bị ngã kia rất giống những "người bị ăn" trong mô tả. Cũng có nghĩa là, qua quá trình biến dị, "D-391" đã có thể trực tiếp hút ký ức trong một phạm vi nhất định rồi ư?"

Lão ta ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn. Lúc này, Trần Tiểu đang ngồi dưới đất, hai chân đập vào vai một tên cảnh vệ, liều mạng giật cái mũ giáp trên đầu tên đó xuống.

"Tại sao thằng nhóc này cứ như chẳng hề chịu ảnh hưởng một chút nào..."- Trong lòng Mr. Trâu nghĩ: "Bởi vì "D391" không hút ký ức của bệnh nhân tâm thần ư? Sau khi xử lý xong việc này, nhất định phải nghiên cứu tỉ mỉ hần mới được."

"Cái thằng có thể bắn súng gây mê điều khiển từ xa chết tiệt kia chừng nào mới tới thế!"- Mr. Trâu gào lên.

Một nhân viên công tác rõ là đang bị hoảng loạn, lắp bắp trả lời: "Còn... Còn... hai mươi phút nữa! Nhưng, nhưng mà...."

"Nói! Chớ có đông dài!"- Âm sắc của Mr. Trâu rõ ràng nói cho mọi người biết rằng, lão ta đang rất tức giận.

"Cách căn phòng của D-391 không xa chính là D-416. Thằng nhóc này mới được tuần phục không bao lâu... À, ngài biết đấy, phạm vi kia vẫn đang không ngừng khuếch đại à!"

Mr. Trâu dùng hết sức vỗ vào gáy, đôi môi mím lại gắt gao. Lão biết, thằng oắt con biết nghịch lửa mã số "D-416" ấy vô cùng phiền phức. Nếu ký ức của nó bị hút đi mất, không chắc sẽ gây náo loạn đến mức nào nữa.

Trên màn hình, với sự nỗ lực không ngừng của mình, cuối cùng Trần Tiểu cũng có thể giật được cái mũ giáp của gã cảnh vệ kia ra, đang rất sung sướng phấn chấn mà trằm vào đầu của mình.

Mr. Trâu nhìn hẩn, hít sâu một hơi, giống như đang nỗ lực khắc chế bản thân để bình tĩnh trở lại.

"Kết nối thông tin với đoạn hành lang kia!"- Lão ta nói. Tuy không tình nguyện chút nào, song vào giờ phút này, đây có vẻ là biện pháp duy nhất có thể nhanh chóng giải sự việc lần này.

.....

Cũng trong lúc đó, trên hành lang khu vực thu nhận cấp D.

Trần Tiểu còn đang ung dung thong thả nghịch ngợm cây súng lục trong tay.....

Bỗng nhiên, trên hành lang vang lên âm thanh kết nối điện thoại, liền sau đó, một giọng nói truyền tới.

"Này!"

Trần Tiểu nghe ra được, kẻ đang nói là Mr. Trâu. Nhưng hắn chẳng thèm để ý, lại bắt đầu chuyển sang giật chiếc giày của gã cảnh vệ ra.

"Nói ngắn gọn nhé, tao cần mày...."- Mr. Trâu nói.

"Không!"- Không chờ lão ta nói hết câu, Trần Tiểu đã trực tiếp cắt ngang, sau đó nhấc tấm kính chắn bảo hộ trên mũ giáp ra, hướng về phía đầu camera giám sát cười hi hi vài tiếng.

"Tao! Từ chối!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc chiến tranh đoạt ký ức (7)

Dịch: Laoshu

Một hồi im lặng.

Nguyên cả dãy hành lang chỉ nghe thấy âm thanh rào rào của thiết bị liên lạc.

Một lát sau.

"Mày trốn không thoát đâu! Qua 20 phút nữa, tao sẽ có thể khống chế toàn cục diện rồi!"- Trong không gian truyền tới tiếng Mr. Trâu, âm trầm đến mức khiến cho người ta dựng tóc gáy.

"Ồ!"- Trần Tiểu chỉ đáp một tiếng đơn giản, sau đó tiếp tục lột bộ áo giáp của gã cảnh vệ, tựa như chẳng muốn nói chuyện với lão ta cho lắm.

Rõ ràng là hô hấp của Mr. Trâu dồn dập hơn, dù đã cách qua thiết bị liên lạc cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của lão.

"Mày rút cuộc muốn làm gì?"- Mr. Trâu đã không còn có thể che giấu được cảm xúc của chính mình nữa. Lão hung dữ gào qua thiết bị liên lạc.

Vào lúc này, Trần Tiểu đã thay nguyên bộ đồ của gã cảnh vệ lên người mình. Hắn đi đến trước thiết bị giám sát, nói một cách phiến chán:

"Thế này chẳng phải bày ra rõ mồn một rồi sao, tao đang cài trang thành cảnh vệ đấy!"- Hắn nói xong, bèn dang hai tay ra, giống như đang nói: "Thế này mà lão còn không nhìn ra ư?"

Mr. Trâu tiếp tục lên giọng giận dữ: "Dù mày có cài trang thành cảnh vệ cũng chẳng qua lột đầu! Tao có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của mày! Toàn bộ các thiết bị giám sát nơi đây đều được thiết kế theo kiểu chống đạn. Cứ đợi 20 phút sau! Không, 18 phút thôi, tao sẽ có thể bắt mày lại! Tới lúc đó, mày sẽ vô cùng hối hận tại sao giờ đây không nghe theo lời của tao đấy! Thế cho nên, tao khuyên mày hãy phối hợp với tao....."

"Áy chà áy chà! Khôi cần làm nhảm nữa!"- Trần Tiểu xua xua tay, tỏ vẻ rất mất kiên nhẫn: "Trước đây còn tưởng lão già như mày rất thú vị. Ày!"

Hắn thở dài một hơi, tỏ vẻ rất thất vọng.

"Có điều... phải cảm ơn mày đã báo cho tao việc mấy đầu camera này có thể chống đạn nhi! Tao trước giờ luôn là một người rất ôn hoà, chắc mày cũng nhìn ra được mà. Bởi vậy, ba cái việc thô lỗ như kiểu bắn súng này nọ ấy mà, thông thường tao không thích cho lắm!"- Trần Tiểu nói, rồi nhặt đồng quần áo tù của mình vừa thay lên, làm như sắp trùm chúng lên đầu camera.

"Chờ một chút!"- Mr. Trâu hét lên. Lão đang rất hoảng hốt. Không hiểu tại sao, lão bỗng cảm thấy nếu như bây giờ để cho Trần Tiểu biến mất ngay

trước tầm mắt của mình, thì sau này sẽ xảy ra những việc rất đáng sợ.

"Mày vốn biết rằng dù cho có che đầy đầu camera cũng không có tác dụng mà. Tao sẽ cho kiểm tra mặt của từng tên cảnh vệ!"- Mr. Trâu nói.

"Vậy nên. Mày rút cuộc muốn làm cái gì?"

Trần Tiểu bất đắc dĩ nhếch khóe miệng, giống như không thể không giải thích cho một con gấu con trong đầu toàn là câu hỏi vậy.

"Tao muốn mở....!"- Khuôn mặt hắn tỏ ra vô vị nói.

Câu trả lời này còn chưa nói xong, nhưng Mr. Trâu đương nhiên biết hắn có ý gì. Bởi vậy, gần như cùng lúc Trần Tiểu mới vừa nói tới chữ "mở", lão ta đã phần nộ ngất ngang lời của hắn.

"Mày không mở được cửa ra đâu! Khốn kiếp, mày đang hy vọng hảo huyền à! Mày chỉ có thể chờ để tao bắt lại, sau đó sẽ cho mày hiểu rõ những gì mày đã làm, đã gây ra hiện giờ là ngu xuẩn biết bao nhiêu!"- Mr. Trâu gào lên, tức giận gấp n lần.

Trong khoảng thời gian lão tiếp xúc với Trần Tiểu này, mức độ phát hỏa của lão còn nhiều hơn cả mấy năm nay gộp lại!

Trần Tiểu nhủ mày. Hiển nhiên, hắn đã không còn muốn ở lại đây để nghe Mr. Trâu ba hoa kêu loạn nữa. Hắn dứt khoát không thèm che chắn đầu camera nữa, trực tiếp đi về phía căn phòng của "D-391".

Mr. Trâu luống cuống. Nhưng lão biết, Trần Tiểu sẽ không mở được cửa của mấy gian phòng thu nhận kia.

Nhưng mà... lẽ như hắn thật sự có thể mở ra thì phải làm sao? Cho dù là một gian bất kỳ nào đó.

Cảnh vệ có thể từ. Nhưng muốn mở cửa còn cần thêm mật mã.

Hắn đã biết mật mã rồi ư? Không thể nào, hắn không thể biết được.

Nhưng ngộ nhỡ.

Nói thật ra thì, lúc này Mr. Trâu đích thật có hơi hoảng. Lão nhìn theo bóng lưng kẻ đang mặc bộ giáp chống bạo động, lách cách bước qua từng cỗ thân thể các cảnh vệ. Trong lòng nảy sinh một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm. Cái cảm giác này chỉ nảy sinh một lần duy nhất vào thời lão còn trẻ, trong lần đầu tiên thực thi "nhiệm vụ ngoại can".

Trên thực tế, Trần Tiểu ấy vậy mà thật sự biết được mật mã. Bởi vì khi hai gã cảnh vệ kia mở phòng thu nhận "D-391", căn bản cũng chẳng thèm tránh né Trần Tiểu. Dù gì lúc ra ngoài, hắn cũng đều quên mất thôi.

Mà bên trong khu vực cai quản của gã cảnh vệ kia thì mật mã tất cả các phòng đều không khác biệt mấy.....

Vậy thì bây giờ, chúng ta hãy đứng trên góc độ của Thượng đế mà nhìn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nhé.

Trần Tiểu sẽ tà tà tiến thẳng vào trong phòng "D-391", lúc này ông cụ kia còn đang trong trạng thái cười ngốc nghếch điên cuồng (ông anh già đời này vậy mà vẫn còn đang cười à...). Hắn sẽ nhặt tấm thẻ từ của gã cảnh vệ A lên, tiếp tục tà tà tiến thẳng sang cửa phòng "D-416".

Vậy thì, tại sao hắn không tùy tiện mở cửa một căn phòng thu nhận bất kỳ nào gần đó?..... Ày, bởi vì Trần Tiểu chỉ muốn xem thử rốt cuộc bộ dạng cái thằng nhóc biết phun lửa, còn thích nghe mấy bài hát thiếu nhi này như thế nào thôi.

Tóm lại, tiếp theo đó, hắn sẽ nhập số "9527" trước tiên, bởi đây là mật mã phòng ông cụ kia. Có điều cửa lại không hề mở ra.

Lúc này, Trần Tiểu sẽ có hơi không vui mà dẫu môi lên, vì theo quan sát của hắn, gã cảnh vệ này khẳng định không phải kiểu người sẽ đặt từng mật mã riêng biệt cho từng căn phòng, để rồi mỗi ngày nom nớp lo sợ bị nhớ sai. Do đó, hắn lại tùy tiện nhập tổ hợp số "9528" vào!!

Mà lần này thì... cửa đã mở ra rồi!

Trần Tiểu cuối cùng cũng như nguyện mà nhìn được bộ dạng của "D-416" như thế nào rồi.

Đúng y trong dự liệu, thằng nhóc nóng tính này nhìn bộ dạng cũng chẳng ra sao. Cũng vì tránh hiềm nghi là bản tác giả câu chữ, tại đây sẽ không miêu tả gì thêm

Kế tiếp, Trần Tiểu và thằng nhóc kia sẽ tiến hành một cuộc đối thoại, nội dung đại ý như sau:

"Này.... Đừng qua đây! Tao siêu dữ đấy!"

"Tao chả thèm qua đâu, bye bye!"

Ày, chính là thế đấy! Sau đó thì Trần Tiểu sẽ quay đầu rời đi.

.....

Trong mười lăm phút sau đó, Trần Tiểu dùng chính cái thẻ từ của gã cảnh vệ kia, cùng với các mật mã "9529", "9526", "9530" để lần lượt mở ba cánh cửa khác.

Mà những con hàng kỳ quái được bố trí ở nơi đây cũng đúng như dự liệu, hoà trộn vào nhau khiến cho nguyên cả "khu thu nhập cấp D" hợp thành một mớ hồ lộn. Lại cộng thêm với lão già đang không ngừng khuếch đại phạm vi hút ký ức, nhưng hiện chỉ còn biết cười ngơ nghếch kia nữa, tạo thành một loạt phản ứng dây chuyền. Điều này sẽ khiến cho khu thu nhận này trải qua một mối nguy hiểm to lớn nhất kể từ khi thành lập cho tới nay!

Đương nhiên là, những thứ này đều không hề xảy ra. Bởi vì lúc này, Mr. Trâu nhìn theo bóng lưng của Trần Tiểu, những bất an trong lòng càng mãnh liệt hơn. Đến cuối cùng, lão đã đưa ra một quyết định đúng đắn nhất cả cuộc đời mình.

.....

"Trần Tiểu!"- Mr. Trâu gào thét tên của hắn.

Trần Tiểu dừng lại, giống như mới vừa đột nhiên nhớ ra tên của mình vậy. Hắn suy nghĩ ngay tại chỗ, cảm thấy cái tên này rất hay, vì vậy không ngừng vui vẻ.

"Cái gì?"- Hắn vừa cười vừa quay mặt về phía đầu camera giám sát mà hỏi.

Mr. Trâu thở gấp một hơi.

"Có thể xin mày giúp tao một việc được không?"- Mr. Trâu nói xong, bèn bắt giác nhận ra ngay, cách dùng từ xin Trần Tiểu giúp một việc này thật sai lầm. Bởi vậy, lão sửa lại: "Không, chúng ta có thể làm một giao dịch!"

"Giao dịch?"- Trần Tiểu giống như tỏ ra có hơi gọi lên được chút hứng thú. Hắn tiến lại gần đầu camera: "Giao dịch gì?"

.....

"Tao muốn nhờ mày đi tới căn phòng "D-391", lay tỉnh giúp cái lão già bị mày biến thành kẻ chỉ biết cười ngơ kia, đem đầu của lão nhện vào trong bồn nước, hoặc là trực tiếp đánh nát luôn, tùy mày tự chọn. Chỉ cần mày khiến cho lão mất đi ý thức là được rồi!"- Nói đến đây, Mr. Trâu ngừng một chút rồi tiếp lời: "Về phần tao, tao xin hứa, mày sẽ được phóng thích."

Trần Tiểu nghe xong, nhất thời không có phản ứng gì khác, vẻ mặt kiểu như có phải tao đã nghe lộn cái gì rồi không. Sau đó, hắn bắt đầu cười "hi hi hi hi".

"Hứa?"- Hắn bật thốt một câu: "Ha ha ha ha ha!! Thật nực cười, mày thế mà lại dùng cái từ "hứa" này cơ đấy!"

"Ha ha ha ha....."- Trần cười này của hắn giống như không thể ngừng lại được, âm thanh ấy khiến người nghe càng tâm phiền ý loạn.

"Được rồi! Tao thật sự có thể hứa với mày đấy!"- Mr. Trâu gào lên.

Trần Tiểu một mực chỉ biết cười, dường như chẳng quan tâm tới Mr. Trâu.

"Vậy mày muốn thế nào mới chịu giúp tao?"- Mr. Trâu lớn tiếng quát.

Cuối cùng Trần Tiểu cũng cười đủ rồi, hắn vỗ vỗ cái bụng đã hơi ề ảm, nói: "Vậy thì, trước tiên cứ hát một bài tao nghe thử đi."

Mr. Trâu dừng lại, lão nghĩ mình nghe nhầm rồi: "Mày đang nói là hát hò ấy hả?"- Hắn chẳng hiểu ra sao cả.

"Đúng, đúng! Để tao nghĩ thử."- Trần Tiểu tỏ ra vẻ hết sức cố gắng suy nghĩ: "Ồ! Bài hát mừng sinh nhật thì thế nào, hôm nay có khả năng lại là ngày sinh của tao đấy."

Mr. Trâu cau chặt mày, lão phát hiện bản thân mình căn bản không cách chi lý giải được suy nghĩ của thằng thần kinh này.

"Đây chính là yêu cầu của mày ư?"- Lão hỏi.

Trần Tiểu bày ra vẻ mặt "Đừng giả ngu, làm sao có thể chứ?", rồi nói: "Đương nhiên không phải. Nhưng mà bây giờ, chỉ trong tình huống được nghe hát tao mới có thể suy nghĩ ra yêu cầu của tao!"

"Mau nói đi, mày đang lãng phí thời gian đấy!"- Mr. Trâu rít lên. Lão thật sự rất muốn bạo phát. Nguyên nhân há, một phần là vì lão cảm thấy Trần Tiểu đang cố ý chọc tức lão. Phần khác là vì lão thực sự hết cách với thằng điên này!

Sau khi nghe Mr. Trâu rít gào như thế, khuôn mặt hắn tỏ ra tiếc hận: "Ồ, vậy thì thật đáng tiếc! Xem ra giao dịch này không thể tiến hành rồi!"

Nói rồi, hắn duỗi tay ra ngắm nghía phần cổ tay của mình, tuy nhiên, căn bản là hắn không có cái đồng hồ nào cả.

"Tuy rằng không biết mày đang vội vã gì, nhưng vừa rồi mày nói là chỉ còn mười tám phút thôi. Vậy thì.... bây giờ có lẽ chỉ còn mười ba... ày, có lẽ là mười hai phút thôi đấy."

Nói xong, hắn vươn tay muốn đẩy lại tấm kính trên chiếc mũ giáp.

"Được! Tao hát!"- Tiếng gào thét của Mr. Trâu truyền ra từ thiết bị liên lạc.

Tại đầu bên kia của thiết bị liên lạc, Mr. Trâu đã tức giận tới toàn thân run lẩy bẩy. Thế nhưng, lão lại chỉ có thể điều hoà hơi thở, cất tiếng hát.

"Happy birthday to you, happy birthday to you....

..... Happy birthday to you!"

Khoảng mười mấy giây sau, cũng không quan tâm ở đầu bên kia thiết bị liên lạc, biểu tình và tâm tình của các nhân viên công tác ra làm sao, tóm lại, Mr. Trâu vừa nhin xuống sự phẫn nộ, vừa thật sự hát hết cả bài.

"Thật khó nghe!"- Trần Tiểu nhấn mày nhắm mặt than thở một câu.

Mr. Trâu không rống lên, nhưng ai cũng đều có thể nghe ra, lão đã phẫn hận đến cực hạn rồi: "Vậy rồi.... Mày đã nghĩ ra yêu cầu của mình chưa?"

Lão hỏi.

Vào lúc này, nội tâm Mr. Trâu nói với bản thân, bất luận yêu cầu của Trần Tiểu là cái gì, đều đáp ứng. Sau đó, chỉ cần vừa hoàn thành xong điều này, là trực tiếp xử quyết Trần Tiểu luôn. Thậm chí, lão còn liên tiếp tưởng tượng ra vài cảnh tượng xử quyết Trần Tiểu nữa.

Nói thật, cái việc lừa gạt này ấy mà, trong con mắt bọn họ chỉ là chuyện thường tình như cơm bữa mà thôi.

Mà bản thân Trần Tiểu cũng tỏ vẻ giống như cuối cùng đã nghĩ ra, thậm chí, hắn còn biểu hiện ra một chút hưng phấn và nói:

"Tao muốn..... Nghe mày kể một câu chuyện đời xưa!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thế giới này

Dịch: Laoshu

So sánh với các khu thu nhận khác, khu nghiên cứu sinh vật số 15 không lớn lắm. Nó tọa lạc tại vùng ven thành phố K..... Thật ra dùng từ "toa lạc" cũng không được chuẩn cho lắm, bởi vì phần chủ chốt của khu nghiên cứu này ở dưới lòng đất.

Nó được chia thành tổng cộng 3 phần. Tầng trên cùng là khu vực văn phòng, tầng giữa là khu thu nhận cấp D và tầng dưới sâu nhất là khu thu nhận cấp C. Sắp xếp như vậy cũng để thể hiện ra vẻ bề ngoài cho người ta thấy rằng, đây là một toà nhà được mệnh danh là "Trung tâm nghiên cứu bệnh tật thành phố K".

Còn đương nhiên, căn bản là toà nhà này không thể nghiên cứu ra bệnh tật gì rồi. Đây chỉ là lớp nguy trang cho những nhân viên hàng ngày ra ra vào vào nơi đây mà thôi. Nếu không, những người qua đường khi nhìn thấy mỗi ngày đều có 100 - 200 người đi đi về về trong căn nhà rách nát nơi vùng ven hoang dã này, đến kẻ ngốc cũng biết đằng sau nhất định có khuất tất.

Mà lúc này, sự cố phát sinh đột xuất trong khu thu nhận cấp D đã lắng xuống. Quá trình đại khái là, Trần Tiểu mang theo súng lục, đi đến đằng sau người ông cụ kia, dùng tư thế đánh gôn tiêu chuẩn mà đập vào sau ót lão ta nghe cái "bụp" một tiếng là xong.

Ông cụ ngã lộn xuống đất theo âm thanh ấy, còn hóp hóp vài cái. Thế là, sự phiền toái lớn nhất đột ngột phát sinh trong vài năm trở lại đây cũng theo đó mà kết thúc một cách đơn giản như vậy.

Trên thực tế, những phiền phức trong sự kiện lần này chẳng phải bởi vì "sự biến dị bất thường" của con hàng được thu nhận đáng sợ nhường nào, cũng không phải do sự kiện này sẽ tạo nên những tổn thất không thể vãn hồi được. Kỳ thật, từ khi bắt đầu cho đến lúc kết thúc, kẻ tạo cảm giác đầy nguy hiểm cho Mr. Trâu..... chính là bản thân Trần Tiểu mà thôi.

Ồ, đúng rồi! Hiện tại Trần Tiểu đã bị giam cầm trong một căn phòng thẩm vấn thuộc khu vực văn phòng. Hắn đã cùng Mr. Trâu giao kèo, tao giúp mày giải quyết vấn đề đột ngột phát sinh lần này, mày phải kể một câu chuyện xưa cho tao. Trong nhận thức của Trần Tiểu, loại giao dịch này rất công bằng, hợp lý.

.....

Một tiếng sau, cửa căn phòng thăm vắn mở ra, Mr. Trâu bước vào.

Đương nhiên là, lão ta không phải tới để hoàn thành giao dịch rồi. Ngay trước khi mở cánh cửa ra, lão còn rất do dự rằng, liệu có nên trực tiếp giải quyết luôn Trần Tiểu hay không? Thế nhưng cuối cùng, lão vẫn ngồi ngay trước mặt hắn. Trước hết, lão biết, trừ đầu óc không được bình thường, những điều kiện cơ thể khác của Trần Tiểu cũng đều chỉ đạt được tiêu chuẩn của người bình thường mà thôi. Bởi vậy, lão không tin Trần Tiểu có thể làm ra trò quỷ gì vào lúc này. Thứ đến chính là, trước khi xử quyết thẳng thóc thối tha trước mặt, lão muốn biết rốt cuộc thằng điên này nói đến "kể chuyện xưa" là có ý nghĩa gì.

Đây chẳng phải là các hành vi cầu huyết thường thấy trong các bộ phim điện ảnh như: vai phụ tự tìm đường chết, hay phe phản diện còn nhiều lời. Bạn nghĩ mà xem, một bên là bệnh nhân tâm thần chẳng có năng lực gì, còn một bên là một tổ chức thần bí thâm sâu không thể lường được với đầy đủ tài lực, vật lực, thiết bị vũ trang. Nếu thực sự trong tình huống như thế rồi mà còn để hắn chạy thoát, vậy thì mới gọi là cầu huyết có được không!

"Hãy!"- Trần Tiểu nhìn vào Mr. Trâu đang tiến vào, muốn nhiệt tình chào hỏi một tiếng, nhưng cổ tay hắn lại bị gô lại trên bàn, chỉ có thể vẫy vẫy vài cái với biên độ rất nhỏ trước ngực.

Mr. Trâu nhìn thấy khuôn mặt cười góm ghê của Trần Tiểu, lửa giận trong lòng lại từ từ bốc lên.

"Mày có biết là mày đã làm ra những gì rồi chưa?"- Lão lạnh nhạt trừng Trần Tiểu.

Trần Tiểu dựng thẳng ngón trỏ lên gất gất giữa không trung, tỏ vẻ như đã quá khen rồi: "Ừ ừ, tao biết! Tao giúp mày giải quyết được một vấn đề lớn!"

Khoé miệng Mr. Trâu co rút, hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt.

"Mày nên biết, giao dịch của chúng ta chỉ là: 'mày muốn nghe tao kể chuyện xưa', nhưng lại không nói rằng sau khi kể chuyện xong, mày sẽ sống hay chết! Mày hiểu ý tao mà!"- Lão ta nói xong bèn mong ngóng biểu hiện sợ hãi, phẫn nộ của Trần Tiểu.

Thế nhưng, Trần Tiểu hoàn toàn không có biểu hiện gì. Hắn chỉ liếm liến vành môi như một kẻ tâm thần, nói: "Ừ ừ, tao biết, kể cả mày đã hứa với tao, nhưng rồi sẽ nuốt lời thôi. Loại người như mày, ở bên kia tao đã gặp quá nhiều rồi. Thông thường tao gọi chung bọn mày là....."

Hắn nhú mày, giống như đang cố gắng suy nghĩ: "Ồ, phải rồi! Gọi chung là rác rưởi!"

Câu nói này nghe qua thì rất trôi chảy, nhưng trong câu chữ lại có một từ rất kỳ lạ. "Bên kia"! Chữ này có thể mang rất nhiều ý nghĩa, ví dụ "Tôi ở chỗ nhà cũ bên kia", hay ví như "tôi ở khu phố XX đằng kia". Vậy nên, nói như thế dường như không có chỗ nào không thỏa đáng, nhưng nếu như Mr. Trâu tỉ mỉ lắng nghe, chắc chắn có thể cảm nhận được hai từ này bao hàm chút mùi vị khác.

Có điều, Mr. Trâu của hiện tại căn bản không hề chú ý lắng nghe Trần Tiểu. Ông ta đã giận đến mức thiếu chút nữa là đứng dậy đập một cước qua rồi!

Trong lòng lão không ngừng tự nhủ thầm: "Nhìn đi nhìn đi! Thằng oắt này đã chết chắc rồi, một lúc này không là gì!"

"Vậy thì Mr. Trần Tiểu thân mến! Trước khi mày bị xử tử, rốt cuộc muốn nghe tao kể câu chuyện cũ nào đây?"- Mr. Trâu hỏi. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến lão không trực tiếp cho Trần Tiểu ngẫm luôn, mà còn ở đây dây dưa, làm cho nội khí của ông ta bốc cao ba trượng luôn rồi.

Trần Tiểu nhếch miệng, dí sát mặt qua, có chút hứng thú nhìn Mr. Trâu, rồi nói: "Tao muốn để cho mày kể về..... thế giới này!"

.....

.....

Mr. Trâu ngẩn ra, hiển nhiên nghe không hiểu: "Thế giới này? Có ý gì?"

Trần Tiểu không nề hà phiền phức mà giải thích: "Chính là thế giới này! Tao cảm thấy thế giới này không giống như những gì mà người ta nhận thức được. Nơi đây có những thứ mà người bình thường không thể lý giải được. Ví dụ như đứa bé gái trong cô nhi viện, lại ví dụ như lão già dùng ký ức làm thức ăn kia. Mà mấy người bọn mày rõ ràng đang tìm kiếm bọn họ, sau đó trói buộc họ. Nếu như tao đoán không nhầm, bọn mày cũng đang tiêu diệt họ. Điều này thực quá thú vị! Vì vậy, mày phải nói cho tao nghe.... Cái đáng về thực sự của thế giới này!"

Trần Tiểu dùng chất giọng bén nhọn của mình để nói. Biểu tình của hắn càng ngày càng hưng phấn, cứ như con sâu rượu nhìn thấy mỹ tửu, như kẻ lang thang nhìn thấy tiền bạc vậy. Thậm chí, hắn hưng phấn đến mức khiến Mr. Trâu nảy sinh cảm giác sợ hãi trong lòng.

"Tao từ chối... thì sao?"- Mr. Trâu vốn dĩ muốn trực tiếp cự tuyệt Trần Tiểu. Song không hiểu vì sao, lão lại thay đổi chủ ý, sửa lại câu nói thành một câu nghi vấn. Thời còn trẻ, lão cũng đã lăn lộn suốt một khoảng thời gian khá lâu tại "tổ ngoại cần". Cho nên, ông ta đã hình thành một loại trực giác đối với nguy hiểm.

Đổi cách nói thì... lão kinh hãi rồi!

"Từ chối?"- Trần Tiểu tỏ ra rất mờ mịt, giống như trước giờ hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Sau đó, hắn bắt đầu cất tiếng cười "hi hi hi hi".

Mr. Trâu nhăm mày: "Thằng này vì sao cứ cười mãi thế? Hắn có gì đáng cười chứ? Dù cho biết được rằng mình sắp chết đến nơi mà vẫn cười! Lại còn cười đến khó nghe thế nữa!"

Trần Tiểu dường như không có ý ngừng lại. Vừa cười, hắn vừa hướng đến trước mặt Mr. Trâu, cái miệng ghê tởm bị rạch khẻ vừa đứng đối diện với lão. Lão thậm chí đã có thể cảm nhận được hơi thở của Trần Tiểu đang phả vào mặt mình.

"Sao mày không thử xem? Thế thì nói không chừng sẽ càng thú vị.!"- Hắn thì thầm vừa đủ cho một mình Mr. Trâu nghe thấy.

Như trước đây từng nói, Mr. Trâu đã từng đối mặt với rất nhiều trường hợp đáng sợ, trải qua vô số lần ranh sinh tử. Lão biết trong lòng bản thân mình đã đủ mạnh mẽ. Thế nhưng, không hiểu tại sao, Mr. Trâu lại một lần nữa tự nhủ trong lòng: "Thằng oắt này chỉ là một thằng thần kinh, giờ đây chẳng thể làm nên trò trống gì nữa. Thậm chí hắn còn chẳng có cách nào lấy cái còng kia còng lại cổ tay của gã nữa."

Khi lão đang nghĩ những điều này, vô tình hay cố ý, lại không hề nhìn vào đôi mắt của Trần Tiểu. Cũng giống như khi còn nhỏ, lúc chưa hoàn thành bài tập, sẽ luôn né tránh ánh mắt của giáo viên. Chỉ là, lão vẫn chưa nhận thức được điểm này.

"Nếu hắn đã là một kẻ sắp chết, vậy thì nói cho gã biết cùng chẳng có gì to tát cả!"- Mr. Trâu nghĩ như vậy, hoàn toàn không hề chú ý đến một suy nghĩ lạ kỳ xuất hiện trong đầu mình: "Nói không chừng còn không nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc của hắn. Chắc là. khá thú vị!"

"Thôi được!"- Ông ta nói: "Tao sẽ nói cho mày nghe về thế giới này!"

.....

.....

(Chương thứ 18 mới xuất hiện thế giới quan, có hơi chậm trễ rồi. Có điều bốn tác giả chẳng hề thấy xấu hổ a! Hi hi hi hi)

.....

.....

Một tảng đá toát ra mùi thối rửa.

Một tấm ma kính khiến cho người thân chém giết lẫn nhau.

Một chiếc đèn dầu có thể thực hiện nguyện vọng.

Một con thỏ có thể dẫn người ta nhập vào giấc mộng sâu thẳm.

Những thứ này có lẽ là truyền thuyết, hoặc là truyện cổ tích, nhưng cũng có thể....là sự thật.

Thế giới mà mọi người nhìn thấy là một thế giới lý tính, hòa bình và tràn đầy hy vọng. Hoặc giả, đây là một tình cầu đầy sự phiến muộn về tiền bạc, quyền lợi, sắc dục. Thậm chí, người ta có thể hiểu nó theo một cách đơn giản nhất là sinh, lão, bệnh, tử. Có những kẻ đắm mình bên trong sự xa hoa trụy lạc, lắc nhẹ ly rượu rồi vừa lắng nghe người ta cười đùa một cách giả dối, vừa hưởng thụ ánh đèn nê-on sáng rộ giữa bóng đêm huyền ảo.

Con người ta, đại đa số đều sống như thế.

Nhưng vì sao, mỗi khi những ồn ào náo động qua đi, lúc một mình yên tĩnh ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong lòng sẽ luôn trào dâng một nỗi niềm hư vô và sợ hãi như có như không?

Bởi vì, tổ tiên của chúng ta trong suốt những năm tháng đằng đẵng của đời người đã gieo trồng nên tình cảm trong lòng mỗi người. Chúng ta từng ngồi quây quần lại với nhau run rẩy trước ngọn lửa trại. Chúng ta từng cúi đầu cầu nguyện mà không dám ngước nhìn lên bầu trời. Trong lòng chúng ta đang chôn giấu một thanh âm, nó đang nói cho mỗi người rằng, thế giới đích thực..... không phải đáng vẻ mà bạn đang nhìn thấy.

Cái thế giới này vạn vật, điên cuồng, hoang đường, không thể hiểu nổi đến mức khiến người ta khó có thể lý giải. Loài người tự cho là đã nắm giữ được khoa học, tiếp xúc được chân lý của vũ trụ. Nhưng trên thực tế..... lại chẳng biết gì cả. Chúng ta quá nhỏ bé, chẳng có gì có thể bảo vệ được chúng ta! Thế nhưng trong nỗi sợ hãi không thể tồn tại được của nhân loại, chúng ta cần phải tự bảo vệ lấy chính mình. Có người sống trong một xã hội tốt đẹp với trật tự thông thường, thì cũng sẽ có người phải dẹp yên những thứ chưa xác định trong một thế giới hoang đường.

Đây là một tổ chức không lệ thuộc vào bất kỳ quốc gia nào, bao trùm quyền lực lên tất cả hệ thống tư pháp. Mọi người trên thế giới không biết đến sự tồn tại của nó. Nó có một cái tên cũ rích là "Hội ký thác trật tự". Công việc chủ yếu của hội là thu nhận tất cả những con hàng có khả năng gây ảnh hưởng tới trạng thái bình thường của cuộc sống hiện tại, nhằm đảm bảo xã hội loài người không phải chịu sự khủng hoảng, ô nhiễm và phá hoại. Những con hàng này muôn vạn kỳ quái, cấp độ an toàn không giống nhau, được phân chia từ D đến S. Cấp D thì chỉ có thể tạo nên một vài nỗi sợ hãi và phá hoại; về phần cấp S, nếu như thu nhận thất bại, có thể dẫn đến sự diệt vong của toàn nhân loại hoặc có thể đáng sợ hơn nữa.

Mà vào lúc này, Trần Tiểu đang ở trong khu nghiên cứu sinh vật số 15 trực thuộc "Hội ký thác trật tự" này. Mà Mr. Trâu cũng đã kể xong câu chuyện thú vị về thế giới chân thực cho cái gã thần kinh sắp sửa bị xử quyết này.

Trần Tiểu vẫn đang cười. Hắn rất vui vẻ, rất hưng phấn, thậm chí có hơi bối rối. Giống như một đứa trẻ bỗng nhiên nhận được món đồ chơi mà mình chỉ

dám cầu mong trong mơ.

Hắn muốn cười, muốn hét, muốn bỏ ra đất mà lăn lộn! Bởi vì cái thế giới này, thật sự quá thú vị rồi!

.....

Nhưng mà, đúng vào lúc này, trong bộ não đang vui mừng như điên của hắn, bỗng vang lên một âm thanh vô cùng bình tĩnh, không hề mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

"Đã chơi lâu như thế.... cũng nên quay trở về rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đãi ngộ đặc biệt trước khi hành quyết

Dịch: Laosu

Trong một phòng làm việc nào đó, dù tối như mực mà cũng không bật đèn. Có một người ngồi trước một chiếc màn hình cực lớn, trên đó đang trình chiếu mười mấy cửa sổ con.

Nội dung được trình chiếu chính là những hình ảnh được camera ghi lại lúc xảy ra sự cố đột xuất tại "khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15" vào mấy tiếng đồng hồ trước. Hơn thế, trong mỗi cửa sổ con đều có hình ảnh của Trần Tiểu.

Chính diện, mặt nghiêng, lúc đi, khi cười điên cuồng, thời điểm lột quần áo của cảnh vệ,... Gần như bao quát từng góc độ toàn thân của hắn.

Có một người đang ngồi dựa trên một chiếc ghế sofa rộng rãi, mười đầu ngón tay đan vào nhau, tạo thành một hình tam giác, tựa dưới sống mũi. Đây là tư thế mà người này rất hay làm khi đang suy tư.

Kẻ đó đang nghĩ đến một vấn đề, mà vấn đề này đã suy đi nghĩ lại rất nhiều lần. Giờ đây, vấn đề này lại phơi bày ngay trước mắt rồi.

Người bí ẩn này nhìn vào hình ảnh khuôn mặt cười ngoác miệng kia của Trần Tiểu, tự nhủ thầm: "Lại xuất hiện rồi ư?"

Khá lâu sau, kẻ này vẫn còn đang tiếp tục suy nghĩ, cứ như từ lâu đã không còn vấn đề nào có thể khiến bản thân suy nghĩ trong thời gian dài như thế.

Trừ khuôn mặt cười khiến người ta ghê tởm trước mặt.

Bỗng nhiên, người này vươn tay với lấy chiếc điện thoại kiểu cổ bên cạnh ghế sofa. Ánh sáng nhạt phát ra từ màn hình soi rọi vào bàn tay trắng bóc, tinh tế đến mức đáng kinh ngạc.

Bóng đèn đang ngồi trong phòng tối này không hề quay số mà trực tiếp áp ống nghe lên bên tai, vậy mà trong điện thoại lại đang vang lên những tiếng "tút tút" dội kết nối.

Điện thoại được kết nối rất nhanh. Âm thanh đầu bên kia tỏ ra vô cùng kinh hoàng, song vẫn cố gắng duy trì sự cung kính và lễ phép khi nói: "Xin... Xin chào! Đây là khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15! Xin hỏi, tôi có thể giúp ngài chuyện..."

"Tôi tìm Mr. Trâu"- Người này dùng ngữ khí đậm nhạt đánh gãy lời của nhân viên trực tổng đài.

Âm thanh có hơi lạnh nhạt, nhưng có thể nghe ra được là một người phụ nữ.

.....

Trần Tiểu cảm thấy rất choáng váng, giống như người vừa tỉnh rượu. Có vô số suy nghĩ lạ kỳ đang dần dần sụt giảm đi.

Hắn nhớ được những sự kiện mà mình trải qua mới vừa rồi, bao gồm việc cái đầu bị ông cụ ăn ký ức ngấm vào, bao gồm việc vui vẻ nhảy nhót trong khu hành lang, lại bao gồm cả đáng sợ lúc Mr. Trâu nói cho hắn nghe về thế giới chân thực này. Hắn biết rõ, những điều này đã từng xảy ra trong thực tế. Thế nhưng, vẫn cảm thấy thật không chân thực, giống như bản thân vừa tỉnh mộng vậy.

"Chuyện gì thế này?"- Hắn bắt đầu suy nghĩ theo thói quen. Tư duy cũng không còn là một mớ hỗn độn giống như lúc nãy nữa.

Thế nhưng, chẳng nhớ ra được bất cứ cái gì. Dường như tư duy của hắn vừa chạm được vào mấy thứ ấy thì sẽ tự động bị nhiễu loạn đi.

Rất nhanh sau đó, Trần Tiểu chẳng thể hiểu được mà đành từ bỏ vấn đề hồi ức.

Vào lúc này, Mr. Trâu, kẻ đang ngồi đối diện hắn, cũng phát hiện ra hình như hắn có chút thay đổi. Tuy rằng ánh mắt kia vẫn hỗn loạn như cũ, nhưng càng nhiều hơn chính là suy nghĩ quá mẫn tiệp, đến mức khiến người khác không thể theo kịp biến hoá. Nó đã không còn là sự điên cuồng khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Mr. Trâu nhăn mày, vừa định hỏi một câu: "Mây sao thế?". Nhưng lão ta nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ ấy. Bởi vì lão cảm thấy mình đã nói quá đủ với thằng nhóc thối tha này rồi. Hơn nữa, sáng ngày mai, hắn sẽ bị xử quyết. Mệnh lệnh này đã được truyền đạt xong trước khi Mr. Trâu bước vào phòng thẩm vấn.

"Vậy là tao đã kể xong câu chuyện mà mày muốn nghe rồi đấy."- Mr. Trâu nói: "Không ngại nói cho mày biết là, ngày mai, mày sẽ bị hành quyết đó nha!"

Mr. Trâu nói xong câu trên, bèn cảm thấy rất sung sướng, bởi vậy còn nói thêm một câu: "Tối nay hãy hưởng thụ những giờ phút cuối cùng của cuộc đời đi!"

Chính vào lúc ông ta nói những lời này, Trần Tiểu đang nhanh chóng nắm bắt những thông tin từ xung quanh.

"Ngoài cửa có hai cánh vệ, có thể đoạt được chìa khoá, nhưng mà căn phòng thẩm vấn này rõ ràng có camera. Tuy rằng mình có thể nhân lúc đầu camera không quay vào đây, bẻ gãy khớp ngón cái để giựt thoát còng tay, có điều... Nếu đã là ngày mai xử quyết, vậy có thể xem xét tình hình trước. Nếu đoán không nhầm, lát nữa mình sẽ bị dẫn vào trong căn phòng giam một người, vậy thì sẽ có thể phỏng đoán trước được cấu trúc nơi đây". Nghĩ đến đây, hắn liếc về phía ô thông gió trên đỉnh đầu, rồi nghĩ thử không khí xung quanh: "Nơi này chắc nằm dưới lòng đất, song không sâu mấy. Bởi vậy, có ba biện pháp đào thoát khỏi đây.

Một là, lặn! Dựa vào khả năng lặn của mình để trốn ra. Trong cả quá trình, mình sẽ phải đối mặt với thiết bị giám sát, nhân viên tuần tra đêm và bắt buộc phải nghĩ cách vượt qua đủ loại chốt trạm, vậy thì độ khó sẽ rất lớn.

Hai là, bắt con tin! Nhưng thế thì sẽ biến cả quá trình đào thoát từ đơn giản thành thô bạo. Nhưng mà, xét trên mức độ coi rẻ sinh mạng của bọn người ở đây, tính chất nguy hiểm chẳng thua kém gì tự sát cả. Không chừng tên nào đó hạ lệnh một cái, là mình và cái gã con tin cùng nhau ngòm luôn.

Ba là, cải trang. Tuy rằng đây là biện pháp tốt nhất, nhưng mình vẫn chưa nắm rõ tình hình nơi đây cho lắm! Bất luận là trang phục hay tuyến đường đào tẩu đều cần rất nhiều thông tin liên quan mới có thể trót lọt được. Nếu không, chỉ cần trong cả dây chuyền mà có một điểm sơ sót thì sẽ trực tiếp xong đời.

Bởi thế, còn phải cần có tình báo nha! Có điều, còn may là ngày mai mới hành quyết, chắc vẫn còn cơ hội!"

Trần Tiểu chẳng hề sợ hãi mà nghĩ vậy. Hắn gần như chỉ cần tốn một giây là có thể quan sát và suy nghĩ xong những điểm trên, lại sử dụng phương thức giả định để lập ra vài kế hoạch bỏ trốn dự phòng.

Vào giờ phút này, thậm chí hắn còn nảy sinh ra xúc cảm mong ngóng, kỳ vọng đối với những việc mà mình sẽ tạo ra ngay dưới mí mắt của mấy thằng cha đầy đủ súng thật đạn thật này.

Một giây suy nghĩ này của hắn đã bị Mr. Trâu nhạy cảm nắm bắt được. Tuy nhiên, Mr. Trâu lại tưởng rằng Trần Tiểu đang sợ hãi vì bản thân sẽ bị xử quyết.

Cho dù là bệnh thần kinh thì cũng sẽ sợ hãi trước cái chết mà thôi. Dù sao thì ai cũng chỉ có một cái mạng. Vì vậy, hiện giờ Mr. Trâu rất hài lòng. Lão ta có hơi muốn châm biếm thằng nhóc thối tha này vài câu.

Bỗng nhiên, lão nhíu mày, rút ra một chiếc di động từ trong túi áo.

Trần Tiểu quan sát được, chiếc di động này thuần một màu đen, là loại cục gạch đời cũ nhất, màn hình rất nhỏ và có phím bấm. Bên trên không có bất kỳ thương hiệu nào, được bỏ trong lớp túi áo trong. Những điểm này nói rõ rằng, chiếc di động này căn bản chẳng cần dùng đến là mấy, những vẫn bắt buộc luôn mang theo bên người.

Mr. Trâu nhìn màn hình di động, tỏ ra có chút khó tin, không hiểu tại sao di động lại có thể đổ chuông vào lúc này. Có điều, khó tin thì khó tin, nhưng lão vẫn phải lập tức bắt máy.

Chiếc điện thoại này rõ ràng là hàng đặc chế. Bởi thế Trần Tiểu hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh nào thoát ra ngoài. Song, hắn có thể nhìn ra được biểu tình của Mr. Trâu.

"Xin chào!"- Mr. Trâu nói.

"_____ tôn kính, lại còn sợ sệt!"- Trần Tiểu nghĩ thầm trong lòng.

"Vâng!"- Mr. Trâu trả lời câu hỏi nào đó, còn bất giác cúi thấp đầu, giống như đang cúi rạp người.

"_____ nhân vật cấp trên trong tổ chức, quyền hành vô cùng lớn!"

"Đứng.... Có hán đây!"- Mr. Trâu ngẩn ra một chút, rồi nhìn về phía Trần Tiểu, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

" _____ Hả? Có liên quan đến mình ư?"

Lúc này, không biết Mr. Trâu nghe thấy cái gì, ánh mắt lão ta nhìn Trần Tiểu không chỉ đơn giản là nghi hoặc nữa, mà trực tiếp biến thành hoang mang luôn rồi!

"Địch cụ, chuyện gì vậy?"- Ánh mắt vừa rồi của Mr. Trâu đã dọa Trần Tiểu hết hồn.

"..... Vâng!"- Mr. Trâu nói, trong ngữ khí còn mang cảm giác thất kinh, ngớ ngàng.

"Rốt cuộc làm sao vậy?"- Trần Tiểu cũng mông lung theo.

Sau đó, hán thấy Mr. Trâu thay lại chiếc di động vào trong túi áo ban nãy, nhìn chăm chăm nền nhà. Cái tư thế này duy trì hết khoảng hai giây, rồi lão ta ngẩng đầu lên, ngo ngoe ngo Trần Tiểu, cứ như đang suy tư về một vấn đề nào đó mà bản thân căn bản không thể hiểu nổi.

Nhất thời, Trần Tiểu cũng không biết phải làm gì, cảm thấy kể cả lúc này đầu bên kia điện thoại có nói rằng, hán là con ruột của lão, lão cũng chưa chắc có thể lộ ra biểu tình như vậy nha.

Do đó, Trần Tiểu dè dặt cẩn thận ngóc cái đầu về hướng Mr. Trâu, nhỏ giọng hết sức có thể mà dò hỏi một câu: "Sao rồi?"

Mr. Trâu chớp chớp mắt, lại im lặng một lúc, giống như đang chờ tỉnh giấc sau cơn mơ.... Lại chờ thêm năm phút nữa, ông ta nuốt nước bọt, rồi lúc này mới mở miệng nói: "Tối nay tắm rửa sạch sẽ..... Ngày mai sẽ có người dẫn mày đến báo danh tại Tổ ngoại cần!"

Nói xong, lão liền đứng dậy, lật đật đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Giữa chừng, lão ta còn không chắc chắn mà lúc lắc cái ót vài cái!

"....."- Trần Tiểu nghe được câu trả lời này, cũng chẳng hiểu ra sao cả. Trong đầu hán bắn ra vô số suy đoán, song đáp án duy nhất có thể giải thích cho câu nói vừa rồi của Mr. Trâu chính là.... hán nghe nhầm rồi! Bởi thế, mãi cho đến khi Mr. Trâu rời khỏi phòng thẩm vấn, Trần Tiểu mới thoát ra khỏi trạng thái đờ máy từ ý nghĩ siêu tốc của mình.

"Này này! Cái quỷ gì chứ! Chẳng phải nói là xử bắn sao!"- Hán lớn giọng hét.

.....
.....
.....

Hai mươi phút sau, Trần Tiểu đứng trước cánh cửa một căn phòng, mặt đầy vẻ... nhức nhối (không thể dịch là nhức trứng aaaaa).

Hán quay đầu lại, ngo chừng gã cảnh vệ đầu đội mũ giáp đằng sau mình, hỏi: "Vị đại ca này, tôi nói chứ... đây là đãi ngộ đặc biệt trước khi hành quyết đó hả?"

Gã cảnh vệ lập tức trả lời: "Báo cáo trưởng quan! Đây là phòng nghỉ tạm chuyên dụng của nhân viên Tổ ngoại cần. Tất cả thiết bị đều đã được khử trùng, làm mới, ngài có thể yên tâm sử dụng!"

Khoé mắt Trần Tiểu co rút, có chút không thích ứng nỗi loại thay đổi vai vế này. Hai mươi phút trước đây, bản thân hán còn bị còng tay lại, cần nhắc phải làm sao tẩu thoát. Đến giờ thì gã cảnh vệ này lại bắt đầu gọi mình là trưởng quan rồi, đây là đang tấu hài à!

"Vị đại ca này, cho hỏi Tổ ngoại cần mà anh nói là làm cái gì thế?"- Trần Tiểu lại hỏi.

Gã cảnh vệ lập tức trả lời: "Báo cáo trưởng quan! Tổ ngoại cần là đơn vị tác chiến tuyến đầu của "Hội ký thác trật tự". Chủ yếu phụ trách thu nhận hoặc diệt trừ những hiện tượng siêu nhiên, thậm chí phải xử lý một vài sự kiện đột xuất!"

Trần Tiểu gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Nói cũng lưu loát thật nhì! Chắc đã từng học thuộc hướng dẫn sử dụng rồi ha!"

"Thế tại sao bỗng nhiên tao lại bị liệt vào tổ ngoại cần luôn rồi?"

"Báo cáo trưởng quan! Không biết ạ!"

Trần Tiểu lại gật gật đầu: "Thật là lợi hại! Ngay cả nói câu không biết cũng vang dội mạnh mẽ đến thế. Đúng là có trải qua huấn luyện có khác!"

"Vậy thì hình thức của tổ ngoại cần này là như thế nào thế? Là một tiểu đội hay là cá nhân? Nhiệm vụ nhận từ trên truyền xuống hay là tự mình đề xuất? Có bộ phận độc lập không? Có thể từ chối chấp hành nhiệm vụ không?..... ba la ba la...."

Trần Tiểu hỏi một hơi cả chục câu hỏi, sau đó do dự một lát, rõ ràng là vẫn còn rất nhiều câu hỏi nữa, đề dành lát lại hỏi tiếp.

Lần này, gã cảnh vệ kia hơi hoảng. Gã cảm thấy Trần Tiểu thực sự có thể đứng tại đây mà liên tục hỏi mười vạn câu hỏi vì sao mất. Bởi vậy, gã do dự một giây.

"Báo cáo trưởng quan, trong phòng nghỉ có bố trí các thông tin chuyên dụng của Tổ ngoại cần. Ngài có thể nghiên cứu tất cả tư liệu mà ngài cần biết ở trên đó, còn có thể lật tìm ra tất cả các nhiệm vụ trong phạm vi Tổ đang chấp hành!"

"Ồ....."- Trần Tiểu gãi gãi cằm, bày ra vẻ mặt thì ra là thế!

Tên cảnh vệ kia vừa thấy có cơ hội, liền vội vàng nói: "Trưởng quan, ngài nghỉ ngơi sớm đi! Sáng sớm mai tôi sẽ đến đón ngài đi báo danh!"

Nói xong, gã đứng nghiêm, hai chân chập vào, giờ tay phải vỗ vào ngực trái.

Trần Tiểu hiểu ra, đây chắc là tư thế kính chào của nơi này.

Quả nhiên, gã cảnh vệ chào xong, lập tức xoay người vội "vèo vèo" nghiêm bước, rất nhanh đã mất tích tại ngã rẽ của đoạn hành lang, chỉ sợ bị Trần Tiểu gọi giật lại.

Mà lúc này, Trần Tiểu cũng nhún nhún vai, bước vào căn phòng nghỉ tạm đầy hào hoa ấy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cuộc đời nhất định phải thú vị

Dịch: Laoshu

Với tài lực, vật lực của "Hội ký thác trật tự", nhà giam đều được làm rất ra hình ra dạng! Vậy đương nhiên căn phòng nghỉ tạm này chắc chắn càng phải trên một bậc rồi. Miêu tả ra thì... nó tương tự như căn phòng tổng thống cỡ nhỏ ấy.

Trần Tiểu vận vẹo lưng, đút tay vào túi, lượn vài vòng trong căn phòng, lòng thầm nghĩ: "Bố mày cứ thế mà từ một thằng chuột bạch chờ bị xử tử hoá thành nhân viên thuộc Tổ ngoại cần của cái tổ chức này rồi à?"

Dù cho không tưởng đến cỡ nào thì sự việc đã phát sinh rành rành ra đó rồi.

"Cuộc điện thoại kia là do ai gọi tới nhỉ? Rốt cuộc đã nói những gì? Nhất định phải tìm cơ hội để tra ra cho rõ ràng Chân tướng của việc này mới được!"- Trần Tiểu vừa nghĩ vừa đi đến bên giường.

"Ủm.. Cái giường này mềm mại đến mức có thể làm thành giường lò xo luôn rồi à?"- Trần Tiểu nghĩ. Liền sau đó, hắn lập tức biến suy nghĩ thành hành động, "uỳnh" một tiếng phi thân lên giường nhún nhảy luôn.

"Ủm.. Còn mềm hơn trong tưởng tượng nữa!"

Sau khi làm xong "thực nghiệm độ đàn hồi của giường", công việc mà dường như chẳng có ý nghĩa gì này, Trần Tiểu bèn vừa lòng thoả ý mà ngồi xuống. Hắn tiện tay cầm lên thứ đồ trông giống như một chiếc bảng con viết chữ được để nơi đầu giường.

"Ủm.. cái thứ đồ chơi này thoát nhìn rất có cảm giác kỹ thuật cao nha!"- Hắn tự nhủ thầm. Sau đó, xòe ra năm ngón tay ấn vào tấm "bảng viết chữ". Động tác giống như đang triệu hoán pháp bảo của lão đạo sĩ trong các bộ phim điện ảnh, rồi hô to một tiếng: "Mở!!"

Liền theo đó là một làn ánh sáng nhạt, màn hình điện tử của "bảng viết chữ" cứ thế sáng lên.....

"ĐM! Thật sự mở ra luôn hả!"- Trần Tiểu âm thầm chửi thề trong lòng. Đương nhiên hắn biết, kỳ thực đây là cái đặt mở bằng cảm ứng.

"Đây có vẻ là bố trí thông tin trong miệng gã cảnh vệ kia nói nhỉ!"- Trần Tiểu lăm bắm một lát, sau đó bắt đầu đầu chuyên chú lần mở các văn kiện trong chiếc bảng cảm ứng này.

.....

Các nội dung được hiển thị trong bảng cảm ứng này vô cùng ngắn gọn, súc tích, chẳng hề có phong nền hoa văn. Trang đầu tiên là "Thông tin cá nhân", Trần Tiểu vừa chọc vào liền xuất hiện một trang hiển thị yêu cầu nhập mẫu văn tay. Hắn nhíu mày, đưa ngón trỏ vào xác nhận.

"Không có quyền truy cập!"- Trên màn hình xuất hiện một dòng chữ màu đỏ chói, còn kèm thêm dấu gạch chéo đang chớp nháy.

Trần Tiểu gật gù đầu, ý là: "Ồ... Thì ra là thế!"

Nếu là một người bình thường, ngay từ lần đầu tiên sáng lên dòng chữ "Không có quyền truy cập" thì đã biết là chắc chắn không mở được. Cơ mà, có quý mới biết thằng nhóc Trần Tiểu này nghĩ thế quái nào... Tóm lại.... hần thử hết một lượt cả mười đầu ngón tay!

Đương nhiên, làm thế chắc chắn chẳng có tác dụng gì cả, thế mà Trần Tiểu cũng phân vân do dự mãi mới bỏ đi ý nghĩ dùng vân chân trong đầu! (O_O)

"Chắc là do mình chưa có đi báo danh rồi!"- Hần lăm bằm một câu.

Tiếp đến, hần bèn bấm mở lựa chọn thứ hai: "Tìm kiếm tài liệu".

Trong phần này có ba nút lựa chọn lần lượt là:

"Tin tức về Tiểu đội ngoại cần"

"Tìm kiếm Tài liệu về vật thể thu nhận"

"Giới thiệu về Khu thu nhận"

Với mỗi nút lựa chọn, Trần Tiểu đều bấm vào vài lần, quả nhiên cũng đều không mở được.

Thế nhưng hần không hề nảy sinh bất kỳ tư tưởng tiêu cực nào, lại tiếp tục mở ra phần lựa chọn thứ ba là:

"Trình báo nhiệm vụ"

Ở phần này, có năm danh mục lựa chọn với tên gọi khác nhau là "S", "A", "B", "C", "D", đúng như dự đoán... tất cả đều không mở được!

Vậy thì xem nốt lựa chọn cuối cùng, cũng chính là lựa chọn kích thích sự chú ý của Trần Tiểu nhất, đó là "Tích điểm hồi đoái"! Hần nhìn chằm chằm bốn chữ này, có loại cảm giác.... nhức bì vì giống như chào hàng sắp hết hạn ra thị trường vậy.

Sau đó thì sao?..... Đương nhiên cũng không mở được.

Trần Tiểu bình tĩnh hoà nhã đặt cái bảng cảm ứng chẳng có tác dụng con m. gì này về lại chỗ cũ, bắt đầu sắp xếp lại các thông tin.

Trước hết có thể xác định được, cái Tổ ngoại cần này chắc hầu hết là loại hình tổ đội nhỏ. Đương nhiên, không loại trừ khả năng có thằng cha nào đó thích hoạt động đơn độc. Còn về hình thức tiểu đội, số lượng và cấp bậc của nhân viên có sự phân biệt hay không còn chưa biết.

Sau đó, việc phân chia cấp độ vật thể được thu nhận từ S đến D rất đáng được chú ý đến. Nếu nói vậy, giống như kiểu "D-391" chắc là vật thể có tính chất nguy hiểm cấp thấp nhất rồi.

Vậy vật thể thu nhận đẳng cấp S thì sẽ là cái dạng gì đây?.....

"Thật muốn nhìn thử nha!"- Trần Tiểu nghĩ đến đây bèn tự cảm thấy vui vẻ nên cười mấy tiếng hi hi hi.

Tiếp đến, cũng chính là mục lựa chọn "Tích điểm hồi đoái" kia. Tại cô nhi viện kia, hần đã sớm được chứng kiến thân thù bất phàm của Mr. Trâu. Nếu không đoán sai thì hệ thống hồi đoái này có khả năng cải thiện và tăng cường các thuộc tính lên mức cao nhất. Khả năng cao là còn có một đồng các thể loại như kỹ thuật hắc ám có thể hồi đoái nữa.

Vậy thì "Tích điểm" là có nghĩa gì? Thằng ngu cũng đoán ra được là hoàn thành nhiệm vụ chứ gì.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu nhếch miệng, hai tay gác sau đầu, nằm xuống giường một cách thoải mái. Giờ phút này, trong lòng hần đang rất phấn khích nghĩ về những "Vật thể siêu nhiên" muôn hình vạn trạng, những "Hệ thống hồi đoái" mà không biết cụ thể trong đó là những thứ gì, còn có cái "Hội ký thác trật tự" thần bí này nữa.....

Như những gì trên đây đã nói, Trần Tiểu là một kẻ rất có tính truy đuổi. Thứ hần truy đuổi chính là "sự thú vị"! Mà hiện giờ, số phận dường như đúng lúc mang hần đến với nơi có sự thú vị nhất trên thế giới này.

Bởi vậy, hần đang rất vui, rất hưng phấn.

"Hi hi hi hi..."

"Khà khà khà khà..."

"Ha ha ha ha ha ha ha....."

Hần hưng phấn đến mức cười phá lên, cái âm thanh phát ra muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu. Còn may, căn phòng nghỉ tạm này là loại cách âm, nếu không còn tưởng là con quái vật ở phòng thu nhận nào đó lại mới xông ra ngoài ấy chứ.

"Quá thú vị rồi!!!"- Hấn không cảm lòng được mà hét lên một câu.

.....

.....

Tờ mờ sáng, khi ánh mặt trời..... Thôi được rồi, đoạn này cắt đi, bởi vì lúc này, Trần Tiểu vẫn còn ở dưới lòng đất, căn bản chẳng nhìn ra ánh mặt trời nào cả.

Cả một đêm, hấn hưng phấn đến mất ngủ. Cảm giác này giống như khi cắt tiết gà vậy, khiến hấn trần trọc nguyên đêm, khi thì đi dạo quanh phòng, lúc lại nạy cửa cào tường, rồi còn nhảy tung tung trên giường nữa. Cái bảng cảm ứng chẳng có tác dụng c.m gì bị hấn cầm lên chọc tới lui, chọc xong bỏ xuống, sau đó lại cầm lên chọc tiếp. Ô, đúng rồi, trong khoảng thời gian này hấn rất nghe lời mà đi tắm một cái. Dù gì, đối với Trần Tiểu mà nói, quá trình thâm nhập vào thế giới đầy thú vị này là vô cùng thần thánh, việc tắm gội sạch sẽ, thay y phục thực rất cần thiết!

Vào đúng tám giờ bảy phút bốn mươi lăm giây buổi sáng, căn phòng nghỉ tạm vang lên tiếng gõ cửa. Ừ, đúng đấy! Trần Tiểu đã đếm từng giây nguyên một đêm. Bởi vì thật sự hấn đã mất ngủ lại còn chẳng có việc gì khác để làm mà!

"Trưởng quan, ngày đã dậy chưa?"- Gã cảnh vệ dùng âm thanh báo cáo tiêu chuẩn mà hô to. Cái kiểu "khí tុ đan điền", "vang dội hữu lực" đến thế, m.n, hấn có không tỉnh cũng bị ồn đến tỉnh lại!

Thế nhưng Trần Tiểu không hề chú ý đến điều này, hấn đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Cho nên, hấn gấp rút mở cửa, nhìn chằm chằm gã cảnh vệ trước mặt, biểu tình hưng phấn kia có phần hưng dữ: "Đi thôi! Chúng ta đi báo danh!!!"

Gã cảnh vệ không hề che giấu mà bày ra bộ dạng "tên này bị bệnh à?!" Dù sao thì hấn đã đội mũ giáp trên đầu rồi nên đối phương cũng chẳng nhìn thấy được.

"Vâng!"- Gã cảnh vệ nhúc nhối thì nhúc nhối, nhưng vẫn phải dùng tư thế tiêu chuẩn mà vỗ vào ngực của mình, sau đó nói: "Mời đi bên này!"

Trần Tiểu cũng bám sát theo sau.

Sau khi vòng vèo qua vài đoạn hành lang có phân tương tự nhau, cả hai đi tới trước một cánh cửa điện tử.

"Báo cáo trưởng quan! Đây chính là nơi đăng ký nhân viên ngoại cần mới được bổ nhiệm!"- Gã cảnh vệ hô lên.

Trần Tiểu gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều mà tiến lên trước một bước, cánh cửa điện tử liền tự động mở ra hai bên.

.....

"Nơi đăng ký nhân viên ngoại cần mới bổ nhiệm" này kỳ thật không lớn lắm, chỉ là một căn phòng nhỏ. Nhưng mà căn phòng nhỏ này lại được ngăn giữa bởi một cánh cửa chống phóng xạ kiểu như phòng chụp CT trong bệnh viện. Hiện tại, Trần Tiểu đang đứng ở nửa phòng bên này, trước mặt hấn là một chiếc bàn đơn giản, sau bàn có một bà chị hơi mập, mặc áo khoác trắng đang ngồi.

Bà chị này nhìn thấy hấn bước vào, thờ ơ hỏi: "Trần Tiểu?"

"Ừm!"- Trần Tiểu trả lời. Từ cách bài trí của nơi này và ngữ khí của bà chị kia, có thể thấy được bình thường ở đây chẳng có mấy người tới.

Người này cũng không thèm ngước mắt lên ngó hấn, chỉ gõ gõ vài cái vào chiếc bàn phím trước mặt. Sau đó, tấm cửa chống phóng xạ bèn mở ra.

"Vào trong đi!"- Bà ta vẫn đúng thái độ thờ ơ nói.

Trần Tiểu cũng không mấy để ý thái độ phục vụ thiếu tập trung này, vui vẻ hi ha đi vào trong.

"Oaaaaa"- Trần Tiểu vừa nhìn vào trong, không tìm được mà cảm thán một tiếng thật dài.

Tuy nói nửa căn phòng còn lại này cũng không lớn, song máy móc đặt trong đây thì không nhỏ chút nào. Những cái máy này nên hình dung thế nào đây..... Chính là lung tung lộn xộn, nhìn cứ như một đồng thiết bị điện phế thải chất chồng. Sau đó dùng mấy thứ như ống, dây điện,... tùy tiện nối lại với nhau, khiến cho cả không gian đều bị nhét đến chật chội, chỉ còn chừa ra một lối nhỏ miễn cưỡng đủ chỗ cho một người qua.

"Ngồi xuống đi!"- Tiếng bà chị gái sau lưng truyền tới, có vẻ mất kiên nhẫn.

"Ngồi ở đâu?"- Trong lòng Trần Tiểu tự nhủ, tìm cả buổi mới thấy một chỗ có thể dùng cho người ngồi từ trong đồng rách nát kia.

Tiếp theo, hấn phí công tốn sức nhồi nhét bản thân vào cái kẽ hở nho nhỏ ấy xong mới hô lên: "Ngồi xuống rồi!"

Lời vừa dứt, một chiếc lồng thủy tinh chẳng biết từ đâu liền úp xuống, cùng với đó, dưới chân Trần Tiểu có một loại chất lỏng màu xanh lá nhạt bắt đầu phun lên chiếc lồng kính!

"Đ.M, cái quỷ gì đây?"- Trần Tiểu bất giác ngẩn ra. Nội trong một giây, hần tưởng rằng mình sắp bị tử hình rồi. Tất cả đều do Mr. Trâu vì để ngăn ngừa mình làm những chuyện ngoài ý muốn mà bày ra cục diện này.

Loại chất lỏng kỳ lạ này gần như chỉ trong chớp mắt đã phun đầy lên chiếc lồng. Lúc này, bà chị phía ngoài gần cổ lên hô: "Hít sâu!"

Sau khi nghe xong, Trần Tiểu thử hít vào một luồng khí. Không, là hít vào một ngụm nước! Thứ chất lỏng màu xanh lá nhạt kia thuận theo động tác này của hần mà xông thẳng vào trong phổi. Song thần kỳ ở chỗ, hần không những không cảm thấy bị sặc, mà phát hiện ra, chất lỏng này nằm trong phổi còn cung cấp đường khí, khiến cho bản thân giảm bớt hô hấp nữa.

"Cái "Hội ký thác trật tự" này thực sự có không ít đồ kỹ thuật hoặc ám nha!"- Trần Tiểu cảm thán một hồi trong lòng.

Bỗng nhiên, tất cả chất lỏng kia đều cuộn trào ừng ực, trên đỉnh đầu hần chiếu ra từng tia sáng, chiếu lên cả cơ thể của Trần Tiểu rất có tiết tấu.

Hần hông biết tất cả những thứ lộn xộn này sẽ có tác dụng gì, dù sao thì cũng không phản kháng, cứ chấp nhận những thiết bị này đến đây đi.

Giờ phút này, lại có từng cánh tay giơ ra từ trong một chiếc máy. Chúng bám víu trên cơ thể của Trần Tiểu.

Từng dòng điện chạy dọc qua các thớ thịt. giống như còn có rất nhiều đầu kim li ti châm vào làn da của hần. Không hiểu là nó đang hút ra hay là chích vào nữa.

Trần Tiểu cảm thấy trong ý thức của mình xuất hiện cảm giác mơ mơ hồ hồ, rất mềm mại, rất thoải mái.

Dần dần, hần thu hồi lại khuôn mặt cười ghê rợn của mình, yên tĩnh mà nhắm mắt lại.

Hần muốn ngủ một giấc.

Cho đến khi hần tỉnh dậy lần nữa, những gì chờ đợi hần là từng câu chuyện thú vị tiếp nối lẫn nhau.

Cũng giống như nội dung từng nói trong chương một, cuộc đời, nhất định phải thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Một chương nhảm chán

Dịch: Laoshu

Trần Tiểu mở mắt.

"Ồ... Cái trần nhà này. Mình từng thấy qua!"

Nói ra thì thật...cạn lời! Trong khoảng hơn một tuần trở lại đây, khi mở mắt ra vào mỗi buổi sáng, Trần Tiểu đều nhìn thấy một cái trần nhà xa lạ. Hoặc là do đã đổi chỗ, hoặc là do bản thân đã quên mất.

Hần khó nhọc chống đỡ cơ thể ngồi lên. Mỗi một khối cơ thịt đều đau nhức vô cùng. Thế cho nên, hần chẳng thể duy trì nổi tư thế nửa nằm nửa ngồi được đến một giây, đành phải nằm lại về chỗ cũ.

"Phải nói là, ngày hôm qua, cái máy kia rốt cuộc đã làm gì với mình thế này!"- Trần Tiểu nhìn ra mái hiên, chẳng thể nhúc nhích nổi. Cái chống tay nhắc thân mình được có nửa giây lúc này dường như đã rút cạn sức lực của hần. Hiện tại, ngay cả nhếch miệng lên cười đối với hần cũng tính là tốn sức rồi.

Lúc này, cánh cửa phòng nghỉ tạm phát ra một tiếng "tít", sau đó được mở ra, rồi một người đi giày cao gót bước vào phòng!

Trần Tiểu muốn nhếch đầu qua xem xét, song nói thật lòng là chẳng động đậy được một tí xú nào.

"Tiếng giày này... Lẽ nào là...?"- Hần đã rõ ràng người bước vào là ai rồi.

Quả nhiên, một khuôn mặt quen thuộc bước vào tầm mắt của Trần Tiểu. Cũng không thể tính là quen thuộc, mà chỉ là gặp mặt khoảng một tiếng đồng hồ nhì. Hơn nữa, trong lần gặp mặt đó, Trần Tiểu cũng không thể động đậy được.

"Thật không ngờ rằng, người mới của Tổ ngoại cần mà bọn họ nói lại chính là cậu."- Ms. Lưu nói với vẻ không mặn không nhạt.

Trần Tiểu gắng sức nở nụ cười mỉm mà hần tự cho là khá ổn trong khi thực tế lại khó coi muốn chết: "Hi hi hi, tôi cũng không ngờ nha!"

Ms. Luru cũng không tỏ vẻ gì cả, chỉ lạnh lùng nói: "Sau này, cậu do tôi quản lý!"

Nói rồi, bà ta thấy một chiếc điện thoại màu đen cho Trần Tiểu.

"Tôi rất bận, sáng mai sẽ dành cho cậu một tiếng đồng hồ, hãy đến văn phòng gặp tôi."

Tiếp sau đó, Ms. Luru quay người bước ra khỏi phòng.

"Hôm nay không tính nói gì với mình à? Minh sẽ bị vứt bỏ ở nơi này một ngày sao?"- Trong lòng Trần Tiểu buồn rầu.

Tiếng bước chân cứ thế xa dần....

"Này! Ngay đến cửa cũng không đóng giúp được à?"

.....

Đây thực sự là một ngày bết bát. Bởi vì Trần Tiểu chẳng thể làm được bất cứ thứ gì, chỉ biết nằm trên giường, cảm nhận sự đau đớn khắp mình mẩy.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, hần mới thử động nhẹ cánh tay.

"Ừ... Chắc có thể động đây rồi!"- Hần hài lòng gật gật đầu, sau đó bắt đầu loi nhoi giống như con trùng. Mục tiêu của hần, chính là cái bảng thông tin bên cạnh cửa sổ kia.

Cả quá trình này rất gian nan. Trước tiên, tứ chi của Trần Tiểu chỉ có thể hoạt động ở góc độ rất nhỏ. Tiếp theo, cái giường quả thực hơi mềm, không trợ lực được, nên Trần Tiểu cần phải huy động cơ bắp toàn thân để giãy giụa. Có điều... mấy cơ thịt này chỉ cần mới động đây thôi là đã đau nhức muốn chết.

Thế nhưng Trần Tiểu nhất thiết phải lấy cho bằng được cái bảng thông tin kia! Bởi vì... hần không thể chịu đựng việc chẳng có gì để làm a....

Cuối cùng, bằng sự nỗ lực không ngừng, Trần Tiểu cũng đủ sức vươn tới thứ đồ ấy.

Ngón tay hần gắng sức với lấy bảng thông tin.

"3, 2, 1, tới luôn!"

Sau đó, hần kiên trì tận dụng quán tính của bả vai, giờ cánh tay ra gạt chiếc bảng thông tin lại gần.

"Hi hi hi, cuối cùng cũng tới tay ta!"- Trong lòng hần reo hò, gấp rút bấm mở máy.

Trang một,

"Thông tin cá nhân"

Quả nhiên, vân tay vừa được quét xong là mở được hạng mục này ngay!

- - - - -

Họ tên: Trần Tiểu

Chức vụ: Nhân viên Tổ ngoại cần Thành phố K (Khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15)

Cấp bậc: D

Nhiệm vụ trước đây: Không

Vinh danh: Không

Điểm tích lũy: 0

Tổng quan về năng lực: "Xem chi tiết"

- - - - -

Trần Tiểu nhìn màn hình, nghĩ: "Ừm... Xem ra cấp bậc này có thể thăng tiến lên nữa. Có điều... vẫn chưa biết được cách thức thăng tiến, đoán chừng nó có liên quan đến phần Điểm tích lũy hoặc Vinh danh bên dưới đây! Cũng có nghĩa là, mỗi một cấp bậc chỉ có thể tiếp nhận các nhiệm vụ tương ứng mà

thời..... Vậy nếu như phần Điểm tích lũy đạt được thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ, thế thì phần Vinh danh lại là cái quái gì nhỉ?"

Trần Tiểu biết, bây giờ nằm đây đoán mò chắc chắn chẳng đáng tin chút nào nên dứt khoát để dành đến ngày mai hỏi Ms. Luru cho xong.

Tiếp đó, hắn ấn chọn mục "Xem chi tiết" trong phần "Tổng quan về năng lực", theo đó, màn hình lại xổ ra một bảng tin nữa.

Sức mạnh: 4

Độ nhanh nhẹn: 5

Tư duy: 2

Huyết thanh: Không

Vũ khí hồi đoái: Không

"Ày... Nhìn từ các thông số này, đại khái là Hội ký thác sẽ khái quát năng lực của mỗi nhân viên trong Tổ ngoại cần theo một "trị số". Tuy nhìn qua thì chỉ như cái đặt của một loại game trên máy tính, nhưng quả thực có thể hiểu rõ về thiên hướng năng lực của mỗi người".

Trần Tiểu dựa vào sự hiểu biết của bản thân, bèn suy đoán sơ lược như sau: "Trị số" của người bình thường chắc trong khoảng 10 là mức cao nhất. Ví dụ như kẻ có Sức mạnh bằng 10, phòng chừng sẽ có đáng về của quán quân môn cử tạ một Châu lục nào đó. Còn Độ nhanh nhẹn bằng 10, có thể tương đương với cao thủ khinh công đã luyện hơn hai mươi năm của Thiếu Lâm Tự, chỉ cần "vuu viuu" hai bước là có thể leo lên được tầng hai.

Vậy thì vấn đề đặt ra là... "Tư duy" bằng 2 có ý nghĩa gì?

Trần Tiểu ngẫm nghĩ cái số "2" này, bộ mặt tỏ vẻ "Mấy người đ.đ đang giỡn ông đấy à".

Hắn nghĩ, đối với người bình thường, nếu bình quân là "5", thế thì đây chẳng phải là đang biểu thị bản thân hắn là kẻ thiếu năng à?

Trần Tiểu tròn đôi mắt cá chết lên, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng tâm niệm chắc phải tìm cơ hội nói chuyện với nhân viên đo lường những Trị số này một phen.

Buồn thì buồn đấy, nhưng kịch thì vẫn phải diễn tiếp.....

Vậy thì tiếp theo chính là hai chữ "Huyết thanh" vô cùng khả nghi kia. Nhớ lại tốc độ siêu nhiên dường như còn nhanh hơn khoảng dừng một chớp mắt của Mr. Trâu lần trước, có lẽ "Huyết thanh" ở đây chính là một trò hay ho dùng để tăng cường năng lực. Thế nhưng cách sử dụng của nó có hạn chế gì nhỉ? Dù sao cũng không thể chỉ cần thả xuống vài chục cái ống "pắc pắc pắc" là làm ra được người không lồ xanh Hulk chứ.

Có nghĩ nhiều cũng vô ích, thế nên Trần Tiểu liếc mắt tới mục "Vũ khí hồi đoái". Đây chính là ý trên mặt chữ rồi, chẳng có gì đáng để suy nghĩ nữa.

Thế là, hắn thoát ra khỏi mục lựa chọn thứ nhất. Rồi ấn mở ngay danh mục "Tích điểm hồi đoái"

Bởi vì hắn đang gấp gáp muốn nhìn xem "Huyết thanh" và "Vũ khí" gồm những gì.

Sau khi mở ra, hắn phát hiện thứ mình có thể tra cứu chỉ có mỗi một mục "Hồi đoái cấp D" mà thôi.

"Ngay cả vật phẩm hồi đoái cũng bị hạn chế trong cấp bậc tương ứng hiện tại ư? Xem ra, cái cấp bậc này rất quan trọng nha!"- Trần Tiểu nghĩ, đồng thời mở mục "Huyết thanh" ra xem.

Theo đó, hắn liền phát ra thanh âm ngạc nhiên đặc trưng: "Hờ ~"

"Đây căn bản chính là siêu thị buôn bán thuốc cấm chứ còn gì nữa!"- Câu này không phải là Trần Tiểu đang nghĩ, mà hắn trực tiếp hô lên bất kể xung quanh.

Bởi vì... các loại dược phẩm kỳ lạ trong đây quả thực quá nhiều rồi.

Tuy rằng danh mục là "Huyết thanh", song bên trong lại bao gồm đủ loại thuốc uống, thuốc bôi ngoài và thuốc tiêm mang đi.

Đến giờ phút này, Trần Tiểu rất hưng phấn, bèn giống như con một sách mà lần giờ từng list danh mục "Huyết thanh" dành cho Khu cấp D đọc nhanh như gió. Ấy vậy mà vẫn ngón hết hơn hai giờ đồng hồ của hắn.

Vậy thì bây giờ khái quát lại một lượt, những dược phẩm này được chia làm ba loại chính.

Loại thứ nhất, chính là Huyết thanh, cũng chính là loại đắt nhất, phổ biến ở mức giá khoảng 200 điểm tích lũy.

Thứ đồ hay ho này sau khi sử dụng xong, sẽ gần như mãi mãi tăng cường sức mạnh nào đó cho người dùng. Ví dụ như: cơ bắp, tốc độ phản ứng, thị lực, thính giác,... Thậm chí, Trần Tiểu còn nhìn thấy một loại huyết thanh có thể tăng cường "độ miễn cảm cho vị giác" của người và vật. Nói thật, có ai thêm dùng cái thứ đồ này chứ! Sau này khi đi làm nhiệm vụ, đi đến đâu cũng phải vớ một nắm đồ để ném thử à?

Loại thứ hai, là các dược phẩm công hiệu cấp tốc:

Ý nghĩa như tên! Đây là những loại có dược tính mạnh, công hiệu nhanh, song thời gian duy trì lại ngắn. Còn về tác dụng phụ ư? Thằng ngọc cũng biết chắc chắn là rất nghiêm trọng rồi! Giả dụ như một loại thuốc tiêm, sau khi bơm vào, trong nháy mắt có thể kích thích Trung khu thần kinh cảm giác, khiến người ta không biết đau đớn là gì. Sau 10 phút từ khi tiêm vào một người đàn ông, dược tính của thứ này vừa chạy qua cơ bắp liền không thể chịu được mức độ cường đại đến thế, vậy thì phòng chừng chuyện bị đứt vài sợi gân vẫn còn coi là nhẹ đấy!

Loại thứ ba, chính là một số dược phẩm cấp cứu. Nào là thuốc giảm đau, tiêu sưng dạng xịt, keo cầm máu, v.v... Trần Tiểu nhìn mấy cái hướng dẫn sử dụng, mới phát hiện ra rằng, tuy tên gọi rất phổ thông, song dược hiệu thật sự là bạo phát. Lấy ví dụ như cái keo cầm máu đi. Công hiệu của nó có thể cầm máu trong nháy mắt, hơn nữa, còn trực tiếp thâm nhập vào vùng có vết thương, hình thành một lớp bảo vệ kiểu như "tái sinh vùng da". Nói trắng ra là, anh xịt lên vết thương khoảng vài giờ sau là da mọc lại, nhiều nhất cũng chỉ lưu lại một vết sẹo! Hơn nữa, hầu hết mấy thứ này đều rất rẻ.

"Hắc ngọc đoạn tục cao đây nhì!"- Trần Tiểu chửi thề trong lòng.

Tiếp theo, hần lại ấn vào mục "Vũ khí"

Tuy rằng hần đã làm công tác tư tưởng sẵn sàng, song khoe mát không khỏi co giật.

"Cái tổ chức này tại sao còn chưa đi chinh phục thế giới luôn đi chứ... Do cảm thấy chinh phục thế giới quá dễ rồi, nên sẽ không có cảm giác đạt thành tựu ư?"- Hần tự lẩm bầm.

Vậy thì, vũ khí hồi đoái cấp D gồm có những gì đây?

Trước hết, những thứ đồ ở đây không thể chỉ đơn giản dùng từ súng hay dao để khái quát được, mà chính là...lung tung lộn xộn, cái gì cũng có! Trần Tiểu vừa nhanh chóng xem xét, vừa không ngừng xuyt xoa.

"Đây là súng ngắn ư? Dùng để bắn voi được nhì! Bộ súng giảm thanh Barrett 150? Lại còn kêu gào giảm 80% nữa? Mấy người chắc chắn khẩu Barrett này có thể giảm thanh thật à? Còn có Portable howitzer (Lựu pháo tự hành) là cái quỷ gì? Xem ra có thể bỏ nó vào trong túi quần nhì! Vẫn còn con dao găm chất liệu titanium này nữa, bình thường phải cắt nó vào trong đầu nhì đây, có cảm giác nó có thể một nhát cắt nát cả vỏ bao nha...."

Trần Tiểu xem xong phần vũ khí, lại bắt đầu xem tới đồ phòng hộ.

"Ừm... mình cảm thấy mấy thứ đồ ở đây xem chừng đều không đến mức chấn động lòng người a!"- Hần ít nhiều bình ổn lại tâm tình, ấn mở một vật tên gọi "Áo chống đạn siêu nhẹ"... Sau đó, cái thứ xuất hiện trước mắt hần chính là một bộ đồ Âu phục rất bình thường!

"Ày... nói cách khác, bộ Âu phục này có thể chống đạn hả?"- Hần hí hóp mắt lẩm rầm một câu: "Nhìn vào độ dày của chất liệu, hình như ngay cả gió cũng còn không cản được nha! Lại còn tặng kèm cả găng tay leo núi siêu bám dính loại da thuộc, có công năng ghi nhớ dấu vân tay... Địch cụ nó, chẳng phải đây chính là cách thức mở ra của mình sao?"

"Đôi giày này được lắp đặt thiết bị tăng cường à, dưỡng khí có thể duy trì 200km/h, trong thời gian ba phút! Ferrari hình người nha! Lại còn tặng kèm kim tiêm xyanua vào động mạch chân, đảm bảo chết trong vòng năm phút là cái quái gì vậy a! Nhiệm vụ của cái tổ chức này có thật gây khó dễ cho người ta như vậy không?"

Trần Tiểu cứ thế lần giờ gần như hết toàn bộ các vật phẩm hồi đoái để xem. Sau đó, hần ngẩng đầu lên, chợt phát hiện ra ngoài cửa sổ đã bắt đầu có những tia nắng sớm. Mà hình như cơ thể của bản thân cũng miễn cưỡng có sức bước đi được rồi.

"Hay là... Cứ đi báo danh chỗ Ms. Lưu trước cái đã, đúng lúc có thể hỏi xem các thứ liên quan đến Tổ ngoại cần."

Trần Tiểu nghĩ tới đây, bèn vuốt mặt, nở nụ cười.

"Thật trông ngóng những ngày sắp tới nha!"

.....

"Hi hi hi a hi hi....."

(Chương này kỳ thực rất nhạt nhẽo, bốn tác vốn chẳng muốn viết cái hệ thống tích điểm hồi đoái này làm gì, thế nhưng nếu không viết thì sau này lại khó xử lý, thôi thì... cứ thế đi.)

* Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao

Hắc ngọc đoạn tục cao là diệu dược của phái Kim Cương ở Tây Vực. Bất cứ ai bị Kim Cương Chi Lực đã thương thì cách duy nhất là dùng nó mới có thể hồi phục lại được. Trương Vô Kỵ nhờ truyền y bát từ Đệ Nhị Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu mà biết rõ nguyên nhân. Từ đó, qua nhiều lần bị lừa tình

mới kiếm được loại Cao quý này để chữa trị được cho Du Đại Nam cùng Ân Thủ Lục.

Thực tế, đây là một loại thuốc có thật trong lịch sử. Nó cũng có công dụng trị thương, cũng có màu đen, nó cũng là dạng cao được luyện chế. Chỉ có là nó không có tác dụng thần thánh như trong truyện mà thôi.

Cái tên Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể dịch ra là một loại cao màu đen như ngọc (mà hầu như đa số các loại cao được luyện từ thảo dược đều cho ra màu đen) có tác dụng liền lạc gân cốt, trị thương (đoạn tục). Đơn giản là thế.

Nguyên liệu luyện chế ra Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thực tế là vị thuốc Đông Y có tên là Tục Đoạn. Đây là vị thuốc có tác dụng bổ can thận, an thai, chỉ lậu, hoạt huyết, làm liền gân cốt (nên có tên Tục Đoạn). Chủ trị các chứng Can thận hư, lưng đau, chân yếu, trị thai lậu, thai trụy, gãy xương, bong gân, sái gân, lở nhọt.

Tóm lại là khi nó được luyện chế thành cao (tức là mật độ chất cao hơn thuốc khi là thuốc khô thì tác dụng trị thương, làm liền xương cốt nó cao hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúc bà sớm thoát ế

Dịch: Laosu

Dọc hành lang, Trần Tiểu, lúc này đang mặc một bộ Âu phục màu đen không có nhãn hiệu (bộ đồ này được chuẩn bị ngay sau khi kiểm tra sức khỏe), vừa loay hoay với chiếc điện thoại, vừa liên tiếp hỏi han mấy gã cảnh vệ tới tấp. Cuối cùng, hắn cũng đại khái biết được vị trí phòng làm việc của Ms. Luu.

Trước hết hãy nói về chiếc điện thoại, chính là cái được Ms. Luu ném lại cho Trần Tiểu vào sáng hôm qua. Nó có công dụng tích hợp, vừa làm "điện thoại", lại vừa là "bảng thông tin". Hơn nữa, ngoài công dụng có thể tra cứu tài liệu, mua bán vật phẩm và kết nối cuộc gọi thông thường, nó còn có tính năng định vị và kêu cứu khẩn cấp. Trên đường đi, Trần Tiểu đã nghiên cứu rõ từng phần riêng biệt.

Tính năng "định vị" này đại thể là được thiết lập cho đoàn đội. Nó có thể hiển thị vị trí cụ thể của các đội viên trong nhóm. Do Trần Tiểu vẫn chưa gia nhập vào bất kỳ đoàn đội nào nên còn rất nhiều công năng không thể thử nghiệm được.

Về tính năng "kêu cứu khẩn cấp", sau khi ấn vào, điện thoại sẽ được kết nối với bàn làm việc của một người nào đó. Nhân viên công tác tại đây sẽ đưa ra những phương án viện trợ khả dụng tương ứng với cấp bậc hiện tại của bản thân người đó.

Ví dụ: Quyền hạn của cấp D có thể xin cấp trực thăng để rút lui khẩn cấp, thả xuống một vài loại vũ khí nhất định, còn có thể dùng thân phận đoàn đội mời nhân viên của Tổ ngoại cần khác xin Quân doanh ứng cứu, v.v... Đương nhiên, tất cả những điều trên chắc chắn đều cần tiêu tốn điểm tích lũy.

Cuối cùng, Trần Tiểu còn tìm ra được một nút bấm có vẽ "icon Đồ la Mỹ" trên màn hình điện thoại. Bừa bấm vào xem, Trần Tiểu lập tức ngây ngẩn cả người.

"Cái méo gì... Cái hội Ký thác này quả nhiên là giàu sụ nha! Số tiền này đủ cho một người sống vài năm mà không cần lo lắng gì hết ấy chứ! Ặc, nếu như không mua nhà thì..."

.....

Chẳng mấy chốc, Trần Tiểu đã đến trước phòng làm việc của Ms. Luu. Giữa những dãy hành lang nhìn giống nhau như đúc nơi đây, căn phòng làm việc này coi như rất dễ tìm. Bởi vì, trên cánh cửa có dán một tờ giấy, trong đó ghi: "Không phận sự chớ làm phiền, nếu không tự gánh hậu quả!"

Trần Tiểu ngẫm nghĩ rồi quyết định can lịch sự gõ cửa trước.

"Thùng thùng thùng."

Mãi một lúc sau, tiếng Ms. Luu mới truyền ra:

"Vào đi!"

Nghe mùi bộn rộn, lạnh đậm, không có tình cảm! Trần Tiểu đưa ra đánh giá rất trung thực và quyết đoán, sau đó mới mở cửa ra.

.....

Căn phòng làm việc này rất đơn giản, chỉ có hai thứ: bàn làm việc và tài liệu. Thế nhưng, bất kỳ ai vừa bước vào đều sẽ cảm thấy: "What... Gì mà lộn xộn thế?"

Bởi vì thực sự là quá nhiều tài liệu rồi. Bốn bức tường đều là tủ sách. Những tài liệu này đều được niêm phong trong kẹp tài liệu màu vàng nhạt, nhét ngập căn phòng, chỉ còn dư mỗi cái cửa là dùng để ra vào.

"Cậu có một tiếng đồng hồ, có gì cần nói thì mau lên!"

Ms. Luru vừa hí hoáy với tập tài liệu trong tay, vừa lạnh nhạt nói.

Trần Tiểu nhìn sơ qua vết bùn đất trên đôi giày cùng thẻ đăng ký chưa kịp xé ra trên cổ tay của bà ta, không nhìn được mà cảm thán một câu: "Lẽ nào người phụ nữ này đều bận rộn như thế hàng ngày sao? Chẳng trách cho đến bây giờ vẫn còn độc thân!"

Nếu đã chỉ có một tiếng đồng hồ, đương nhiên Trần Tiểu phải nắm bắt cho tốt.

.....

.....

Vấn đề trước tiên, cũng là điều mà Trần Tiểu quan tâm nhất vào thời điểm hiện tại, chính là..... Không không không, không phải làm cách nào thăng tiến cấp bậc. Tuy rằng câu hỏi này rất quan trọng, nhưng vào giờ phút này, điều hấn quan tâm nhất là... Tại sao tư duy của hấn chỉ được đánh giá ở mức "2"?

Kết quả, đáp án mà hấn nhận được là.... Do hệ thống mặc định, không sửa được!

Cơ mà điều này cũng khó trách. Bởi vì trong đầu Trần Tiểu không có lúc nào là không nghĩ đến ba thứ đồ linh tinh lộn xộn. Ngay như ngày hôm trước, khi ở trong cái máy tiến hành đánh giá, căn bản là quá trình quét tư duy không thể tiến hành được, chỉ có thể đánh qua loa con số "2 điểm"!

Nhưng mà điều này cũng quá xấu hổ rồi. Tuy rằng cuốn truyện này viết chẳng ra gì, song làm sao có thể nói là nhân vật chính, vốn là một người dựa vào bộ não để kiếm cơm, ấy vậy mà khi lật mở tài liệu cá nhân, tư duy lại chỉ có "2 điểm"..... Điểm này thực sự khiến cho người ta khó chấp nhận nổi. Mà trên thực tế, còn may là vào thời điểm đo lường khi ấy, Trần Tiểu đang ở trong trạng thái bị gây mê. Nếu như hiện tại, nhân lúc hấn còn tỉnh táo mà tiến hành đo đạc lần nữa, cái máy kia nói không chừng trực tiếp đứng hình luôn.

Bởi thế, giống như Ms. Luru nói, không sửa được thì chính là không sửa được.

Trần Tiểu cũng chỉ có thể chấp nhận, trong lòng không khỏi chửi thề vài câu.

Tiếp theo, chúng ta hãy nói về vấn đề thăng cấp đi.

Trải qua cách hỏi lai nhai của Trần Tiểu, cùng với cách giải đáp đơn giản gọn nhẹ, nhạt nhẽo hững hờ của Ms. Luru, Trần Tiểu đã hiểu ra được.

Đó chính là, nếu như cấp D muốn thăng tiến lên cấp C, chỉ có một biện pháp, chính là hoàn thành được nhiệm vụ của cấp C. Tuy nhiên, người của Tổ ngoại cần cấp D không thể tra được nhiệm vụ cấp C cơ mà, thế thì phải làm sao? Dễ thôi, chính là liều mạng đi hoàn thành nhiệm vụ cấp D. Nếu bình thường biểu hiện khá tốt, khiến tổ chức nhận ra anh có thực lực hoàn thành được nhiệm vụ cấp C, vậy thì tự nhiên sẽ có nhân viên công tác biệt phái anh thời.

Đây là một việc không thể cưỡng cầu, cũng không thể giấu giếm. Bởi vì nhân viên Tổ ngoại cần của "Hội ký thác trật tự" không dễ tìm được. Mấy năm nay lại càng rơi vào tình trạng số mới vào không bù nổi số tử vong. Bởi thế, anh muốn thăng tiến lên, nhưng không có cái tài cán ấy, tổ chức không thể nào cho anh đi nạp mạng được. Đương nhiên, nếu như bởi vì anh nhất gan sợ sệt, một mực thủ tại giai đoạn cấp D này, sa sút biếng nhác, bị lãnh đạo biết được, nói không chừng khiến người ta giận lên, lập tức cho anh đi quét nhà hoặc ra ngoài làm chuột bạch cũng có khả năng.

Vậy thì, cấp bậc cao cấp liệu có lợi lộc gì ư? Đương nhiên là... cấp bậc càng cao thì vật phẩm có thể tiến hành hối đoái càng tốt rồi! Hơn nữa, còn có thể sử dụng càng nhiều quyền hạn hơn. Nghe đâu, khi đạt đến một cấp bậc nhất định, còn có thể sử dụng một vài vật phẩm thu nhận đã qua kiểm duyệt, và một số loại huyết thanh tăng cường có sức mạnh cao hơn nữa. Đương nhiên, đây đều là những việc rất lâu về sau nha.

Tóm lại ý chính, bình thường Tổ ngoại cần chuyên nhận nhiệm vụ, sau khi lấy được điểm tích lũy, trang bị cho bản thân xong thì lại tiếp tục nhận nhiệm vụ!

Loại công việc nhàm chán, đơn điệu, mỗi ngày cật bộ óc vào trong đống quần này ấy mà... Nói không chừng ngày nào đó gặp phải nhiệm vụ đi nạp luôn cái mạng nhỏ này. Người bình thường khi vừa nghe thấy công việc này là chạy mất dép cả mười vạn tám nghìn dặm này ấy chứ. Thế nhưng, Trần Tiểu không phải người bình thường nha. Hấn càng nghe càng thấy sung sướng, một mực cười hi hi đến là vui vẻ, suốt buổi còn phải lau nước miếng mấy lần.

Ồ, đúng rồi. Vậy thì sẽ có người hỏi rằng, nếu công việc của "Tổ ngoại cần" nguy hiểm như vậy, tại sao còn có nhiều người làm thế?

Điều này phải nói đến loại dịch thể màu xanh lá kỳ lạ mà Trần Tiểu bị ngấm vào ngày hôm qua rồi.

Loại dịch thể này không những có thể ghi nhận thể chất và phân tích các hạng mục số liệu của con người. Mà công dụng chủ yếu chính là bơm vào khắp người một loại ghen độc. Loại ghen độc này có thể khiến con người ta biến thành một bãi thịt vụn vô tri chi trong chớp mắt. Cho nên, anh muốn làm thì

làm, không muốn làm cũng phải làm. Không chỉ mình người của Tổ ngoại cần, gần như toàn bộ công nhân viên của "Hội ký thác trật tự" đều bị bom loại độc tố này. Nếu không, lỡ như một gã cảnh vệ nào đó lấy trộm vài vật phẩm thu nhận nguy hiểm, xong chạy trốn mất thì sao!

Vậy thì tiếp đến, phải nói một chút về phần "Vinh danh" rồi.

Vinh danh là một thứ rất khó có được. Nó chỉ dành cho các công việc đột xuất vô cùng trọng đại, hoặc là sau khi người nào đó hoàn thành được nhiệm vụ vượt xa khả năng của bản thân, mới được người có chuyên môn đánh giá, xem xét tư cách đạt rồi mới được vinh danh. Được vinh danh là đại biểu cho: Tổ chức xem trọng anh, Tổ chức cần anh, Tổ chức đặc biệt quan tâm đến anh, Tổ chức cho anh đi cửa sau!

Thế thì cụ thể là vinh danh có thể làm được cái gì? Mượn lời của Ms. Luru để nói, có một vài dụng cụ hồi đoái, cũng như một vài tài liệu lịch sử đặc thù, chỉ có sử dụng vinh danh mới có thể ngắm nhìn. Bởi vậy, chờ sau khi cậu được vinh danh rồi thì hãy nói đi. Nhìn vào mức đánh giá tư duy chỉ có "2" này, được vinh danh là điều không thể nào.

Đại não của Trần Tiểu cực kỳ có tình người mà tự động lược bớt câu trào phúng này. Tiếp sau đó, hắn lại hỏi vài câu hỏi như có như không.

Ví như giờ đây hắn đã biết được, người trong "Tổ ngoại cần" không cần phải đi làm hàng ngày. Khi có nhiệm vụ đương nhiên sẽ thông báo cho từng cá nhân. Những nhiệm vụ phân phó xuống thế này nhất thiết phải hoàn thành, nếu không... anh hiểu mà! Thông thường, những nhiệm vụ được công bố trong Khu thu nhận, anh muốn nhận thì nhận, không muốn nhận thì ngậm ngốc ở đó cũng được, chẳng ai thêm quản lý anh. Đương nhiên là, nếu như anh chẳng làm cái gì cả, nói không chừng trong lần phân phó nhiệm vụ nào đó sẽ loại trừ anh luôn.

Lại ví dụ như, toàn Tổ chức không cung cấp các dịch vụ sinh hoạt hàng ngày nào. Nói trắng ra, bọn họ không thể nào xây khu nhà trọ, hay lập ra bếp ăn gì đó phục vụ anh. Hàng ngày, ngay cả đi cứu thế giới còn không kịp nữa là... Chẳng ai rảnh hơi đi chăm lo cho sinh hoạt thường nhật của nhân viên. Cho nên, về cơ cấu thì chỉ đơn giản, thô bạo quăng tiền cho anh, còn mấy thứ ăn uống linh tinh, anh ưa gì làm nấy.

Thời gian còn lại, Trần Tiểu vẫn cứ hỏi liên miên không ngừng nghỉ. Trong suốt một tiếng đồng hồ này, cơ hồ hắn không để lãng phí đến một giây phút nào, đến mức Ms. Luru cũng phải nảy sinh ý định bóp chết hắn luôn rồi!

"Được rồi! Các câu hỏi của cậu chắc cũng khá khá rồi đó. Tôi vẫn còn bận việc!"- Ms. Luru nói, đồng thời trừng ánh mắt sắc lạnh về phía Trần Tiểu, ý bảo rằng: "Cậu ấy hả, sao còn chưa phần...."

Trần Tiểu hoàn toàn coi nhẹ ánh mắt tràn đầy sắc lạnh, chán ghét, khinh thường, ghê tởm, mất kiên nhẫn này. Hắn còn cười hi hi: "VẬY VẬY VẬY... Câu hỏi cuối cùng là..... Sáng hôm qua bà nói, sau này tôi sẽ do bà phụ trách, thế có nghĩa là gì?"

Ms. Luru lạnh nhạt nói một câu: "Sau này, bảng đánh giá nhiệm vụ của cậu sẽ do tôi hoàn thành. Những vật phẩm thu nhận trong quá trình làm nhiệm vụ của cậu cũng sẽ do tôi viết thành văn bản. Cuối cùng, nếu cậu vi phạm bất kỳ điều lệ kỷ quái nào, vậy thì ghen độc trong người cậu cũng sẽ do tôi khởi động!"

Nói đến đây, bà ta móc ra chiếc điện thoại, quơ quơ trước mặt Trần Tiểu.

Hắn vừa nghe thế liền: "Đ.M, chỉ cần dùng điện thoại là có thể khởi động rồi ư? Nói thế chưa biết chừng ngày nào đó bà uống quá chén rồi không cẩn thận ăn lộn nút, thì tôi sẽ ra ma luôn à!"

Đương nhiên, hắn chỉ dám gào thét mấy lời này trong lòng thôi. Trong hiện thực, Trần Tiểu lập tức cười châm biếm, rồi cúi đầu khom lưng vâng dạ.

"Ms. Luru, bà cứ bận việc của mình đi! Chúc bà công việc thuận lợi, chú ý sức khỏe, mãi luôn tươi trẻ, sớm ngày thoát ế...."

.....

.....

Lời vừa dứt, trong nháy mắt có một cỗ sát khí bao trùm lên Trần Tiểu. Trong lòng hắn căng thẳng, sau lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh.

"Vậy tôi xin phép đi trước, tạm biệt!"

Trần Tiểu cấp tốc rap mình khom lưng, sau đó không dám quay đầu lại mà chạy thẳng ra khỏi văn phòng cái "vèo", trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Trên hành lang, Trần Tiểu còn chưa ổn định lại sau cơn hoảng hồn. Hắn chậm rãi hít vào một ngụm khí: "Phù! Đàn bà quả nhiên là loài sinh vật khủng bố nhất! Hơi thở vừa rồi quả thực còn đáng sợ hơn cả khoảnh khắc ông cụ số "D-391" há rộng miệng, chuẩn bị ngậm cái đầu của mình vào mồm đó chứ! Xem ra, quả nhiên bà ta rất để ý đến việc bản thân vẫn còn độc thân nha..... Đồng thời, chắc cũng có thể xác định được, bà ta sẽ không tùy tiện tiện khởi động loại ghen độc kia. Nếu không, giờ đây mình đã chết cả vạn lần rồi nhì!"

Trần Tiểu nghĩ: "Vậy thì... hiện tại mình đã vinh quang trở thành một nhân viên của Tổ ngoại cần thuộc Hội ký thác trật tự rồi ta!"

"..... Thế cho nên, tiếp theo đây, mình cần phải làm cái gì nhỉ?"

.....

Chương 23: Vị khách trọ vô hình (1)

Dịch: Laoshu

Tại đầu một con đường nào đó thuộc thành phố K, một người đàn ông gầy nhom với khuôn mặt trắng bệch đang lang thang không có mục đích.

Hắn đút tay vào túi quần, hơi khom lưng, nơi khoe miệng có một vết sẹo do bị vật cứng rạch đứt để lại. Thình thoảng, người qua đường khi nhìn vào khuôn mặt ấy sẽ phải khựng lại vài giây, sau đó vội vội vàng vàng né ra xa.

Đương nhiên, Trần Tiểu sẽ không để ý những điều này. Hiện tại, hắn đang vô cùng rầu rĩ vì một việc.

.....

Nói ra thì, tuy rằng bộ óc của Trần Tiểu có rất nhiều tri thức mà người khác không có. Hơn nữa, năng lực quan sát và tốc độ tư duy của hắn cao hơn hẳn người bình thường. Thế nhưng, ký ức của hắn rốt cuộc chỉ là một khoảng trắng. Hiện tại, hắn chẳng biết gì về bản thân ngoài một cái tên. Không biết ngày sinh tháng đẻ, không biết cha mẹ là ai, có anh em bạn bè gì không, là người ở đâu, đã từng đi học chưa, trước đây làm cái gì, v.v... Nói tóm lại, ngay đến việc chứng minh thân phận của mình, hắn cũng đành bó tay!

Điều này trực tiếp dẫn đến rất nhiều vấn đề khó giải quyết. Ví như hiện tại. Hắn phát hiện, bản thân chẳng thuê nổi phòng trọ!

Quay lại vài tiếng đồng hồ trước đó... Trần Tiểu rời khỏi "Trung tâm phòng chống dịch bệnh thành phố K", cũng chính là "Khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15". Sau đó, hắn đứng tại một con đường nhỏ thuộc vùng ngoại ô cả nửa giờ đồng hồ mới đợi được một chiếc taxi dám chở mình đi.

Hết cách rồi, ai bảo bản thân hắn có ngoại hình thật chẳng giống người tốt cơ chứ.

"Người anh em đi đâu?"

"Nội thành."

"Ày... Chỗ nào trong nội thành?"

"Tùy."

"....."

Sau khi nói thêm vài câu đối thoại đơn giản, ngắn gọn, và trải qua một đoạn đường vô vị, có phần lúng túng, Trần Tiểu đã đến được trung tâm thành phố đầy phồn hoa này. Tiếp đó, hắn bắt đầu phải đối mặt với "vấn đề thuê phòng"!

"Ái chà! Nhất định phải nghĩ ra biện pháp nha! Còn tiếp tục thế này, không chừng mình bị coi là loại người nhập cư phi pháp, bị tạm giam lại mất!"- Trần Tiểu ngồi bên vệ đường, nhủ mày lẩm bẩm. Nếu không vì bộ Âu phục trên người còn có vẻ ra dáng, hắn sẽ giống y như một gã lang thang.

.....

.....

Có thể do vận số của Trần Tiểu tốt, cũng có thể vì để cho câu chuyện chẳng có mấy nhân khí này được tiếp diễn, tóm lại, chiếc điện thoại màu đen nhét trong túi quần của hắn bỗng nhiên rung lên một hồi.

"Áy? Xảy ra chuyện gì?"- Trần Tiểu có hơi ngần ngại một chút, tiện tay móc điện thoại ra.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên màn hình hiển thị một dòng tin:

"Nhiệm vụ tùy chọn vừa công bố"

Hắn tất nhiên sẽ thuận tay bấm mở rồi.

.....

Nhiệm vụ tùy chọn cấp D:

Tại khu phố XX thuộc thành phố K, vừa xuất hiện phản ứng dị thường cấp D. Cách vị trí của ngài khoảng 3 kilomet.

Không tra ra tài liệu liên quan.

Có tiếp nhận nhiệm vụ này hay không?

Có ----- Không

.....

"Gần mình như vậy à..... Có cảm giác như đặc biệt chuẩn bị cho riêng mình vậy nhỉ."- Trần Tiểu lẩm bẩm, cũng chẳng thèm nghĩ nhiều, lập tức bấm nút "Có".

"Hi hi hi hi... Không ngờ nhiệm vụ đầu tiên tới nhanh đến vậy!"

Thật tình, có thể khẳng định rằng, chẳng có nhân viên ngoại cần nào đi chủ động tiếp nhận nhiệm vụ cả. Huống hồ người thấy vui vẻ vì được nhận nhiệm vụ như Trần Tiểu tính ra cũng chỉ có mình hắn. Lúc này, hắn đang nhếch miệng lên cười sung sướng. Thậm chí, ngay cả nỗi muộn phiền vì không thuê được phòng khi này cũng đều bay đi sạch sẽ.

Giờ phút này, màn hình điện thoại chớp sáng vài cái, rồi xuất hiện một hình ảnh kiểu như bản đồ, bên trên có đánh dấu vị trí hiện tại của Trần Tiểu. Ngoài ra, tại khu vực cách hắn hai con phố, có một điểm màu đỏ đang chớp nháy không ngừng.

"Ừm.... Thiết kế rất nhân tính nha!"- Trần Tiểu thầm tán dương trong lòng một câu. Sau đó, hắn không chờ đợi gì nữa mà đứng dậy đi theo hướng bản đồ chỉ dẫn.

.....

Vài phút sau, hắn đã đến trước một khu nhà trọ. Trần Tiểu nhếch mắt lên ngắm nghía. Xét về tổng thể, có thể thấy khu nhà trọ được xây dựng khá tốt, ngay gần đường lớn. Tầng một của khu nhà là một dãy cửa tiệm, dòng người ra ra vào vào, gần như chẳng nhìn ra chỗ nào không thích hợp.

"Ừm... Giờ phút này, tại sao lại cảm thấy trong tổng thể bức tranh nơi đây, thứ không bình thường nhất lại chính là mình nhỉ!"- Trần Tiểu quen thói, tự phi nhủ bản thân một câu.

Kỳ thật, thông thường những dị tượng cấp D vừa được phát hiện đều như vậy. Thoạt đầu vừa nhìn vào căn bản chẳng nhìn ra chỗ nào không hợp lý. Còn các "thiết bị thăm dò hiện tượng dị thường" nằm rải rác ở các vị trí khác nhau và "vệ tinh thăm dò" trên không của Hội ký thác trật tự thì chỉ có thể đưa ra vị trí đại khái, càng không thể xác định rõ ràng thứ dị thường kia là cái gì.

Mà ở đây, cũng xin nói thêm về chỗ khó khăn nhất của nhiệm vụ cấp D. Ví dụ như: trước đây từng có một vật dị thường là một chiếc ly. Cứ hễ có người uống loại chất lỏng có trong chiếc ly này, bất luận là cái gì, dù là nước tiểu đi nữa, cũng sẽ uống ra được mùi vị mà người dùng thích nhất. Khi ấy, chỉ dễ tìm ra được đồ vật dị thường này, gã nhân viên ngoại cần đáng thương kia đã tiêu tốn hết cả một tuần trời. Gã đã hao phí hết tâm sức, cuối cùng cũng chỉ đạt được 20 điểm thưởng tích lũy, ngay đến mấy viên đạn titan cũng chẳng mua nổi.

Vậy nên, đại đa số nhân viên chấp hành nhiệm vụ cấp D đều sẽ đợi đến khi vật kia biểu hiện ra tính chất đặc trưng một cách rõ ràng, mới đi tiếp nhận nhiệm vụ. Tránh cho khỏi phí công tốn sức mà nhận lại chẳng bao nhiêu.

Hiển nhiên Trần Tiểu thì không để ý những thứ này. Nếu đã không có manh mối gì, vậy thì đành phát huy năng lực vĩ đại vốn có của nhân loại từ khi tiến hóa cho đến nay thôi.

Chính là ngôn ngữ!

Chứ sao nữa! Một khi mắt không nhìn ra được, anh còn không biết đường đi hỏi thăm ư?

Thế là, Trần Tiểu chẳng thèm nghĩ ngợi gì, trực tiếp bước vào trong một tiệm cà phê gần chỗ mình nhất.

.....

Cửa tiệm không lớn lắm, vài chiếc bàn ăn sắp xếp kè vị trí cửa sổ, ánh nắng trải lên tấm vải hoa, trong không khí mang mùi hương ngọt ngào và tĩnh lặng.

Trần Tiểu chậm chậm tiến đến quầy bar. Vừa đi, hắn vừa thu hết từng chi tiết khắp xung quanh vào trong đáy mắt theo thói quen.

"Có bánh kem không?"- Hắn cố gắng thu gọn khóe miệng vào rồi hỏi.

Phía sau quầy bar có một cậu thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, hơi mập mạp, đeo chiếc tạp dề màu hồng nhạt, ngó chừng có chút đáng yêu. Cậu chàng ngừng đầu liếc nhìn khuôn mặt Trần Tiểu, hơi nhàu mày, sau đó lập tức đổi thành gương mặt tươi cười.

"Có, ngài cần loại nào?"- Cậu ta chỉ lên menu đặt trên quầy bar.

Trần Tiểu không thèm nhìn mà đáp: "Loại ngọt nhất!"

.....

Một lát sau, cậu nhân viên mập mạp này đặt một phần bánh kem không lớn lắm trước mặt Trần Tiểu. Trần Tiểu cũng rất cố gắng nở một nụ cười lịch sự, nhưng trong mắt cậu chàng vẫn chỉ xẹt qua thần sắc ghê tởm.

Trần Tiểu không thèm quan tâm mà dùng thìa chấm một chút bơ cho vào miệng, tỏ ra rất hưởng thụ.

Bỗng nhiên, hắn đột ngột buông một câu: "Cậu nói xem, gần đây có việc gì kỳ lạ không?"

Anh chàng mập ngẩn ra, trông mắt bắt giác dao động một chút, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ mà buông ra một câu: "Không có!". Sau đó, lén lút liếc nhìn đôi mắt của Trần Tiểu, rồi lại chêm một câu: "Không có gì lạ cả!"

Trần Tiểu lại chấm thêm một thìa bơ, mỉm môi cười cười: "Cảm ơn!"

Sau đó bung miếng bánh kem kia lên, ngồi vào chiếc bàn nằm ở góc trong cùng.

Vị trí này có thể nhìn về dòng người ngoài cửa sổ, còn có thể bao quát cả tiệm cà phê trong tầm mắt.

"Không ngờ rằng thực sự có điều kỳ lạ xảy ra nha. Hơn nữa, cậu nhân viên này chưa kịp nghĩ ngợi gì đã trả lời mình rồi, chứng tỏ cậu ta cũng luôn suy xét về vấn đề này. Chỉ là biểu hiện có chút nghi hoặc, nhưng lại không hoảng hốt. Là do sự việc không liên quan đến bản thân ư? Lẽ nào mấy ngày này luôn có một vị khách kỳ lạ ghé tới tiệm này?"- Trần Tiểu vừa nghĩ vừa nhét một miếng bánh lớn vào miệng.

Dòng người ngoài cửa sổ ngày càng thưa thớt, ánh mặt trời tẻ nhạt đã chiếu những tia sáng cuối cùng. Trần Tiểu vẫn còn ngồi tại vị trí cũ, trên bàn bày bốn chiếc đĩa đã ăn sạch bách. Hắn đã ngồi tại đây gần ba tiếng đồng hồ rồi. Suốt thời gian này, hắn một mực quan sát biểu tình của cậu nhân viên kia. Vào mười phút gần nhất, anh chàng mập này luôn vô tình hay cố ý nhìn đồng hồ treo tường. Đã mười bảy lần rồi, hơn nữa, tần suất ngày càng thường xuyên.

"Xem ra vị khách kỳ lạ kia sắp đến rồi nha!"- Trần Tiểu nghĩ.

Quả nhiên, không lâu sau, cánh cửa tiệm cà phê được đẩy ra, một thiếu nữ bước vào.

"Khoảng 25 tuổi, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản. Nếu như xóa đi vết tàn nhang trên mặt, xét về tổng thể có thể nói là tạm tạm. Sống một mình, thường xuyên ở nhà, mỗi ngày ngồi trước máy tính ít nhất mười tiếng trở lên, ăn uống không điều độ, gần đây vừa thay đổi nơi cư trú, rất phiền não, hơn nữa còn rất mệt mỏi.". Những thông tin này không ngừng xuất hiện trong đầu Trần Tiểu. Hắn hưng phấn cắn một miếng bánh kem lớn, không kìm được mà nhếch miệng cười một cái, còn may là lập tức thu lại ngay.

"Một ly cà phê."- Cô gái kia nhàn nhạt nói. Thanh âm gần như không nghe rõ được, song anh chàng mập kia rõ ràng đã biết cô ta cần gì, bèn xoay người khởi động máy pha cà phê.

"Thường xuyên đến, ít ra gần đây đều đến hàng ngày."- Trần Tiểu nghĩ. Tiếp đó, hắn bèn nhìn thấy cô ta ngồi xuống vị trí cách cửa ra vào rất gần, quay lưng lại với mình, rồi lấy ra một cuốn nhật ký rất dày lại rất mới từ trong ba lô.

"Học sinh? Không đúng, là tác giả! Gần đây vừa bắt đầu viết một bộ tiểu thuyết mới, còn đang suy nghĩ về tình tiết truyện, hoặc là bị tình tiết nào đó gây khó rồi. Tuy nhiên, điều khiến cô ta phiền não không phải cái này, mà là."- Trần Tiểu hơi nhíu mày: "Không được rồi! Nghĩ không ra!"

Lúc này, nhân viên của tiệm bung ly cà phê tới trước mặt cô gái. Cô ta lịch sự gật gù đầu, không nói điều gì, ý bảo đặt lên bàn là được. Sau đó, cô ta luồn một tay vào mái tóc, rất muộn phiền mà thở ra một hơi dài.

Trần Tiểu do dự hết nửa giây, rồi cầm miếng bánh kem chỉ còn lại một nửa lên, đứng dậy tiến về phía cô gái kia. Sau đó, hắn trực tiếp ngồi ngay trước mặt cô ta.

Đây có thể coi là một hành động đột ngột, phối hợp với khuôn mặt nhìn thế nào cũng không thể khiến cho người ta thoải mái kia của Trần Tiểu. ... Nếu là người bình thường, lúc này sẽ đề cao cảnh giác ngay tức khắc, rồi hỏi thử tình hình hoặc trực tiếp bỏ đi.

Thế nhưng, cô gái này không như thế. Cô ta chỉ nhàn nhạt liếc Trần Tiểu một cái, chẳng thèm hỏi câu gì.

"Này này. Cứ thế coi thường ông đây hả? Cái người này chẳng có chút ý thức phòng vệ cho bản thân ư? Hay là mấy người viết tiểu thuyết đều là cái thứ không bình thường cả?"- Trần Tiểu nhìn thấy thái độ thờ ơ của cô gái, ngược lại sững sờ, thâm tâm không kìm được mà lăm bầm vài câu.

.....

.....

Tình trạng lúng túng cứ thế duy trì trong vài giây.

Cuối cùng, Trần Tiểu cảm thấy cứ thế này cũng không phải cách hay: "Tạm thời vẫn chưa suy đoán ra cách thức tư duy của cô gái này. Song tám mươi đến chín mươi phần trăm là loại ngốc bẩm sinh. Không thì... trực tiếp vào vấn đề chính thôi!"- Trần Tiểu thầm nghĩ.

Liền sau đó, hần liền háng giọng, tỏ ý muốn nói cho đối phương: "Nghe đây, ông mày sắp sửa nói chuyện rồi!"

Không ngờ, cô gái đối diện đột ngột ngừng phát đầu lên, ngược đôi mắt nghi hoặc nhìn Trần Tiểu, giống như hần mới chỉ vừa ngồi xuống chỗ này mà thôi.

"Ông là ai?"- Cô ta hơi cảnh giác hỏi.

Khóc mắt Trần Tiểu co giật, lòng thầm nghĩ: "Này này! Mày là loại động vật đơn bào à? Phản ứng chậm thế sao?"

Rũa thăm thì rũa thăm như thế, nhưng hần vẫn phải lập tức chỉnh đốn lại trang phục, khiến bản thân nhìn vào giống một nhân vật chính diện. Lúc này, hần quyết định quẳng luôn mấy lời mào đầu sáo rỗng, rào trước đón sau, v.v... mà mình đã nghĩ xong xuôi từ trước. Bởi vì hần có một dự cảm, trong quá trình nói chuyện, cô gái này nhiều khả năng sẽ đứt mất sợi dây thần kinh nào đó mà không đi theo bài vở soạn sẵn của mình.

Vì thế, Trần Tiểu không hề quanh co vòng vèo mà trực tiếp nói thẳng: "Xin chào cô! Tôi đến để giúp cô đây!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khách trọ vô hình (2)

Dịch: Laoshu

Tại khu nhà trọ trên lầu của tiệm cà phê, Trần Tiểu và cô gái đứng xếp hàng, một trước, một sau, ngay tại cửa căn phòng số 603.

Cô gái trẻ kia tên là Khâu Mộc Cẩn. Đúng như những gì Trần Tiểu đã từng suy đoán, cô ta là một tác giả ế độc giả. Tuy nội dung tác phẩm cũng khá tốt, song bởi vì trời sinh đầu óc khuyết thiếu một sợi dây thần kinh, cộng thêm sự thiếu thốn trong đời sống thường nhật, cộng thêm bản tính lười muốn chết, lại cộng thêm bị ngốc bẩm sinh, v.v... đủ thứ nguyên nhân gộp lại nên sách của cô ta không hot lên nổi. Có điều... người như thế còn có thể làm tác giả, lại chưa bị đối chết cũng coi như không tồi rồi!

"Đây là nhà trọ mà cô vừa thuê cách đây vài ngày à?"- Trần Tiểu vừa liếc nhìn cánh cửa nhà trọ và hoàn cảnh xung quanh vừa hỏi.

Khâu Mộc Cẩn liếc mắt xem lại số phòng trên tấm biển trước cửa, rồi gật đầu một cách chắc chắn.

Trần Tiểu nhăn mày, vươn ngón tay vào trong miệng chấm tí nước miếng, sau đó dùng sức chà vào cánh cửa vài cái rồi nói: "Có cảm giác chẳng có gì đặc biệt nha!"

Cô nàng kia chăm chú nhìn động tác được cho là vô nghĩa kia của Trần Tiểu, áy thế mà lại không để tâm lắm. Chỉ là, có vẻ như cô sợ hần nghĩ mình đang nói láo nên nôn nóng nhấn mạnh lại: "Thật sự có ma quỷ hoành hành đây....!"

Trần Tiểu gật gù đầu, có chút đăm chiêu.

Hần nhớ lại lời Khâu Mộc Cẩn nói với mình khi còn ở trong tiệm cà phê. Chỉ vài câu đối thoại, Trần Tiểu đã biết được sơ lược quá trình xảy ra sự việc. Sau khi uốn ba tấc lưỡi, hần đã tự đắp nặn mình thành nhân viên ưu tú nhất trong ba tháng liền của "Hiệp hội trừ ma Quốc gia".

Điều quan trọng nhất là, cô gái này thế mà lại tin đấy.

Một tuần trước, bởi đủ thứ nguyên nhân lộn xộn, cô ta không thể không dọn khỏi căn phòng mà mình ở trọn một năm (Trần Tiểu đoán rằng, có đến 80 - 90% là do chủ phòng trọ không thể chịu nổi bà cô điên đoảng, hôm nay thì đánh vỡ chén bát, ngày mai lại quên đóng bếp ga,... này). Vừa đứng dịp cô ta phải chạy tiến độ cho bộ sách đang trong giai đoạn đầu sáng tác, trong tay cũng chẳng có tiền dư dả. Vì vậy, đương nhiên cô ấy sẽ chú ý đến căn phòng trọ có vị trí địa lý đẹp, lại rất rẻ này.

Kết quả là, cô gái này rất vừa lòng thoả ý như nhật được tiền, dọn vào ở ngay trong ngày.

Chắc các vị cũng nghĩ đến rồi nhỉ? Căn nhà trọ như thế này, lại có thể rẻ đến thế, vậy thì chắc chắn bên trong có điều khuất tất rồi! Quả đúng như dự đoán, ngay trong đêm đầu tiên dọn đến, những sự việc kỳ lạ đã xảy ra...

Trước tiên, hiện tượng kỳ lạ thứ nhất mà cô nàng phát hiện ra chính là, cái vòi nước mà mình vừa rồi quên đóng... vậy mà tự tắt luôn! Tự tắt ở đây không phải kiểu dòng nước máy chảy xong rồi dừng lại, mà là chiếc van của vòi nước lộ liễu, trắng trợn xoay chuyển ngay trước cái nhìn chăm chú của cô ta.

Đầu óc cô gái này dù cho bị khuyết thiếu một sợi dây thần kinh, song khẳng định không thể cứ thế đi tin vào việc thế giới này có ma quỷ. Bởi vậy, lúc đó

cô ta.... Ày... chính là không thèm quan tâm, quy kết ngay hiện tượng ấy trở thành công năng phòng chống rò rỉ nước của căn hộ.

Thế nhưng, ngay sau đó, cô ta lại phát hiện ra hành lý của mình có dấu vết từng bị dịch chuyển trong lúc bản thân không để ý.

Tiếp theo, những việc kỳ lạ ngày càng nhiều, ví như: chẳng biết chiếc cốc đặt trên bàn biến mất từ lúc nào, cánh cửa thì luôn tự đóng tự mở một cách đột ngột, trang sách tự lật mở dù không có gió. Hơn nữa, cô ta còn nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ...

Đù thứ hiện tượng kỳ lạ cứ dồn dập xảy đến, dường như muốn thể hiện cho cô ấy biết: căn nhà này có ma quỷ lộng hành; thậm chí, dường như "chiếc ma quỷ" ấy còn sợ cô ta không nhìn ra được vậy.

Lúc này, cô gái kia bắt đầu cảm thấy có gì đó không thích hợp..... (Đã rành rành ra đó rồi, mới nhận ra sự không thích hợp ư?)

Cô ta ngay lập tức quyết định..... cứ thi gan, ngủ lại một đêm rồi tính sau!

Đưa ngốc quả nhiên lớn mật nha.....

Đêm đó, Khâu Mộc Cẩn chẳng thể ngủ nổi. Ài... Thực ra, cô ta còn dám ở lại nơi đây đã tính là phản nhân loại rồi! Phía ngoài phòng ngủ luôn có âm thanh ai đó đi đi lại lại, ra ra vào vào, đồ đạc thì cứ cách một lúc lại bị xô dịch, bức tường thì luôn có tiếng đập "bùm bụp".

Song vẫn còn may, những hiện tượng này qua nửa đêm sẽ không xảy ra nữa.

"Đến ngày thứ hai cô liền báo cảnh sát hả?"- Trần Tiểu ngồi xồm xuống, bắt đầu xem xét khe hở của cánh cửa rồi hỏi.

Khâu Mộc Cẩn gật đầu nói: "Vâng! Nhưng mà cảnh sát cho rằng tôi gọi điện gây rối!"

Trần Tiểu trừng đôi mắt cá chết lên: "Sao cô không nói trong nhà có trộm! Nói trắng ra chuyện ma quỷ phá phách như thế thì có thằng thần kinh mới để ý đến cô!"

Khâu Mộc Cẩn nhẹ gật đầu, có chút dăm chiêu: "Ồ..... Hình như đúng thế thật!"

Trần Tiểu cạn lòi, ngó qua cô ta: "Sau đó nữa, cô đã quyết định hàng ngày sẽ ngồi lì trong tiệm cà phê cho đến nửa đêm, chờ đến khi con ma kia không còn quậy phá nữa mới trở về ngủ?"

Cô ta gật đầu rất kiên định, ý muốn nói: "Thấy tôi thông minh sáng dạ chưa?"

Trần Tiểu tiếp tục đứng hình. Cái cô nàng này nào chỉ khuyết thiếu một sợi dây thần kinh đâu. Hắn có cảm giác, nếu tiếp tục đào sâu hơn nữa, khả năng cao là cô ta có thể thành cô bạn đồng bệnh tương liên với mình luôn ấy chứ!

"Thôi được rồi. Cứ vào trong xem thử đã."- Hần nhàn nhạt nói, rồi nhường lại vị trí trước cửa, tỏ ý bảo cô ta mở cửa.

Thật ra, Trần Tiểu đã liệt cô gái này vào loại ba không (ý chỉ cô gái nào đó không nói nhiều, không có chủ kiến, không biểu hiện ra vẻ ngoài nhiều), gần như thiếu năng luôn rồi. Mọi người thấy chưa, trong phần kiểm tra sức khỏe, người có tư duy "2 điểm" phải giống như bộ dạng của cô nàng mới đúng.

.....

.....

Cánh cửa được mở ra, song không hề có làn hơi lạnh lẽo âm u ủa tới giống như mô tả trong các bộ tiểu thuyết hay phim ảnh.

Diện tích căn nhà trọ khoảng sáu mươi mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách. Nhà bếp, phòng khách và ban công liền một khối, các thứ đồ gia dụng như: tủ lạnh, ti vi, xoong nồi, bát đĩa, thau chậu đầy đủ cả. Nhìn dưới ánh đèn, căn phòng còn lộ vẻ khá ấm áp.

Theo thói quen, Trần Tiểu hít hơi, ngửi thử không khí trong căn nhà rồi lại cúi đầu nhìn xuống khe hở dưới chân cửa. Nơi đó có một đám tro màu trắng do giấy dầu bị đốt lưu lại.

"Khoảng nửa tháng trước còn từng tiến hành cúng bái hành lễ. Xem ra chủ nhà cũng rất đau đầu đây!"- Hần trầm nghĩ vậy rồi dứt tay vào túi, khom lưng bước vào căn nhà.

Do cánh cửa của hai gian phòng ngủ đều đang mở, cho nên Trần Tiểu trực tiếp bao quát được hết từng chi tiết trong căn nhà. Chỉ có điều, hắn cảm thấy dường như căn nhà trọ này chẳng có chỗ nào đặc biệt cả.

"Thông thường con ma mà cô nói hay phá phách vào khoảng thời gian nào vậy?"- Trần Tiểu hỏi.

Khâu Mộc Cẩn liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Chính là lúc này..."

Vừa nói xong, giống như để chứng thực tính chính xác trong lời nói của cô ta, ngay trước ánh nhìn của Trần Tiểu, cánh cửa một gian phòng ngủ chậm chậm đóng lại...

"Áy? Còn rất đúng giờ nha!"- Hân không hề tỏ ra căng thẳng một tẹo nào, thậm chí còn phi nhỏ vào khoảng không một cái.

Kỳ thật lúc này, Trần Tiểu cảm thấy việc ma quỷ lộng hành theo như lời của cô gái này nói, chắc có đến tám, chín mươi phần trăm chỉ là do một vài nhân tố kỳ lạ cộng hưởng, tạo nên các hiện tượng giả tưởng. Ví dụ như: tiếng khóc từ trong phòng tắm truyền ra lúc nửa đêm, không chừng thực ra chỉ là một nữ sinh nào đó vừa mới chia tay xong, đang trốn bên dưới bồn rửa mặt gọi điện thoại. Còn có cái gì mà đèn đường trong khu phố nhỏ chột sáng chột tắt, tất cả những con thú cưng khi đi ngang qua đều kêu gào như điên, đó là do hiện tượng rò điện. Vì anh đi giày nên không cảm giác được, chứ mấy con chó con mèo nhà người ta hề đi ngang qua chắc chắn sẽ bị điện giật cho rít gào lên nha.

Bởi vậy, Trần Tiểu không hề hoảng loạn, bước đến trước cánh cửa vừa đóng lại kia. Tại vì vừa rồi đã nhìn qua tình hình trong phòng ngủ, nên hân khẳng định chắc chắn, bên trong không thể nào có người.

"Không có dòng khí lưu, trục cửa không bị nghiêng lệch. Ừm... xem ra thực sự có một ngoại lực đẩy cánh cửa nhỉ."- Trần Tiểu nghĩ, đồng thời nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Nhất định là có ma quỷ quấy phá!"

Bỗng nhiên, chiếc bàn trong phòng khách phát ra âm thanh "lạch cạch", Trần Tiểu lập tức quay ngoắt đầu lại.

"Ồ... bị dịch chuyển rồi. Nhìn theo phương hướng, giống như có thứ gì đó đã đụng trúng chân bàn vậy."

Lúc nói lời này, nếu là người bình thường chắc là sẽ phát hoảng lên mới đúng. Thậm chí, những kẻ nhát gan chắc là đã sớm kinh hồn bạt vía, trợn trừng hai mắt lên, gào khóc hoặc la hét xong liền chạy thẳng ra khỏi cửa mất rồi. Ấy thế mà, vào lúc này, hai người có mặt tại hiện trường thì một kẻ nửa ngơ nghếch, một kẻ điên hoàn toàn, chẳng hề có động tác gì thái quá. Họ chỉ yên tĩnh nhìn ngó hiện tượng quỷ dị vừa xảy ra.

"Hi hi hi..."- Trần Tiểu cất lên tiếng cười bén nhọn, thần sắc tỏ vẻ như một đứa trẻ vừa phát hiện ra thứ đồ chơi mới. Hân chạy vội đến bên góc phòng khách rồi đặt mông ngồi bịch xuống.

Khâu Mộc Cẩn nhìn Trần Tiểu, cả khuôn mặt mờ mịt không biết nên làm cái gì, hỏi: "Này.... Còn tôi thì sao?"

Trần Tiểu lập tức làm động tác "Suyt...", sau đó xua xua tay, ý bảo cô ta đi ra, đừng có làm phiền con ma kia.

Khâu Mộc Cẩn ngơ ngác gật đầu một cái, rồi bước ra khỏi căn nhà trọ, sau đó đóng cửa lại.

.....

Giờ đây, cả khoảng không gian này chỉ còn một mình Trần Tiểu yên lặng chờ đợi.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, một chiếc ghế đặt dưới đất "cót két" di chuyển vài lần.

Tiếp theo đó, chén đĩa trên kệ bắt đầu rung lắc dữ dội. Đồng thời, vòi nước cũng tự đóng tự mở, vách tường thì vang lên tiếng đập phá. Dù thứ âm thanh hỗn tạp hòa trộn vào nhau, thực giống như cảnh tượng trong một bộ phim kinh dị.

Trần Tiểu cứ thể nhanh chóng quan sát từng hiện tượng quái dị cho đến các chi tiết nhỏ nhất như: hướng đổ của ghế, tốc độ di chuyển của chiếc cốc, tần suất va chạm của dụng cụ ăn uống. Hân trợn trừng đôi mắt đang vô cùng hưng phấn, dần nhech to khoe miệng... Cái thần thái ấy, cảm giác giống như một thùng bấp sập nổ bung vậy.

Bỗng nhiên, công tắc trên tường vang lên một tiếng "cạch", bóng đèn vụt tắt, mọi thanh âm cũng đột ngột im bật. Cả căn nhà chìm vào bóng tối đen kịt trong chớp mắt!

Sau đó!!!

"Hi hi hi..."

Trong bóng tối, Trần Tiểu vui vẻ cất tiếng cười. Tuy hân đã rất kìm nén, song âm thanh vẫn bén nhọn đến chói tai, hết sức rợn người!

"Tốt quá rồi! Thật sự có ma quỷ quấy phá!"

Đúng vậy, hiện giờ Trần Tiểu thực sự rất vui vẻ.

Ngay lúc này, hân mơ hồ nghe thấy một loạt tiếng bước chân:

"Bộp ... Bộp ... Bộp". Âm thanh rất thông thả, song ngày càng rõ rệt, từ xa đến gần, đang bước về phía của mình.

Cuối cùng, bước chân ấy ngừng ngay trước mặt hân.

Trần Tiểu không hề hoảng hốt, ngược lại còn hưng phấn hươ hươ tay chop về khoảng không trước mặt, nơi ấy trống rỗng không có thứ gì.

"Không có thực thể ư?.... Thế mà lại có thể sản sinh lực tác động tới các vật thể? Lẽ nào giống như mấy thể loại ý niệm trong truyền thuyết?"- Trần Tiểu nghĩ.

Đột nhiên, một tờ giấy trượt xuống khỏi mặt bàn bên cạnh, rơi ngay trước người của Trần Tiểu. Hần hiểu ý nhất nó lên, đồng thời lời điện thoại ra.

Mượn ánh sáng mờ mờ của màn hình, hần nhìn thấy trên tờ giấy có viết vài chữ nguệch ngoạc:

"Ông ~ là ~ ai~"

Chữ viết rất xấu, khoảng cách giữa các từ lại lớn, giống như đứa trẻ vừa học viết vậy.

Cũng chính lúc này, cánh cửa căn nhà trọ được mở ra, Khâu Mộc Cận thận trọng ló đầu vào hỏi một câu: "Ông không sao chứ!"

Vừa rời ở ngoài cửa, khi mọi âm thanh trong phòng đột ngột biến mất, từ mắt mèo nhìn vào lại thấy ánh điện trong phòng không còn nữa, cô ta có chút sợ hãi: "Đừng nói là xảy ra chuyện gì đó rồi nhé". Vì vậy, cô nàng trái lo phải nghĩ một hồi, vẫn quyết định phải vào ngó một cái.

Trần Tiểu không trả lời cô nàng. Toàn bộ lực chú ý của hần đều đã đặt trên tờ giấy kia rồi.

"Thuận tai trái, lực không mạnh, nắm bút còn không chắc, song không thể là con nít. Cự li giữa các nét rất rộng, chứng tỏ ngón tay rất dài, mảnh khảnh, chắc là nữ."- Trần Tiểu nghĩ. Tiếp sau đó, hần không thèm ngó đầu dậy mà la lên một câu: "Bật đèn!"

Khâu Mộc Cận sừng sốt, tức thì bật đèn lên.

Trần Tiểu giờ tờ giấy lên đối diện ánh điện: "Không phải dùng bút máy bình thường hoặc bút bi để viết, mà là một loại mực nước, song đã được hong khô hoàn toàn rồi. Mùi vị cũng đã sớm tan mất sạch sẽ từ lâu, xem chừng giống như đã được viết từ rất nhiều năm về trước."

Hần đặt tờ giấy xuống, ngó về phía cô gái hoàn toàn không hiểu sự tình gì ở ngoài cửa kia, lộ ra nụ cười hi hi ghê tởm. Đương nhiên là, cái cô ngốc này cũng chẳng để ý đến biểu hiện chẳng phải tốt lành gì của Trần Tiểu.

"Có bút không?"- Cả khuôn mặt Trần Tiểu hưng phấn hỏi.

Cô nàng ngốc nghếch gật đầu: "Ồ, có!". Sau đó, vừa bắt đầu lục lọi trong ba lô của mình, vừa lo lắng hỏi: "Ông lấy làm gì?"

Trần Tiểu cười hi hi đáp:

"Tôi muốn... tâm sự với con ma này!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Khách trọ vô hình (3)

Dịch: Laoshu

"Mày là ma hả?"- Trần Tiểu viết mấy chữ này lên tờ giấy.

Rất nhanh sau đó, từng đường nét rời rạc hiện lên, hình thành nên những con chữ nguệch ngoạc, cũ rích nằm ngay bên dưới hàng chữ mà hần vừa viết.

"Không."

Trần Tiểu nhìn chằm chằm nét chữ đang dần hiện ra, đồng thời dùng tay sờ theo nét bút thì phát hiện không hề có vết nhòe.

"Chữ viết có thể hiện ra, trong khi giấy lại không hề tiếp xúc với bất cứ vật gì..."

Chẳng ai biết được trong bộ não của gã thần kinh này chứa những gì. Chỉ biết rằng, hần bắt đầu thử lý giải những hiện tượng này.

Trước tiên, bất luận thứ này là gì, hần có thể xác định một điều là: Có thể giao lưu được với "Nó!" Hơn nữa, "nó" còn biết "chữ" nha.

"Người có hình thái dị biệt hay là loại sinh mệnh có trí tuệ khác? Lẽ nào thật sự là thứ mà họ gọi là linh hồn? Hoặc là một dạng tồn tại cao cấp hơn nữa?"

Thứ đến, "nó" có thể tạo nên sự ảnh hưởng cho các sự vật xung quanh đây. Ví dụ như tạo tiếng bước chân, có thể dịch chuyển đồ vật, thậm chí có thể viết chữ.

Thế nhưng, "nó" lại không có thực thể.

Nếu dựa trên trình độ khoa học hiện nay, có vẻ rất khó giải thích được loại hiện tượng này. Có thể bởi vì các lĩnh vực khoa học kỹ thuật còn chưa đủ hoàn thiện, hoặc dứt khoát là một thứ hay ho nào đó tồn tại song hành cùng nền khoa học kỹ thuật của nhân loại.

Chỉ có điều, hiện tại, chúng ta hãy bỏ qua tình huống này sang một bên, mà giả thuyết rằng hiểu biết của loài người đối với khoa học là chính xác. Vậy thì có khả năng cao là "nó" có thực thể, nhưng thực thể này không ở đây.

"Có khi nào là sự giao thoa của các chiều không gian hay không? Đại loại như căn nhà này vừa đúng lúc nằm giữa giao điểm của hai không gian khác nhau, giống như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng thường viết ấy. Một vài thứ phi vật thể có thể liên thông với nhau?"- Trần Tiểu nghĩ.

Có nghĩa là, âm thanh có thể truyền đến, nhưng vật thể phát ra âm thanh lại không ở đây. Nét chữ có thể xuất hiện trên trang giấy, nhưng không phải được viết lên trực tiếp. Vậy thì, chữ "không" xuất hiện trước mắt mình, cũng không đơn giản là do mực nước viết, mà đại diện cho sự truyền đạt tin tức. Thế thì, sự di chuyển của cánh cửa hoặc chiếc bàn đã xảy ra ngay cả khi không có sự tiếp xúc giữa các vật thể tại địa điểm này. Nếu muốn giải thích chuyện này theo một cách nói có thể gây khó hiểu cho người nghe, thì "nó" ở đây, lại không ở đây.

Tuy Trần Tiểu đang nghĩ ngợi lung tung, song ngay khi chữ "không" kia vừa viết xong nét cuối, hắn lập tức lấy bút viết một dòng chữ nối tiếp theo.

"Mày chính là con "chung tình" ngu ngốc!"

.....

Năm giây tiếp theo, Trần Tiểu bèn nín thở tập trung, chờ đợi bằng một thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Vậy mà... chẳng xảy ra chuyện gì cả!!!

"Ừm... Xem ra, thật sự không thể tiếp xúc trực tiếp với vật thể ư?"- Hắn tự nhủ.

Lúc này, nét chữ trên giấy lại xuất hiện tiếp.

"Qua đây"

Khoảng một giây sau đó...

"?"

Một "dấu hỏi" lại xuất hiện sau từ "qua đây", biến hai từ bên trên thành một câu nghi vấn.

Trần Tiểu sững ra một chút, nhìn chăm chăm vào nét chữ vừa xuất hiện, nhú chặt nhú chặt.

Giây phút này, hắn nghĩ rất nhiều thứ, bao gồm cả hàm nghĩa của hai chữ kia... Qua đâu? Làm sao đi qua? Vì sao "nó" muốn kêu mình qua? Vì sao "dấu hỏi chấm" kia trông giống như mũi sau mới thêm vào như vậy? Vì sao "nó" hỏi mình? Liệu "nó" có thực sự hiểu được ẩn ý trong cái câu vừa rồi của mình không? v.v.....

Tuy nhiên, như mọi người suy đoán, dù cho Trần Tiểu nghĩ đến muôn nghìn điều lộn xộn kỳ quái thì cuối cùng hắn sẽ viết lên tờ giấy chữ...

"Được".

.....

.....

Trần Tiểu vừa nhấc ngòi bút lên khỏi trang giấy, hoặc nên nói là, trang giấy vừa rời khỏi ngòi bút, lập tức biến mất không còn dấu vết ngay trước con mắt nhìn chăm chú của hắn. Thậm chí, hắn còn không nhìn thấy trang giấy biến mất như thế nào.

Trần Tiểu vẫn còn đang duy trì tư thế ngồi ngay đơ, chiếc bút lơ lửng giữa không trung, nhìn chăm chăm vào vị trí giữa hai chân của mình. Thế nhưng, thứ mà hắn trông thấy lúc này chính là từng mảnh ván gỗ cổ xưa, thay vì nền đất của căn nhà trọ. Cường độ ánh sáng xung quanh nơi này rất yếu, nhiệt độ hơi lạnh, trong không khí thoang thoảng mùi vị của đồ gia dụng làm bằng gỗ cũ kỹ.

Cảm giác này rất kỳ lạ, cứ như hắn vốn dĩ đang ngồi tại nơi này, còn tất cả tình cảnh xảy ra trong căn nhà trọ vừa rồi là do bản thân tưởng tượng ra vậy.

Trần Tiểu ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía. Đây là một gian phòng ngủ vô cùng cũ kỹ, chỉ cần duỗi chân ra là có thể đụng vào bức vách bằng gỗ ở đối diện. Cửa phòng đóng chặt, bên cạnh đặt một chiếc bàn bằng gỗ. Trên chiếc bàn đó để vài quyển sách, còn có một đồng chai chai lọ lọ, bên trong là dung dịch vẫn đục, chắc là đang ngâm thứ gì đó, nhưng không nhìn rõ được.

Còn bản thân hắn vào giờ phút này đang ngồi trên một chiếc giường gỗ đơn giản. Thế nên, hắn bèn quen tay sờ mó vào lớp ga trải giường dưới mông.

Chất liệu có vẻ hơi thô, ngay chỗ phía dưới mông hắn không có cảm giác ấm áp cho lắm, chứng tỏ bản thân vừa mới ngồi xuống đây mà thôi.

"Ừm... Đây chính là ý nghĩa của hai từ "qua đây" đó ư?"- Trần Tiểu tự nhủ.

Tiếp theo, hấn giờ tay tự và một bạt tai.

Đây là một cái bạt mạnh mẽ, không hề nương tay. Hấn nghe thấy một tiếng "bốp" giòn giã vang lên!

"Á!!!!"- Trần Tiểu không biết ngượng miệng mà gân cổ rống lên một tràng, bên má có hơi sưng lên luôn rồi.

Sau khi kêu rên xong, hấn nghiêm túc suy nghĩ: "Áy da.... Tuy không rõ đây là không gian kỳ quái nào, hoặc là nơi giống như thế giới hồn ma nào, song ít ra, những nguyên tắc cơ bản như lực hấp dẫn, thanh âm, v.v... đều giống nhau. Cảm giác, sức lực và độ hài hoà của cơ thể cũng gần như không có gì bất thường."

Trần Tiểu nhỏ giọng lẩm bẩm, đồng thời móc điện thoại ra ngó, y như rằng không có tín hiệu. Hấn tỏ vẻ "quả nhiên là thế", rồi gạt gù, sau đó tiếp tục duy trì tư thế ngồi yên thư giãn.

Khoảng 2 phút sau...

"Ủầy.... Chẳng có ai xuất hiện à?"- Hấn lầu bầu xong bèn nhếch miệng lên cười: "..... Muốn chơi trốn tìm?"

Trần Tiểu đứng dậy, thuận tay đẩy cánh cửa ra, âm thanh ma sát giữa các lớp gỗ cực kỳ chói tai. Bên ngoài cánh cửa là một đoạn hành lang thẳng tắp tối đen như mực. Tầm nhìn của hấn lúc này bị giới hạn trong vòng 5 mét nên cũng không rõ đoạn hành lang này dài bao nhiêu. Trần Tiểu cũng chẳng vội vàng bước ra khỏi phòng. Hấn quay đầu lại, nhắc một cái bình ở trên bàn lên, mượn ánh sáng của điện thoại để quan sát tỉ mỉ.

Bên trong là một khối bào thai còn chưa phát triển hoàn thiện, chỉ khoảng 4 - 5 tháng, trông vô cùng khủng khiếp dưới ánh xạ của đèn huỳnh quang.

"Ừm... còn hoàn chỉnh hơn mình từng đoán. Đây rõn chắc nịch, lại còn nối liền với cuống rốn be bé, chắc là bị moi ra khi còn đang phát triển tốt trong bụng mẹ."- Trần Tiểu nhủ thầm, đồng thời cất lên tiếng cười "hi hi hi".

Tiếp sau đó, hấn lại lật một quyển sách trên bàn ra. Tuy nhiên, bên trong chỉ là những văn tự mà hấn xem không hiểu. Lật giở vài trang, hấn gặp một vào vài bức tranh minh hoạ bằng tay, đều là những bộ phận cơ thể người. Nhưng đáng chú ý là, một bức trong đó có vẽ một con mắt, bên dưới nối liền với hai cánh tay. Xét theo tỉ lệ, con mắt này ước chừng lớn như một cái nắp cống thoát nước.....

Trần Tiểu liếm môi theo thói quen, đánh giá: "Xét về y học, thì mấy thứ này vô cùng kỳ lạ."

Kế tiếp, hấn vậy mà vô cùng hứng thú, chôn chân tại chỗ, xem cho bằng hết mấy quyển sách có trên bàn.

.....

Do không hiểu loại chữ trong đó, chỉ tìm những hình minh hoạ, cho nên hấn cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian. Khoảng 3 phút sau, hấn thực sự không nhìn nổi nữa, khuôn mặt nhứt nhối phi nhỏ: "Dường như đây đã không còn là những kiến giải độc đáo đối với y học nữa rồi, rõ ràng là cả hệ thống khoa học kỹ thuật đều sai lệch hết rồi!"

Trong mấy quyển sách này, mới vừa bắt đầu xem thì chỉ là những sơ đồ giải phẫu đại não hoặc cơ thể người. Về sau, kẻ này giống như bắt đầu dốt sức tổ hợp lại hết các cơ quan của con người, ví dụ như con mắt có mọc hai cánh tay lúc nãy. Đến cuối cùng, thậm chí Trần Tiểu còn nhìn thấy, trên vài trang giấy chỉ chít chữ có vẽ một hình tròn gần giống với hoa văn dùng cho trận pháp Triệu hồi.

"Ái chà.... Nói thế nào đi nữa, cái người này hấn là có thể liệt vào hàng thiên tài ấy chứ."- Trần Tiểu bỏ cuốn sách trong tay xuống.

Ngay lúc này, trên hành lang sau lưng vang lên tiếng bước chân chậm rãi.

Trần Tiểu khẽ nhủ mày. Bởi vốn dĩ từ tiếng bước chân, hấn dễ dàng phân biệt được chiều cao, cân nặng, thậm chí là giới tính của một người. Thế nhưng, tiếng bước chân hiện tại lại rõ ràng có sự khác biệt.

"Chiều cao khoảng 01 mét, chỉ nặng có 10 kg... hơn nữa, trọng tâm lại nằm ở trên cao???"

Hấn chẳng thèm nghĩ ngợi gì mà trực tiếp lách người núp vào trong góc phòng, đồng thời hướng ánh mắt tỉ hí ngó chằm chằm về hành lang tối đen như mực.

.....

"Không phải chứ! Lẽ nào thật sự có thể tạo ra cái thứ kia ư?"- Trần Tiểu không tin tưởng lắm.

Quả nhiên, tiếng bước chân ngày càng gần. Trong bóng tối, một con mắt vĩ đại dần dần xuất hiện, huyết quản đỏ tươi phía dưới nối liền với hai cánh tay bị cắt ra từ bả vai, đầu xương mu lộ ra, cắm vào dưới đáy của con mắt. Mỗi một bước đi đều có thể nghe thấy tiếng xương cốt khuấy động trong con mắt, nghe như "rột rột rột rột".

Khoé mắt Trần Tiểu co giật: "Sức mạnh của khoa học quả là vô hạn mà!". Hấn lăm răm trong lòng, đồng thời ẩn mình nơi điểm mù của tầm nhìn kia.

Một lúc sau, tiếng bước chân... Không, phải nói là tiếng bước tay đi xa dần, Trần Tiểu cũng lặng lẽ thò đầu ra.

"Ủm... Ngoại trừ hai tay thì chẳng có điểm nào dùng sức được. Đoán chừng cái thứ này chẳng có tí sức chiến đấu gì cả. Hòn nữa, ngay cả tai cũng không có, chắc chắn không thể nghe ra tiếng động gì rồi. Nếu không tiếng thét của mình khi này đã bị nó nghe được rồi...". Sau khi nhìn thấy thứ đồ vượt qua thường thức kia, Trần Tiểu vậy mà không hề cảm thấy sợ hãi mà chỉ đang do dự... có nên xử nó tại chỗ luôn không.

Như trên đã từng nói, thông thường khi phải đưa ra lựa chọn như kiểu này, không ai có thể dự đoán được hành vi của Trần Tiểu. Ngay đến bản thân hắn cũng không biết mình sẽ làm ra sự tình gì nữa mà. Vẫn còn may, lần này bản xoay hỗn loạn trong bộ não của hắn ngưng tại lựa chọn "yên lặng chờ đợi". Nếu không, rất có khả năng sẽ diễn thành tiết mục kẻ mắc bệnh tâm thần ngược đãi con quái vật nhỏ bé hiếu kỳ không chút sức phản kháng.

Trần Tiểu bước ra khỏi gian phòng ngủ. Hắn phát hiện đoạn hành lang này không dài lắm. "Anh Mất" tiến tới đây từ một phòng khách, đầu còn lại của hành lang thông tới một chiếc cầu thang đi lên tầng bằng gỗ. Trần Tiểu giậm chân, lại gõ vài cái lên bức vách bên cạnh mình, đều nghe thấy tiếng "cộp cộp" nặng nề, rần rần vang lên.

"Ồ... Có hầm ngầm."- Trần Tiểu nghĩ, sau đó dứt tay vào túi, chậm chậm dạo bộ tới phòng khách trước mặt.

Nơi đây hầu như không có ánh sáng. Tuy nhiên, ánh mắt của Trần Tiểu đã dần thích ứng được với bóng tối. Cho nên hắn có thể nhìn thấy bên trên bức tường, không biết là dùng phẩm màu gì vẽ lên chỉ chút những ký hiệu kỳ lạ lớn nhỏ đủ cỡ. Ở dưới nền đất, có một pháp trận hình tròn cực lớn, bốn xung quanh chất đồng vô số cây nến chưa cháy hết.

"Ô hô.... Đây lẽ nào là câu chuyện về một gã trạch nam, chỉ vì triệu hồi ma quỷ mà đã dốc sức nghiên cứu kỹ thuật hắc ám ư?"- Trần Tiểu phi nhò một cái, đồng thời đi về phía trước một bước.

Bỗng nhiên, hắn đột ngột dừng lại.

Trần Tiểu biết trước mặt mình trống không.

Ấy vậy mà, rõ ràng hắn đang đụng trúng một thứ gì đó.....

"Ủm... Thì ra là thế!"- Trần Tiểu lại cười hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Khách trọ vô hình (4)

Dịch: Laoshu

Trần Tiểu bước vào trong trận pháp được vẽ trên sàn nhà ấy. Đúng như những gì hắn nghĩ, hình vẽ kỳ lạ này dùng để kết nối hai không gian lại với nhau, nên đầu nối còn lại có lẽ chính là căn nhà trọ kia. Tuy nhiên, có thể vì lý do bức vẽ chưa hoàn chỉnh hoặc là sai sót ở chỗ nào đó, tóm lại thì đây rõ ràng chỉ là một bán thành phẩm mà thôi.

Một giây trước còn có thể cảm giác được bản thân đụng trúng thứ gì đó, nhưng một giây sau thì không còn nữa. Thỉnh thoảng, tại góc độ đặc biệt nào đó sẽ còn nhìn thấy một vài tia sáng dịu nhẹ, nhưng chỉ cần một cái chớp mắt là đã biến mất không hình không bóng.

Nếu một người bình thường nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị thế này, chắc chắn đều sẽ than thở theo kiểu... ĐM, cái quỷ gì vậy? Ma pháp hệ không gian ư?

Ấy... Tới đây thì phải xem lại định nghĩa về ma pháp rồi!!! Một trăm năm trước, anh cho tôi vài miếng sắt, kèm thêm mấy sợi dây đồng, tôi nói có thể giúp anh kết nối liên lạc với người ở cách xa ngàn dặm - thế thì vào thời ấy sẽ khẳng định đây là ma pháp. Anh dám hé miệng nói ra điều đó, 80 - 90% là sẽ bị treo lên giàn, hoá thiêu đến chết rồi. Nhưng mà thời nay, mỗi người có một cái điện thoại di động, thế thì chẳng còn ai cảm thấy hiếm lạ nữa! Những hiện tượng như: chùm ánh sáng rơi vào màn chiếu có thể hiện ra hình ảnh vô cùng chân thực, hay chỉ cần một chiếc đài nhỏ bé cũng có thể thu nhận những âm thanh từ nơi xa xôi nếu sóng vô tuyến tương thích với một tần số nhất định,... Đừng nói là bao nhiêu năm về trước, mà ngay cả hiện tại, nếu yêu cầu anh đi giải thích nguyên lý trong đó, thì đại đa số người ta cũng chỉ có thể nói lấp lửng cho qua. Ấy thế mà, chưa từng có ai cảm thấy những thứ này là ma pháp.

Bởi thế mới nói, những thứ như: dùng sợi dây kẽm quấn quanh dây điện, khiến cho một đồng sắt lá như chấp thêm cánh bay đầy trời, hay ấn một cái là bánh xe có thể chạy vèo vèo trên mặt đất,... thì anh gọi là khoa học. Còn người ta dùng bút mực vẽ vài cái ký hiệu, thoáng dịch chuyển được không gian, thì bị phán định là pháp thuật tà ma. Vậy phải chăng là cách nói cường từ đoạt lý hay không?

Có lẽ đây là do mấy trăm ngàn năm trước, có một con khỉ dùng cọc gỗ đâm chết được con hổ, cho nên mọi người đều cảm thấy những công cụ làm bằng gỗ thật mạnh mẽ. Chứ lờ như con khỉ đó dùng lửa để thiêu chết được con hổ kia thì sao? Nói không chừng mọi người đều sẽ bắt đầu nghiên cứu về các nguyên tố rồi ấy chứ!

Có hơi đi xa quá rồi! Kỳ thực nói đến những điều này chủ yếu là vì muốn giải thích về hiện tại. Lúc này, Trần Tiểu đang ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào trận pháp dưới nền đất rồi cười hi hi một cách quái dị. Đây không phải là hành vi vô nghĩa của một kẻ mắc bệnh tâm thần, mà là hắn cảm thấy, có lẽ trường phái đồ họa này là vật dẫn cho một thể loại khoa học khác. Bởi vậy, tuy rằng không biết nó có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn ghi nhớ lại tất cả những ký hiệu kỳ quái được vẽ dưới nền đất kia vào trong bộ não của mình.

Mà điều này... ngôn của hắn trọn vẹn 05 phút đồng hồ.

Hình vẽ này quả thật phức tạp thái quá. Hơn nữa, dường như nó chẳng theo một quy luật nào cả, lại thêm bản thân hắn trước sau vẫn muốn thử lý giải mối liên hệ giữa các ký hiệu kỳ lạ này, cho nên tiêu tốn rất nhiều thời gian. Còn kết quả... đương nhiên là hắn chẳng đưa ra được bất cứ kết luận nào cả.

"Ày!"- Trần Tiểu không hề có chút chán nản nào. Chắc chắn rồi! Nếu như chỉ cho hắn xem xét trong vòng 5 phút đã có thể nghiên cứu rõ ràng rành mạch về một nhánh khoa học khác, vậy chắc chương này sẽ trở thành Đại kết cục cho cả truyện luôn rồi! Hiện tại, hắn đang rất mãn nguyện mà ngâm nga một câu, đồng thời đứng thẳng người dậy.

"Hình như quên mất chính sự rồi!"- Hắn lẩm bẩm.

Giờ đây, cả căn tầng hầm này đã không còn gì đáng xem nữa. Trần Tiểu quay đầu, thẳng hướng đi lên cầu thang. Tuy hắn thật sự muốn ngồi xuống nghiên cứu hết một lượt đồng sách kia, nhưng việc quan trọng nhất hiện giờ là phải đi gặp mặt cái thứ... đã kéo hắn vào không gian này (ai biết là cái thứ quái quỷ gì).

.....
.....

Đầy cửa phòng dưới tầng hầm ra, trước mặt hắn là một phòng khách có kết cấu không khác nhau là mấy. Phòng khách được thông với một đoạn hành lang khá chật hẹp, mà bên cạnh hành lang có một gian phòng đóng kín cửa. Từ khe hở trên cửa, có thể nhìn thấy được tia sáng vàng nhạt bên trong.

Trần Tiểu cau mày. Đây là một không gian không lớn, ngoại trừ gian phòng nhỏ kia ra, về cơ bản từ góc độ này có thể nhìn được bao quát toàn diện kết cấu. Song căn kiến trúc này lại tồn tại một hiện tượng rất bất hợp lý.

Đó chính là... không có cửa!

Không chỉ không có cửa, mà ngay cả cửa sổ cũng không có luôn, tất cả chỉ là dùng gỗ tẩm dựng nên mà thôi.

"Ừm... Cái này thì khó giải thích rồi. Lẽ nào cửa của tòa kiến trúc này nằm trong căn phòng nhỏ bên hông hành lang kia? Nhưng nếu chỉ dựa trên kết cấu, nơi đó chắc chắn chỉ là một phòng sách hoặc là phòng ngủ thôi, thế thì ai lại đi sắp đặt cửa ở nơi như vậy chứ!"- Trần Tiểu nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, hắn như đã sáng tỏ ra được điều gì: "Ồ... Nếu là như vậy, thì có thể giải thích thông thuận được rồi!"

"Thế cho nên, cái trận pháp kia là dùng để...."

Đúng vào lúc này, cánh cửa nhỏ bên cạnh hành lang kia đột ngột mở toang, "Anh Mất" loạng choạng đi ra. Thật không may, tầm mắt của nó vừa vặn nhìn thẳng vào Trần Tiểu, thế là hai ánh mắt liền giao nhau.

Tuy rằng "Anh Mất" không hề có các bộ phận như khuôn mặt, mũi, lông mày các kiểu. Song Trần Tiểu rõ ràng cảm nhận được, sau khi nó nhìn thấy mình thì nảy ra một lúc.

.....

Tiếp theo đó, nó dùng hai tay chống xuống đất, "chạy" vội về phía bên này nghe "bồm bộp"!

Trần Tiểu nhìn thấy một con mắt vĩ đại đang di động về phía mình mà chẳng hề tỏ ra hoảng sợ là bao. Hắn chỉ hơi có chút nhức nhối, lòng thầm nghĩ: "Cái thứ hay ho này muốn làm gì? Gạt nước mắt cho bản thân ư?"

Hắn nghĩ vậy rồi dứt tay vào túi, nắm chặt chiếc bút khi nãy dùng để viết chữ vào giấy, thứ được coi là vũ khí duy nhất hiện giờ của bản thân.

"Nhìn vào tốc độ chạy này, chứng tỏ là nó rất cấp bách nha. Vậy tên nhóc này lao tới định tấn công mình à? Lẽ nào nó muốn nhảy lên, dùng "chân" và cho mình một bạt tai? Mình có nên đâm nó một cái không đây?" Vào giờ phút sống còn này, Trần Tiểu còn không quên suy nghĩ lung tung. Thậm chí, bộ não của hắn còn bổ sung thêm cảnh tượng ghê tởm, là sau khi hắn đâm cây bút vào trong con mắt kia, cái thứ màu trắng sền sệt trong đó sẽ phun ra thế nào nữa.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Trần Tiểu vừa đắm chìm vào thế giới ý niệm của bản thân, vừa chuẩn bị xong vài đôi sách ứng phó rồi. "Anh Mất" cũng đã đến trước mặt hắn.

Sau đó.....

Nó không hề có hành vi tấn công nào cả, chỉ nhảy nhảy tại chỗ, đồng thời nhìn hắn bằng con mắt rung rung.

Sự thực thì, trừ việc có thể nhìn ra, dường như nó cũng chẳng thể gây ra bất kỳ điều gì.

"Ừây..... Xem chừng không phải xông tới tấn công mình rồi!"- Trần Tiểu nghĩ. Nhất thời, hắn cũng không biết nên làm cái gì.

"Anh Mất" lúc lắc trái phải một hồi, gắng sức thử ra hiệu cho Trần Tiểu hiểu được ý đồ của nó. Tiếp sau đó, nó xoay "ngươi" lại, chạy về phía căn phòng nhỏ kia, rồi nhảy nhảy vài cái ngay trước cửa.

"Muốn gọi mình qua đó ư?"- Trần Tiểu nghĩ vậy, rồi rất thận trọng bước về bên đó trong trạng thái chuẩn bị đâm cây bút kia ra bất kỳ lúc nào!

Lúc đến ngay ngoài cửa căn phòng nhỏ ấy, Trần Tiểu bèn liếc nhìn vào bên trong.

.....

.....

"Đù!!!"

Cái nhìn này như chẳng hề gì. Ngay cả câu cảm thán thường ngày hắn hay dùng là "Ừây" thì nay cũng chẳng thém nói luôn. Lúc này, hắn trực tiếp chửi thề trong lòng.

Nếu như nói hình tượng của "Anh Mất" này có hơi khủng bố kỳ quặc, vậy thì giờ đây, khi so sánh với cảnh tượng bên trong căn phòng nhỏ này, thậm chí hắn cảm thấy nó còn khá dễ thương đấy.

.....

Căn phòng này nằm thẳng ngay vị trí phía trên của căn tầng hầm lúc nãy nhưng lại rộng rãi hơn rất nhiều. Mặt giáp cửa của căn phòng đặt một dãy giá sách, góc tường chất chồng rất nhiều loại sách lộn xộn. Mặt đối diện với cửa là một chiếc bàn làm bằng gỗ, rất dài, chiếm trọn chiều dài một mặt tường. Trên mặt bàn có rất nhiều giá gỗ lớn nhỏ dựng đứng, bên trong để một vài chai chai lọ lọ và những thứ nhìn giống như công cụ giải phẫu. Giữa những chiếc chai lọ này, còn có một chiếc đèn bàn màu hồng phấn đang chiếu ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, rõ ràng chẳng ăn nhập gì với bầu không khí xung quanh.

Kỳ thực, thật lòng mà nói, hoàn cảnh và gia cụ nơi đây đều chẳng có gì đáng chú ý. Điều khiến hắn phải chửi thề ở đây chính là người đang ngồi bên cạnh chiếc bàn ấy.

Có thể nói, người này vừa như kẻ mất trí, lại vừa như kẻ đang đau đớn cõi lòng đến mức... trông khá quái dị!

Người này mặc một bộ đồ màu trắng, nhìn cứ như dùng ga trải giường cắt một lỗ thủng để trông được qua đầu vậy. Mái tóc đen nhánh dài tới eo, quay lưng lại với Trần Tiểu, nhìn không rõ mặt, song từ bóng lưng kia có thể nhìn ra được, chắc là nữ giới. Lúc này, bà ta đang cố gắng về một thứ gì đó, cây bút mực không ngừng phát ra những tiếng "sột soạt" gấp gáp.

Trên bức tường cạnh bà ta có treo một cái túi trong suốt bản thủ, bên trong đựng một thứ chất lỏng đục ngầu..... ngậm lấy một cái phổi!

Ừ, chính là một cái phổi. Cái phổi này còn thò ra một đường ống cao su, rũ ra bên ngoài túi, rõ ràng đang hít thở theo từng nhịp phập phồng lên xuống.

Vài mạch máu thô to vuron ra từ trong túi, có một phần thò vào trong bộ đồ của người kia, còn một phần lại kết nối với một chiếc bình thủy tinh. Thứ được ngâm trong đó là một quả tim còn đập.

Bên cạnh có một máng nước trong suốt tương đối lớn. Trong đó ngâm một bộ não màu vàng nhạt, một số mạch máu lộn xộn và bộ phận dây nhợ màu trắng thì cắm trong mái tóc đen của người ấy. Trên bộ não, dán kín mớ điện cực, thỉnh thoảng xẹt lên những tia lửa nghe "xèn xẹt", cứ như bị rò rỉ điện vậy.

Con mắt của Trần Tiểu co rút. Ngó chừng, cái thứ này đã lôi hết các bộ phận cơ thể của bản thân ra ngoài rồi. Hắn có một cảm giác xúc động mãnh liệt đến mức muốn phi nhổ: "Mấy thứ này đem bỏ ra khỏi cơ thể thật không cảm thấy trống rỗng à? Lại còn cái phổi này nữa, phải chăng nếu trực tiếp nối với cái bơm nén khí là có thể miễn phải thở rồi nha! Quả tim kia cách bản thân kẻ đó gần như vậy là có ý gì? Nếu cảm thấy nó đập chưa đủ nhanh liền có thể thuận tay nắn vài cái hả? Còn nữa, tại sao lại cắm nhiều điện cực lên bộ óc kia đến thế? Do thấy nó chưa đủ thông minh nên cần phải kích thích một chút sao? Người này tự biến bản thân thành cái dạng này, có cảm giác thông minh đến hơi quá đà rồi ấy!"

Sau khi qua đoạn phi nhỏ dài dằng dặc trên, Trần Tiểu vẫn cảm thấy biểu đạt chưa hết ý, cho nên trong lòng còn âm thầm tăng thêm một từ vô cùng đơn giản mà rõ ràng, chính là "ĐM!" để tỏ rõ sự chán động mà cái người điên tự cải tạo thể xác mình mang đến cho hắn.

Vào lúc này, do vị "hũ sĩ" ấy quá nhập tâm vào công việc, cho nên không hề để ý rằng Trần Tiểu đã tiến đến trước cửa phòng. Còn bản thân hắn nhất thời cũng không biết có nên gõ cửa không, hay là nói một câu xin chào để gọi là chào hỏi người ta. Vì vậy, bầu không khí lúc này cứ chập chờn trong cảm giác xấu hổ như thế.

"Anh Mất" ở một bên ngây ngô dò xét hai người. Chắc do tự cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách, cho nên nó bèn dùng hết sức quăng mạnh... ờ thì là... con mắt của mình đập vào tấm cửa.

Tiếng "lộp bộp" vang lên, rõ là rất đau, nhưng nó không gio tay ra xoa nắn, mà giờ phút này, vị "hũ sĩ của lạ" kia mới bắt giác xoay đầu lại.

.....

Thứ vượt ra khỏi dự liệu của Trần Tiểu chính là người phụ nữ này có vẻ khá trẻ. Bộ dạng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, làn da có màu trắng bệch nhìn không khỏe mạnh chút nào, thậm chí có thể nhìn thấy những đường mạch máu mờ hồ dưới lớp da mỏng manh ấy. Hai mắt màu đỏ tươi, rõ ràng đã lâu không nghỉ ngơi rồi. Tuy nhiên, nếu bỏ qua những thứ này, ngó lơ luôn những bộ phận nội tạng treo lộn xộn bên cạnh cô ta, vậy thì cô ta cũng có thể coi như là một cô gái đáng yêu, tươi trẻ.

"Ồ, ông đến rồi à! Tôi không có chú ý tới!"- Cô gái lúc lắc đầu, có vẻ ngại ngùng, sau đó mỉm cười một cái.

Đôi mắt rất đẹp ấy híp lại, khóe miệng hơi giương lên.

Trần Tiểu chợt sững người khi nhìn thấy cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khách trọ vô hình (5)

Dịch: Laoshu

"....."

Trần Tiểu do dự trong chốc lát. Hắn đang nghĩ, phong cách vẽ kỳ lạ như ông ấy nhìn sao cũng không thể hòa hợp được với khuôn mặt cười có vẻ thanh thoát kia. Lại cộng thêm với không khí quỷ dị trong căn phòng và con mắt vĩ đại đang đứng kề bên nhìn chăm chăm mình, khiến hắn cảm thấy không biết phải mở miệng như thế nào. Nếu hỏi thẳng cô là người à, liệu có tỏ ra bất lịch sự quá không? Lỡ như làm cho người ta giận, tiện tay ném mấy thứ như: tim, gan, thận, phổi, gì gì đó qua đây thì phải làm sao!

Nghĩ thì nghĩ thế, song Trần Tiểu vẫn tận lực để không khí khỏi bị tẻ nhạt. Sau khi cân nhắc, hắn đã nói ra một câu mào đầu rất bình thường, rất thực dụng, cũng rất lịch sự.

"Chào cô! Tôi tên Trần Tiểu!"

Cô gái nọ thay đổi tư thế, vừa nhìn Trần Tiểu, vừa tiếp tục cầm bút lên nhanh chóng vẽ tiếp. Trần Tiểu liếc một cái liền phát hiện trên chiếc bàn đó trải một đồng giấy lộn xộn, trên mỗi trang đều vẽ đủ thứ trận pháp.

"Xin chào! Tôi không quen dùng tên cho lắm. Ông cứ gọi tôi là Thiên Sứ đi."

"Ồ, hân hạnh, hân hạnh!"- Trần Tiểu cười hi hi, lại gật gật đầu, song thâm tâm thì gào thét: "Đây là ý gì chứ? Thiên Sứ là cái tên quái quỷ gì? Cho dù thật sự có Thiên Sứ đi chăng nữa, nhưng hình tượng của cái thứ này căn bản chả đáng gì tới Thiên Sứ hết có được không!"

Cô em "Thiên Sứ" vừa nhìn Trần Tiểu, vừa dùng bàn tay rảnh rỗi gãi má, tỏ vẻ rất khổ sở: "Ôi chao, tôi biết hiện tại nhìn bản thân chẳng có chút đáng đáp của Thiên Sứ, hơn nữa cái cơ thể này chẳng biết có thể dùng được bao lâu. Nhưng mà... Xin ông đừng để ý."

Lúc nói những lời này, thần thái của cô em "Thiên Sứ" rất thản nhiên, cứ như đang toàn tâm toàn ý nói chuyện với Trần Tiểu vậy. Thế nhưng, bàn tay cầm viết của cô ta ngược lại vẫn đang thuận thế vẽ vô cùng nhanh.

Trần Tiểu tiếp tục duy trì vẻ mặt tươi cười, đáp rằng: "Ồ, thì ra là vậy."

Miệng hắn nói thế, song trong lòng cùng lúc lại nghĩ: "Anh đây sao có thể không để ý chứ! Hơn nữa, sau khi cô em nói bốn chữ "cái cơ thể này" thì lại càng không thể không để ý mà.... Điều cuối cùng là, những lời cô ta nói sao nghe ra giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình vậy hả?"

Cô em "Thiên Sứ" khẽ gật đầu: "Ừ! Nhưng mà chỉ có thể nhìn thấy một chút thôi. Nếu như tư duy quá phức tạp thì sẽ rất hao tổn tinh thần."

.....

.....

Một hồi yên lặng.

"Cô đã ở đây bao lâu rồi?"- Trần Tiểu hỏi. Song lời này hắn không nói ra mà chỉ âm thầm nghĩ trong lòng mà thôi.

Cô nàng nhú mi đáp: "Đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng chắc là rất lâu rồi."

Trần Tiểu dần thu lại vẻ mặt tràn đầy tươi cười. Giờ phút này, thái độ của hắn vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn hơi u ám. Kể cả trong tình huống phải đối diện với việc Mr. Trâu muốn xử quyết mình, đứng trước cửa ải sinh tử, Trần Tiểu cũng chưa từng để lộ ra thần thái như thế này.

Tư duy chính là nơi sâu kín nhất của một con người. Bởi vì ở đó là lãnh địa mà người khác không cách nào chạm đến được, cũng là nơi đáng tin cậy nhất mỗi khi Trần Tiểu phải đối mặt với hiểm nguy. Cho nên, khi có một kẻ sở hữu thuật "đọc tâm" đứng ngay trước mặt mình, dù cho người đó có hữu hảo thiện lương hay không, cũng sẽ là một sự tồn tại vô cùng nguy hiểm đối với bản thân.

Thấy Trần Tiểu không còn nói gì nữa, cô nàng "Thiên Sứ" bỗng có hơi không biết phải làm sao. Cô ta hiển nhiên đã biết được suy nghĩ của Trần Tiểu rồi.

"Ồi chào... Thật có lỗi, đây quả là một thói quen không tốt. Nhưng mà tôi có thể thử không chế nó xem sao."

Trần Tiểu tiếp tục giữ vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cô ta. Đùa à, cô nói không chế là không chế được sao? Trước tình hình này làm sao có thể tin tưởng cô em được.

Trước hết, quá dễ để đoán ra được căn nhà gỗ nhỏ bé này là một không gian độc lập khép kín. Cô nàng tự xưng là "Thiên Sứ" này chắc có lẽ bị giam cầm ở nơi đây. Mà bản thân cô ta cũng đang cố gắng nghiên cứu một loại hình kiểu như trận pháp này nọ để trốn thoát. Chỉ là... hiện tại vẫn còn chưa hoàn toàn thành công.

Vậy thì cái chữ "Thiên Sứ" trong lời cô ta nói rốt cuộc là gì? Là ý nghĩa Thiên Sứ trong câu chuyện tôn giáo ư? Hay là một thứ gì khác? Nếu cô ta thật sự là "Thiên Sứ", vậy tại sao lại bị cầm tù tại đây? Cô ta đã có thể kéo mình vào trong này mà lại không thể tự mình đi ra sao? Tuy rằng cái nơi giống như "căn nhà gỗ nhỏ" này nhìn có vẻ rất đơn giản, song rõ ràng không thể nào được xây dựng một cách tùy tiện mà thành. Thế nên cái gì đã sáng tạo ra căn "nhà giam" như thế này? Tại sao phải cầm tù vị "Thiên Sứ" này? Và vấn đề quan trọng nhất chính là... Người này kéo mình vào đây rốt cuộc muốn làm gì?

Trần Tiểu có rất nhiều thắc mắc. Thông thường vào lúc này, hắn sẽ đi thu thập thông tin theo thói quen, sau đó tiến hành phân tích chúng. Thế nhưng giờ đây, hắn không hề làm thế. Thậm chí ngay cả một suy nghĩ dư thừa hắn cũng vứt bỏ mà tiến vào trạng thái chỉ tiếp nhận nhưng không đi sâu vào xử lý, giống như kiểu tư duy đã "đứng hình" vậy.

.....

.....

Nếu đối phương đã có thể đọc hiểu được suy nghĩ của người ta, vậy thì Trần Tiểu cũng chẳng cần phải giấu giếm gì nữa.

"Cô muốn tôi tới đây làm gì?"- Hắn hỏi thẳng.

Cô nàng "Thiên Sứ" tỏ vẻ chột búng tỉnh, dường như đang nói: "Sao có thể quên mất việc chính thế này."

"Tôi muốn kêu ông giúp tôi!"- Cô ta nói, sau đó lại bổ sung một câu: "Giúp tôi thoát ra!"

Trần Tiểu nhẹ gật đầu, quả nhiên là vậy.

"Tại sao lại chọn tôi?"- Hắn lại hỏi.

Cô gái lại tỏ vẻ hiển nhiên biết hắn muốn hỏi cái gì, nên tiếp tục trạng thái vừa vẽ vừa trả lời: "Cũng chẳng phải chỉ đặc biệt chọn ông. Ông cũng biết đấy, trận pháp bên dưới kia của tôi đã liên kết được với thế giới của các người. Lúc này nó (cô ta liếc về phía "Anh Mất") vô tình phát hiện hình như có thể lôi ông vào đây, cho nên đã lôi ông vào thế đấy..."

Lông mày Trần Tiểu giật giật, nhìn về phía "Anh Mất": "Này! Có thể lôi tôi vào đây được? Nghĩa là không phải ai cũng đều có thể lôi vào nơi này được hả? Còn nữa, nghe ý tứ của cô, tức là đang nói kỳ thật trước đó, con "mà" dạo quanh trận pháp kia rồi còn dùng giấy bút để đối thoại với tôi lại là con mắt vĩ đại này à?"

Về mặt của cô nàng kiểu như "đương nhiên là nó rồi", đồng thời liếc về những thứ tim, gan, thận, phổi treo khắp bốn phía và nói: "Đã lâu lắm rồi tôi không có bước ra khỏi căn phòng này."

Trần Tiểu có chút đăm chiêu mà gật nhẹ đầu. Thật ra, khi hắn vừa nhìn thấy bộ dạng này của cô nàng "Thiên Sứ", hắn đã cảm thấy việc cô ta có thể xách ba cái thứ bình, vò này xuống tới trận pháp dưới lòng đất là không khả thi. Nhưng mà hắn chưa từng nghĩ rằng kẻ đối thoại với mình lại là "Anh Mất", bởi vì hắn vốn có một nghi vấn.

"Nó... làm sao viết chữ được á?"- Trần Tiểu cẩn thận dè dặt hỏi.

"Hừm? Nó cứ viết thế này thôi!"- Cô gái tỏ vẻ "điều này ông còn phải hỏi à", liếc về "Anh Mất". Còn nó dường như cũng hiểu ý của cô gái ngay tức khắc.

Sau đó, nó bèn đặt "mông" ngồi xuống nền nhà, dùng hai cái "tay" phía dưới bày ra tư thế một tay cầm giấy, một tay cầm bút.

.....

.....

Về mặt Trần Tiểu nhúc nhối, từ từ há to miệng: "ĐM, thế mà lại có kiểu thao tác này nữa hả?"

Cô gái nhìn thấy vẻ mặt của Trần Tiểu, dường như cảm thấy rất thú vị nên mỉm môi mỉm cười.

Nói thật tình, cũng rất đẹp nha.

Trần Tiểu hồi phục lại tâm tình. Hắn cảm thấy tiếp theo đây, dù cho có phát sinh sự việc kỳ quái gì đi chăng nữa, thì hắn cũng đều có thể chịu đựng được.

"Vậy thì, những người trước đây từng bị cô lôi vào thì sao? Bọn họ không giúp cô ư?"

"Thật ra không có nhiều người có thể kéo vào đây. Người gần nhất, sau khi bị lôi vào cực kỳ hoảng sợ, căn bản không cách nào giao lưu từ tế được. Vừa đúng lúc cơ thể của tôi cũng không được tốt cho lắm. Cho nên... tôi bèn dùng luôn rồi!"

Nói xong, cô em "Thiên Sứ" bèn chỉ vào cơ thể của mình, còn ngược đôi mắt "ngây thơ" lên, giống như đang trần thuật một chuyện hết sức bình thường.

Theo bản năng, Trần Tiểu liếc nhìn bộ dụng cụ phẫu thuật hết sức đơn sơ và những bình, những hũ trên giá kia, toàn thân không kìm được mà đổ mồ hôi hột. Hắn tự cảm thấy còn may mà biểu hiện của mình vẫn rất lịch sự, nếu không... nói không chừng đã bị cô em đáng yêu này dòn vào một trận pháp nào đó, rồi biến thành một cỗ cơ thể dự bị mất tiêu rồi!!!

Trước hết đừng quan tâm đến việc cô ta có đọc ra tâm tư của mình hay không, mà cần phải gắng hết sức tỏ ra vẻ tự nhiên một chút đã.

"Vậy... Những người như thế nào mới có thể lôi kéo vào trong này thế?"- Trần Tiểu hỏi.

Cô em "Thiên Sứ" suy nghĩ một lát rồi nói: "Ồ... Đại khái là những kẻ không gắn kết mật thiết với thế giới của bản thân thì sẽ có thể kéo vào đây."

Trần Tiểu hơi nhú mày...: "Không gắn kết mật thiết?"

"Ừm! Tôi nói có hơi không được rõ ràng. Ý chính là... kỳ thật có rất nhiều đồ vật không phù hợp lắm với thế giới của nó. Những thứ này đều thường khá kỳ quái. Ví dụ như một vài "người thông linh" trong số các ông. Ngoài ra còn có một số người luôn cho là mình từng thấy qua những điều trước mắt, còn có các thể loại... vân vân và mây mây...". Cô em "Thiên Sứ" muốn cố gắng giải thích, song đến cuối cùng lại phát hiện dường như càng giải thích lại càng loạn.

Trần Tiểu khẽ nhú mày, cũng không chú ý lắm đến lời giải thích ngày càng vụng về của cô gái: "Nói như vậy, tôi cũng là một người không phù hợp với thế giới kia ư? Tôi có chỗ nào không phù hợp chứ?"

Cô nàng "Thiên Sứ" do dự một lát, rồi chỉ vào bộ não của mình: "Ày... Chắc là vấn đề nằm ở đây!"

Nói xong, cô ta còn ngai ngùng thè lưỡi.

Trần Tiểu nhìn cô gái rõ ràng luôn làm ra những sự tình đáng sợ, song từ đầu tới cuối vẫn duy trì điệu bộ của một tiểu cô nương này, khiến mình vô cùng muốn phì nhổ, nhưng lại vẫn phải nhẫn nhịn lại.

"Vậy thì tôi phải giúp cô thế nào?"- Hắn hỏi.

Sau khi nghe được câu hỏi này, cô em "Thiên Sứ" bèn xoay người lật tung đồng giấy tờ trên bàn lên, khiến những tờ giấy vẽ rơi tán loạn đầy đất. Sau đó, rốt cuộc cô ta cũng giờ ra được một trang vẽ hình trận pháp kỳ quái, đưa cho Trần Tiểu: "Ông hãy đem đến cho tôi những thứ... ày... như vừa rồi tôi nói là không liên kết nghiêm mật là được."

"Vật phẩm dị thường?"- Trần Tiểu chêm vào một câu.

"Đúng, đúng! Chính là ý này!"- Cô gái tỏ vẻ đầy sùng bái, kiểu như "oa, ông thật lợi hại", "chỉ cần đặt chúng lên bên trên bức vẽ này là được."

Trần Tiểu cúi đầu liếc một cái, phát hiện trận pháp trong này giống hệt như trong căn phòng dưới lòng đất.

"Ừm..."- Trần Tiểu hừ một tiếng, nghe không rõ là ý gì.

Kỳ thật, từ đầu cho tới giờ, luôn là cô em tự xưng "Thiên Sứ" kia tự lải nhải. Bởi vì những điều cô ta nói có phải là sự thật hay không, Trần Tiểu không có cách nào kiểm chứng được. Hơn nữa, nếu như đối phương thật sự có khả năng "đọc được tư duy", thế thì Trần Tiểu cũng sẽ không cách nào quan sát, phân tích được cô em "Thiên Sứ" này. Bởi vì nếu làm thế chỉ càng tăng thêm sự lẫn lộn trong tầm mắt của đối phương mà thôi. Cho nên lúc này, tư duy của hắn không tuân theo lời đối phương nói. Song, Trần Tiểu vẫn luôn duy trì trạng thái nỗ lực không suy nghĩ, ghi nhớ lại từng động tác, từng lời nói, từng thần thái của cô ta. Thậm chí, trong quá trình đối thoại với cô ta, hắn còn rảnh rỗi không có việc gì làm nên luôn liếc đôi mắt về phía "Anh Mắt" kẻ bên.

Thế nhưng, chính trong hình thức "tư duy thấp" này, Trần Tiểu còn có thể cảm giác được rất rõ ràng, kẻ này đang lừa mình.

Cô em "Thiên Sứ" rõ ràng biết Trần Tiểu đang do dự điều gì. Thế là bèn dùng giọng điệu đáng yêu nói: "Kỳ thật, ông không cần phải suy nghĩ quá nhiều. Dù cho tôi nói là tôi bị tên ác ma nào đó giam hãm tại đây, tôi quả thật là một Thiên Sứ xinh đẹp, lương thiện đến thế nào đi chăng nữa, ông cũng sẽ không tin. Thậm chí, bản thân ông cũng sẽ ôm mối nghi ngờ sâu sắc đến những từ như "ác ma", "thiên sứ" này, đúng chứ?"

Cô ta nói xong lại bày ra nụ cười đẹp đẽ kia.

Trần Tiểu không trả lời. Bởi vì hắn không hề suy đoán đằng sau nụ cười này ẩn chứa những gì.

"Ông rất thông minh. Thế nên tôi cảm thấy ông có thể giúp được tôi. Đây chính là nguyên nhân mà cho đến giờ ông vẫn còn đứng được ở đây."- Cô gái vẫn duy trì nụ cười mỉm, nói tiếp: "Thứ tri thức mà giờ đây tôi đang nghiên cứu có một lý luận rất cơ bản, gọi là "trao đổi ngang giá". Cho nên, những cống hiến của ông sẽ được báo đáp. Về điểm này, tôi không hề gạt ông."

Trần Tiểu vẫn không tỏ vẻ gì như cũ. Thậm chí, lúc này hắn chỉ đang nghe trong vô thức, ngay đến suy nghĩ cũng đều đình trệ.

Cô em "Thiên Sứ" hơi ngậy ra một chút, sau đó dường như đột nhiên tỏ ra đặc biệt vui vẻ.

"Ông còn thông minh hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa nhì!"- Cô ta tiếp tục dùng điệu bộ thiếu nữ, vui vẻ nói: "Thôi được rồi. Xem ra đã tới lúc để ông trở về rồi. Hãy suy nghĩ kỹ lại đi, là bạn hay là thù, quyền lựa chọn nằm trong tay ông đây."

Nói rồi, cô ta híp mắt lại, khoe môi giương lên. Đây chính là biểu hiện đã từng xuất hiện trong lần đầu tiên Trần Tiểu nhìn thấy cô nàng.

Hơn nữa... còn giống y chang.

Cứ như được đặc biệt về nên cho người khác coi vậy.

Giờ đây, Trần Tiểu mới ý thức được, trong nụ cười này tại sao cô ta lại phải híp mắt lại.

"Cô ta... thực sự đang cười ư?"- Trần Tiểu không tự chủ được mà nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Tiếp sau đó là cảm giác hoa mắt, tầm nhìn của hắn dường như bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Khách trọ vô hình (6)

Dịch: Laoshu

Căn phòng mờ tối trước mắt Trần Tiểu dần biến mất. Một tia sáng dịu nhẹ từ chiếc đèn của căn nhà trọ số 603 đâm xuyên qua lớp sương mù... Hắn chợt nhận ra, lúc này bản thân đã ngồi trên chiếc ghế sofa của căn nhà trọ luôn rồi. Những sự vật xung quanh giống y chang như khi hắn vừa viết xong chữ "được" kia.

Chỉ có điều, Trần Tiểu không còn thấy cô nàng tác gia ngu ngơ khờ khạo kia đâu nữa.

Đối với sự thay đổi cảnh vật trước mắt của mình, Trần Tiểu không hề có một chút cảm giác hoảng hốt nào cả. Bởi hắn lộ ra nụ cười mang ý trào phúng: "Chỉ thế mà nghĩ rằng có thể lừa được anh đây?"

.....

.....

Mất mười giây yên tĩnh, chẳng có gì xảy ra tiếp cả.

Tiếp theo, Trần Tiểu vùng đứng lên, rồi sờ thử mặt ghế sofa mình vừa ngồi, tiện tay móc chiếc điện thoại trong túi ra, mở máy, đồng thời, tay còn lại thò vào trong túi áo, lôi ra tờ giấy có vẽ trận pháp kia liếc một cái. Sau đó, hắn đi đến bên cửa sổ của phòng khách, mở cửa ra, hít sâu một hơi khí trời, rồi lộ ra vẻ mặt rất thoải mái, đồng thời liếm nhẹ bờ môi theo thói quen. Liền theo đó... hắn đắm đầu vào khung cửa sổ nghe "loảng xoảng".

"A A A!!!"- Hắn hét to, khi hét còn không quên liếc nhìn tín hiệu và thời gian trong chiếc điện thoại. Rồi sau đó, hắn tức tốc nhét điện thoại vào túi, lôi cây bút ra ném thẳng qua khỏi cửa sổ. Vào lúc cây bút rơi "cạch" xuống đất, hắn mới vừa lòng thỏa ý mà ngồi về lại trên ghế sofa, bày ra tư thế bất đầu suy nghĩ.

Từng động tác của một loạt hàng vi này được nối tiếp vô cùng chặt chẽ, chỉ tiêu tốn khoảng thời gian năm giây mà thôi.

.....
.....

Thế nhưng, hễ là một người bình thường, khi thấy những hành vi vô nghĩa, chẳng hiểu ra sao này của Trần Tiểu đều sẽ cảm thấy: "Con hàng này chắc cú là gã tâm thần rồi!"

Ừm! Cách nghĩ này cũng không sai, song chỉ đúng một nửa thôi. Trần Tiểu đích thật là một gã tâm thần, không thể nghi ngờ gì nữa.

Nhưng vào lúc này, hành vi của hắn... nói thế nào nhỉ, cũng coi là có chút ý nghĩa.

Trước hết, vào giây đầu tiên mở mắt ra, khi nhìn thấy cảnh tượng trong "căn phòng trọ số 603" trước mắt, hắn bắt đầu nảy sinh một suy đoán, rằng: "Liệu không gian này có thật sự là 'căn phòng trọ số 603' hay không?"

Cũng có nghĩa là, nơi đây có thể nào cũng là một không gian độc lập khác, giống như gian nhà gỗ kia vậy.

Nếu như cô em gọi là "Thiên Sứ" kia thật sự có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng người ta, vậy thì hết hơn 80% là cô ta cũng có thể nhìn thấy ký ức của người đó. Bởi vì suy nghĩ có thể được xây dựng dựa trên tiền đề của ký ức, cô ta nhất định đã biết tất cả từng chi tiết trong "căn phòng trọ 603" này.

Thế thì sẽ dẫn đến một nghi vấn khác!

Theo như nội dung trong cuộc đối thoại với em gái "Thiên Sứ", cô nàng luôn có ý hay vô tình dẫn dắt Trần Tiểu, khiến hắn cho rằng không gian này là một cái "lồng giam" và cô ta bị nhốt ở trong đó. Cô ta nghiên cứu mấy thứ ký hiệu kia là vì muốn trốn thoát.

Không nói đến sự thật - giả được thiết lập trong "không gian độc lập" này, hiện tại, giả sử "gian nhà gỗ nhỏ" kia thật sự là một không gian độc lập, vậy thì phải làm sao mới có thể xác nhận được cô em "Thiên Sứ" là bị nhốt trong đó?

Có một khả năng rất lớn khác, chính là cô ta dùng "không gian độc lập" này để ẩn thân. Bản thân cô ta đang sợ hãi và trốn tránh cái gì? Mấy cái trận pháp kia vốn không phải để bản thân cô ta ra ngoài được, mà là được dùng để lôi kéo những đồ vật khác vào trong đó.

Nếu thật là thế, vậy thì cô ta hoàn toàn có khả năng tạo nên một không gian giống y đúc "căn phòng trọ số 603" trong ký ức của Trần Tiểu để mê hoặc hắn. Tuy rằng vẫn chưa biết mục đích thật sự khi cô ta muốn mê hoặc bản thân là gì, nhưng loại kiểm chứng này vẫn cực kỳ cần thiết. Nếu không thì Trần Tiểu tuyệt đối sẽ không thể thoát ra khỏi hình thức "tư duy thấp" được.

Thế là, hắn lập tức bày ra bộ mặt trào phúng, tỏ vẻ giống như bản thân đã phá được quỷ kế của cô ta vậy.

Tuy nhiên, làm thế cũng chỉ để thăm dò. Một khi phải đối mặt với kẻ có năng lực "đọc thấu suy nghĩ", về cơ bản, gian kế được thực hiện đơn độc thế này cũng chẳng hữu dụng gì cả.

Cho nên tiếp theo, Trần Tiểu bèn thử sờ mặt ghế sofa dưới móng để dễ bề xác định vừa rồi chỉ là ý thức của bản thân tách rời ra khỏi cơ thể, hay là ngay cả nhục thể cũng đồng thời cùng đi đến không gian khác.

Mà thông tin hắn thu được chính là...

Mặt ghế dưới móng không có nhiều độ ẩm cho lắm. Điều này tương đồng với tình cảnh bản thân xuất hiện trong "căn nhà gỗ nhỏ".

Sau đó, đương nhiên là phải xác nhận thời gian và mảnh giấy có vẽ "trận pháp" kia có còn trên cơ thể mình hay không rồi. Chỗ này chẳng có gì đáng nói nữa cả.

Tiếp theo, nhằm kiểm chứng tính xác thực của "căn phòng trọ số 603" này, Trần Tiểu lại mở cửa sổ ra. Sau khi xác nhận không khí xung quanh cũng như sự duy trì tương thông giữa trong và ngoài căn phòng, hắn còn không yên tâm mà phải ném cây bút ra ngoài. Vào giây phút nhìn thấy được chiếc bút rơi xuống đất và nghe thấy được âm thanh nhỏ xíu kia, hắn mới thoáng yên lòng.

Đương nhiên, cùng lúc làm ra những hành động này, hắn cũng không quên tiện thể dùng cách cũ tự tạo cho mình bộ "trắc nghiệm cảm giác đau đớn", rồi hét ra một tiếng.

"Ừm... Cái cô tác gia ngốc bẩm sinh kia biến đi đâu rồi?"- Hắn lẩm bẩm một câu, song cũng chẳng để tâm lắm. Bởi vì... cơ bản là cô ta sẽ đi báo cảnh sát.

Chắc chắn rồi. Một người đột nhiên biến mất, có ngốc bẩm sinh cũng cần phải có chút phản ứng chứ.

Chỉ có điều hiện tại, Trần Tiểu cơ bản không có tâm trạng đi lo ba cái thứ vật vãnh này. Hắn bắt đầu gấp rút hồi tưởng lại tình hình lúc đối diện với cô em "Thiên Sứ" kia. Phải đề nén suy nghĩ trong gần nửa tiếng đồng hồ, quả thực đã khiến Trần Tiểu nhin đến ghen rồi.

Vậy trước hết hãy cùng hồi tưởng lại lần đầu tiên khi nhìn thấy cô ta. Có thể nói, mấy thứ nội tạng hay các bộ phận được tách rời khỏi cơ thể kia rõ ràng đang được ngâm trong một loại dung dịch dinh dưỡng đặc biệt, nhằm kéo dài tuổi thọ sử dụng của chúng. Giống như cô nàng đã từng nói, thể xác của cô ta chỉ là một vật chứa, hơn nữa, dường như chỉ cần cô ta tay là có thể tùy ý thay đổi một cái khác vậy. Chỉ cần liên tưởng đến hình dạng kỳ quái của "Anh Mất" đứng bên cạnh hắn... Thôi được rồi! Tạm thời cứ giả định rằng cô ta thực sự có năng lực này đi.

Thế thì cô nàng mà Trần Tiểu nhìn thấy căn bản không phải là cô ta. Tuy rằng từng động tác nhỏ nhặt và thần thái biểu hiện ra đều giống như một thiếu nữ mới khoảng 20 tuổi mà thôi, song điểm này lại chẳng nói lên được điều gì. Mà chính bởi vì có bản sắc tự vệ cho "thể xác" như thế, cho nên những thứ Trần Tiểu từng nhìn thấy hoàn toàn có khả năng là do cô ta muốn để Trần Tiểu thấy được.

Cũng có nghĩa là, kỳ thực việc quan sát cô ta chẳng có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa, trong suốt cuộc trò chuyện, cô nàng hầu như không hề có ý giấu giếm mà nói toạc ra điểm này. Tức là đang muốn nói cho Trần Tiểu biết, ông sẽ không nhìn thấu được tôi đâu, đừng có phí sức làm gì.

Trần Tiểu nghĩ tới đây bèn bật cười lên vài tiếng "hi hi hi hi" như kẻ tâm thần, hiển nhiên là hân hạnh rất vui vẻ.

Vậy nên tiếp theo, hãy cùng hồi tưởng lại cả đoạn trò chuyện nhé!

Trong suốt quá trình nói chuyện, do Trần Tiểu đã chủ động buông lỏng suy nghĩ, hoàn toàn chạy theo tiết tấu của đối phương, cho nên không cách nào bày binh bố trận được. Thế nhưng, trong trạng thái "tư duy thấp" ấy, Trần Tiểu vẫn nảy sinh nghi vấn rất lớn đối với lời nói của cô ta. Trước hết, Trần Tiểu từng nghi ngờ tính chân thực của năng lực "đọc hiểu tư duy". Tuy rằng lúc đó bản thân hắn từng dùng biện pháp "đặt câu hỏi trong lòng" để thử nghiệm chứng, và xem chừng đối phương giống như có sở hữu "thuật đọc tâm" thật. Có điều, tại vì sao cô ta phải nói điều này cho mình? Nếu không nói ra, chẳng phải là có thể tùy ý nắm bắt được tâm tư của mình rồi ư? Nếu như nói đối phương chỉ giống như một em gái mới được 20 tuổi, còn đang ngây thơ hồn nhiên, lỡ miệng lộ ra, vậy thì thật là có đánh chết hắn cũng không thể tin được! Cho nên, hầu như có thể khẳng định, đối phương đang cố ý nói cho bản thân biết, từ đó khiến hắn chủ động hạ thấp năng lực tư duy nhằm che giấu điều gì đó. Đương nhiên, nếu đối phương thực tâm muốn giấu giếm, vậy thì Trần Tiểu cũng không thể nào phỏng đoán bậy bạ được. Như thế thì không chỉ không đạt được đáp án chính xác, nói không chừng còn bị dẫn dắt đến lạc lối.

"Nhưng mà nếu như không phải có 'thuật đọc tâm', vậy thì lúc đó làm sao cô ta lại biết được suy nghĩ trong lòng mình cơ chứ?"- Trần Tiểu nghĩ ngợi một lát, nhận thấy tạm thời không thể có được đáp án, hoặc là nói, căn bản hiện tại không thể xác định được điều gì. Bởi vì hắn hoàn toàn không có hiểu biết gì về hệ thống năng lực mà cô ta sở hữu. Hiện giờ hắn chỉ biết rằng, đối phương sở hữu tri thức về "loại hình y học khác biệt" và phương diện dạng như "trận pháp" ấy. Trong lời đối thoại cuối cùng, cô ta còn không quên nói nhiều thêm một từ "trao đổi ngang giá" nữa. Đây rõ ràng là đang nói trắng ra với mình, thứ cô ta đang nghiên cứu chính là thứ gì đó hay ho kiểu như "thuật luyện kim" vậy. Đương nhiên, cho dù là những điều này, cũng đều là đối phương chủ động cho mình thấy. Khi hắn vừa xuất hiện tại "căn nhà gỗ nhỏ", những quyển sách và những chiếc bình chiếc vại kia đã được đặt ngay bên cạnh, giống như chỉ sợ mình không lật giờ ra ấy.

Trừ những điểm này, "Anh Mất" cũng rất có vấn đề. Từ đầu chí cuối, bản thân mình mới chỉ nhìn thấy nó, chứ chưa từng động chạm đến nó một chút xíu nào. Vậy nên nó thật sự như mình nhìn thấy, chỉ là một sinh vật lạ được tạo nên bởi "loại y học khác biệt" thôi ư? Còn về thiết lập của "không gian độc lập" và "trận pháp", dù cho những lời cô em "Thiên Sứ" nói đều là thật đi chăng nữa, vậy nếu chỉ dựa vào khả năng lý giải của mình hiện tại, cũng hoàn toàn chẳng thể đi sâu vào nghiên cứu những thứ đồ này... Huống hồ, nhìn thế nào cũng thấy cô ta chẳng có vẻ gì là đang nói thật cả!

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu phát hiện, hắn vậy mà chẳng thể xác định chắc chắn bất cứ điều gì ngoài những thứ cô nàng "Thiên Sứ" chủ động nói cho mình.

"Ừm... Giờ nghĩ lại, dường như từ đầu tới cuối, cái con nhóc kia đều đang cố hết sức dẫn mình đi theo con đường mà cô ta đã chỉ dẫn. Thậm chí còn phí hết tâm cơ vào điều này nữa."- Trần Tiểu nghĩ vậy, đồng thời lờ tờ giấy có vẽ thứ trận pháp kỳ lạ kia ra, phát hiện nó rất bền chắc, hắn là được làm từ hỗn hợp mỡ động vật và dầu của một loại cỏ cứng.

"Tồn công tồn sức đến như vậy, chỉ là để mình bỏ những 'vật phẩm dị thường' vào trong bản vẽ này thôi sao? Nghe qua giống như đang hiển tế cái gì đó vậy nhì. Lại còn đặc biệt thêm mắm dặm muối trong câu nói đó, rằng mình sẽ được báo đáp nữa. Hi hi hi!"

Tiếp sau đó, Trần Tiểu tỉ mỉ sẫm soi bản vẽ kỳ lạ kia cả buổi, mãi cho đến khi có nhắm mắt vào hắn cũng có thể vẽ ra được từng đường từng nét "trận pháp" ấy không sai một ly. Thế nhưng Trần Tiểu vẫn hoàn toàn không hiểu quy luật nào trong đó.

Thế là, hắn dứt khoát nhét tờ giấy dầu vào trong túi, từ bỏ việc nghiên cứu nó.

Lúc này đã cách thời điểm hắn viết lên tờ giấy chữ "được" kia được trọn vẹn một tiếng rưỡi đồng hồ.

"Hài... Hay là cứ rời khỏi đây đã, có quý mới biết được có phải 'cô ngọc' kia đã tự đi lạc rồi không!"- Hắn lẩm bẩm trong lòng, đồng thời đi thẳng ra phía cửa căn phòng.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại phát hiện có một tờ giấy được dán bên ngoài chỗ giao điểm giữa khe bản lề cửa và bức tường. Nhìn từ vị trí chỗ ngồi của Trần Tiểu thì chỗ này đúng ngay điểm mù thị giác, cho nên lúc này mới không nhìn thấy.

Bên trên tờ giấy viết:

Căn phòng trọ này coi như là phần quà tôi tặng cho ông. Cho nên, Mr. Trần Tiểu nhất định phải làm bạn nhé!— Khâu Mộc Cẩn— (^_^)

Chỉ một hàng chữ đơn giản này mà khiến cho Trần Tiểu trong chớp mắt đã nghĩ ngợi rất nhiều.

Từ khi Mr. Trâu nhận được cuộc điện thoại ở trong phòng thẩm vấn của "Khu nghiên cứu sinh vật số 15", đến chuyến xe taxi đã kéo hắn từ vùng ngoại ô đến khu vực phụ cận với nơi này, cho đến sự xuất hiện đột ngột của "dị tượng cấp D" chỉ cách bản thân mấy con phố, lại đến cô em "Thiên Sứ", và cuối cùng là tờ giấy dán trên tường này.

Tất cả những thông tin này lũ lượt xuất hiện trong bộ não của hắn. Song hắn cũng chẳng hề tỏ ra quá kinh ngạc!

"Minh đã nói mà! Làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy!"- Trần Tiểu cười hi hi rồi độc thoại một mình: "Thật là một kẻ thú vị a...."

"Hi hi hi.... Ha ha ha ha ha ha!"

Hắn cười phá lên, thanh âm bén nhọn chói tai, lại khó nghe muốn chết. Âm thanh ấy khiến cho chiếc đèn cảm ứng âm thanh ở ngoài cửa bị chấn động đến bật sáng, hàng xóm cách vách bị dọa cho hết hồn, con mèo ở dưới lầu thì dựng đứng bộ lông lên, dựa sát vào góc chân tủ quần áo mà gào lên một tiếng "Méo!"

.....

Ừm... Thôi được rồi. Kỳ thật câu chuyện này chủ yếu muốn nói là, thằng cha Trần Tiểu này cuối cùng cũng đã có chỗ trú ngụ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hội nghị

Dịch: Laoshu

Tại một gian phòng khách không lớn lắm, nền nhà được trải bởi chiếc thảm cỏ lỗ sĩ, cùng ánh đèn ấm áp. Trong phòng, hai chiếc ghế sofa đơn đặt chéo nhau, chính giữa có một bàn trà gỗ nhỏ nhỏ. Phía xa hơn có một băng ghế nhỏ, một vài thanh gỗ đang cháy trong chiếc lò sưởi âm tường, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ "lách tách" của tia lửa.

Trên hai chiếc sofa có một nam, một nữ ngồi tách biệt.

Người đàn ông khoảng 30 tuổi, dáng người trung bình, mái tóc đen lòa xòa trước trán, trên người mặc chiếc áo khoác bình thường đến mức đi đâu cũng có thể mua được. Tuy rằng khuôn mặt rõ ràng góc cạnh, song cũng coi như anh tuấn. Lúc này, gã đang vô cùng buồn chán mà nghịch ly trà trong tay.

Người phụ nữ xem chừng hơi lớn tuổi một chút nhưng không vượt quá 35. Cô ta khoát bộ quần áo mặc nhà thường ngày, khuôn mặt cũng rất bình thường, song lại có thể tạo cho người ta cảm giác đẹp để quý phái. Trong tay cô ta đang cầm một quyển sách, làm tỏ trên chiếc ghế sofa với một loại tư thế rất thoải mái.... Ồ, còn nữa, đôi tay của cô ta rất đẹp!

Cả hai người đều không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng trang sách sột soạt và tiếng củi cháy lách tách.

.....

Một lúc sau, có lẽ người đàn ông tóc đen cảm thấy cứ như vậy thật quá vô vị, cho nên đã hỏi một câu: Bên trong "Hắc cảnh" sao rồi?

Người phụ nữ lật tiếp một trang sách, trả lời rất tùy ý: "Không đủ người tình nguyện, chẳng có gì tiến triển cả."

"Ồ..."- Người đàn ông nhàn nhạt nói, sau đó cũng không tìm ra được đề tài nào nữa.

Cho nên không gian lại rơi vào trầm mặc.

.....

Ca gian phòng cứ thế yên lặng trong năm phút.

Bỗng nhiên, người đàn ông cảm thấy có thứ gì đó chắn mất ánh sáng trong lò sưởi. Gã chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện cách đó không xa có một cậu nhóc đã đứng đấy từ lúc nào. Cậu ta cũng lắm là 15 tuổi, vừa thấp vừa mập, trên người mặc bộ đồ thể dục có lẽ là size lớn nhất dành cho thiếu niên, thể nhưng xem chừng vẫn còn hơi bị nhỏ.

"Ồ, cậu tới rồi!"- Người đàn ông tóc đen thốt lên một câu đơn giản rồi lại cúi đầu xuống nghịch ly trà trong tay. Dường như sự xuất hiện đột ngột của cậu nhóc là một chuyện hết sức bình thường.

Cậu nhóc tiến về phía trước vài bước rồi ngồi bệt xuống tấm thảm. "Đến sớm thế!"- Cậu ta thuận miệng nói một câu. Cả thân thể nung núc những mỡ kia khiến cho động tác "ngồi xuống" của cậu ta lộ rõ vẻ vụng về.

"Tôi không thích để người khác chờ đợi."- Gã đàn ông tóc đen nói.

Người phụ nữ vẫn luôn chăm chú đọc sách, dường như không định tham gia vào câu chuyện của hai người kia.

Cậu nhóc lôi một que kẹo từ trong túi ra, ngậm vào miệng, không để ý lắm đến thái độ thờ ơ lạnh nhạt của người phụ nữ. Đồng thời, cậu ta ngó gã đàn ông, tò mò hỏi có muốn một cây không.

Người đàn ông lắc đầu, hỏi tiếp: "Cậu thấy đề án này thế nào?"

Cậu nhóc cắn một miếng kẹo, rồi rút ra ngậm ngấu, không chút để ý nói: "Rất hay. Còn có thể làm được gì nữa?"

Lời vừa dứt!

Trên tấm thảm có một nhúm nhỏ co rúm lại, cứ như tín hiệu màn hình tivi không tốt vậy. Ngay sau đó, một cơ thể lực lưỡng đã đứng ở đó.

Đây là một người đàn ông ít nhất cũng phải cao đến 2mét, trên người gã mặc Âu phục màu đen rất rộng rãi. Qua lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn được bao bọc trong đó.

Thế nhưng, thứ không ăn khớp với hình dáng này chính là khuôn mặt của gã có hơi béo ú.

"Này này! Người cũng đến gần đủ rồi."- Gã đàn ông vỗ tay nói, rõ ràng có chút vội vã.

Người phụ nữ kề bên nhú mày, rất nỗ lực dời tầm mắt khỏi quyển sách: "Không chờ ông ta à?"- Cô ta lộ vẻ hơi buồn bực, chứng tỏ vừa đúng lúc đọc đến đoạn thú vị.

"Ồi chào, cái lão bảo thủ ấy à, chờ lão tới rồi từ từ thuyết phục sau đi."- Người đàn ông nói: "Hơn nữa, gần đây lão cũng bận đến tối mắt, chẳng biết phải chờ đến khi nào."

Cậu nhóc kia không nói gì, chỉ ngậm kẹo rồi gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Người phụ nữ đành bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng. Tuy cảm thấy có chút không vui, song lại cũng cảm thấy lời của người đàn ông kia rất có lý, cho nên đành luyến tiếc đánh dấu trang kia rồi gấp sách lại!

Cậu nhóc kia nhìn lại dáng vẻ thờ ơ của người phụ nữ, không kìm được hỏi: "Đề án này là do chị đề xuất mà, sao có cảm giác chị hoàn toàn không để ý gì đến nó vậy?"

Người phụ nữ hơi vặn vẹo cơ thể có chút tê cứng vì đọc sách trong thời gian dài, trả lời một cách không tập trung: "Mấy người cũng đâu có ngốc!"

Cậu nhóc ngậm kẹo cười nhẹ.

"Thật ra, cô cảm thấy chị nên thương lượng trước với bọn tôi. Dù sao đây cũng không phải là một chuyện nhỏ!"- Người nói câu này là gã đàn ông vạm vỡ, chất giọng trầm thấp, lộ ra sự vững chắc.

Người phụ nữ tỏ ra bất đắc dĩ: "Lần trước tôi đã nói rồi, hần sắp bị xử quyết nên căn bản không kịp thương lượng!"

Cậu nhóc mút mạnh cây kẹo, đồng thời lại nhanh chóng giật cây que cái "páp" để rút miếng kẹo ra.

Nó chép chép miệng nói: "Ý là, chị cảm thấy chỉ dựa vào cái đám ngu ngốc trong ‘Khu nghiên cứu sinh vật dị thường’ kia là có thể xử lý nổi hần, đúng không?"

Tuy rằng cậu nhóc luôn đặt sự chú ý vào cây kẹo, nhưng những người có mặt tại đây đều nghe ra được hàm ý trong lời nói của cậu ta là: "Bà sốt ruột làm gì?"

Người phụ nữ nhìn sang phía cậu nhóc, trong mắt tràn đầy ý cười, song những người khác rõ ràng đều nổi gai ốc toàn thân.

"Lại sao rồi. Hai người lại muốn cãi nhau à?"- Người đàn ông mắt kiên nhẫn đứng ra ngăn cản hai con người chẳng vừa mắt đối phương này.

Bỗng nhiên, không gian trong góc phòng lại chớp động một chút.

Sau đó, một lão già liền xuất hiện, chậm chạp tiến về phía mọi người.

Lão rất thấp, lại thêm cái ung gù đến lợi hại, xem chừng còn nhỏ bé hơn cậu nhóc kia rất nhiều.

"Lại đang cãi nhau à!"- Ông ta nói. Ngực khí giống như nhìn thấy bậc con cháu đang đầu vớ mồm với nhau, muốn nói vài câu giảng hòa nhưng lại bất lực.

Trong mắt kẻ này hằn lên sự mệt mỏi.....

"Được rồi! Người tới đủ rồi, giờ thì có thể bắt đầu được chứ?"- Người đàn ông sang sảng nói: "Tôi cảm thấy đề án này rất hay."

Gã ta giơ tay lên, làm như đang tham gia một cuộc họp gia đình để biểu quyết "cuối tuần đi đâu chơi" vậy.

Ông lão dời băng ghế từ trong góc ra.

"Tôi cảm thấy cái gì cũng phải theo quy củ. Nếu không, khẳng định sẽ xảy ra rắc rối!"- Ông ta vừa từ tốn vừa nghiêm túc nói.

Người phụ nữ biết chắc lão sẽ nói thế, cho nên bắt đầu đi liếc lão một cái, tỏ ý muốn nói rõ ràng về một xu hướng thịnh hành cho một lão già đã tách rời khỏi thời đại.

"Quy củ? Vậy ông muốn thế nào? Xử quyết hấn ư? Sau đó lại tiếp tục chờ đợi sự xuất hiện của gã điên kia? Hay ý ông là nhốt hấn lại rồi đem thả chìm xuống đáy biển?"- Cô ta nói.

"Nếu như điều đó có tác dụng, chúng ta cũng chẳng cần phải dụng tâm phí sức làm gì rồi."

Ông lão im lặng.

Thấy ông già không nói gì nữa, cậu nhóc bèn nói leo vào: "Như hiện giờ chẳng phải rất tốt ư? Có người trông chừng hấn, hấn không thoát ra nổi đâu!"

Người phụ nữ bĩu môi. Thật ra rất lâu trước đây, cô ta từng rất thích trẻ con, mãi cho đến khi gặp phải thằng nhóc này...

"Đây chỉ là tạm thời thôi. Sớm muộn gì hấn cũng sẽ bị cảm hóa. Cách làm của cô chính là đang dùng sai lầm để bù đắp cho sai lầm mà thôi! Đến lúc đó, chúng ta có thể phải đối mặt với hai kẻ đáng sợ đấy!"

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều nhíu mày, giống như đang nhớ lại một đoạn hồi ức rất xấu.

Người phụ nữ day day trán: "Nhìn thứ mà ông đã tạo ra đi. May mà giờ đây mọi người đều tưởng rằng hấn đã chết. Tôi thật không dám tưởng tượng đến thời điểm mà lời nói dối ấy bị phơi bày nữa!"

Cậu nhóc đầu môi mím cây kẹo, phát ra âm thanh "chẹp chẹp" và nói: "Thật ra, chỉ cần đem."

"Không được!"

"Phù quyết!"

Ông lão và gã đàn ông gần như đồng thời bật thốt lên ngay, thậm chí còn chưa kịp nghĩ ngợi gì. Đến cả gã đàn ông vạm vỡ luôn không thích nói chuyện kia cũng phải lắc đầu.

Người phụ nữ chau mày nhìn chằm chằm thằng nhóc: "Thằng nhóc không lồ xanh kia có thể hủy diệt cả thế giới này đấy! Cậu có biết không?"

Trong giọng nói của cô ta có đôi chút giận dữ.

"Chúng ta đều đã thống nhất rồi. Đề án ‘vật liệu hai chiều’ đã kết thúc rồi, hơn nữa, vĩnh viễn không được khởi động lại!"

Người đàn ông tóc đen cũng nói xen vào: "Đúng thế! Thế giới của chúng ta đã đủ thứ đáng lo rồi!"- Gã tỏ ra vẻ thâm thù đại hận.

Khuôn mặt cậu nhóc hết sức tủi thân, nhỏ giọng đáp: "Rồi rồi! Biết rồi! Lúc đó tôi cũng chỉ là bỗng nhiên nghĩ tới mà thôi. Ai mà biết sẽ biến thành như vậy chứ!"

Chân mày của ông lão có hơi giãn ra, rõ ràng là ông ta cũng cảm thấy lời nói của người phụ nữ rất có lý. Thế nhưng một kẻ trước giờ đều theo quy củ như ông ta luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Cho nên, ông ta lại hỏi: "Vậy làm thế nào để đảm bảo hấn sẽ thành thành thật thật đây? Trong khi chúng ta căn bản không biết được hấn đang nghĩ cái gì!"

Người phụ nữ nhếch khóe môi lên cười cười: "Không. Chúng ta không cần thiết phải biết suy nghĩ của hấn. Chúng ta chỉ cần biết hấn đang theo đuổi cái gì là được rồi."

Cậu nhóc kia liền nói hòa theo: "Sự hứng thú?"

"Đúng! Sự hứng thú!"- Người phụ nữ gật nhẹ đầu.

.....

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh. Mỗi người đều đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình!

Gã đàn ông nhìn thấy ba người còn lại đều đang rơi vào trạng thái trầm mặc, vội vàng thúc giục: "Được rồi, được rồi! Nếu đã hết cách với hấn, vậy thì cứ thuận theo hấn đi. Đây chính là biện pháp xử lý vừa đơn giản lại hiệu quả. Kỳ thực, mấy người cũng đều cảm thấy đề nghị này khá tốt mà, đúng chứ! Thế thì không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa đâu!"

Gã vốn không thích cái kiểu việc gì cũng phải suy nghĩ đắn đo tỉ mỉ như thế này chút nào. Điều này không có nghĩa là nói gã không có đầu óc, chỉ đơn giản, gã là một người rất thẳng thắn.

Tính cách của ông lão và gã rõ ràng là đối lập nhau. Cho nên, lão ta vẫn còn phân vân: "Tôi cũng không hẳn cảm thấy thu nạp loại người nguy hiểm này là không tốt. Thật ra chúng ta có thể hứa hẹn với hắn."

Người phụ nữ không chờ ông ta nói xong đã trực tiếp đánh gãy lời của lão.

"Thôi đi! Trong bộ não của hắn vốn chẳng có cái từ 'hứa hẹn' này. Đối với hắn, quản thúc hay áp chế đều chẳng ăn thua gì cả. Chúng ta chỉ có thể cho hắn thứ mà hắn muốn thôi.

Hơn nữa, nói về việc thu nạp kẻ nguy hiểm. Trong tiểu đội Omega có ai không phải là kẻ nguy hiểm đâu!"

Nói rồi, cô ta còn quay đầu liếc về phía người đàn ông tóc đen ngồi gần bên.

Gã đàn ông kia cười cười, cảm thấy đây giống như là một lời ca ngợi.

"Dù cho đến cuối cùng thật sự không còn cách nào nữa, chúng ta vẫn còn thủ đoạn cuối cùng mà, không phải sao?"- Người phụ nữ lập tức thêm một câu, muốn rèn sắt khi còn nóng.

Ông lão nghĩ ngợi một chút.

"Ừm... Thôi được rồi!"- Ông ta gật đầu nói.

Người đàn ông thấy ông già kia thở ra, bèn tỏ vẻ rất vui, lập tức giơ một tay lên, nói: "Tôi đồng ý."

Người phụ nữ cũng mỉm cười, giơ tay lên: "Tôi đồng ý!"

Cậu nhóc đang nhai miếng kẹo bị ngậm nát chẹp nhẹp kia cũng giơ tay lên: "Tôi đồng ý!"

Ông lão lại suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng giơ tay: "Tôi... Ừm... Tôi đồng ý!"

Lúc này, mọi người đều nhìn lại gã đàn ông vạm vỡ từ đầu tới cuối không nói một lời kia. Kỳ thật, mọi người cũng đều biết gã sẽ đồng ý rồi.

Quả nhiên, gã đã giơ tay lên, cất giọng nói trầm ổn: "Tôi đồng ý!"

Trong căn phòng âm áp này, mỗi người đều nói ba chữ như nhau, đều giơ tay lên như nhau, thật giống như một loại nghi thức vậy.

"Đề nghị được thông qua!"- Người đàn ông nói, ngữ khí mang vẻ nhẹ nhõm đi đôi chút.

"Cuối cùng cũng xong việc rồi. Bên chỗ tôi còn có việc, đi trước đây!"

"Ừm... Tôi cũng đi đây!"- Cậu nhóc nhai nốt vụn kẹo cuối cùng rồi nói.

.....

Ngon lửa bên trong lò sưởi giống như bị gió thổi qua, lay động với biên độ cực đại, tiếp theo đó, chỉ nghe "vù" một tiếng, liền bị dập tắt.

Không biết từ lúc nào, căn phòng khách nhỏ này đã trống trải không một bóng người. Cứ như năm người vừa rồi cơ bản chưa từng tới đây.

Trên khúc than củi đen nhánh vẫn còn lưu lại tàn lửa ánh đỏ và làn khói nhẹ bay lững lờ.

Cứ thế âm áp.

Yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cuộc sống thường nhật

Dịch: Laoshu

Phòng 603, khu nhà trọ 6 tầng tại số 221 phố Bối Xác.

Một bà thím chắn ngay cửa ra vào, trong tay cầm quyển sổ nhỏ nhỏ, đang lải nhải với Trần Tiểu đứng trong phòng.

Bà thím này chỉ cần dùng bốn chữ liền có thể hình dung chuẩn xác được thân hình của bà ta là:

"To béo đầy đà!"

Ấy thế mà bà thím này cứ thích mặc mấy kiểu quần áo mang phong cách thiếu nữ. Ví như hiện tại, thân trên bà ta mặc chiếc áo khoác bó sát màu kem, tay và vai áo đệm phồng lên theo một mùa đông. Khoảng giữa bộ ngực đồ sộ và vòng eo ngấn mỡ tạo thành một rãnh sâu đến đáng kinh ngạc, nếu anh kẹp quyển sổ nhỏ kia vào, đoán chừng có muốn rút ra cũng không được. Còn chiếc quần jean thì lại bó chặt, nhìn rõ rãnh rãnh được phần mông đầy đặn chảy xệ. Trần Tiểu nhìn chăm chăm vào mấy đường chỉ giãn căng nơi ly quần, đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ bà thím kia mà hơi dùng sức một cái là chiếc quần bị toạc ngay.....

À, phải rồi, bà ta còn bôi son và đánh bóng mắt (eye shadow) màu hồng nhạt nữa. Nói sao nhỉ... tổng thể lại thì... rất kinh khủng!

"Sáu tháng là tám ngàn, nộp mười hai tháng một lần là mười lăm ngàn tệ!"- cả khuôn mặt bà ta tràn ngập ý cười. Trần Tiểu cảm thấy thật may là bà ta không gắn mí giả, chứ nếu không, giờ đây chắc chắn đã bị cặp mí mắt dày cui này lấn đến rút ra luôn. Đến lúc đó thì rõ là xấu hổ.

"Ày... Tội nộp nửa năm!"- Lúc này, một tay hấn đang giữ tay nắm cửa, tay còn lại giấu sau lưng, dè dặt nói.

Thấy vậy chắc bạn đã đoán ra rồi nhỉ!

Ừm, không sai, bạn đoán đúng rồi! Cô nàng tác giả tên "Khâu Mộc Cẩn" kia căn bản chưa nộp tiền phòng. Thậm chí, trước đây gần một tuần, cô ta còn dọn đồ sẵn với vị đại thẩm chủ nhà trọ kia, rằng hôm nay sẽ có một cậu thanh niên tên là "Trần Tiểu" đến nộp tiền phòng cho bà ta kia.

Ừm, không sai, bạn lại đoán đúng rồi. Chiếc xe taxi chở Trần Tiểu rời đi sau khi hấn bước ra khỏi "Khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15", chính là được sắp đặt sẵn. Việc hấn bị lôi tới gần khu phố này, cũng đã được sắp xếp rồi. Bao gồm việc trùng hợp xuất hiện "dị tượng cấp D", hay cô nàng tác giả thuê "căn phòng số 603" này vào một tuần trước, cho đến việc cô ta đứng lúc bước vào quán cà phê dưới lầu... Tất cả những thứ này đều đã được sắp đặt sẵn.

Ừm, vẫn đúng nữa, bạn thế mà CMN lại đoán ra rồi. Kỳ thật toàn bộ những điều này đều chỉ để an bài cho Trần Tiểu tới căn phòng này, đi gặp cô em tự xưng "Thiên Sứ" kia mà thôi!!!

Ờ... Những việc còn lại thì ai cũng đều đã biết rồi. Đương nhiên, những thứ này đã được Trần Tiểu hiểu rõ ngay vào giây phút nhìn thấy mảnh giấy dán trên bức tường của Khâu Mộc Cẩn rồi.

Song những ngọn nguồn chân tướng cụ thể trong đó, hấn chắc chắn chưa thể hiểu rõ được. Có điều không cần vội, chân tướng rồi cũng sẽ có ngày lộ ra thôi!

Giờ đây, điều khiến hấn rầu rĩ chính là: "Chẳng phải nói căn phòng này tặng cho mình sao? Giờ ngay đến tiền phòng cũng cần tôi tự trả, thế mà tính là tặng hở?"

Bà thím kia nhìn thấy vẻ rầu rĩ trên mặt Trần Tiểu, tưởng là hấn có ý kiến về căn phòng này, liền lập tức bày ra vẻ tươi cười còn sáng lạn hơn cả lúc này.

"Ồi chào, chàng trai à, cậu đừng có do dự nữa! Giá cả như thế này là đã rẻ hơn mấy căn phòng khác một nửa rồi đấy. Cậu cứ nhìn cái khu vực này, kiểu trang hoàng này, tòa nhà này, lại xem thử giá phòng mấy năm nay ấy. Đây là chị thấy chú em trông thật thà mới cho cậu thuê đấy. Nếu không, cậu mà đổi qua thử chỗ khác xem, rẻ như thế này được mới là lạ ấy,... bla... bla..."

Bà ta vừa nói những lời này, vừa hươ hươ đôi tay to khỏe của mình, còn hơi vênh ngón tay lên kiểu Hoa Lan Chi.

Trần Tiểu nghe xong mấy lời của bà thím này, cực lực cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười, nhưng thâm tâm lại nghĩ: "Chỉ? Bà là đang tự nói mình ư? Có ăn diện cũng không thể che lấp nổi tuổi thật được đâu bà thím à! Còn nữa, trong đây rõ ràng có ma quỷ hoành hành nên bà mới không thể không cho thuê với cái giá này mới đúng. Sao mà nói giống như mình vớ được của rẻ vậy chứ. Quan trọng nhất là, làm sao mà bà nhìn ra là tôi có vẻ thật thà được thế? Chỉ để thu được tiền phòng mà ngay cả lương tâm mà bà cũng không cần nữa rồi à?"

Trần Tiểu gào thét trong lòng.

Bà thím vẫn còn đang nói không ngừng, cứ như đang đọc thuộc lòng một đoạn tấu hài đã được luyện vô số lần rồi vậy, từ nọ nói tiếp từ kia không hề có một chút ngắt mạch nào cả.

"Xem chừng cậu còn đọc thần phải không. Đúng lúc dưới lầu có quán cà phê, bình thường, vào lúc tan tầm ở đó có rất nhiều cô gái khoảng trên dưới 20 tuổi. Còn nếu như không còn đọc thần ư? Thế lại càng tốt, hai vợ chồng son xuống ngồi cà phê, chuyện trò, uống nước, càng gia tăng tình cảm nhà, tốt biết bao nhiêu! Nhìn thân thể cậu gầy gò thế này, phải tập luyện nhiều chút. Ngay quảng trường kế bên có phòng gym, đúng lúc cậu có thể qua ngó thử. Gần đây có trạm xe và tàu điện ngầm, đi lại rất thuận tiện. Lại còn có siêu thị, có nhà hàng, ... bla... bla..."

Bà thím ấy cứ thế nói liên miên không ngừng, không hề có ý muốn rời đi chút nào.

.....

Trần Tiểu vẫn phải gắng gượng duy trì nụ cười, bàn tay giấu sau lưng nắm chặt con dao gọt hoa quả gấp gọn một lần nữa.

"Hay không mình đâm tới đi! Thật không nhin nổi nữa rồi!"- Trần Tiểu nghĩ: "Nhìn cái vẻ bóng nhảy đầy mặt như vậy, một dao này mà đâm vào liệu có bắn đầy mỡ ra không ta..."

"Này! Ch... Chị!"- Trần Tiểu cắn răng thốt ra tiếng xưng hô này: "Tôi nộp một năm đi."

Bà thím ấy vừa nghe xong, hơi ngẩn ra, tưởng lời thuyết phục của bản thân mình có hiệu quả, liền lập tức mặt mày hớn hơ.

"Cậu em thấy chưa, tôi biết ngay cậu là một người thông minh mà. Vụ buôn bán này đảm bảo cậu không lỗ vốn đâu. Trong một năm này, nào là tiền điện, nào là tiền nước, mấy người trẻ tuổi không biết cách sinh hoạt, tính ra hết không ít tiền đâu... bla... bla..."- Bà thím lại nói không ngừng, còn khoa tay múa chân, thỉnh thoảng còn đụng chạm lên người Trần Tiểu vài cái.

Nụ cười của hắn cứng đờ.

"Chị à... Tôi đang có chút việc, gấp lắm, tôi thấy chị còn mấy nhà chưa đi thu tiền phòng nhỉ, không thôi chị cứ đi lo chuyện của chị trước đi!"

Bà thím kia vừa nghe thế, bèn lộ ra nụ cười giảo hoạt.

"Ấy ấy... Cuối tuần thế này ở nhà một mình làm gì chứ?"- Bà ta nhướn mày chỉ trỏ Trần Tiểu, khoe miệng nhếch lên nụ cười gian: "Thanh niên trai tráng khí lực lớn, chị hiểu mà! Cơ mà vẫn cần phải tiết chế chút. Cậu xem, giờ này vẫn còn là ban ngày ban mặt, lằng phí thì giờ vào lại chuyện ấy thật không tốt nha. Không thì chị giới thiệu cho cậu làm quen vài cô em trong tiểu khu của chúng ta nha? Phải nói là nhà ông Lý... bla... bla..."

Ngay cả đến cái chết Trần Tiểu cũng nghĩ tới luôn rồi.

"Này! Bà chị đã đạt được mục đích rồi, sao vẫn còn chưa đi hả? Còn nữa, suy nghĩ của bà sao lại dơ bẩn đến vậy? Còn nữa, còn nữa, bà làm gì mà cứ phải sờ sờ người tôi thế? Không thấy vẻ ngoài hung tợn của tôi hả? Không lẽ tôi phải xé cái cuống họng của cái đồ khốn nhà bà mới được ư?"- Trong lòng Trần Tiểu gào thét: "Không được! Xem chừng cái miệng này chắc chắn là lão sồi đòi trong nghề mắng vốn giữa đường giữa chợ rồi. Mình mà chọc giận bà ta, lỡ như sau đó bà ta dẫn một đám chị em bạn dì tới xử đẹp mình thì sao? Tới lúc đó thì thật sự là không có ngày nào yên mắt! Còn đập cho ngất đi ư? Tới lúc tỉnh lại càng khó xử!"

Trần Tiểu nghĩ tới đây, tay nắm con dao gấp sau lưng chặt đến rung lên.

"Kiên nhẫn chút, không được xúc động. Tuy ở đây không có camera, nhưng việc bà ta tới thu tiền thuê phòng không thể không có người biết. Giờ mà đâm một nhát, chắc chắn mình sẽ là đối tượng bị hoài nghi đầu tiên. Mặc dù mình có thể mô phỏng bút tích để ngụy tạo việc bà ta vẫn chưa tới thu tiền phòng của mình trong quyển sổ, cũng như tự tin trong việc tạo ra chứng cứ bà ta vẫn chưa lên tới tầng 6. Song thi thể và vết máu lại rất khó xử lý. Trong tình cảnh chưa quen thuộc nơi đây, lưu huỳnh và Axit Oxalic rất khó có được. Vậy thì chỉ có thể dùng nước xả phòng trộn với lượng lớn Kali Iodide thôi. Mà nhìn cái thể hình này cần ít nhất trên 5 thùng. Lại còn tính cả bàn chải, giẻ lau, bình phun và đủ loại đồ da, giấy da, v.v..., chắc chắn sẽ dẫn tới sự chú ý. Hơn nữa, dù cho dọn sạch được vết máu, nhưng biện pháp xử lý tiêu hủy thi thể cũng rất khó làm. Chỉ có thể dùng nước sôi nấu chín rồi phân thành từng khúc đem đi, mùi máu tươi có thể dùng hỗn hợp bột Scale và Niacin làm trung hòa, rồi đóng kín cửa sổ thì cũng coi như che giấu được. Nhưng với cái hình thể này, thời gian lập án chỉ có 24 giờ thì căn bản không đủ mà. Hơn nữa, đám mỡ này quá dễ gây tắc đường ống thoát nước. Gas và đồng hồ nước bỗng nhiên tăng đột biến, thế thì quả thực muốn nói cho mọi người biết rằng mình đang tiêu hủy thi thể mất..."

Trần Tiểu cứ thế suy nghĩ miên man....

Ờ... Thôi được, tôi xin thừa nhận, đây chỉ là đang câu chữ thôi. Trên thực tế, hắn chỉ lộ ra nụ cười ghê tởm thương hiệu Trần Tiểu về phía bà thím, khiến đối phương phải nhăn mày đi thẳng luôn. Khi rời đi, trên miệng còn không quên lầm bầm một câu: "Bệnh thân kinh...!"

.....

Trần Tiểu đóng cửa vào, tùy tiện ngã ra giường.

Hôm nay là một ngày chủ nhật, trời quang mây tạnh, nhiệt độ vừa phải, cách thời điểm bản thân hắn rời khỏi "căn nhà gỗ nhỏ" vừa đúng hai ngày. Thế nhưng hai ngày này, Trần Tiểu đã trải qua không mấy khó khăn.

Tối hôm ấy, sau khi phát hiện nhiệm vụ của mình đã hiển thị chữ "nhiệm vụ đã hoàn thành" màu xanh lá, hắn đã tiện thể mở ra mục "thông tin cá nhân", thì phát hiện nó đã biến thành:

Họ tên: Trần Tiểu

Chức vụ: Nhân viên ngoại cần tại Thành phố K (Khu nghiên cứu sinh vật dị thường số 15)

Cấp bậc: D

Nhiệm vụ trước đây: 1 hạng mục cấp D

Vinh danh: Không

Tiền thưởng: 25

Tổng quan năng lực: "Xem chi tiết"

Khi Trần Tiểu lần giờ tắt cả các vật phẩm thuộc khu vực hồi đoái cấp D ra đọc, mới phát hiện, trừ một vài loại thuốc giảm đau và mấy viên đạn ra, còn lại chẳng có gì đáng để mua cả. Thế là hắn dựa theo nguyên tắc một đồng tiền cũng là tiền, quyết định cứ tích trữ lại trước đã.

Sau đó, chính là hiện thực rảnh rỗi vô vị. Trần Tiểu lại suy tưởng lại một lượt về mối quan hệ giữa cô em tự xưng là "Thiên Sứ", Khâu Mộc Cẩn và gã lái xe taxi.

Hiển nhiên, số lượng người muốn tận tâm tận lực hỗ trợ cô em "Thiên Sứ" kia không hề ít. Hơn nữa, có tổ chức, có kỷ luật, thậm chí có những người còn có liên hệ với "Hội ký thác trật tự" nữa.

Là tín đồ? Lợi dụng? Không chế? Hay hợp tác?

Dưới tình huống không hề có bất kỳ căn cứ gì, những câu hỏi này căn bản không thể có được đáp án.

Tóm lại, chắc là bọn họ chọn trúng mình, còn về lý do vì sao thì vẫn còn chưa biết.

Thôi bỏ đi, cứ mãi nghĩ đến những vấn đề không có đáp án như thế này cũng đủ vô vi rồi. Cho nên tiếp theo đó, vào ngày thứ hai sau khi rời khỏi "căn nhà gỗ nhỏ", Trần Tiểu bèn bắt đầu lần giờ những thông tin về "Hội ký thác trật tự" mà mình chưa kịp xem trong điện thoại.

Thế là, với cách đọc lướt nhanh như gió, không theo lẽ thường, giữa chừng còn nảy ra những suy đoán giao thoa trong bộ não của mình, mấy thông tin dành cho cấp thấp nhất có quyền hạn xem được căn bản không đủ cho hắn xem mà.

Thật không may, khu vực nhiệm vụ cấp D cứ thế trống trơn, chẳng có lấy một cái nhiệm vụ có thể tiếp nhận.

.....

Thế là, sau khi tổng cô được bà thím chủ nhà đi thì xuất hiện tình trạng như hiện tại.

Trần Tiểu nằm trên giường trần qua trở lại, tâm trạng chán nản đến khó chịu vì chẳng có việc gì để làm!

"Hãy quét cho tôi một nhiệm vụ đi!"- Một lần nữa, Trần Tiểu cầm lấy điện thoại hét lên!

Cho nên mới nói, cái hay trong các tình tiết của tiểu thuyết chính là, cứ mỗi khi trải qua những ngày bình thường nhàm chán vô vị rồi, thì sẽ có các tình tiết mới xuất hiện.

Quả nhiên, chỉ nghe "ting" một tiếng, trong "Khu nhiệm vụ cấp D" xuất hiện nhiệm vụ mới.

Trần Tiểu bật ngồi dậy ngay lập tức, chưa cần nghĩ ngợi gì đã trực tiếp bấm chọn tiếp nhận nhiệm vụ rồi.

"Hi hi hi"- Hắn cười phá lên như một kẻ tâm thần, sau đó liền bấm mở nội dung giới thiệu vấn đề nhiệm vụ!

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sâu não (1)

Dịch: Laoshu

[Tóm tắt nhiệm vụ:

Cấp bậc tương ứng: D

Địa điểm: (xem bản đồ chi tiết)

Miêu tả: Qua lời báo án của các cư dân thuộc khu vực này, tại khu biệt thự tại ngoại ô phía Đông thành phố K, nghi ngờ có án mạng. Gây sự chú ý đến thám tử ■ thuộc đồn cảnh sát đóng tại khu phía Đông thành phố K của "Hội ký thác trật tự". Khi đến hiện trường xảy ra án mạng, thám tử đã thăm dò ra "tin hiệu phản ứng dị thường cấp D" tại khu vực.

Dị tượng mới được phát hiện, yêu cầu "nhân viên ngoại cần" đã tiếp nhận nhiệm vụ lập tức đến địa điểm được đánh dấu, tiến hành công tác giám sát có liên quan. Sau đó tiến hành thu nạp dị tượng này (khi cần thiết có thể trực tiếp trừ khử), rồi hoàn thiện hồ sơ.

Tiền tích lũy từ nhiệm vụ: 80

Tiền thưởng thu nạp: + 60]

"Ồ... Xem ra, đây mới là bản giới thiệu nhiệm vụ chân chính nhĩ. Chứ bản giới thiệu nhiệm vụ về căn phòng này bữa hôm trước thì chẳng có thứ gì, chỉ ghi chú mỗi bốn chữ "chưa có miêu tả". Vừa nhìn đã biết là làm cầu thả vậy chỉ để lừa một gã người mới như mình tới đây mà thôi."- Trần Tiểu lâm bầm

Vậy tiền thưởng của nhiệm vụ này chỉ có 80, mà tiền thưởng thu nạp, dựa trên cơ sở hoàn thành nhiệm vụ lại còn được cộng thêm trọn vẹn 60. Xem chừng Hội ký thác này đặc biệt cô vũ hình thức "thu nạp" nha. Điều này thực ra cũng có thể lý giải được. "Bất sống" được rồi, ít ra còn có thể quảng cho cái đám người chuyên mặc áo khoác trắng của tổ chức tiến hành nghiên cứu mà.

Trần Tiểu xem xong đoạn giới thiệu vắn tắt nhiệm vụ, bèn thoát ra khỏi trang này.

Giờ đây, hấn mới chú ý đến mục lựa chọn "tin tức đoàn đội" đang chớp nháy trên màn hình di động.

Hấn hiếu kỳ bấm vào mục ấy.

Chỉ thấy trong mục lựa trọn này, đã hiển thị 4 hình đầu người màu đen không rõ mặt; mà phía dưới cùng, có một dấu cộng to to đang nhấp nháy.

Trần Tiểu bấm vào từng hình đầu người nói trên theo thứ tự, bên trên đều ghi chú câu: "Không có quyền tra thông tin của nhân viên này."

"Thì ra là thế"- Hấn tỏ vẻ đã hiểu rõ, rồi bấm vào dấu cộng đang sáng lên phía dưới cùng kia.

Ngay lúc này xuất hiện một hạng mục lựa chọn:

"Có cho phép người khác tra thông tin về ngài hay không?"

"Có ----- Không"

Trần Tiểu nhớ lại điểm "Tư duy: 2" vô cùng bất mắt của mình, đương nhiên dứt khoát ấn chọn mục "Không".

Quả nhiên, hình đầu người màu đen thứ năm liền được thêm vào.

"Xem ra đây là một nhiệm vụ đoàn đội ha."- Trần Tiểu nghĩ.

.....

.....

Một tiếng đồng hồ sau, taxi dừng tại khu biệt thự phía Đông thành phố K. Trần Tiểu từ trên xe bước xuống.

Trên thực tế, từ phố Bối Xác đến đây chẳng cần thời gian lâu như vậy. Thế nhưng về bề ngoài của Trần Tiểu quả thật đã khiến cho các ông chú lái xe không thể nẩy sinh ham muốn đập thắng, dừng xe, đón hấn đi. Cho nên hấn đã phải đứng bên vệ đường chờ vền vền nửa tiếng đồng hồ. Khoảng thời gian này, thậm chí hấn từng nghĩ đến việc có nên kiếm một cái khẩu trang để đeo lên hay không. Chứ cứ như thế, hấn muốn làm gì cũng thật bất tiện.

Bớt nói mấy lời sáo rỗng chút nhé.

Điều kiện của Khu biệt thự đương nhiên phải tốt rồi. Hơn nữa, vừa nhìn vào là đã biết mấy kẻ sống nơi đây đều thuộc dạng không phú thì quý.

Vào lúc này, Trần Tiểu có thể nhìn thấy một đám người đang tụ tập trước một căn biệt thự hai tầng cách hấn không xa lắm. Gần đó có mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu, còn giăng cả rào chắn cảnh giới với hai màu đỏ, đen đan xen.

Bạn xem, địa điểm của nhiệm vụ lần này dễ tìm biết bao, cơ bản chẳng cần nhìn định vị trên di động nữa! Trần Tiểu vội vàng chạy như điên qua đó, về mặt vô cùng hưng phấn, cứ như sắp được đi xem náo nhiệt ấy.

.....

.....

Trần Tiểu chen qua đám đông, đến bên cạnh rào chắn cảnh giới.

"Này này, đứng im đó! Ở đây xảy ra chuyện rồi không nhìn thấy hả? Còn sáp vào nữa?"- Một gã cảnh sát chỉ trỏ Trần Tiểu, lớn tiếng quát.

Trần Tiểu ngẩn ra: "ĐM, cái quái gì thế, coi tao là dân thường à?"

Lúc này, một ông chủ tầm khoảng dưới 40 tuổi tiến đến. Trần Tiểu bèn cao thấp đánh giá một phen, đoán chừng là tổ trưởng của đội cảnh sát.

Ông chủ đó ra hiệu cho gã cảnh sát kia đứng qua một bên, rồi nhìn Trần Tiểu, dường như đang chờ hắn làm ra động thái gì vậy.

Về mặt Trần Tiểu mờ mịt.

Còn ông chủ kia cũng ngậy ra một chút, rồi lại nhìn kỹ hắn thêm lần nữa, chớp chớp mắt nói: "Đưa tôi xem đi động của cậu!"

Giờ thì hắn đã rõ, gật đầu hiểu ý, đồng thời giơ ra chiếc đi động màu đen được đặc chế của Hội ký thác trật tự.

Ông chủ kia chỉ dạm nháy nhìn lướt qua một cái, rồi bắn một ánh mắt về phía hắn, tỏ ý: "Đi theo tôi."

.....

Trần Tiểu chen khỏi đám đông, đi theo ông chủ ấy đến bên cạnh một chiếc xe cảnh sát. Nơi đó hiện đã có bốn người đàn ông đang đứng sẵn. Ba trong bốn người mặc đồ Âu phục màu đen, ngay nếp gấp trên ve áo ánh lên màu sáng bóng của kim loại. Người còn lại thì mặc một bộ đồng phục chống bạo động loại siêu nhẹ, trên tay đang cầm một khẩu súng lục mà vừa nhìn đã biết không phải loại tầm thường. Thế nhưng người này không đội mũ giáp!

Bốn người này nhìn thấy Trần Tiểu đi tới đều tỏ vẻ hững hờ, giơ tay phải đập vào ngực trái của mình. Đây là động tác đặc thù của Hội ký thác. Trần Tiểu nhìn thấy cũng bình tĩnh đại ngộ, thì ra lúc này ông chủ đó đang chờ mình làm động tác này.

Hắn lập tức làm theo một lượt, đồng thời quét mắt về phía bốn người kia theo thói quen.

"Đều đến đủ cả rồi!"- Ông chủ kia nói rồi rút ra một cái huy hiệu cảnh sát từ trong túi, giao lại cho gã mặc đồ chống bạo động. "Mấy cậu làm ơn đừng gây ra động tĩnh gì quá lớn đấy. Chúng ta không thể lúc nào cũng lấy lý do là đang quay phim, đứng chứ!"

Giờ phút này, khuôn mặt của ông ta tỏ vẻ đau khổ, chắp tay trước ngực, cứ như đang nói: "Tôi cầu xin đám ông lớn các cậu đấy có được không!"

"Cố hết sức thôi...."- Gã mặc đồ chống bạo động tiếp nhận chiếc huy hiệu cảnh sát, thuận miệng nói. Song gã ta cơ bản không thêm để ý đến ông chủ tổ trưởng kia, bởi vì ánh mắt của gã một mực nhìn chằm chằm Trần Tiểu.

Trên thực tế, không chỉ mình gã ta, mà cả ba người còn lại cũng đều không có phản ứng lại lời ông chủ nọ. Bọn họ đều đang nhú mồm ngó Trần Tiểu.

Ông chủ tổ trưởng đành bất đắc dĩ nhún nhún vai, ngầm tỏ ý: "Được rồi. Các cậu ưng làm gì thì cứ làm nấy đi."

Sau đó bèn xoay người quay lại chỗ đám đông bên kia.

Lúc này, một gã mặc Âu phục có mái tóc cực ngắn tiến tới, rất bất lịch sự vươn tay ra tóm bộ Âu phục của Trần Tiểu.

"Người mới?"- Gã nhưn mồm nói.

Trần Tiểu biết, mấy gã này chỉ cần nhìn vào cách ăn mặc của mình là đã biết bản thân chắc chắn chẳng có bất kỳ kinh nghiệm làm nhiệm vụ nào hết. Dù sao thì nhân viên ngoại cần cấp D cũng chẳng thể có được loại huyết thanh cường đại nào hỗ trợ. Còn bản thân lại đang mặc một bộ đồ rất bình thường đi chấp hành nhiệm vụ, đúng là có hơi tạo hiềm nghi là "thành phần phá đội".

"Tao cần xem thông tin cá nhân của mày!"- Gã mặc bộ đồ giáp nhú mồm nói như kiểu đang ra lệnh vậy, giọng nói lộ rõ ý không cho phép từ chối.

Thật ra yêu cầu kiểu này rất quá đáng, nhưng Trần Tiểu có thể hiểu được. Suy cho cùng, nếu là một kẻ "gây trở ngại" thì hoàn toàn có thể biến một nhiệm vụ đơn giản trở nên vô cùng phức tạp.

Trên thực tế ấy mà, kỳ thật dù gã đưa ra yêu cầu quá đáng hơn nữa, Trần Tiểu cũng sẽ không để ý. Bởi vì hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng được bắt đầu nhiệm vụ. Do vậy, hắn căn bản không muốn để ý đến cách nhìn của mấy người này đối với bản thân mình. Thế cho nên, hắn trực tiếp quét vãn tay để mở ra mục "thông tin cá nhân" trên đi động.

.....

"Trần Tiểu.... Không có huyết thanh, chưa từng đối vũ khí, từng chấp hành nhiệm vụ cấp D chỉ có 25 điểm..."- Thần sắc hắn ngưng trọng đọc những thông tin này, sau đó bỗng ngẩn ra: "... Đánh giá tư duy: 2?"

Ba người còn lại sau khi nghe đến đây, cũng đều ngẩn ra: "2?"

Hiển nhiên là, bọn họ đều không tin nổi con số này. Đùa à? Người như thế này mà cũng có thể được nhận vào tổ ngoại cần á?

Trần Tiểu gần như không quan tâm đến lời của bọn họ, chỉ nhếch miệng cười mấy tiếng hi hi hi.

Gã mặc đồ giáp nhìn thấy khuôn mặt cười này của hắn bèn tỏ ra hơi ghét bỏ.

"Thôi được rồi! Vũ khí của mày là gì? Súng ngắn loại thường hử? Ồ... thật ra, mấy thứ đại loại như gậy chích điện tự chế cũng được."- Hắn hỏi. Khuôn mặt hắn lúc này kỳ thật vẫn còn được coi là thân thiện.

Nhưng ngay sau đó, động tác của Trần Tiểu đã bóp chết luôn chút thân thiện cuối cùng của gã.

Hắn từ từ, chậm rãi rút từ trong túi ra một con dao gọt hoa quả gấp gọn. Ừm, chính là con dao mà hắn định đâm bà thím chủ nhà ấy.

Đây là trước khi ra khỏi nhà, hắn đoán do do dự mãi, cảm thấy ra ngoài làm nhiệm vụ mà không mang theo cái gì thì không được lịch sự cho lắm, nên mới thấy đại vào trong túi đó.

Hắn bấm vào cái nút nằm chỗ chuôi con dao, "vút" một tiếng, lưỡi dao liền bật ra. Trần Tiểu hươ hươ mấy cái, rồi nhếch miệng cười. Dường như hắn muốn nói cho đối phương rằng: "Đây không phải là thứ đồ chơi đâu nhé, mày xem, còn có thể bật ra nữa này!"

Gã tóc ngắn đứng một bên thực sự nhìn không nổi nữa, bật cười "khùng khục".

"Ha ha ha. Tao đã nói chỉ cần bốn người chúng ta là đủ mà. Giờ thì tốt rồi, thêm một thằng ngốc chẳng làm ăn gì được, chỉ tới để chia chác mà thôi."

Gã đàn ông mặc đồ giáp cảm thấy nộ khí trong lòng "dàn" xộc thẳng lên. Gã vốn nghĩ rằng, thêm một người thì sẽ thêm một sự bảo đảm, bởi vì những kẻ không có thực lực thì chẳng đời nào chủ động tiếp nhận nhiệm vụ đâu. Ai mà ngờ được sẽ tồn tại loại người nhằm chán đến mức biến thái như tên Trần Tiểu này, nằm ở trên giường mà cứ cách một phút là lại quét qua mục nhiệm vụ một lần!

Hơn nữa, kẻ biến thái này còn chẳng trang bị bất kỳ một thứ vũ khí gì ngoài một con dao nhỏ. Nhìn kiểu dáng con dao ấy chắc là cắt một quả cam cũng phải dùng sức ấy chứ.

"Mày đến đây du lịch đấy hử?"- Gã đàn ông mặc đồ giáp bực bội khề giọng quát, tay giờ ra như muốn nắm lấy ve áo của Trần Tiểu. Thế nhưng cuối cùng gã vẫn khắc chế lại.

"Mày cứ đứng chờ ở đây đi. Nghe có hiểu không, thằng nhóc ngu ngốc?"

Gã ta nén giận nói.

"Đội trưởng Lý!"- Lúc này, một tên mặc Âu phục khác đứng sau lưng gã ta ngắt lời rồi háy mắt với gã.

Gã đàn ông này rất thấp, không có tóc và lông mày, làn da đậm màu chì rất không bình thường.

Trần Tiểu nhìn thấy rõ ràng cái háy mắt kia, hơn nữa, trong chớp mắt đã nhìn thấu được ý tứ của gã nọ.

Gã đó đang nói "có sự cố gì thì sẽ để cho tên nhóc này làm đá lót đường."

Gã đàn ông mặc đồ giáp được gọi là "đội trưởng Lý" kia nhìn chằm chằm Trần Tiểu, do dự trong chốc lát mới nói: "Háo Tử! Đưa cho hắn khẩu súng!"

Gã ta vừa nói xong liền hùng hổ đi về phía đám đông.

Gã đàn ông tóc ngắn có biệt danh "Háo Tử" rất lưu loát rút ra một khẩu súng từ sau lưng, xoay một vòng trên ngón tay nhìn vô cùng linh hoạt, đồng thời tỏ vẻ châm biếm rồi mới ném súng cho Trần Tiểu.

"Có nhìn thấy mấy thứ đáng sợ thì đừng có khóc nhè đó!"- Gã ta thấp giọng nói, ánh mắt láo liên kia quả thật rất giống một con chuột.

Trần Tiểu vẫn chẳng mấy may để ý đến vẻ châm biếm của gã, nhận lấy khẩu súng, ước lượng một chút, bèn phát hiện nó nhẹ hơn các loại súng lục thông thường đôi chút.

"Hi hi hi"- Hắn nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay, chẳng rõ vì sao lại cười lên mấy tiếng, khiến cho gã Háo Tử phải nhú mày lại.

"Quả nhiên có bệnh!"- Gã ta lầu bầu một câu rồi xoay người đi theo gã đội trưởng.

Cuối cùng, gã đàn ông chẳng hề hé lấy nửa lời từ đầu tới cuối kia ngó lại Trần Tiểu một cái, chẳng có lấy một biểu hiện dư thừa nào. Ngoại hình của gã ta rất bình thường, hoàn toàn chẳng có điểm đặc biệt nào hết, là loại người lơ bỏ lẩn giữa đám đông thì sẽ không tìm ra. Thế nhưng, Trần Tiểu lại chú ý đến một điểm, tay trái của gã này đeo một chiếc găng tay màu đen.

"Lão Triệu, đi thôi!"- Háo Tử ở phía trước hô lên một tiếng.

Lão Triệu cuối cùng đành liếc Trần Tiểu thêm một cái, chẳng nói chẳng rằng bước theo nốt.

Trần Tiểu vẫn đứng nguyên tại chỗ, chăm chú ngắm nghía khẩu súng trong tay, tỏ ra rất vui vẻ. Hắn gần như chẳng cần nghĩ ngợi gì liền "lách cách" đùa nghịch khẩu súng: lên nòng, kéo chốt, đẩy ổ đạn. Một loạt động tác thuần thục y như hắn đã từng làm những thứ này hàng ngày vậy.

Nếu như gã Háo Tử kia nhìn thấy một màn này, khẳng định sẽ vô cùng kinh ngạc. Bởi vì độ thành thạo của loạt động tác này gần như đã đạt tới hiệu quả có thể theo kịp động tác của gã, sau khi gã ta đã trải qua hai lần dùng huyết thanh để cường hóa.

"Ái chà chà.... Bất kể trước đây mình làm gì.... Nhưng mà, cảm giác này thật thân thiết nha."- Trần Tiểu nhỏ giọng lầm bầm. Sau đó, hắn nhẹ nhàng đẩy ổ đạn trở về vị trí, giống như đã tìm về lại được một món đồ chơi đã mất tích từ lâu.

Hắn ngừng đầu, phát hiện bốn gã kia đã đi đến trước mặt đám đông. Đội trưởng Lý rút ra chiếc huy hiệu cảnh sát mà lúc này ông chú kia đưa cho, giơ lên cho tên cảnh sát kia liếc nhìn một cái. Tên cảnh sát kia lập tức cung kính nhường đường cho họ.

Trần Tiểu vội vã nhét súng sau lưng, "sung sướng" chạy qua bên đó.

Cái thần thái ấy cứ như một đứa trẻ chỉ sợ lỡ mất chuyến xe đi đến công viên giải trí vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sâu não (2)

Dịch: Laoshu

Mở ra cánh cửa căn biệt thự, một mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, còn may là chưa hun cho đội trưởng Lý ngã nhào.

"ĐM!"- Gã khề giọng chửi thề một câu.

Tuy đang là ban ngày, song chẳng hiểu vì sao mà rèm cửa trong căn nhà đều bị kéo lại, cho nên bên trong căn biệt thự có hơi tối. Đội trưởng Lý gần như bật ngay chiếc đèn pin cầm tay được gắn trên vai áo giáp. Một luồng ánh đèn sáng ngời trải rộng khắp xung quanh. Loại đèn cầm tay được đặc chế này có thể chiếu sáng liên tục trong suốt hơn mười giờ đồng hồ. Cho nên, nó gần như có thể được sử dụng ngay mà không cần tiết kiệm năng lượng.

Gã tiến vào trong căn nhà. Nền nhà dính dớp, khi giẫm giày lên còn có thể kéo ra những sợi tơ rất dài, giống như keo dính vậy.

"Đây là trò gì thế?"- Gã đàn ông trẻ đầu, lại thấp lùn tỏ vẻ gờm ghê.

"Chắc là dịch nhầy của thứ quỷ quái gì đó tiết ra...."- Đội trưởng Lý nói nhỏ, đồng thời dẫn đầu đoàn bước sâu vào trong căn nhà.

Cũng chẳng rõ trên người gã Háo Tử (Chuột) rốt cuộc giắt mấy khẩu súng. Tóm lại, gã ta tiếp tục rút ra hai khẩu súng từ sau lưng, cẩn thận dè dặt bước theo.

"Cũng có nghĩa là, nhiệm vụ lần này chỉ là thứ quái vật gì đó thuộc thể loại ăn thịt người, phải không?"

Gã ta vừa nói, vừa thận trọng quan sát bốn phía xung quanh.

Nói thật tình, trong các nhiệm vụ cấp D, các loại sinh vật biến dị đều được tính là khá dễ xử lý. Bởi vì trong các tình huống bình thường, chỉ cần bắn bọn chúng là có thể xử xong rồi.

Tiếp theo đó, gã đàn ông đeo gang tay cũng bước vào trong căn nhà. Gã này hoàn toàn không cảm theo bất kỳ vũ khí gì, cũng chẳng thêm chú ý đến dịch thể nhầy nhầy dưới chân, rất thoải mái bước theo ba người phía trước.

Mãi cho tới lúc này, Trần Tiểu mới thò đầu vào nhìn ngó bên trong căn nhà.

"Hô... Mùi vị này... Nói thế nào cũng phải thối rữa hết cả một tuần rồi ấy chứ. Những người gần đây không ngửi thấy gì hay sao mà đến hôm nay mới báo cảnh sát?"- Trần Tiểu ngắm nghía thế nhưng không hề bước vào trong nhà. Hắn ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chọc chọc vào chất dính trên nền nhà.

"Ồm... rất dày, độ kết dính còn chắc hơn cả keo.... Hơn nữa, mùi vị còn chẳng ra làm sao!"- Hắn thì thầm. Yên tâm đi, hắn không có ăn đâu, chỉ ngửi

thứ thôi... Mặc dù có cảm giác hần hoàn toàn có khả năng làm ra loại chuyện tọng nguyên một hòng, miệng lại còn phát ra tiếng nhai nhóp nhép nữa.

"Nhìn vào độ kết dính chắc chắn như này, mà một chút dấu vết gió sấy khô cũng không có, hẳn là mới trát lên đây. Độ tính thì tạm thời còn chưa biết, có điều không có tính chất ăn mòn. Cũng có nghĩa là, nếu như đánh sập lá cà với cái thứ hay ho này, có dao trong tay thì sẽ không quá chịu thiệt."- Trần Tiểu lâm bầm.

Cũng chẳng biết hần nghĩ thế nào, cái thứ có thể tiết ra chất dính ghê tởm thế này, ai mà thèm xông pha đầu tay đôi với nó cơ chứ.

Coi xong chất dính trước mắt, hần lại xem xét nền nhà quanh đó, muốn tìm thử coi có dấu chân kỳ lạ cổ quái nào hay không. Từ đó hần có thể phán đoán sơ bộ về trọng lượng, chiều cao của cái thứ ấy. Đồng thời, hần cũng tiện thể suy đoán luôn về mấy điểm như độ dày cơ bắp và sức lực của nó.

Thế nhưng, bởi vì diện tích bao phủ của chất kết dính kia quá lớn, có vẻ như chẳng lưu lại bất kỳ vết tích gì.

Vào lúc này, gã "Háo Tử" vốn đã đi trước một đoạn mới quay đầu lại, liếc thấy Trần Tiểu vẫn còn ngồi xõm trước cửa, bèn tỏ vẻ mất kiên nhẫn gào lên với hần: "Này! Thăng góc kia, đi theo nhanh!"

Trần Tiểu hầu như không thèm để ý, vui vẻ hi ha, lại tranh thủ xem xét bức tường bên cạnh và trần nhà trên đầu, xong rồi mới "vui sướng" đi theo sau.

"Đừng có hòng trốn tránh ở phía sau, nghe rõ chưa?"- Háo Tử trừng Trần Tiểu một cái và nói. Hiện giờ, trong mắt gã ta, Trần Tiểu kỳ thực chỉ là một kẻ ngốc chạy tới đây trà trộn vào làm nhiệm vụ mà thôi.

"Đi, kéo tấm rèm bên kia ra đi!"

Gã ta rồn rảng nói, đồng thời ấn mở công tắc đèn tường.

Quả nhiên, đèn không sáng lên.

Trần Tiểu đến bên cửa sổ. Trước hết, hần sờ soạng chất liệu vải, lại ngửi thử vài cái, sau đó mới kéo mở rèm cửa sổ.

.....

"Hô... Dính cũng chặt quá nha!"- Hần cảm thán.

Cả cánh cửa sổ trước mắt đều bị bao trùm bởi lớp dịch nhầy dày đặc y như dưới nền nhà. Khiến cho ánh sáng chỉ có thể lọt vào một phần nhỏ mà thôi.

"Hử?"- Ngay sau đó, hần liền ngẩn ra, cứ như đã phát hiện được sự việc gì đó rất kỳ lạ. Tiếp theo, hần tức tốc chạy đến trước một cánh cửa sổ khác, kéo rèm cửa ra.

Quả nhiên cũng giống như cánh cửa sổ trước, đều bị phủ kín bởi lớp dịch nhầy chắc chắn.

"Kỳ lạ....."- Hần nhú mày lăm bầm một câu.

Lúc này, ánh mắt của Háo Tử liếc qua đây.

"Mẹ nó, tại sao đến cả cửa sổ cũng bị vậy!"- Hần rửa một câu, khuôn mặt tỏ vẻ ghê tởm.

Liên sau đó, ba người còn lại cũng nhìn về phía bên này.

"Có cần phá vỡ nó không?"- Gã đàn ông đầu tròn hỏi, đồng thời, thuận tay nhấc súng lên.

Đội trưởng Lý vỗ nhẹ cánh tay hần rồi lắc đầu.

"Không có tác dụng đâu. Kính còn có thể dính lại với nhau nữa ấy chứ. Trừ phi gỡ được cả cụm ra, không thì ánh sáng cũng chẳng rơi vào được bao nhiêu! Hơn nữa, dù cho thứ kia là cái gì, song tóm lại là hiện tại nó vẫn còn chưa có động tĩnh gì cả. Giờ mà nổ súng, nói không chừng sẽ đánh động nó."

Lời của gã đội trưởng kia rất có lý, song Trần Tiểu căn bản không thèm để ý đến cuộc đối thoại của mấy người này. Hần chỉ dăm chiêu xem xét tấm rèm cửa.

"Từ độ dày và tình trạng bao phủ của dịch nhầy cho thấy, có lẽ chúng được một thứ gì đó phun lên theo từng tầng từng lớp."- Hần giơ tay ra sờ thử lớp kết dính trên cửa sổ, đa phần đều đã khô lại: "Nhìn từ lớp bụi bên trên có thể thấy chiếc rèm cửa này được kéo kín chẳng được mấy ngày. Thế nên có thể nói, thời điểm rèm cửa được kéo lại thì trong căn nhà này đã nồng nặc mùi thối rửa và dịch nhầy rồi. Thế mà người này vẫn ngây ngốc ở trong nhà ư? Hoặc có thể nói, kẻ kéo rèm cửa lại chính là cái thứ phun dịch nhầy khắp nơi này hả? Vậy chắc vốn dĩ nó có trí tuệ tương đối cao nha!"

Chính vào lúc hần đang suy nghĩ ấy, tiếng của gã đàn ông đầu tròn truyền tới.

"Này! Tên gì đó ời, đừng đứng ngăn ra đó nữa. Lại đây!"- Gã ta chỉ trỏ vào chính giữa gian phòng khách.

Ngay từ đầu, hần đã thấy Trần Tiểu không vừa mắt rồi. Đặc biệt là điệu cười góm ghẹo luôn treo trên mặt của hần, thật khiến cho người ta chẳng hiểu

sao luôn cảm thấy không thoải mái.

"Mày hãy đứng ở đây, đừng động đây, có biết không?"- Gã ta hung hăng nói: "Hãy chăm chú quan sát xung quanh. Nếu thấy có bất kỳ thứ gì kỳ lạ thì nổ súng vào nó!"

Trần Tiểu không thèm để ý đến gã, trong đầu hắn giờ đây vẫn đang nghĩ về chiếc rèm cửa sổ kia.

Gã đàn ông trực đầu thấy bộ dáng đăm chiêu có chút ngơ ngơ của hắn, bèn bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ. Sau đó, gã bỏ lại một câu chữ: "Đồ bỏ đi!", rồi xoay người, hợp cùng ba gã còn lại bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm quanh tầng một này.

.....

.....

Tuy rằng đây là một căn biệt thự, nhưng nếu chỉ đơn giản chia tầng ra xem xét, thì cũng không lớn lắm. Dù xem xét hết nguyên lầu một này cũng không cần dùng bao nhiêu thời gian, càng không nói đến Trần Tiểu. Hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nắm bắt được tình hình cơ bản nơi đây.

Trước tiên, nhìn từ những bức hình treo tường quanh căn nhà liền biết, đây là một nhà ba người. Nam chủ nhà khoảng 40 tuổi trở xuống, phục vụ trong ngành y. Trên chiếc ghế sofa có quyển sách đã bám đầy dịch nhờn, bề mặt của sách có vẽ minh họa hình chụp cắt lớp CT bộ não người. Về cơ bản sẽ chẳng có ai rảnh rỗi đến mức đi xem loại sách ấy cả.

Kệ để giày ngay cửa ra vào không để nhiều giày của nữ giới, nhưng dép lê đi trong nhà của nữ lại có ba đôi. Trong phòng bếp còn có hai chiếc tạp dề được gấp gọn gàng, dầu, muối, tương, dấm... được sắp đặt rất hợp lý. Cho nên có thể suy đoán đại khái rằng, vị nữ chủ nhân chắc là bà chủ gia đình, hoặc là làm công việc rất nhẹ nhàng.

Còn đứa con thì vừa nhìn tuổi tác đã biết, cùng lắm là học sinh trung học phổ thông.

Trên cửa tủ lạnh có dán tờ lịch tháng, chỗ con số của 9 ngày trước có vẽ một vòng tròn, kế bên ghi chú chữ "có mưa", chắc có lẽ bởi vì vị nam chủ nhân cần phải đi xa, hoặc là có việc gì đó rất quan trọng phải ở bên ngoài. Ngoài cửa còn đặt sẵn đôi giày da cho ông ta thay khi quay về. Cũng có nghĩa là, từ sau khi nam chủ nhân trở về nhà, cũng chưa đi ra ngoài lại. Thế nên thì thể chắc là ở gian phòng nào đó trong căn biệt thự này. Xét từ mùi hôi thối trong đây, có lẽ sau khi về nhà khoảng hai đến ba ngày thì đã chết rồi. Cho nên phải chăng ông ta ra ngoài rồi đem thứ gì đó kỳ lạ về nhà ư?

Xung quanh không hề có dấu vết giằng co, cho nên có thể nói thứ "vật phẩm dị thường" này đã giết người trong yên lặng hoặc trong tình trạng rất chóng vánh.

Có điều, mấy thứ dịch nhầy này là tình huống gì thế này?

Trần Tiểu cứ thế chôn chân tại chỗ buồn chán mà suy ngẫm. Kỳ thực, những suy nghĩ này của hắn chỉ tồn có mấy giây mà thôi.

Lúc này, gã đầu chọc vừa mới mở ra cánh cửa một gian phòng ngủ kề bên phòng khách.

"Ừa...."- Gã ta nhú chặt mày, tỏ vẻ buồn nôn: "Tìm thấy rồi!"- Gã bịt mũi lại, khẽ giọng hô.

Chính vào giây phút gã mở cánh cửa phòng kia ra, Trần Tiểu liền biết rằng, có một cỗ thi thể đã thối rữa ít nhất một tuần ở trong đó. Mùi vị kia khó lòng không ngửi thấy được. Thế là, khuôn mặt hắn vô cùng hưng phấn, là người đầu tiên tiến tới đó.

"Hô... Không lãng phí chút nào nhì!"- Lần thứ hai trong vòng năm phút ngắn ngủi, Trần Tiểu lại phát ra tiếng cảm thán. Cũng còn may, trước đây hắn đã từng được gặp qua hình dạng kỳ quái của cô em "Thiên Sư", chứ nếu không, giờ phút này, chắc rằng hắn sẽ không thể nhìn được mà phi nhò vài cái.

Y như lời Trần Tiểu đánh giá, cỗ thi thể trước mặt này bị ăn sạch bách, không hề bị lãng phí chút nào, à không đúng, phải nói là bị hút cho khô cạn luôn.

Toàn thân khô quắt, chỉ sót lại tẩm da người rũ trên bộ khung xương. Lốp da bên ngoài còn sót lại cũng đã sớm bị mục nát, nhìn như những bông hoa nở rộ, có thể thấy rõ được bộ xương trắng ngà giữa phần thịt thối rữa.

Điều đáng chú ý là, bên mạn sườn phần đầu của ông ta bị đục thủng một lỗ, nhìn vào trong chỉ là khoảng trống không.

Đội trưởng Lý ghìim sủng, bước vào trong phòng.

"Đã chết khoảng một tuần rồi."- Gã ta nhàn nhạt nói, đồng thời đạp thử vào bụng cỗ thi thể khô quắt kia.

"Chẳng còn gì cả. Chắc là sau khi hòa tan được liền hút cạn rồi!"

Háo Tử ở một bên cũng nhú mày, nhìn vào trong cái lỗ trên đầu nói: "Hút khô sao? Con muỗi siêu khổng lồ ư?"

Nói xong, hắn là hắn đang tưởng tượng đến cảnh bản thân bị một cái miệng vừa dài vừa nhọn chọc vào bộ não, sau đó từ từ hút cạn máu thịt của mình từng chút từng chút, toàn thân không tự chủ được mà rung mình một cái.

"Gần như vậy! Hơn nữa, không hề có vết tích giằng co, có khả năng mục tiêu có tốc độ rất nhanh."- Đội trưởng Lý nói: "Đi thôi. Tầng một tạm thế đã,

lên tầng hai xem thử coi. Hoạt bát lên chút coi, tên nhóc này không chừng rất nguy hiểm đấy!"

Gã ta nói xong bèn ngẩng đầu nhìn Trần Tiểu ở bên cạnh, hơi do dự đôi chút.

.....

"Thạch Đầu (đá)! Mày đi đằng trước!"- Gã ta nói.

Trần Tiểu nhìn ra được, vừa rồi gã định để mình đi đằng trước. Thế nhưng không biết do gã cảm thấy bản thân có hơi bất nhân khi để một kẻ mới vào nghề, chẳng có bất kỳ trang bị nào như hắn đi trước, hay là cảm thấy để mình đi trước, trừ việc tự nạp mạng ra, nói không chừng còn làm lỡ việc nữa. Tóm lại, sau khi cân nhắc thiệt hơn, gã ta không thể nói ra được.

Ngay sau đó, điều khiến cho Trần Tiểu ngạc nhiên chính là, gã đầu trọc có làn da màu xanh xám, được gọi là "Thạch Đầu" kia lập tức gạt đầu. Cứ như rất sẵn lòng tiếp nhận sự sắp đặt này.

Nói ra thì, nếu như suy đoán của đội trưởng Lý đúng, cái thứ "muối khổng lồ" phun đầy dịch nhầy khắp cả phòng này hẳn là rất nguy hiểm. Trong tình huống rõ ràng nói với anh là có nguy hiểm, vậy mà vẫn để anh đi đằng trước, người bình thường chắc chắn sẽ không cam tâm đâu. Chưa biết chừng vừa mở cửa ra là đã bị ám toán ngay.

Thế nhưng gã "Thạch Đầu" này hiển nhiên chẳng có tâm tư gì cả, dường như hiển nhiên gã ta nên đi đằng trước vậy.

Trần Tiểu hí hóp đôi mắt lại, tỉ mỉ xem xét gã đàn ông có làn da xám xanh kia một lần nữa, làm ra bộ dạng "thì ra là thế", rồi khẽ gạt đầu.

.....

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sâu não (3)

Dịch: Laoshu

Cơ hồ toàn thân tên lùn cường tráng được gọi là "Thạch Đầu" này không hề có lỗ chân lông. Cho nên gã ta không có tóc và lông mày, thậm chí, ngay đến lông tơ cũng không có luôn. Có lẽ mạch máu dưới lớp biểu bì của gã đã lặn sâu vào trong lớp mô dưới da, thế mới khiến cho màu da nhìn như đã bị hun khói trong suốt thời gian dài như vậy. Nhờ đó, gã có thể giảm thiểu nguy cơ xuất huyết khi bị thương.

Cái này phải kể đến mấy ngày trước, chẳng phải là Trần Tiểu đã lần gỡ hệ thống "Hỏi đoán tích điểm cấp D" khi không có gì làm hay sao! Ày... thực ra, hẳn không chỉ xem sơ qua thôi, mà còn rảnh rỗi đến mức thuộc nằm lòng luôn rồi.

Do vậy, khi nhìn thấy bộ dạng của "Thạch Đầu", hẳn bèn tiện thể đối chiếu với "kho số liệu nhân rồi" trong bộ não của bản thân. Khỏi phải nói, hẳn vậy mà thực sự đã đối chiếu ra được một loại huyết thanh.

- - - - -

Huyết thanh kích hóa biểu bì: Cấp bậc: D

Điểm tích lũy cần thiết: 170 điểm

Miêu tả: Có thể tăng cường độ cứng cho lớp biểu bì của cơ thể đến mức cực đại, tăng khả năng tự tạo lớp biểu bì, đồng thời trì hoãn chu kỳ thay thế. Sau lần đầu tiên được tiêm, trong vòng hai tuần, độ dày của lớp biểu bì ngoài da có thể tăng trưởng từ 3 đến 5cm, độ cứng và độ bền chắc có thể gần bằng 4FR (tương đương khoảng 1,5 lần so với vỏ loài cây song tử diệp). Nhờ đó ngăn chặn được đại đa số lực công kích, làm giảm khả năng xây xát do lưỡi dao bén gây ra, thậm chí, có thể tăng tỉ lệ sống sót sau khi bị trúng đạn thông thường!

Những điểm cần chú ý: Do nguyên lý tác động của loại huyết thanh này, dẫn đến sự biến dị về mặt cấu trúc da bên ngoài của người sử dụng. Xúc giác và tuyến mồ hôi sẽ chịu phải ảnh hưởng nhất định. Sau khi tiêm nhiều lần, có thể dẫn tới tình trạng suy thận. Xin thận trọng khi sử dụng.

Kiến nghị kết hợp hỏi đoán: Cải thiện cứng hóa xương cốt (bấm xem chi tiết), cấy tẩm điện cực vào cơ bắp (bấm xem chi tiết), dụng cụ thăm tách cảm tay tiện lợi (bấm xem chi tiết).-----

Nhằm tránh bị nghi ngờ câu chữ, mấy vật phẩm hồi đoái dưới đây sẽ không... miêu tả chi tiết. Tóm lại là, khi ấy, lúc Trần Tiểu lật giờ đến đây bèn cảm thấy Hội ký thác này còn thật CMN biết cách làm ăn. Không chỉ chào hàng nhân tính nhường ấy, mà sau đó còn cung cấp thêm các biện pháp đảm bảo sau khi suy thận nữa. Có nghĩa là, đầu tiên thì nói cho anh biết, loại huyết thanh này không nên tiêm quá nhiều, nếu không sẽ xảy ra chuyện. Sau đó lại nói với anh rằng, kỳ thật có tiêm quá liều cũng không sao, chỗ chúng tôi còn có thể cho anh đổi một quả thận máy. Chưa biết chừng nó còn tốt hơn cả nguyên bản ấy chứ. Dịch vụ hậu mãi quả thật có thể nói là tận tâm, chu đáo, tất cả đều vì khách hàng.

Vậy nên giờ nhìn vào "Anh Thạch Đầu" này, khi mới đầu Trần Tiểu còn cảm thấy hình dạng đầu to óc thô, vừa lùn vừa vạm vỡ như vị này có hơi kỳ quặc. Thế nhưng một khi chúng ta đã từng được gặp qua người của thế giới khác (em gái "Thiên Sứ"), thế thì chỉ là sự kỳ lạ về xương cốt sẽ không thể nào lọt vào "pháp nhãn" của Trần Tiểu nữa rồi. Cho nên hẳn cũng không thêm chú ý cho lắm. Giờ đây khi vừa nhìn kỹ, thì ra vị huynh đệ này không phải là kẻ vạm vỡ. Dưới lớp quần áo kia không phải là cơ bắp, mà là một lớp da sùng nha, so ra thì chính là một con tê giác hình người đang đứng thẳng mà thôi.

Dựa trên miêu tả của "Huyết thanh kích hóa biểu bì", lại được phủ thêm một chiếc Âu phục chống đạn, về cơ bản vị này cũng không phải dạng ngu đến mức bị đẩy đi trước lớp lỗ châu mai, mà việc sinh tồn hẳn cũng không phải vấn đề lớn gì cả. Nhìn đáng vẻ gã ta, dường như gã chuyên phát triển theo xu hướng "Bia đỡ đạn cường đại" vậy.

Haizzz, lược bớt mấy lời tán gẫu.

Thật ra, vốn dĩ Trần Tiểu muốn ngồi xuống bên cạnh thì thế để quan sát kỹ lưỡng một phen. Nhưng mà trong mắt "Anh Thạch Đầu", hẳn cứ như đứa trẻ đang đào lỗ kiến, bên này chọc chọc vài cái, bên kia giẫm đạp vài cước, chẳng được tích sự gì. Loại người không làm gì cả, chỉ biết tới tranh thường, còn đâm bị thóc chọc bị gạo như hẳn quả thật làm cho người ta thấy ghét. Cho nên Trần Tiểu mới bị túm ra khỏi phòng không lưu tình chút nào.

Một đoàn năm người mau chóng lên tới tầng hai.

Trong khoảng thời gian này cũng có một khúc đệm nhỏ. Chính là đúng vào lúc Háo Tử phát hiện ra thì thế kia, cũng nhân tiện tìm thấy một cánh cửa dưới cầu thang, vừa nhìn là đã biết là thông đến tầng ngầm. Có điều nó đã bị khóa trái lại. Đội trưởng Lý không nghĩ ngợi nhiều, quyết định cứ để đấy đã, sau khi thăm dò xong tầng hai thì sẽ lo tới nó. Bởi vì... việc đá văng cánh để mở cửa ra dù sao cũng sẽ hát ra chút tiếng động, ngộ nhỡ đánh động tới "con muỗi siêu đại" thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành.

Diện tích tầng hai hơi nhỏ hơn so với tầng một, được trải thảm. Cầu thang nối liền với lối đi nhỏ hình chữ "L", có ba phòng ngủ đều mở toang cửa. Nhìn bên trong có vẻ như chẳng có gì ngoài bãi dịch nhầy dính dớp.

"Xem ra thứ kia ở dưới tầng hầm!"- Đội trưởng Lý nhỏ giọng nói. Đồng thời, gã ra hiệu cho "Háo Tử" và "Anh Thạch Đầu" đi ngó thử hai phòng phía trước.

Sau đó, bản thân bèn bước vào căn phòng trong cùng với gã đàn ông đeo găng tay luôn giữ im lặng này giờ...

Còn Trần Tiểu thì sao?... Ày... Chẳng ai thêm quan tâm đến hẳn cả.

Không ai quan tâm thì cứ không quan tâm đi. Trước nay Trần Tiểu luôn thích tự tìm trò vui mà. Cho nên, hẳn bèn khom lưng, dút hai tay vào túi, theo chân "Háo Tử" bước vào căn phòng đầu tiên.

Nơi đây có vẻ như là phòng ngủ của cậu con trai nhà này. Giường đơn, bàn học, bên trên bày lộn xộn đủ thứ sách giáo khoa. Háo Tử liếc qua Trần Tiểu theo sát sau mình một cách mắt kiền nhẵn, cũng lười phải nhiều lời. Hẳn thuận tay mở cánh cửa tủ quần áo, phát hiện bên trong trừ đồng quần áo chất lộn xộn ra thì chẳng còn thứ đồ gì đáng chú ý nữa.

Mà Trần Tiểu thì gần như đã chú ý đến chiếc giường đơn kia ngay ánh nhìn đầu tiên khi bước vào phòng.

"Hi hi hi...."- Hẳn cười mấy tiếng, cứ như đã phát hiện ra thứ đồ gì thú vị, rồi bước qua đó.

"Háo Tử" nghe thấy tiếng cười của Trần Tiểu liền cảm thấy không được thoải mái, quay đầu liếc hẳn một cái, vừa định quát vài câu....

Liền sau đó, gã chả hiểu sao Trần Tiểu lại giữ chiếc chăn đang được gấp ngay ngắn gọn gàng kia ra, sau đó sờ soạng lung tung lên.

"Này này này! Mày đang làm cái gì đấy?"- Háo Tử nhăn nhó hỏi.

"Giấu đồ đi rồi!"- Trần Tiểu thuận miệng nói một câu, lại lật mặt kia của chiếc chăn ra sờ loạn tiếp. Cuối cùng dút khoát rút ra con dao lò xo, "xoẹt xoẹt" rạch chiếc chăn rách ra.

Háo Tử hoàn toàn không hiểu được thằng nhóc này đang làm gì. Gã ta quát lên: "Làm cái trò gì thế? Sao mày biết là nó đang giấu đồ chứ? Tao thấy mày đây là đang phát bệnh tâm thần thì có!"

Đây vốn chỉ là câu phi nhủ của "Háo Tử", song ai mà ngờ được... Gã thế mà lại nói đúng đấy!

Lúc này, Trần Tiểu đã lôi hết đồng chăn đệm và lớp bông bên trong ra, rải đầy dưới đất, làm chúng lẫn lộn với chất dịch dính dưới nền nhà tạo thành một mớ dính dớp, trông càng gớm ghiếc.

Háo Từ quả thực chịu không nổi nữa rồi. Gã bước lên trước, định tóm lấy Trần Tiểu.

Trần Tiểu thấy vậy, vội vàng nắm lấy cái gối trên giường, dùng tốc độ nhanh nhất vuron tay vào bên trong áo gối lục lọi.

"A ha! Quả nhiên có đồ!"- Hấn la lên.

Sau đó, hấn dùng hết sức lực rút thứ đồ được giấu bên trong ra.

.....

.....

.....

Qua một giây vừa yên tĩnh, vừa lúng túng.

"Ồ..."- Trần Tiểu cất giọng lên, tiếp đó bày ra vẻ mặt thất vọng. Còn gã Háo Từ ở bên cạnh thì ngẩn ra tại chỗ, cánh tay vẫn còn giữ tư thế giờ ra chuẩn bị túm cổ áo của đối phương, có chút không biết phải làm sao.

Ba chiếc tất chân cổ ngắn, hai cái tất dài, một chiếc quần lót.

Trần Tiểu trợn trừng đôi mắt cá chết lên liếc sơ qua mấy thứ đồ trên tay ấy. Sau đó, hấn vắt thẳng xuống giường ra vẻ rất mất hứng, miệng lại lẩm bẩm: "Thì ra chỉ là một thằng nhỏ yếu mẹ của mình mà thôi. Mình còn tưởng là nó giấu thứ gì nữa chứ."

Háo Từ tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn vào đống tất kia, rồi lại chớp chớp mắt nhìn sang Trần Tiểu, thảm ngừ: "Sở thích của những đứa trẻ thời nay đều đặc biệt thế ư? Còn nữa, tên khờ này sao lại biết có đồ được giấu trong đó vậy?"

.....

Đúng vào lúc hấn đang suy tư mà chưa có lời giải đáp, phòng bên cạnh liền truyền đến giọng gã "Thạch Đầu".

"Này! Mấy người hãy qua đây xem cái này đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sâu não (4)

Dịch: Laoshu

Theo tiếng gọi, cả 4 người lập tức đi qua căn phòng anh "Thạch Đầu" đang đứng.

Nơi này vừa nhìn đã biết là phòng ngủ của vợ chồng chủ nhà. Tường và cửa sổ đều bị phủ kín bởi lớp dịch dính dớp kia. Vào giờ phút này, gã "Thạch Đầu" đang đứng ngay kê hở giữa chiếc giường đôi và bức tường. Do bị chắn bởi chiếc giường, nên cũng chẳng biết là gã đang cúi đầu nhìn thứ gì.

Thế là... Mọi người đều đồng thời bước tới.

.....

Quả nhiên, lại là một cỗ thi thể.

.....

Đây là một đứa bé trai, còn đang mặc đồng phục của trường, toàn thân từ trên xuống dưới đều bị khô quắt cả. Có điều, nếu so với vị ở dưới lầu kia thì cứng cáp hơn nhiều. Trừ việc bị mất một mắt, những chỗ khác vẫn được coi như còn hoàn chỉnh, làn da cũng không bị mục nát. Xem chừng chỉ mới chết không lâu.

Đội trưởng Lý tiến lên phía trước, dùng súng đâm thử cỗ thi thể này.

"Ủm... còn chưa bị cứng lại, thời gian từ vong cùng lắm chưa tới hai ngày! Tạm thời đừng quan tâm tới nó, chúng ta đi xuống tầng hầm đã. Mục tiêu hấn là đang ở đó, nhanh chóng đối phó nó rồi hỏi công thôi!"- Gã thờ ơ nói xong, tiếp đó quay đầu nhìn bằng hữu trong đội.

"Hửm?"- Đội trưởng Lý bỗng ngẩn ra. Bởi, gã thấy các bằng hữu trong đội đều đang dùng ánh mắt kinh dị pha lẫn chút ghê tởm ngó chằm chằm về

góc xéo sau lưng mình.

"Cái quái gì?"- Gã nghĩ thầm, rồi nhìn theo ánh mắt của mọi người.

.....

"ĐM!!"- Cái nhìn này khiến bản thân gã bị dọa sợ luôn: "Mày nằm bò ở đây làm cái gì thế!!"

Gã quát lên, đồng thời khuôn mặt cũng lộ ra vẻ ghê tởm.

Bởi giờ phút này, Trần Tiểu đang nằm bò trên giường, tay bám vào mép giường vurun cổ xuống xem xét cổ thi thể dưới đất. Máu chót là... trên giường phủ đầy lớp dịch thể dính dáp.

Thế nhưng dường như hắn hoàn toàn chẳng để tâm đến điều đó. Thậm chí, khuôn mặt hắn còn tỏ ra vô cùng hưng phấn, giờ một tay xuống bươi móc vào hốc mắt trống rỗng, không còn con ngươi kia.

"Hà? Xem xét thi thể a!"- Hắn đáp lại như một lẽ dĩ nhiên, sau đó lúc lắc lóp da bụng bèo nhèo dưới bộ đồng phục của thằng nhỏ, rồi lại vỗ vào đầu cổ thi thể ấy, cứ như hắn đang mua dưa ngoài chợ đêm vậy.

Đội trưởng Lý kinh ngạc..... trong nửa giây.

"Tao MN đương nhiên biết mày đang xem xét thi thể,... tao... tao chỉ muốn hỏi... ĐM!" – Bình thường, đội trưởng Lý vốn là một người nghiêm túc, cho nên nhất thời cũng bị tức đến không biết nên nói gì cho phải. Cuối cùng, gã nặn ra một câu: "Mày nằm bò trên cái thứ này mà không thấy ghê hủ?"

Trần Tiểu cũng đã quan sát cổ thi thể được kha khá rồi, mới bò dậy, trên thân mình dính đầy chất dịch nhầy, nhìn cứ như đang rút sợi tơ ra, kéo cho rõ dài.

"Ồ... Dính trên quần áo thế này đúng là có chút khó chịu! Có điều vẫn còn may, khô thế này chắc là có thể dứt ra được!"- Hắn nói rồi tức giận liếc trắng mắt đội trưởng Lý. Cái liếc ấy như muốn nói: "Còn không phải tại mấy người, có mỗi cái chỗ bé tí thế mà cũng chán mất, hại tao chẳng nhìn thấy được gì!"

Giờ phút này, đội trưởng Lý vậy mà lại đọc hiểu được ý của hắn, thế là gã rống lên: "Đây MN là thi thể đấy, đâu có phải sở thú, xem chậm hơn chút không được sao!"

Những người khác thì đều dần há hốc miệng kinh sợ. Thằng nhóc này ầy thế mà có thể khiến cho đội trưởng Lý tức đến độ biết chửi thế luôn!

Trần Tiểu thấy đôi phương đang có xu hướng bạo phát tới nơi, vội vàng làm một động tác "Suyt" bằng tay, rồi ra hiệu: "Đừng gào đừng gào, dưới tầng hầm có quái vật..."

Đội trưởng Lý dần xuống con phần nộ.

"Đi! Mau chóng kết thúc nhiệm vụ này thôi. Cứ nhìn hắn là lại sôi máu!"

Nói rồi, gã đẩy đám người ra, đi ra khỏi gian phòng.

.....

.....

"Không có miệng vết thương..."

Đúng vào lúc gã đội trưởng Lý sắp bước ra khỏi cửa phòng, Trần Tiểu nhỏ giọng lắm bảm một câu.

"Hửm?"- Gã dừng bước chân lại.

"Mày nói gì?"- Đội trưởng Lý quay đầu lại hỏi.

Trần Tiểu vừa dùng tay rút đám dịch nhầy khỏi người, vừa nói: "Nội tạng bên trong cơ thể của nó đã bị ăn gần như sạch sẽ rồi... Vậy thì miệng vết thương đâu?"

"....."

Lời vừa dứt, những người khác cũng lập tức phát hiện ra điểm không hợp lý. Kỳ thật bọn họ đều chẳng phải kẻ ngốc. Vừa rồi chỉ là bị Trần Tiểu làm cho kinh ngạc, nên không chú ý đến tiểu tiết này mà thôi. Giờ đây, bọn họ liền phản ứng lại tức thì.

Đúng vậy, miệng vết thương đâu?

"Xúc tu chọc vào từ chỗ hốc mắt này phải không nhĩ?"- Háo Tử nói.

Tuy nhiên, khi liếc mắt về phía trông mắt mềm xèo đã nát bét bên cạnh cổ thi thể kia, gã lập tức phủ định ngay suy nghĩ vừa rồi của mình: "Cũng không đúng nha, trông mắt này lại ở bên ngoài mà!"

Sau khi gột đi kha khá lớp dịch nhầy trên bộ đồ của mình, Trần Tiểu bắt đầu dùng ngón tay cạy chỗ còn sót lại.

"Ai là người báo cảnh sát?"- Hắn không cả ngẩng đầu mà hỏi một câu.

Đội trưởng Lý ngẩn người: "Báo cảnh sát?"

Trên tay Trần Tiểu dính đầy dịch nhầy, nên hắn dứt khoát kiếm một mảng tường không tính là sạch sẽ gì cho lắm, rồi chà tay lên đó.

"Mấy người không đọc phần giới thiệu sơ lược về nhiệm vụ ư? Bên trên chẳng phải nói là sáng sớm hôm nay có người báo án, mới thu hút được sự chú ý của "Hội ký thác" à?"

Đội trưởng Lý ngơ ngác gật nhẹ đầu. Gã từng nhìn thấy câu này trong phần giới thiệu sơ lược về nhiệm vụ kia rồi, song đây chẳng qua cũng chỉ là một câu không quan trọng gì mà.

Gã Háo Tử ở một bên cũng đầy vẻ nghi hoặc: "Điều này thì có can hệ gì?"- Gã hỏi.

Lúc này, Trần Tiểu đã chà gần như sạch sẽ vết dịch nhầy ở trên tay, cho nên hắn lại bắt đầu gột tiếp lớp dịch trên bộ đồ, đồng thời dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn gã ta, nói: "Đương nhiên có liên quan chứ."

Đội trưởng Lý nhủ mảy. Từ lúc bắt đầu, tiểu tử thối tên Trần Tiểu này không hiểu sao đã khơi gợi dần tư duy của mọi người.

Gã ngó chằm chằm Trần Tiểu, thần sắc vẫn tràn đầy nghi hoặc, nhưng đến cuối cùng vẫn lòi chiếc điện thoại ra, ấn vài cái trên màn hình.

.....

.....

"A lô, Ai là người báo cảnh sát hôm nay?"- Gã ta trực tiếp hỏi. Nghe ngữ khí kia, đối phương hẳn là người tổ trưởng tổ cảnh sát đã đưa chiếc huy hiệu cho gã.

Bởi vì chiếc điện thoại màu đen này là hàng đặc chế, cho nên những người khác cũng không biết người bên kia đang nói gì.

"Được rồi... gửi phần ghi âm cho tôi!"- Gã nói rồi cúp luôn cuộc điện thoại.

Chỉ khoảng mấy mươi giây sau đó, đội trưởng Lý đã thốt lên: "Tới rồi!"

Đồng thời, gã ta bấm mở loa ngoài phát đoạn ghi âm cuộc điện thoại báo cảnh sát này lên.

.....

Nhân viên tổng đài: "A lô, xin chào! Sở cảnh sát Khu Đông thành phố K nghe!"Tiếng nói: Cháu muốn báo cảnh sát, có kẻ mưu sát! (Âm thanh nghe ra là một đứa trẻ, nhưng lại không hề thấy quá kinh hoàng.)

Nhân viên tổng đài: Cái này...

Tiếng nói: Đây không phải cuộc gọi quấy rối, bố mẹ của cháu đều chết cả rồi... Mau đến đây...cứu cháu.

Nhân viên tổng đài: Được, vậy xin hỏi... (có hơi khản trương)

Tiếng nói: Cháu ở số 39 Khu biệt thự phía Đông thành phố K.Nhân viên tổng đài: Vậy thì... cháu...

Tít..... Tít..... Tít.....

Điện thoại ngắt kết nối.

.....

Sau khi nghe xong đoạn ghi âm cực kỳ ngắn gọn này, tất cả mọi người có mặt đều tỏ vẻ mờ mịt lẫn không thể tin được.

"Đùa đấy à! Là đứa trẻ này báo cảnh sát ư?"- Gã Háo Tử liếc nhìn cổ thi thể trên nền nhà, nói.

Cũng có nghĩa là, buổi sáng ngày hôm nay, đứa trẻ này đã đứng tại cái nơi tràn ngập mùi thối rữa của thi thể và đồng dịch nhầy dính dớp này, dùng ngữ khí bình tĩnh để gọi cuộc điện thoại báo cảnh sát ấy, kêu người tới cứu cậu ta. Sau đó, trên đường chúng ta vội vã tới đây, cậu nhỏ đã bị "con muỗi không lồ" hút chết rồi ư?

Giờ phút này, sau khi nghe xong đoạn ghi âm báo cảnh sát kia, Trần Tiểu cũng không còn tiếp tục gột đồng dịch nhảy trên người nữa, mà nhìn chăm chăm gã "Thạch Đầu" đang đứng ở một bên.

"Không có xúc tu hút sạch nội tạng, cũng không có "con muỗi khổng lồ" nào cả"- Hắc đạm nhát nói: "Cái thứ đó... kỳ thực vẫn luôn ở trong thi thể của bọn họ."

.....

.....

Đội trưởng Lý vẫn còn có điểm nghi chưa thông, song khi gã nghe thấy Trần Tiểu nói ra mấy chữ: "ở trong thân thể của người", liền lập tức giờ súng lên.

Những người khác cũng đồng loạt nhắc súng lên, nhắm thẳng vào thi thể kia.

"Chuyện gì thế? Cái thứ kia lại nằm trong thi thể sao?"- Đội trưởng Lý nghi hoặc hỏi, song về mặt thì vô cùng nghiêm túc, cứ như chỉ cần cỗ thi thể kia thể hiện ra chút xú nào không thích hợp, gã sẽ không hề do dự mà nổ súng.

Trần Tiểu vậy mà không trả lời câu hỏi của gã, chỉ từ từ chậm chạp móc ra cây súng giắt sau lưng.

Thế nhưng, cái đích mà hòng súng nhắm tới không phải là cỗ thi thể kia.

Mà là gã "Thạch Đầu" đang đứng một bên.

Những người còn lại vô cùng sợ hãi!!

"Này! Bỏ súng xuống!"- Háo Tử lập tức xoay hai khẩu súng của mình nhắm thẳng Trần Tiểu.

Đội trưởng Lý cũng cấp tốc nhắm hòng súng về phía Trần Tiểu, trầm mặc không nói, đồng thời sống chết ngó chăm chăm vào ngón tay đang giữ cò súng của hắn, trong đồng tử hắn lên tia sáng như có như không.

Gã đàn ông không hề mở miệng còn lại thì một tay giữ súng, đồng thời giờ thêm cánh tay có đeo găng kia lên, năm ngón tay nhẹ hơi xò ra, nhắm thẳng phía Trần Tiểu.

"Bỏ súng xuống!"- Đội trưởng Lý lãnh đạm nói, ngữ khí lạnh lùng đến đáng sợ.

Tuy nằm trong tầm ngắm của một loạt hòng súng đen ngòm ấy, thần thái của Trần Tiểu vẫn rất tự nhiên, cứ như không có việc gì. Hắn nhếch miệng theo thói quen, rồi lại chà ngón tay dính đầy dịch nhảy vào phần còn sạch sẽ của chiếc quần, sau đó dùng chất giọng bén nhọn đặc thù của mình nói với "Thạch Đầu":

"Có muốn... cùng tao hát một bài không...?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sâu não (5)

Dịch: Laoshu

"Búp bê nhỏ, chớ buồn xo, chỉ trách chú, tìm ra con, vật đầu xuống, lột da ra, xả sạch huyết, nặn bùn tro..."

Cũng không biết là hắn đã học được bài hát thiếu nhi này từ đâu, tóm lại, hắn cứ lầm rầm hát như thế trong bầu không khí vô cùng căng thẳng nơi đây.

Sau đó... bầu không khí lại càng trở nên căng thẳng hơn.

"Tao đếm từ 1 đến 3, hãy bỏ súng xuống, nếu không tao sẽ bắn vỡ sọ của mày đấy!"- Đội trưởng Lý vẫn dùng ngữ khí nhát nhẽo như cũ để nói với hắn, song lại tạo cho người ta cảm giác không thể nghi ngờ lời nói ấy.

"1"

Trần Tiểu vẫn không thèm để ý, chỉ nhìn gã Thạch Đầu: "Sao thế? Không biết hát bài này à?"

Gã Thạch Đầu vẫn im lặng không lên tiếng.

"2"

"Thật kỳ lạ. Hình như từ khi chúng tao bước vào căn phòng này đến giờ, mày vẫn chưa hề nói câu nào hết nhì!"

Đội trưởng Lý nhú mày. Từ câu nói này của Trần Tiểu, gã phát hiện dường như đúng thật là Thạch Đầu bỗng trở nên ít nói hẳn đi.

Tuy rằng gã ta rất nghi ngờ, nhưng hiện tại không phải lúc để ý những thứ này. Gã nhìn chăm chăm cái kẻ như bị bệnh thần kinh trước mắt này, ngón tay sờ nhẹ cò súng.

"3"

Khi gã đếm đến "3" thì cũng là lúc Trần Tiểu thốt lên một câu:

"Nào, cười một cái thử xem. Mày... không dám mở miệng chứ gì!"

.....

Thật đúng là chỉ mảnh treo chuông!

Cuối cùng, đội trưởng Lý đã không bóp cò súng. Gã ta giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, chân mày nhú chặt. Hiển nhiên giờ phút này, gã đang phải đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Sau đó

.....

Vậy mà lại chậm rãi quay hòng súng sang hướng gã "Thạch Đầu".

Điều này đã dọa cho gã Háo Tử sững sờ: "Này này này! Chuyện gì thế này? Đội trưởng Lý, anh đây là đang làm gì vậy!"

Hắn nói trong sự hoảng hốt lo sợ, hai tay nắm chặt súng, hết ngó Trần Tiểu lại ngó sang đội trưởng Lý, nhất thời không biết phải chĩa vào ai.

Đội trưởng Lý không quan tâm đến gã, chỉ đạm nhạt nói: "Thạch Đầu... mở miệng ra!"

Gã Thạch Đầu vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không hề động đậy.

Lần này, cả Háo Tử và người đàn ông mang găng tay cũng đều chú ý đến sự khác lạ của Thạch Đầu.

Háo Tử cũng không phải kẻ ngốc. Gã bỗng nghĩ đến điều gì, có chút nôn nóng nói với Thạch Đầu:

"Tuy rằng không biết mở miệng ra làm cái gì, nhưng mà... Mày cứ há miệng ra một cái là được mà."

Còn gã mang găng tay càng tỏ vẻ lo lắng, dần chuyển hòng súng hướng về phía Thạch Đầu.

.....

Dù vậy, gã "Thạch Đầu" vẫn không hề tỏ vẻ gì, cũng không hề nói chuyện. Đương nhiên, gã càng không định há miệng ra.

"Địch mieee"- Đội trưởng Lý chửi khế một câu, cũng chẳng rõ gã đang chửi ai.

"Có chuyện gì vậy!!!"- Háo Tử gào lên: "Đây cmn rồi cuộc là chuyện gì chứ!"

Ánh mắt của gã Thạch Đầu quét qua từng người. Trong ánh mắt ấy, không hề có tí tình cảm gì hết.

Gã chậm rãi há miệng ra.

Một bãi dịch nhầy tràn ra, "tí tách" chảy xuống nền nhà.

Đồng tử của đội trưởng Lý co rút. Trong chớp mắt, gã rống giận: "Mau cách xa gã ra!!!"

Thế nhưng đã quá muộn rồi!

Gã Háo Tử đứng quá gần tên kia, căn bản không kịp phản ứng lại. Chỉ thấy phần đầu của gã "Thạch Đầu" vuron ra, phun thẳng một bãi dịch nhầy vào

mặt Háo Tử.

Mà bản thân Háo Tử cũng bị lực công kích cường đại này quật ngã bổ nhào.

Sự việc phát sinh quá đột ngột, đội trưởng Lý nhìn về phía Háo Tử một cách vô thức. Lúc này, gã "Thạch Đầu" liền nhân cơ hội phun thêm một cơ sở dịch nhầy về phía mọi người, rồi tranh thủ kê hờ khi mọi người né tránh để chạy thoát ra khỏi phòng một cách nhanh nhất.

Người đàn ông đeo găng tay vô cùng lo lắng. Ngay vào thời khắc tên "Thạch Đầu" xông ra khỏi cửa, gã ta đã hơi chần chừ do dự. Chính điều này đã khiến gã bỏ qua thời cơ nổ súng thích hợp nhất.

Liền sau đó, dưới lầu bên truyền đến tiếng động tông cửa cực lớn.

"Thùng!"

"Thùng!"

Vừa nghe liền biết là gã Thạch Đầu đang tông vào cánh cửa tầng hầm.

Tuy rằng không biết tên đó định làm gì, song chiếc cửa gỗ yếu ớt kia căn bản nào có thể chịu được sức mạnh của gã Thạch Đầu này. Ngay khi tiếng động thứ hai vang lên là cánh cửa đã bị tông mở.

Sau đó, một tràng âm thanh "nôn mửa" kéo dài năm, sáu giây truyền tới... Tiếp đến thì... yên tĩnh lại.

Gã đeo găng tay rất muốn đuổi theo.

Có điều, gã hiểu rõ, hiện tại nếu đơn độc đi ra ngoài thì không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì ngoài kia. Thế nên, gã ta hướng về phía đội trưởng Lý nhằm trung cầu ý kiến.

Mà đội trưởng Lý lúc này căn bản không rảnh bận tâm đến những điều này. Gã ta đang quỳ bên cạnh "Háo Tử", dốc sức giật đồng dịch nhầy bám trên mặt Háo Tử xuống.

"Đừng để ý đến nó! Cứu Háo Tử trước đã!"- Gã ta gào lên.

Gã đeo găng tay lập tức tiến tới giúp đỡ. Thế nhưng lớp dịch nhầy kia quả thật bám quá chắc chắn, gã Háo Tử lại liều mạng vùng vẫy, thậm chí khiến cho một ít chất dính kia đã bị gã ta hít vào trong mũi, miệng, sắp ngạt thở luôn rồi.

Đúng lúc này, chỉ nghe "cạch" một tiếng.

Một chiếc bút bi được vắt tới trước mặt đội trưởng Lý.

Gã ngẩng đầu thì thấy Trần Tiểu đang đứng nơi cửa. Chẳng biết là hắn đã ra ngoài lúc nào, chỉ biết có lẽ hắn đã lấy cây bút này từ căn phòng kế bên.

Đội trưởng Lý lập tức hiểu ý, vội vàng rút ruột bút ra, chẳng thềm nghĩ ngợi gì liền đâm vào trong khí quản của Háo Tử.

"Hú hú hú"

Một tràng âm thanh không khí được hút vào không gian nhỏ hẹp vang lên. Cuối cùng, Háo Tử cũng nhặt về được một mạng.

.....

.....

"Cảm ơn...!"- Đội trưởng Lý thở phào một hơi, có chút cảm kích nhìn sang Trần Tiểu.

"Thế này là thế nào?"- Gã ta hỏi, đồng thời tiếp tục cố gắng rút đám dịch nhầy trên mặt của Háo Tử.

Trần Tiểu dứt tay vào túi, nói: "Thứ này là một loại giống như ký sinh trùng, luôn ký sinh trong thân thể ký chủ, gặm nhấm nội tạng của họ. Hơn nữa, nó còn có khả năng khống chế hành vi của ký chủ ở một mức độ nhất định."

"Thật ghê tởm!"- Đội trưởng Lý nhủ mảy nói xen một câu.

Có lẽ Trần Tiểu cảm thấy chỉ nói chay mà không làm gì cả thì thật chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên hắn lại bắt đầu cố sức rút đồng dịch nhầy đã khá khô ráo trên người mình: "Kỳ thật lúc vừa bắt đầu bước vào căn nhà, tao đã hơi nghi ngờ rồi. Bởi vì trước khi mở cửa, tao không hề ngửi thấy bất kỳ mùi thi thể nào, hơn nữa, tất cả rèm cửa sổ đều đã bị kéo lại, vậy thì ai là người đã báo cảnh sát. Kể cả hàng xóm ở gần đây có nhìn thấy trên cửa kính bị dính đầy chất dịch nhầy ghê tởm đi chăng nữa, nhiều nhất là họ sẽ chỉ ý kiến lại với ban quản lý của khu dân cư là cùng. Sao có thể trực tiếp đi báo án giết người được chứ?"

Đội trưởng Lý nghe tới đây cũng nhẹ gật đầu.

"Thế nhưng lúc ấy tao không chú ý lắm. Bởi vì cũng có khả năng là do trùng hợp, hoặc là do đủ loại nguyên nhân khác, cho nên đã có người biết chuyện. Loại tình huống này cũng không phải không có khả năng"- Trần Tiểu tiếp tục nói.

"Kể đến, sau khi nhìn thấy thi thể của ông chủ nhà, tao lại có một nghi vấn khác. Bởi vì nội tạng của ông ta gần như đã chẳng còn lại gì, mà khắp toàn thân thì chỉ có một miếng vết thương là một lỗ thủng đằng sau đầu. Tuy nhiên, điều này lại rất dễ khiến cho người ta tưởng tượng tới tình trạng có một thứ gì đó đâm vào sau đầu để hút nội tạng. Nhưng mà thật ra, do vấn đề cấu tạo của hộp sọ và cần cổ, kỳ thật điều này rất khó làm được."

Nói đến đây, Trần Tiểu "hây da" một tiếng, xé nguyên cả một mảng "màng dịch nhầy" đã khô cong xuống, rồi cười một cái, rõ ràng rất có cảm giác thành tựu, sau đó lại nói tiếp.

"Kể đến, chúng ta đi lên lầu, nhìn thấy thi thể của cậu nhóc kia. Sau khi nhìn thấy trông mắt bị nát bét do thứ gì đó chọc ra khỏi cơ thể, chúng ta rất dễ liên hệ tới cái lỗ đằng sau đầu của ông chủ không phải từ bên ngoài đâm thủng. Cũng có nghĩa là, bên trong có thứ gì đó muốn chui ra. Vậy nên, giả dụ cái thứ chuyên hút nội tạng này đang ở trong cơ thể người, thể thì rất dễ dàng liên tưởng đến kẻ báo cảnh sát thần bí này rồi!"

Khỏe mặt đội trưởng Lý co rút, thầm nghĩ: "Nghe mày nói vậy thì cũng có thể nghĩ thông suốt được. Có điều, khi này chỉ từ một con người mà có thể trực tiếp nghĩ tới người báo cảnh sát được đề cập trong lời giới thiệu văn tắt nhiệm vụ, điều này còn rất dễ hay sao?"

"Sau đó nữa, chúng ta cũng đã nghe thấy đoạn ghi âm báo cảnh sát của cậu nhóc. Cho nên, suy đoán này càng được củng cố thêm. Hơn nữa, thuận tiện giải thích được luôn hiện trạng tại sao rèm cửa sổ dưới lầu kéo lại rồi mà không hề bị dính chất dịch nhầy kia. Dù sao thì hành vi kéo rèm cửa sổ này nhìn sao cũng không giống việc mà một con quái vật chuyên hút nội tạng của nhân loại có thể làm."

Trong suốt khoảng thời gian vừa rồi, do Háo Tử đã khôi phục được khả năng hít thở, cho nên gã vẫn luôn bận rộn rút dịch nhầy trên mặt. Ba người luôn tay luôn chân, cuối cùng đã có thể bắt gắp hết lớp dịch kia. Gã phì ra chất dịch ỉu hít vào miệng khi này, đồng thời tiện tay rút luôn vỏ bút còn ghim trong cuống họng. Nhằm tránh không cho máu chảy vào khí quản, gã còn đặc biệt duy trì tư thế cúi thấp đầu, xem chừng rất có kinh nghiệm xử lý trường hợp này.

Trần Tiểu tiếp tục nói: "Nếu thứ ký sinh trùng này đã có thể khống chế hành động của con người ở mức độ nhất định. Thế thì nó ít nhiều gì cũng sẽ có một vài năng lực tư duy. Thậm chí, cá nhân tao còn cảm thấy thông qua việc ăn não người, nó có thể tăng cường trí tuệ cho bản thân. Cho nên nó mới có thể làm ra hành vi gọi điện thoại mà chỉ có 'loài người' mới biết làm."

Lúc này, Háo Tử đã để máu từ vết thương chảy ra khá khá, rồi lại rút từ trong túi ra một chiếc bình nhìn qua giống thứ đồ dạng xịt sương, xịt lên vết máu của mình.

Nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy vết thương lập tức được cầm máu.

"Vậy thì tại sao nó phải báo cảnh sát?"- Háo Tử thử phát ra tiếng, hỏi một câu.

"Nó cần có thức ăn chứ sao. Người trong nhà này cũng sắp bị nó ăn hết rồi. Đương nhiên phải tìm nhà kế tiếp chứ."- Trần Tiểu nói.

Đội trưởng Lý lúc này mới theo kịp lối tư duy của Trần Tiểu: "Cũng có nghĩa là, con ký sinh trùng này ăn hết ông chủ, sau đó đục thủng đầu của ông ta, rồi lại xâm nhập vào thân thể cậu con trai, khống chế nó báo cảnh sát chỉ để dẫn dụ được càng nhiều con mồi vào trong căn nhà này. Vừa rồi, nó lại từ hốc mắt của cậu nhóc kia chui ra, sau đó xâm nhập vào trong cơ thể của Thạch Đầu, phải không!"

Trần Tiểu khẽ gật đầu.

"Vậy nó xâm nhập vào bằng cách nào? Lớp da của Thạch Đầu không hề..."- Đội trưởng Lý vừa bật thốt ra câu hỏi thì đã tự mình nghĩ được đáp án: "Ồ, là từ miệng."

Bởi vì lúc xem xét thi thể, khi vừa lướt qua bên người Thạch Đầu, đội trưởng Lý bèn nghĩ thấy có mùi xác thối trong miệng gã. Song lúc đó do thi thể bốc mùi lên, cho nên gã không hề để ý đến.

"Không được! Thạch Đầu gặp nguy hiểm rồi!"- Gã với tay nhặt khẩu súng dưới đất lên: "Không thể để cái thứ đó trú ngụ bên trong cơ thể cậu ấy, phải đi cứu cậu ta ngay!"

Giờ phút này, Trần Tiểu lại "ây da" một tiếng, xé xuống một miếng dịch nhầy khác, sau đó đậm nhạt nói: "Tạm thời còn chưa có lo ngại gì đâu. Loại ký sinh trùng kiểu này trong thời khắc đối mặt với nguy hiểm sẽ không thể nào gây nguy hại đến ký chủ được. Bởi vì Thạch Đầu chính là điều kiện đảm bảo duy nhất của nó lúc này."

Đội trưởng Lý hồi tưởng lại, dường như quả thật là có chuyện này, bèn thở ra một hơi: "Vậy nó không thể trực tiếp đi ra khỏi căn nhà này ư? Như thế chẳng phải là càng tối ưu hơn việc báo cảnh sát hay sao!"

Trần Tiểu lắc đầu: "Nó không dám ra ngoài..."

Có vẻ đội trưởng Lý cũng đã hiểu ra điều gì, khẽ gật đầu: "Bởi vì nó sợ ánh sáng hả?"

"Không! Thật ra nó còn sợ âm thanh hơn là ánh sáng nữa!"- Trần Tiểu nói.

"Hả?"- Đội trưởng Lý tỏ vẻ không hiểu cho lắm.

Lúc này, Trần Tiểu lại "ai da" một tiếng, xé tiếp một mảnh chất dính. Giờ đây, trên bộ đồ của hắn hầu như đã được xử lý sạch sẽ, chỉ là bị nhấn nhúm mất rồi.

"Thật ra, mục đích mà nó phun ra đồng dịch nhầy này không chỉ đơn giản là hành vi ‘làm tổ’, mà hơn nữa, là vì nó muốn ngăn cách với âm thanh. Dựa trên tình hình bám dính của chất dịch này có thể thấy, những nơi có khả năng cách âm yếu thì dịch nhầy tương đối dày, ví dụ như cửa kính. Còn những nơi không phát ra âm thanh thì lại rất ít, ví như nền nhà tất cả các phòng trên tầng hai. Độ đàn hồi của chất dịch này rất cao, có thể chịu được áp lực tương đối lớn, khi tập trung lại hầu như có thể giảm thiểu những chấn động phát ra như khi xe cứu hỏa đi qua."

Khỏe mắt đội trưởng Lý lại co rút vài cái, gã thầm nghĩ: "Thằng nhóc nhà cậu bò lên trên giường, lẽ nào cũng là vì kiểm nghiệm thử độ chịu lực và giám sát ư?"

"Vậy bây giờ phải làm sao đây?"- Đội trưởng Lý hỏi. Giờ phút này, dường như gã đã bắt đầu chủ động trung cầu ý kiến của cái người chỉ đặt điểm tư duy là ‘2’ này.

Trần Tiểu không hề trả lời câu hỏi của gã ta mà hỏi ngược lại: "Các người không cảm thấy trong căn nhà này thiếu đi cái gì à?"

Đội trưởng Lý ngẩn ra, vô thức hỏi một câu: "Thiếu đi cái gì?"

Trần Tiểu kéo bộ đồ nhấn nhúm, cảm thấy rất hài lòng, gật nhẹ đầu, rồi vui vẻ cười hi hi.

"Thiếu mất bà chủ chứ sao!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sâu não (6)

Dịch: Laosu

Thật ra, đa phần sản phẩm của ‘Hội ký thác trật tự’ đều mang hơi hướm dính dáng đến khoa học phi pháp. Ví như bình phun sương cầm máu mà ‘Háo Tử’ vừa xịt lên vết thương kia, nhìn tên thì rất bình thường, chỉ là ‘phun sương cầm máu’ mà thôi. Bên cạnh đó, bao bì cũng khá đơn giản, chỉ như mấy loại hay bày sẵn trên quầy trong các nhà thuốc, cái loại mà bán quá 10 đồng cũng bị coi là bắt chẹt người mua rồi. Hơn nữa, giá cũng rẻ đến không ngờ, 10 điểm tích lũy, mua 1 tặng 1.

Còn hiệu quả ư? Quả thật rất hữu dụng, gần như chỉ trong vòng mười mấy giây xịt lên là vết thương trên cổ họng của ‘Háo Tử’ hầu hết đã ngừng chảy máu. Không những thế, các cơ thịt xung quanh lỗ thủng kia cũng bắt đầu tụ lại với nhau, chỉ khoảng 3 phút sau đã không còn ảnh hưởng đến khả năng nói chuyện hay hít thở nữa.

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, ít nhiều gì cũng phải sắm một bình thủ sẵn!”- Trần Tiểu thầm nghĩ.

Lúc này, vì vừa rồi bị thiếu dưỡng khí, cho nên ‘Háo Tử’ vẫn hơi choáng váng đầu óc, song cơ bản cũng coi như bình thường trở lại rồi. Gã nhặt hai khẩu súng dưới nền nhà lên, tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Đi! Bất luận thế nào cũng phải cứu cho được Thạch Đầu. Chỉ mới nghĩ đến việc trong cơ thể cậu ta có một con quái trùng (con sâu gớm ghiếc), cả người tôi không thoải mái tí nào.”

Đội trưởng Lý khẽ gật đầu, tỏ ý gã ta cũng nghĩ thế, rồi lại nhìn Trần Tiểu.

“Mây vừa nhắc đến bà chủ của nhà này là có ý gì?”

Trần Tiểu trả lời: “Tao có một suy đoán chưa có căn cứ xác đáng, chính là tên nhóc này hiện đang trong kỳ sinh sản.”

“Kỳ sinh sản?”- Khuôn mặt Háo Tử tỏ rõ vẻ ghê tởm.

Trần Tiểu gật đầu: “Ừ! Hơn nữa, phương thức sinh sản của nó có lẽ là ‘sinh sản dạng ký sinh’. Có nghĩa là, nó đẻ trứng bên trong cơ thể của sinh vật còn sống, nhờ hấp thụ dinh dưỡng của ‘cơ thể ký chủ’ để nuôi dưỡng cho trứng nở. Nếu đúng thế, chắc chắn 80 - 90% là ‘cơ thể ký chủ’ này chính là ‘bà chủ’ đến giờ chưa thấy thi thể kia. Bà ta đang bị nhốt trong tầng hầm, vừa vặn nơi đó không có ánh sáng, mà tạp âm cũng rất ít. Điều này có thể giải thích nguyên nhân vì sao cho đến giờ cũng không thấy bất cứ thứ gì có thể ăn được trong ngôi nhà này. Tuy tao vẫn chưa mở tủ lạnh, nhưng trong đó hẳn là bỏ trống, bởi vì đồ ăn đều được chuyển tới tầng hầm cho ‘cơ thể ký chủ’ ăn rồi.”

“Điều này...”- Háo Tử nhất thời không biết nói gì cho phải. Có thể là bởi vì suốt chút nữa gã đã bị bài “nước miếng dính đầy mặt” kia làm cho chết ngẹn, cho nên khi bàn luận về thứ này, gã luôn duy trì vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, bất luận như thế nào thì cứ đi xuống tầng hầm ngó thử trước đã!”- Đội trưởng Lý nói: “Còn nữa, an toàn của Thạch Đầu là điều quan trọng nhất.”

Nói rồi gã còn đặc biệt liếc Trần Tiểu, ý chừng muốn nói đừng có bắn bừa.

Trần Tiểu nhún vai, tỏ vẻ: “Tùy ý mày.”

.....
.....

Chỗ này lược bớt lời thừa...

Cả bốn đi tới trước cửa căn tầng hầm

Giờ khắc này, cánh cửa vốn bị khóa kia đã bị “Thạch Đầu” tông ra, song lối vào đã bị một lớp dịch nhầy chắc nịch bịt kín. Trần Tiểu còn chưa thèm nhìn, chỉ mới dựa vào “âm thanh như bài son đào hải” liên tiếp xi xèo suốt vài giây đồng hồ lúc này đã có thể đoán ra, cái đám dịch lớn này phỏng chừng ngay cả súng đạn cũng không thể bắn lọt qua được.

Đội trưởng Lý nhử mày nhìn chăm chăm “bức tường” trước mắt này, cũng biết rằng đạn bình thường cũng hết cách với cái thứ đồ gớm ghiếc ấy. Thế là, gã ta quay đầu lại nói với gã đàn ông đeo găng tay đang đứng một bên: “Lão Triệu, cậu thử xem!”

Đến giờ Trần Tiểu mới biết, thì ra người đàn ông này được gọi là Lão Triệu.

Chỉ thấy Lão Triệu gạt nhẹ rồi đi đến trước tấm dịch nhầy kết dính này, rất tự nhiên xăn tay áo bên trái lên đến tận khuỷu tay. Toàn bộ phần từ khuỷu tay trở xuống của hắn đều là máy móc.

Trần Tiểu nhìn thấy dáng vẻ này của gã cũng không hề bộc lộ cảm xúc gì. Dù gì thì khi còn trên tầng hai, từ động tác xòe năm ngón tay của gã, phàm là người cũng sẽ nhìn ra được tay trái của gã ta nhất định có gắn cánh tay giả bằng máy móc.

Mà mấy loại tay chân giả kiểu này lại vô cùng phổ biến ở trong Hội ký thác, đặc biệt là Tổ ngoại cần. Dù gì đi nữa, thân là “nhân viên ngoại cần”, cách dăm ba bữa là phải tham gia một nhiệm vụ, vậy thì mấy việc như đứt cái tay thiếu cái chân là chuyện thường tình, cho nên nhu cầu về “tay chân giả” rất lớn. Tuy rằng có hơi đắt một chút, nhưng Hội ký thác cũng rất “chu đáo” đảm bảo rằng, trong điều kiện năng lực hoạt động cơ bản, sẽ tiến hành cải tạo thêm nhiều điểm cho “tay chân giả”, ví như thêm mấy công năng kiểu phun lửa, phóng điện gì đó.

Trong “khu vực hồi đoái cấp D” cũng có rất nhiều loại hàng kiểu này. Thậm chí, có người chỉ vì ham hố những hiệu ứng này mà đã chủ động ghép “tay chân giả” luôn.

Vậy thì cánh tay giả của người đàn ông được gọi là “Lão Triệu” này có công năng gì?

Chỉ biết rằng sau khi nghe thấy vài âm thanh kim loại va chạm nhỏ, cánh tay của gã mở ra bốn lỗ hồng ở bốn vị trí trên, dưới, trái, phải. Sau đó nó bèn phát ra âm thanh “vù vù”, tựa như tiếng tua-bín đang xoay tròn. Không khí xung quanh cũng theo đó mà bị hút vào bên trong với tốc độ cực nhanh. Trần Tiểu khề gật đầu, hiển nhiên hắn đã tìm ra được “công năng kèm theo của cánh tay giả” này trong kho dữ liệu đã thuộc lâu của mình.

“Nén ép không khí”

Ý nghĩa như tên gọi, chính là tiến hành nén ép không khí, sau đó lợi dụng lực công kích để tạo nên thương tổn, được chia thành “loại liên tiếp” và “loại uy lực”.

Loại liên tiếp thì nén ép nhanh, dung lượng nhỏ, còn loại uy lực vừa đứng ngược lại với loại kia, độ nén ép chậm, dung lượng lớn.

Cái hay của loại công năng này chính là bớt lo nghĩ, chỗ nào cũng dùng được. So với mấy loại công năng nào là chứa khí ni-tơ, nào là nhét lựu đạn trong cánh tay giả thì an toàn hơn nhiều. Hãy nghĩ thử mà xem, anh nhét một mớ đồ vật có tính chất cháy nổ vào trong cánh tay của mình, vậy thì thật chúc mừng anh, lỡ như bất cẩn một chút, phỏng chừng có thể tự nổ banh xác ấy chứ.

Đáng chú ý là, trong lời giới thiệu “công năng phun lửa” kèm theo, Trần Tiểu nhìn thấy hai mục lựa chọn: “cài đặt cứu hỏa khẩn cấp” và “món ăn trị bệnh sau khi bị bỏng”. Lúc ấy, hắn vừa nằm trên giường vừa chửi thề.

Hiện tại, “âm thanh vù vù” cuối cùng cũng ngừng lại. Dựa theo thời gian cho thấy, đây hẳn là “loại uy lực”.

Quả nhiên, đội trưởng Lý và Háo Tử thức thời lùi về sau mấy bước, liền đó bịt tai lại. Đương nhiên Trần Tiểu cũng lấy tay nhét vào trong lỗ tai của mình, thế nhưng bộ dạng thì giống như một đứa trẻ hiếu động đang chờ xem bắn pháo hoa vào giao thừa vậy.

“Bùm” một tiếng, một trận cuồng phong cuộn cuộn quét tới, một phát này bắn này không chỉ khiến cho mảng tường hình thành từ lớp dịch nhầy kia bị nứt

toác ra, mà ngay cả nền nhà xung quanh cũng bị xối tung lên, vụn gỗ và cát đá văng lên cả người Trần Tiểu lụp bụp.

Hắn vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng này. Tuy rằng trong hướng dẫn sử dụng có nói đây là “loại uy lực”, nhưng không ngờ sức mạnh của nó lại kinh người đến thế. Chỉ chừng này cũng đã tương đương với lựu đạn siêu phá rồi.

Đương nhiên, công năng đi kèm của loại uy lực này không thể sử dụng thường xuyên. Chỉ cần nhìn trên cánh tay giả của Lão Triệu đang phun ra làn khí nóng, đoán chừng mười mấy phút sau cũng chưa thể nguội lại được ấy chứ.

“Đi thôi!”- Đội trưởng Lý nhắc sủng lên nói, rồi dẫn đầu đoàn bước vào trong phòng.

.....

.....

Căn tầng hầm này còn lớn hơn so với tầng thượng, rải rác vài cái tủ và mấy thứ đồ điện gia dụng cũ kỹ bị vất lộn xộn. Nếu nói gian phòng khách chỉ là bị phủ kín lớp dịch nhầy dính dáp ở khắp nơi, vậy thì căn tầng hầm này quả thực là ngập chìm trong chất dịch ấy, mỗi một bước chân đều có cảm giác đứng không vững. Khi cây đèn pin của đội trưởng Lý chiếu thẳng lên tường, ánh sáng bên bị bức xạ ngược, người bị chiếu vào không thể không hít mắt lại. Trên nền đất, khắp nơi đều là đồ hộp, thịt sống và đồ ăn thừa, còn “Thạch Đầu” thì không biết đã trốn vào chỗ nào rồi.

Lúc này, đèn pin của đội trưởng Lý đang chiếu vào một góc của tầng hầm.

Cảnh tượng nơi đó khiến gã không khỏi nhũn chặt mày.

“Má ơi...”- Khuôn mặt gã lộ vẻ không tin được, bật thốt lên: “Mẹ nó chứ, đây là cái thứ gì vậy.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sâu não (7)

Dịch: Laosu

"Rít rít!"- Thứ đó phát ra âm thanh tựa như tiếng ma sát của những vật cứng. Có thể bởi vì tiếng nổ "Pháo ép khí" của Lão Triệu vừa nảy quá lớn, rõ ràng nó đã sợ hãi.

Đội trưởng Lý biết cái thứ mà mình nhìn thấy lúc này chính là "bà chủ" của căn nhà. Thế nhưng thật tình mà nói, với hình tượng của bà ta hiện tại, đừng nói là "nữ", mà ngay cả "người" cũng chẳng phải luôn rồi.

Khuôn mặt còn được coi là đầy đủ, mà nhờ đó đội trưởng Lý mới có thể miễn cưỡng nhận ra bà ta. Có điều làn da từ phần cổ trở xuống đều đã bị khô quắt, nứt rữa, khắp các miệng vết thương đều bị chảy mủ, nhìn cứ như người chết đói đã lâu, bị vất vào đó chờ ngày cơ thể rữa nát vậy. Càng ghê tởm hơn, phần bụng của bà ấy đã bị phình ra thành một khối hình cầu vượt quá ngưỡng cực đại, làn da chỉ mỏng như một lớp màng thịt, bị từng bọc trứng li ti chi chít bên trong chen chúc lộn nhon, cứ như chiếc bụng cực lớn của một con nhện. Thật không hiểu làm cách nào nó vẫn có thể chống đỡ được mà không bị nứt toác ra nữa.

Giờ phút này, cái thứ gớm ghiếc ấy đang cố gắng trườn tới góc tường. Bởi vì bụng quá lớn mà chân của bà ta không chạm nổi xuống đất, vì vậy chỉ có thể dùng đôi tay chống đỡ cơ thể rướn về phía trước.

Hai tay của Háo Tử cầm súng đi theo, mà ở phía sau, Trần Tiểu cũng thò đầu thò cổ ngó vào bên trong.

"Sao rồi? Đã thấy Thạch Đầu chưa?"- Háo Tử hạ giọng xuống cực nhỏ hỏi, tiếp đó bèn nhìn đến khu vực được ánh đèn chiếu vào.

Đương nhiên, Trần Tiểu cũng nhìn thấy cái thứ có hình thù kỳ dị kia luôn, bởi vậy hắn cũng ngậy người mất một lúc.

"Đây là cái gì? Hoa Lan hình người trồng cây chuối bên Tây hử?"- Vào giờ phút này mà Trần Tiểu còn không quên chửi đồng, chứ đừng nói đến kiểu ví von vô cùng tượng hình của hắn.

.....

.....

Đúng vào lúc này, một tiếng rạn nứt rất nhỏ bỗng vang lên, tựa như âm thanh bọt nước bị chọc thủng. Mọi người có mặt đương trường vẫn còn đang bị chấn động bởi sự vật trước mắt, chưa kịp tỉnh lại, chỉ có Trần Tiểu là nghe thấy âm thanh này, về mặt tức thì biến sắc.

"ĐM... Số má không đen đến thế chứ!"- Hắc nhũ thâm.

Cũng không biết do hắc quá xấu xí, hay là vì chữi đồng quá nhiều... Nói chung là giống như trong u mình đã có an bài cố ý trừng phạt hắc: "Ừ, đúng đấy! Vận số của mi đúng là đen vậy đấy!"

Tiếng rạn vỡ đầu tiên vừa dứt, tiếng thứ hai nối tiếp ngay. Sau đó, những âm thanh lít nhít hợp lại với nhau kèm theo những tiếng lồm bồm kỳ lạ cùng vang lên.

Lúc này, những người còn lại không thể không nghe thấy nữa. Bọn họ đồng thời tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn về thứ ở trong góc tường. Giờ đây nó cứ như bị động kinh, điên cuồng quơ quào hai cánh tay, chùng như rất đau đớn, còn bàn tay thì cào cào lung tung vùng bụng. Bà ta há to miệng, tựa như muốn gào thét, song từng bụm dịch thể đặc sệt không ngừng trào ra từ trong miệng, cho nên căn bản không thể phát ra âm thanh nào cả.

Bộ dạng này quả thực khiến cho người ta dựng tóc gáy. Thế nhưng bụng của bà ta lại càng kinh khủng hơn nữa. Cùng với từng đợt âm thanh "lồm bồm", có thể thấy bằng mắt thường là phần bụng của bà ta ngày càng phình to ra, cho đến khi nó trương lên như một chiếc khinh khí cầu. Lúc này, mọi người có thể nhìn rõ vô số "con sâu béo ú" đang loi nhoi bên trong.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Háo Tử là người đầu tiên chịu không nổi. Gã lộ vẻ "Day of the Dead Husky", vừa tởm lợm, vừa bất đắc dĩ, ngập tràn vẻ hối hận và khó có thể tưởng tượng nổi. Chừng như có thể cảm nhận được nhân sinh của bản thân kể từ giờ phút này MN đã trở nên u ám.

"Lại có chuyện gì nữa vậy!"- Gã mặt mũi gào lên, nghe giọng điệu như muốn nói: "Được được! Chúng mày trâu bò, ghé tởm đến phát lạy luôn. Tao không dám tranh giành."

Trần Tiểu như thể đang đáp lại câu hỏi của gã, bèn tiếp lời: "Chắc là do tiếng ồn từ Lão Triệu lúc nãy quá lớn khiến đám trứng của nó nở rồi."

Háo Tử lập tức gào lên như chữi đồng: "Trứng nở là cái quái quỷ gì chứ? Dọa cho nó sinh non luôn ấy hả??"

Trần Tiểu khẽ gật đầu, tỏ ý may nói đúng rồi: "Chúng ta phải rời đi thôi, bụng của bà ta sắp không trụ nổi nữa rồi!"

Đội trưởng Lý có hơi do dự một chút, rõ ràng gã đang muốn xông vào bên trong để tìm "Thạch Đầu!"

Còn dáng vẻ của Háo Tử lại như kẻ mắc chứng hysteric (chứng cuồng loạn). Gã ta tựa như cũng sắp không chịu nổi, bất đắc dĩ nghiêng răng mà nói: "Này! Sắp không trụ nổi là ý gì chứ! Lẽ nào bà ta còn có thể nở tung ư?"

.....

.....

Sự việc diễn ra sau đây nói cho chúng ta biết rằng...

Miệng quạ đen thì đừng bao giờ phát ngôn bừa bãi!

.....

Lời gã vừa dứt, chỉ nghe...

"Bùm" một tiếng cực lớn.

Lớp da của "bà chủ" nơi góc tường kia đã không còn chịu đựng nổi số lượng "sâu mập" trong cơ thể nữa, tức thì nổ tung ra. Bọn sâu non cũng theo đó mà trào ra tựa thủy triều, hơn nữa, chúng còn điên cuồng bò loi nhoi về phía đám người bọn họ, cứ như thể được nhìn thấy thức ăn vậy.

"Chạy mau!"- Trần Tiểu vội hô lên.

Đội trưởng Lý đành bất đắc dĩ nghiêng răng tiếc hận: "Rút lui!"

Sau đó lập tức xoay người lui ra khỏi căn phòng.

Đúng vào lúc này, phía sau giả sách trong căn tầng hầm có một bóng người lặng lẽ xẹt qua, rồi bỏ nhào về phía đội trưởng Lý với tốc độ cực nhanh.

Chính vì tình hình trước mắt có hơi rợn người, lại thêm hạn chế về ánh sáng cho nên đội trưởng Lý không được tập trung tinh thần cho lắm. Nhất thời không phản ứng kịp mới bị "Thạch Đầu" đụng trúng.

Tiếp theo, một tiếng "Oe" vang lên, cả một đồng dịch dính dóp bèn dán chặt đôi chân của đội trưởng Lý.

Mà chỉ trong có vài giây này, đám sâu non mập ú lúc nhúc kia đã kịp ùn ùn kéo đến, ngo đầu bộ một lòng che trời lật đất. Còn "Thạch Đầu" thì lại tiếp

tục há miệng ra, mắt thấy bãi "nước miếng dính dóp" thứ hai sắp sửa được phun ra nữa rồi. Tình hình vô cùng nguy hiểm.

Tuy Lão Triệu vẫn luôn không nói gì, song cũng cực kỳ quyết đoán. Gã nâng súng lên bắt đầu bắn thẳng vào "biển sâu" kia. Mặc dù lúc này súng đạn đối với số lượng lớn sâu non đó thì chẳng thấm vào đâu cả, song lợi ở chỗ bọn chúng sợ âm thanh. Cho nên phát súng này khiến bọn sâu non kia rất sợ hãi mà giãy giụa, tốc độ cũng theo đó mà chậm lại rất nhiều.

Tuy gã Háo Từ cảm thấy tởm lợm đến rợn người, nhưng vốn là người của "Hội ký thác trật tự" tất nhiên người thường sao có thể so sánh được. Cho nên động tác của gã cũng chẳng hề dấy dưng chút nào. Hai khẩu súng nhắm bắn, cò súng chớp động với tốc độ cực nhanh và rất có quy luật, một ổ đạn trong phút chốc đã được bắn sạch. Gã ta cũng chẳng cần nghĩ ngợi gì, trực tiếp ném súng đi, sau đó không biết lại lòi từ đâu ra hai khẩu khác tiếp tục bắn. Rõ ràng chỉ là súng lục mà có cảm giác như đang bắn súng tiểu liên vậy.

Vậy còn Trần Tiểu thì sao? Tuy con hàng này có sức chiến đấu hơi yếu một chút, song mạnh ở chỗ vô tâm vô tư. Ngay lúc đội trưởng Lý nhìn thấy "Thạch Đầu", không dám nổ súng, Trần Tiểu đã trực tiếp bắn một phát vào vai gã ta. Bộ quần áo của Thạch Đầu là loại chống đạn, lại thêm lớp da bền chắc vì đã được huyết thanh cường hóa, cho nên phát súng này gần như không gây ra thương thế nào cho gã. Có điều, đây là súng thì lực công kích của nó cũng đủ khiến gã ta bật ngã xuống đất. Trần Tiểu bèn nhân cơ hội lòi con dao gấp gọn của mình ra, nhảy tới, đâm vào khe hở ngay xương quai xanh của gã một cách vô cùng chuẩn xác.

Cũng nhờ làn da đã được biến đổi qua, về cơ bản thì nhát dao này đâm không sâu, nhưng cái hay ở chỗ nó chặn đứng ngay khớp xương vai phải, cho nên khiến cho động tác "ngồi dậy" của gã ta trở nên không được thông suốt. Hơn nữa, bởi vì những tiếng súng xung quanh cũng khiến "Thạch Đầu" cảm thấy thập phần sợ hãi, vậy nên không thể không gào lên một tiếng, lùi về trong bóng râm.

Giờ phút này, Trần Tiểu không hề có một chút ý muốn quan tâm đến "Thạch Đầu". Giỡn chơi chắc, cái thể loại "sự tích anh hùng" vì để cứu người mà đẩy mình vào hiểm cảnh kiểu này hẳn là không được. Nếu không phải vì một thân một mình thì không thể xử gọn đám sâu này, lại thêm việc nếu như thực sự trực tiếp quay người bỏ chạy sẽ bị mấy gã này bắn bỏ là cái chắc, có lẽ đoán chừng đến cả đội trưởng Lý hẳn cũng sẽ không cứu luôn.

Vẫn là câu nói kia, Trần Tiểu chỉ là một kẻ tâm thần chứ không phải kẻ ngốc. Bởi vậy hẳn vẫn ra sức giúp đỡ đội trưởng Lý thoát khỏi đồng dịch nhầy nọ.

"Đi mau! Lên tầng hai!"- Sau khi đội trưởng Lý trèo ra được rồi, Trần Tiểu bèn hô to với hai người đang phải đối mặt với biển sâu kia.

Tuy không biết chạy lên tầng hai có thể làm được gì, nhưng nói chung cả Háo Từ và Lão Triệu đều rất ăn ý, vừa giữ cho tiếng súng không ngừng nghỉ, vừa lui dần khỏi căn tầng hầm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sâu não (8)

Dịch: Laoshu

Cả bốn người họ nhanh chóng rút lui khỏi tầng hầm, lên thẳng tầng hai. Tuy rằng bọn sâu non kia rất sợ âm thanh, nhưng bản năng tìm mồi khiến chúng tràn ra theo. Trong khoảnh khắc, một biển sâu chỉ chút phủ kín toàn bộ tầng một. Hơn nữa, chúng đang có xu thế men theo lối cầu thang xông lên tầng hai.

"Làm sao đây?"- Đội trưởng Lý hét lên.

Trần Tiểu vội vã chạy vào trong căn phòng chứa thi thể của cậu bé trai kia rồi la to: "Thảm trải sàn! Thảm trải sàn!"

Nói rồi, hắn bèn chạy về phía góc tường chụp lấy tấm thảm trải sàn.

Tuy 3 người còn lại tỏ vẻ ù ù cạc cạc, song giờ phút này, thâm tâm bọn họ đều có cùng một suy nghĩ. Đó chính là dù sao đi nữa cũng cứ nghe theo lời của gã thần kinh này trước đã, không chừng sẽ có tác dụng kỳ lạ gì đó thì sao.

Thế là, mấy người họ ba chân bốn cẳng cùng xông vào, kẻ dùng dao rạch, người dùng tay giật hồng nhanh chóng tách rời tấm thảm trong căn phòng ngủ này, cuộn đồng dịch nhầy dính dóp trên mặt nó lại, chất ngay chỗ lối đi nơi cửa ra vào.

Nhìn quanh nền nhà sạch sẽ trong phòng, đội trưởng Lý chợt hiểu rõ: "Bọn sâu này chỉ có thể hoạt động trong phạm vi có lớp dịch nhầy thôi sao?"

Trần Tiểu khẽ gật đầu, thuận miệng nói một tràng: "Xem xét sự phân bố của chất dịch nhầy tại cả tầng một và tầng hai thì có thể đoán được đại khái rằng, đó là sự chuẩn bị cho việc trứng nở sau này. Lúc này khi ở trong tầng hầm, rõ ràng bọn chúng có thể trực tiếp tràn tới, thế nhưng lại cứ phải vòng qua mấy cái tủ không có lớp dịch nhầy kia... Có điều, đây hoàn toàn chỉ là suy đoán, bởi vì cũng có khả năng chỉ là do bọn chúng thích bò trên đồng

dịch nhày mà thôi."

Hắn vừa nói, vừa tới bên giường giựt đồng chắn ga đã bị phủ kín dịch nhày ra, rồi lại lấy luôn đồng chắn nệm còn được coi là sạch sẽ chất hết ra trước cửa phòng, ngay giữa đồng chắn ga dính đầy dịch nhày kia.

"Trong bọn mày, có ai biết châm lửa không?"- Hắn hỏi.

Lão Triệu không nói gì, chỉ trực tiếp giơ ngón trỏ của cánh tay giả ra.

"Phùng"- Đốt lên một ngọn lửa nhỏ.....

Trong nửa giây, Trần Tiểu có cảm giác hết nói nổi: "MN... Cái thứ đồ chơi này còn lắp cả bật lửa trong đó luôn phải không."

Bỏ tay thì bỏ tay, nhưng miệng hắn vẫn gấp gáp nói: "Châm lên đi!"

Lão Triệu rõ ràng cũng biết mình phải làm gì, gần như không hề do dự trực tiếp châm lửa đốt đồng chắn nệm.

Ngọn lửa nhanh chóng cháy bùng lên, bao trùm cả đoạn hành lang, mà đồng dịch nhày khắp xung quanh đó vừa hay có thể vây lấy ngọn lửa, ngăn không cho thể lửa cháy lan xuống cầu thang. Cứ như thế, một bức tường lửa tạm thời giúp ngăn cách giữa bọn sâu và đám người họ.

Lúc này, Háo Tử mới có thể thở ra một hơi: "Sau nhiệm vụ này, tôi nhất định phải nghỉ phép vài ngày!"- Gã vuốt mặt than thở, tựa như cả người đều cảm thấy không khỏe vậy.

Đội trưởng Lý cũng thở dài một hơi, sau đó hỏi Trần Tiểu: "Tiếp theo thì sao, có cách gì hay không?"

Giờ đây, gã không còn đơn thuần là đang trung cầu ý kiến của Trần Tiểu nữa, mà dường như trực tiếp để cho Trần Tiểu đưa ra chủ kiến luôn rồi. Tuy rằng thông thường, trong quá trình thực thi nhiệm vụ, đều do bản thân bày mưu tính kế, nhưng kể từ sau khi gặp được tên Trần Tiểu này, gã biết rõ rằng mình không theo kịp lối suy nghĩ của hắn, bởi vì bản thân không phải kẻ thần kinh. Hơn nữa, dù loại kết quả đã tỏ rõ rằng chủ ý của tên thần kinh này thể mà lại rất có hiệu quả.

Trần Tiểu đặt mông ngồi bịch xuống đất, hắn cần phải nghỉ ngơi. Suốt cả quãng thời gian vừa qua, hắn đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

"Có 4 biện pháp!"- Hắn nói tiếp.

"Một là, đồng chắn nệm đó có thể cháy trong khoảng 10 phút đổ lại, chúng ta có thể nhân cơ hội này nhanh chóng mở cửa sổ, sau đó chạy ra ngoài!"- Nói rồi, Trần Tiểu chỉ lên cánh cửa sổ phía sau mình.

Trên đó tuy dính một lớp dịch nhày rất dày, có điều bất luận là chờ cho cánh tay giả của Lão Triệu đủ tản nhiệt rồi bắn tiếp một phát, hay là dùng tay không nạy xuống ngay bây giờ, thì hắn là thời gian cũng khá dư dả.

Thế nhưng Lão Triệu lại lập tức lắc đầu: "Không được. Tuy mấy thứ này sợ âm thanh, song ai biết bọn chúng có xông ra ngoài hay không. Đến lúc đó không chỉ đơn giản là nhiệm vụ thất bại nữa đâu, mấy người chúng ta có khi sẽ bị Tổng bộ xử tử mất!"

Trần Tiểu gật đầu. Kỳ thật hắn cũng biết như thế, cho nên vừa rồi mới không chạy thẳng tới chỗ cửa lớn ở tầng một để ra ngoài. Ngộ nhờ bày sâu non đối đến vàng mắt, sẽ chạy tán loạn ra ngoài đường lớn. Đến lúc đó, "Thạch Đầu" há to miệng, nước dãi chảy xuống sẽ mở đường dẫn lối cho lũ sâu non ủa ra. Thế thì đám đồng đang cần hạt dưa chờ xem kịch hay ngoài kia chẳng phải sẽ trở thành bữa tiệc Mãn Hán Toàn Tịch trong mắt bọn chúng hay sao.

Bởi vậy, hắn trực tiếp nói ra phương án thứ hai.

"Cách thứ hai, phóng hỏa đốt nhà, trực tiếp mượn thể lửa này đốt luôn căn nhà. Chúng ta cũng chạy theo đường cửa sổ ra ngoài, sau đó tìm mấy thứ cháy được ở bên ngoài chất quanh căn nhà rồi hủy diệt chúng."

Trần Tiểu tương đối thiên về phương pháp này, đơn giản lại hữu hiệu, cùng lắm thì hy sinh một đồng đội. Cơ mà đội trưởng Lý không thêm nghĩ ngợi, trực tiếp gào lên: "Không thể được, vậy còn Thạch Đầu biết làm sao?"

Trần Tiểu có hơi ưỡn oải bĩu môi rồi nói ra biện pháp thứ ba.

"Cầu cứu! Nếu đã không thể chạy ra ngoài, còn nhất định phải đưa "Thạch Đầu" rời khỏi đây, thế thì chỉ có thể chờ cứu viện rồi. Chỉ là cũng không biết đội cứu viện lúc nào mới có thể tới nơi. Hơn nữa, bức tường lửa này cũng chưa chắc có thể duy trì được mười phút. Bởi vì....."

Hắn vừa nói tới đây bèn nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng "ọc". Tiếp theo đó, một bãi dịch nhày phun thẳng lên đám chắn nệm đang cháy, phát ra tiếng "xèo xèo". Trong nháy mắt, ngọn lửa bèn nhỏ đi rất nhiều.

"Thôi được rồi, xem ra không thể chờ nổi cứu viện rồi..."- Trần Tiểu bất đắc dĩ nói.

Thần sắc của đội trưởng Lý rất nghiêm túc, gã nhắc khẩu súng lục lên, nhắm thẳng vào cửa phòng, hỏi: "Cách thứ tư thì sao?"

Trần Tiểu bất đắc dĩ động dậy cơ thể vẫn còn có chút đau nhức, nói: "Cách thứ tư? Đó là chiến đấu trực diện! Chứ không còn có thể làm sao nữa? Chạy cũng không chạy được, bỏ lại tên nhóc kia thì bọn mày không cam tâm, chỉ có thể thử xem bọn chúng đông hơn hay là đạn nhiều hơn thôi."

"Ờ..."- Lại một bãi dịch nhầy nữa phun thẳng vào ngọn lửa, đám lửa đang cháy đã không còn nhiều mấy, hai mắt "Thạch Đầu" vô thần đứng ngay cửa ra vào, trên bả vai vẫn còn găm con dao nhỏ kia. Mà đám sâu non chỉ chút xung quanh đã nóng lòng muốn xông vào phòng đánh chén no say một bữa lắm rồi.

"Thôi được rồi... Hiện giờ cũng chỉ có thể chọn cách thứ tư thôi."- Trần Tiểu đạm nhạt nói. Sau đó hắn quay qua Háo Tử: "Này, mày vẫn còn súng phải không."

Khuôn mặt Háo Tử tràn đầy bất đắc dĩ, không biết gỡ lại rút từ đâu ra khẩu súng khác, ném về phía Trần Tiểu.

Đội trưởng Lý lập tức khê gật đầu, tựa như rất hài lòng về đề nghị này.

Còn Háo Tử cũng bất đắc dĩ nhún nhún bờ vai. Tuy rằng về mặt không vui vẻ gì mấy, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, linh hoạt xoay xoay hai khẩu súng trên tay vài cái.

Còn Lão Triệu ư... Dù sao thì già ta vẫn luôn tỏ vẻ lạnh nhạt, cũng không nói năng gì.

"Ờ..."- Theo tiếng nồn ọe bãi dịch nhầy thứ ba kia, ngọn lửa trước cửa phòng đã hoàn toàn bị dập tắt.

Trong khoảnh khắc, cả một biển sâu ngoài cửa vượt qua "Thạch Đầu", điên cuồng vụn vụn thân mình, chen chúc tràn tới.

Từng con một tựa như con tằm phóng đại, toàn thân nổi lên những đốm chấm đỏ đen xen kẽ, không có mắt, một điểm khá thô ráp trên cơ thể có một cái miệng đang há ra, giống như những con đĩa hút máu. Thêm vào đó, tựa hồ chúng vốn có một sức sống vô cùng mãnh liệt, nếu không sẽ không thể đục thủng xương sọ người đang sống được.

Chỉ có điều, giống như những gì Trần Tiểu nói trước đó, đám nhóc "đáng yêu" này hầu như không thích hoạt động ở những nơi không có dịch nhầy. Vì vậy, sau khi chúng tràn vào trong phòng ngủ, rõ ràng tốc độ giảm đi đáng kể.

Thế nhưng, do số lượng quá chi chít, lớp nọ chồng lên lớp kia, cho nên có chậm thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Đội trưởng Lý đối mặt với biển sâu trước mắt không hề ra một tia hoang mang nào, rất thành thực mở chốt an toàn của khẩu súng, chỉ nghe một tiếng "păng", trực tiếp bắn tung lán sóng tràn vào đầu tiên. Trong chớp mắt, máu thịt văng tung tóe lên khắp bức tường.

Ngay sau đó, gã trực tiếp bắn phát thứ hai mà không cần nâng nòng súng lên.

"Păng"- Lại nổ tung một rạp nữa.

Trần Tiểu ngẩn ngơ nhìn một màn này, lòng thầm mắng: "Này, có làm không đấy? Cây súng ngắn đầy uy lực này còn có thể bắn liên thanh nữa ư?"

Đương nhiên, vào lúc đội trưởng Lý nổ súng, những người khác chắc chắn cũng không hề rảnh rỗi gì. Vì chỉ có một lối vào, cho nên mọi người căn bản không cần làm ra những động tác ngắm bắn dư thừa nào, chỉ cần nổ súng về phía cửa hòng là đủ rồi.

Còn về Trần Tiểu, cũng không biết có phải trước đây từng tiếp xúc với súng ống thường xuyên hay không. Chỉ biết là hai tay hắn cầm súng, xóc lại tinh thần, không hề có chút cảm giác không thích ứng nào. Mà Háo Tử lại càng không cần nói, năng lực phản ứng sau khi trải qua quá trình cường hóa, vào mỗi lần lên đạn bóp cò đều có thể chính xác khởi động cò súng cho lần bắn tiếp theo ngay trong chớp mắt. Thoáng chốc, cùng với loạt tiếng súng dày đặc, âm thanh phát nổ khi tiếng súng ghim vào máu thịt và âm thanh vỏ đạn đập vào mặt đất loạn thành một đoàn. Gạch đá trên mặt tường bay tứ tung vì trúng đạn lạc.

Dưới chấn động của lớp lớp âm thanh này, bọn sâu non như thủy triều lên kia lại co quắp vụn vụn lại. Những dục vọng kiếm mồi và bản năng miễn cảm với âm thanh khiến chúng tiến thoái lưỡng nan, tốc độ xông vào vì thế mà mơ hồ có dấu hiệu ngưng trệ.

Vào lúc này, Lão Triệu nhấc cánh tay trái lên, kèm theo âm thanh bánh xe xoay chuyển vang vọng, không khí xung quanh bị hút vào bên trong cánh tay giả một cách mãnh liệt, gọi lên tiếng gió vù vù khiến quần áo của mọi người bay phấp phới.

"Tránh ra!!!"- Đội trưởng Lý giận dữ hét lên.

Mấy người bọn họ lập tức lùi về sau, đứng sau lưng Lão Triệu.

Giây tiếp theo, tiếng gió ngừng lại, trong nháy mắt yên tĩnh đến không tưởng.

.....

Ngay sau đó, "uỳnh" một tiếng thật lớn.

Do lần này khoảng cách quá gần, mọi người đều bị tiếng pháo này chấn động đến choáng váng.

Trần Tiểu lắc lắc đầu mình, rồi mới nhìn lên phía trước mặt. Nguyên biển sâu vừa mới tràn vào lúc này đã bị bắn nát. Kể cả bức tường và lối đi bên ngoài hành lang đều bị oanh tạc đến mức thủng một lỗ lớn, có thể nhìn thẳng xuống phòng khách tầng một. Từng mảng thịt nát bẹp dẹp lép trên tường, máu huyết văng khắp nơi, nhuộm cả căn phòng thành một màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sâu não (9)

Dịch: Laoshu

Nhìn qua lỗ hồng vừa bị bắn phá, mọi người trông thấy "Thạch Đầu" đang rất khó nhọc ngoi lên khỏi đồng sâu non. Còn bọn "sâu non béo múp" sống sót lại kia vẫn đang bị ảnh hưởng bởi tiếng nổ lớn do súng nén khí tạo ra khi nãy, vận vẹo cơ thể mà chưa kịp trở lại bình thường. Tuy phát bắn của Lão Triệu vừa rồi đã tiêu diệt một lượng sâu tương đối, song số còn lại vẫn rất ghê người.

"Làm sao đây? Vẫn còn nhiều thế này, chắc chắn đạn dược sẽ không đủ dùng."- Háo Tử liếc nhìn xuống tầng dưới.

Trần Tiểu rất bình tĩnh xoay ổ đạn rồi nói: "Thật ra, chỉ cần không chế được "Thạch Đầu" là xong thôi."

Đội trưởng Lý cũng đang nhân khoảng thời gian trống này, gấp rút nhét thêm đạn vào khẩu "súng ngăn bán tự động" của gã.

"Tuy rằng hiện giờ cậu ta đang rơi vào trạng thái bị ký sinh, động tác không được linh hoạt cho lắm, nhưng dù sao "Thạch Đầu" cũng đã được trải qua hai lần bắn "huyết thanh cường hóa biểu bì", làn da cứng tựa lớp xe. Gã ấy còn được bảo vệ bởi lớp áo chống đạn, đạn dược thông thường chưa chắc có tác dụng, không hề dễ dàng để chế trụ được cậu ta đâu..."- Đội trưởng Lý bắt đầu làm nhảm theo thói quen.

Trần Tiểu không thèm nghe mấy lời lải nhải của gã ta mà trực tiếp cắt ngang.

"Mày có thể xử đẹp gã, đúng chứ!"- Hãn lạnh nhạt nói với đội trưởng Lý.

Gã đội trưởng nọ hơi ngẩn ra, nhìn tên gốc có số điểm đánh giá tư duy là "2" này, rồi chớp mắt ngơ ngác, tự nhiên có một loại cảm giác rằng đối phương đã sớm nhìn thấu được bản thân mình.

"Ày... Đúng vậy!"- Gã do dự một chút rồi nói: "Nhưng mà cần có thời gian."

"Bao lâu?"- Trần Tiểu hỏi.

Đội trưởng Lý khẽ nhú mày, âm thầm suy tính một phen: "Nếu không có bọn sâu con kia làm phiền thì mất 1 phút!"

Trần Tiểu tùy tiện nói: "Ồ... Vậy hãy gọi điện cho ông chủ bên ngoài kia đi. Kêu ông ta nhanh chóng sơ tán đám đông, lời hết mấy thứ có thể tạo ra âm thanh như còi hú trên xe cảnh sát, còi báo động... tới rồi mở lớn hết cỡ. Chúng tao..."

"Cho mày 1 phút!"

.....

.....

Vài giây sau, khi Thạch Đầu và đám sâu non đều đã tỉnh táo lại thì đám người bên ngoài cánh cửa căn nhà kia cũng bắt đầu sơ tán đi. Lúc này, Trần Tiểu mới thò ơ bước đến trước lỗ hồng chỗ lối đi, nhìn xuống đám sâu non lúc nhúc chỉ chít dưới tầng một, nơi mà những người mắc hội chứng Trypophobia (hội chứng sợ nhìn vào lỗ) không bao giờ dám nhìn. Sau đó, hãn vui vẻ cười hi hi và cất tiếng chửi: "Đồ oắt con!"

Cũng không rõ là do nghe hiểu, hay vì nhìn thấy thức ăn khiến gã ta dấy lên ham muốn một lần nữa. Tóm lại là cả một biển sâu như sôi trào hãn lên, men theo bức tường ùn ùn bò tới, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn lúc này gấp mấy lần. Mà gã "Thạch Đầu" cũng gào lên một tiếng kỳ quái, đồng thời bỏ nhào lên.

Trần Tiểu né người tránh thoát khỏi Thạch Đầu, còn đội trưởng Lý đã sớm đứng ngay phía sau người hãn từ nãy. Lúc này, gã ta đưa khẩu súng luôn giữ trên tay cho Lão Triệu, bản thân cũng đã còi bỏ lớp áo chống bạo động tạo cảm giác nặng nề kia, để lộ ra thân hình cơ bắp, trắng kiện. Trên tay phải gã giờ đây đang nắm giữ một con dao dã chiến, đồng tử sẫm màu, mờ hồ lóe lên tia sáng.

Bộ Âu phục chống đạn như kiêu của Thạch Đầu đang mặc, được trang bị lớp lưới bằng sắt luyện bên trong. Tuy nó có thể ngăn cản đầu đạn thông thường xuyên qua, song đầu sao cũng vì đảm bảo độ nhẹ nhàng tiện lợi nên không có tấm sứ đi kèm, bởi vậy độ bảo hộ trước những lưỡi dao sắc bén rất kém. Mà căn bản là... đội trưởng Lý có lòng tin tuyệt đối vào việc có thể khiến cho thằng nhóc đã được cường hóa lớp biểu bì này mất đi năng lực hành động chỉ trong vòng 1 phút.

Chỉ thấy gã ta sải bước về phía trước một cách mạnh mẽ, một tay tóm gọn gã Thạch Đầu còn đang trong quá trình bỏ nhào lên, chân vẫn chưa kịp chạm đất kia, sau đó quật một cú qua vai khiến Thạch Đầu ngã nhào vào trong căn phòng phía sau lưng.

"1 phút!!!"- Trần Tiểu gào lên. Giờ phút này, biển sâu trước mặt đã tràn lên tầng hai, tiếng súng của cả ba người còn lại dồn dập hẳn lên, làm cho đám xác sâu văng tung tóe.

Trong phòng, Thạch Đầu không chút để ý đến đau đớn, chỉ hơi xoay người là bỏ được lên. Trên đầu vai gã ta vẫn đang cắm con dao lò xo kia, có vẻ như con sâu này không biết đường rút nó ra, chỉ không chế cho Thạch Đầu nhào tới đánh về phía đội trưởng Lý như một con dã thú.

Vào giờ phút này, đội trưởng Lý đã rơi vào trạng thái hết sức nhập tâm, tựa như vận động viên bóng bàn đang trong thời khắc mấu chốt sẽ xuất hiện sự "chú tâm" ngắn hạn. Trong trạng thái ấy, toàn bộ sự chú ý của gã ta đều đặt vào mục tiêu trước mắt, không hề chịu bất cứ tác động nào ở thế giới bên ngoài. Đồng thời, tất cả năng lực phản ứng, tốc độ, sức mạnh, tầm quan sát đều được điều phối hài hòa với nhau.

Đây quả thực là một trạng thái vô cùng cường đại mà người ta thường gọi là "linh quang chợt lóe". Thế mà đội trưởng Lý có thể tùy ý tiến vào trạng thái nhập tâm tức thời này, thậm chí còn có khả năng duy trì trong vòng 1 phút, điều này cũng là nhờ công lao của một loại huyết thanh cường đại.

"Huyết thanh kích thích toàn hệ thần kinh".

Hơn nữa, đây là loại huyết thanh mà hầu như tất cả nhân viên trong khu cấp C thế nào cũng sẽ hồi đoái. Vậy thì tại sao một người chỉ thuộc cấp D như đội trưởng Lý lại có được? Điều này về sau chúng ta hãy nói tới nhé.

Nhân thời gian một phút nhập thần này, đội trưởng Lý cầm đoản đao trên tay, không hề do dự mà xông thẳng về phía Thạch Đầu, thân mình khẽ động húc thẳng vào trong lòng của đối phương, sau đó đầu gối thúc lên, bắt chết phía mạn đùi của Thạch Đầu, khiến gã này không thể nhấc chân lên được nữa.

Chính là kỹ năng kẹp người!

Loại phương thức kẹp người vây bọc đối phương này có tác dụng hạn chế động tác của đối phương rất hữu hiệu. Do bị khống chế bởi sâu não, còn nó lại không thể truyền đạt cho cơ thể ký chủ những mệnh lệnh quá tỉ mỉ, cho nên trong nhất thời, Thạch Đầu chỉ có thể giương nanh múa vuốt đập mạnh vào lưng của đội trưởng Lý.

Mà điều này cũng chính là kết quả mà đội trưởng Lý muốn đạt được. Tia sáng ánh lên trong con ngươi của gã ta càng rõ rệt. Gã giơ cánh tay trái lên, tuy tốc độ không nhanh, song lại cực kỳ vững vàng và có lực, khớp xương nơi cổ tay trực tiếp thúc vào yết hầu của đối phương. Đồng thời, phản hông cũng đập vào bụng dưới của đối phương. Một chiêu này trực tiếp húc cho Thạch Đầu lão đảo.

Ngay vào lúc này, cơ bắp trên cánh tay phải của gã đội trưởng chợt căng cứng, tựa như muốn dồn hết sức lực từ những gân cơ, nắm chặt con dao găm trong tay, đâm nhanh, mạnh, chính xác vào ngay khe hở dưới nách của đối phương khi gã ta còn chưa kịp khép tay lại.

Da rất dày, song dao cũng rất nhanh.

Giữa lúc "sấm rưng chớp giật" ấy, lớp biểu bì kiên cố chắc chắn của Thạch Đầu vì chịu đau mà co rút cấp tốc. Kẹp lưỡi dao lại cứng ngắc, khiến cho nó không cách gì đâm sâu vào thêm được nữa. Hiển nhiên, đội trưởng Lý cũng biết được kết quả này, ánh mắt của gã vẫn vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn không thể hiện ra một chút biểu tình nào. Tay trái gã tách ra khỏi phần sụn mềm nơi cổ họng, chuyển chuyển thành quyền, trong phạm vi cực hẹp công kích vào phần yết hầu của Thạch Đầu lần nữa.

Một quyền này có không gian thực hiện động tác rất nhỏ, nhìn có vẻ nhẹ, giống như chỉ rung một cái, thậm chí nhìn từ bên cạnh còn có chút buồn cười. Song nó lại hội tụ đủ sức lực toàn thân, từ căng chân, phản hông, lưng, vai cho đến cánh tay. Lực công kích cực đại được tập trung nơi khớp ngón tay giữa đột ngột giơ lên, mạnh mẽ đột phá lực cản nơi làn da rắn chắc của Thạch Đầu, chuẩn xác đâm thẳng vào trong khí quản nằm sâu dưới lớp da của gã.

Tình thế nghẹt thở trong chớp mắt.

Cũng trong một chớp mắt này, đội trưởng Lý hô khẽ một tiếng, lưỡi dao đang đâm thẳng vào sâu trong khớp xương thuận thế được rút ra, cắt đứt đường gân nối giữa bả vai và cánh tay.

Tất cả những động tác này đều rất nhanh, chỉ xảy ra trong nửa phút đồng hồ. Mà cũng chỉ trong nửa phút này, đám sâu non đã mơ hồ có xu thế đột phá hỏa lực.

Giờ đây, cả Hảo Tử và Trần Tiểu đều hai tay hai súng. Lão Triệu thì tay trái cầm súng, cánh tay giả bên phải ôm khẩu "súng lục bán tự động" của gã đội trưởng kia, kỳ thật uy lực không hề nhỏ. Thế nhưng súng thì kiểu gì cũng có lúc hết đạn. Dù cho dùng cách thay súng kiểu "lão từ dư tiền" như của Hảo Tử cũng mất chút thời gian. Cho nên, đứng vào khoảng lặng giữa lúc hết đạn đợt hai, một con sâu non to mọng nhào thẳng về phía Hảo Tử, xúc tu nơi miệng tựa như loài đĩa hút chặt vào bắp chân của gã. Cũng may là còn lớp quần chống đạn ngăn cách nên con sâu này tạm thời không thể tiếp xúc được đến phần máu thịt trên người gã. Có điều chúng đã có chút tri tuệ nhất định, cho nên khi cảm thấy chỗ này cắn không được, nó bèn bắt đầu xuyên vào bên trong ống quần.

Hảo Tử chửi một câu: "ĐM!". Sau đó cúi đầu bắn một phát cho "tên nhóc" này văng ra. Nhưng cũng chính vì một nháy mắt này mà khiến cho hỏa lực kín kẽ của bọn họ nảy sinh ra một lỗ hổng, từ đó bọn sâu non bèn điên cuồng tràn tới!

"Ngậm chặt miệng!"- Trần Tiểu hét to một tiếng rồi lập tức ngậm cứng miệng. Hai người còn lại cũng nhanh chóng nghiêng chặt răng ngậm miệng lại. Ai cũng không muốn biến thành một Thạch Đầu thứ hai.

Bọn sâu non thất thủ, trong chớp mắt bao trùm lấy ba người họ, tràn về phía đội trưởng Lý và Thạch Đầu. Mà vào lúc này, đội trưởng Lý đã đâm sâu con dao gấp gọn tại chỗ đầu vai của gã ta vào trong khớp xương. Tay còn lại cũng vừa rút con dao đã ra cắt đứt cơ gân chân trái của gã Thạch Đầu.

Thạch Đầu nằm trên mặt đất, chỉ còn một chân đang không ngừng đập điên cuồng. Tia sáng trong mắt đội trưởng Lý dần dần biến mất, thời gian nhập tâm dù sao cũng không thể kéo dài mãi.

Mắt thấy đám sâu non đang nhào tới phía mình, con người gã đội trưởng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

"Phải chết ở đây sao?"- Suy nghĩ này lóe lên trong đầu của gã.

Đúng lúc này, bên ngoài căn hộ bỗng vang lên từng tiếng còi hụ cảnh sát!

Liền sau đó, lại có âm thanh cảnh báo của mấy chiếc xe cảnh sát và mấy cái loa phóng thanh đồng loạt truyền tới. Trong đó có vài âm thanh đặc biệt lớn, hẳn là người kia đã đặt thiết bị khuếch đại âm thanh ngay trước còi xe cảnh sát.

Biên sâu kia vừa nghe thấy âm thanh cực đại đến vậy thì bắt đầu trở nên hoảng loạn hẳn lên, tất cả đều co rút vặn vẹo thân mình một cách đau khổ.

Ba người kia thấy vậy bèn đứng bật dậy, trên cơ thể còn dính vài con sâu mập với hai màu đỏ đen xen kẽ.

"Thu phục rồi?"- Trần Tiểu nhìn về phía Thạch Đầu đang nằm bẹp trên mặt đất hỏi. Giờ đây, quần áo trên người gã đã bị rách nát, vết máu trên người nhuộm lên cả bộ Âu phục.

Vì không biết loạt âm thanh này có thể hạn chế lũ sâu được bao lâu, cho nên đội trưởng Lý không hề do dự, trực tiếp vác Thạch Đầu lên, nói: "Đi ra trước đây!"

Về mặt Háo Tử tràn đầy ghê tởm, vội gạt đám sâu ra khỏi cơ thể. Nhờ có sự bảo vệ của bộ đồ chống đạn, xem ra gã ta vẫn còn ổn hơn Trần Tiểu không ít.

"Vậy còn đám sâu này thì sao?"- Gã hỏi.

Lúc này, Trần Tiểu đã xoay người, nhanh chóng phi qua lỗ hổng lớn kia chạy xuống tầng một, đồng thời gào lên: "Tụi mày chạy mau!"

Nói rồi, hắn đạp trên bọn sâu đang không ngừng vặn vẹo đầy đất, chạy vào trong bếp, dùng súng đập "lách cách" vài cái, phá bể luôn van ống gas.

Những người còn lại hiểu ý, vội vàng chạy loạn ra khỏi cửa chính. Vào lúc này, có thể là do vấn đề tạp âm ồn ào, chiếc chân còn có thể hoạt động của Thạch Đầu cũng tạm ngừng hoạt động đôi chút.

.....

.....

Rốt cuộc thì cả bốn người cũng chật vật chạy thoát khỏi biệt thự. Ngay cả Trần Tiểu cũng kịp thời chạy ra theo. Nhóm cảnh sát đang đứng bên ngoài nhìn thấy dáng vẻ của đám người bọn họ đều ngăn cả ra.

Ông chú cảnh sát trưởng dường như đã quen với dáng vẻ thảm hại của đám người tổ ngoại cần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tỏ vẻ mặt như đã trong dự liệu. Thậm chí, Trần Tiểu còn để ý thấy mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi mà ngay cả xe cứu thương ông ta cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Đội trưởng Lý thì trực tiếp ném gã Thạch Đầu còn đang co giật vào trong xe cứu thương, đồng thời hét lên với tên tài xế: "Mở nhạc lên!"

Tên tài xế ngần ra: "Hả???"- Hiển nhiên tên đó có hơi mơ hồ. Nhìn bộ dạng mấy anh trai thương tích đầy mình lại thêm kẻ như bị động kinh thể kia, kêu mở nhạc là ý muốn chúc mừng ấy hả?

Đội trưởng Lý hung hăng quát: "Kêu mày mở thì mày cứ mở đi."- Sau đó thuận tay cầm chiếc loa phóng thanh trong tay người đứng bên cạnh ném vào trong xe.

"Mở nhạc trước cái này!!! Mở thể loại Rock and Roll ấy!!!"- Gã gào lên tựa như một tên hung thần ác sát vậy.

Cậu lái xe rõ ràng đã bị dọa sợ chết khiếp, gạt đầu lia lịa: "Được! Được! Được!"

Đúng lúc này!

"Bùm!!!!!!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lấn át toàn bộ những tiếng còi của cảnh sát.

Đội trưởng Lý nhìn qua thì thấy căn biệt thự cách đó không xa đã bị nổ tung, trong khoảng khắc, ngọn lửa ngút trời bao trùm lên tòa kiến trúc, từng đám gạch vụn gỗ nát bị văng tứ tung trong không trung, bùng cháy rồi rơi khắp xung quanh.

Mà Trần Tiểu đang đứng trước ngọn lửa ngập trời kia, toàn thân màu máu.

Hắn nhếch miệng lên, tuy không hề phát ra âm thanh.

Song chính vì màu đỏ tươi của ánh lửa chiếu lên người nên nhìn vào khuôn mặt hắn càng tạo cảm giác ghê tởm.

Giây phút ấy, đội trưởng Lý nhìn thấy...

.....

Hắn!

.....

Đang cười!

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kết thúc nhiệm vụ

Dịch: Laoshu

[Khu nghiên cứu sinh vật dị thường thành phố K]

Ms. Lưu vẫn mặc chiếc áo khoác màu trắng như trước, âm thanh phát ra từ đôi giày cao gót vang vọng trên lối hành lang.

Mà sau lưng bà ta là khuôn mặt sầu thảm của Trần Tiểu.

"Này này! Bà như thế thật không công bằng. Dựa vào đâu mà mọi tổn thất về tài sản đều khấu trừ một mình tôi chứ!"

Ms. Lưu vừa đi vừa lật giở tập tài liệu trong tay. Dẫu sao thì trước giờ người đàn bà này đều như vậy, dường như không có lấy một giây phút ngơi nghỉ nào.

"Tổn hại do cậu tạo ra là lớn nhất còn gì? Vào giây phút cuối cùng, trước mặt bao nhiêu cảnh sát như thế, cậu nổ súng vào căn biệt thự rò rỉ đầy khí gas kiểu đấy, giờ muốn bùng nổ thông tin cũng rất khó đấy."- Giọng điệu của bà ta rất bình tĩnh. Song, Trần Tiểu nghe ra được bà ta đang răn đe mình.

"Lúc đó hết cách rồi! Tình hình rất khẩn cấp, nếu như để đám đó xông ra ngoài thì hậu quả khó lường đó!"

Trần Tiểu vẫn muốn cố gắng giải thích lại.

"Nhiệm vụ của Tổ ngoại cần chính là nhằm ngăn chặn những sự việc như thế phát sinh, đó là nhiệm vụ của các cậu. Thật ra việc cậu phá hoại hệ thống điện lưới của cả khu biệt thự, cộng thêm đường ống dẫn khí gas của nửa khu phố cũng không đáng nói. Nhưng điểm mấu chốt ở chỗ cậu nổ súng phá nhà trước mặt 39 vị cảnh vệ, thậm chí trong đó có 3 người đã dùng điện thoại quay lại đoạn này. Cậu có biết là nụ cười của cậu ăn ảnh đến mức nào không? Mới chỉ nhiệm vụ cấp D đã có thể khiến cậu chơi lớn đến mức này. Nói thật, tôi cảm thấy tiền thưởng của lần làm nhiệm vụ này.... trừ thế là còn ít!"

Ms. Lưu nói thẳng chẳng chút lưu tình. Tiếp đó, bà còn bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, sau khi phát tiền xong, tổ chức sẽ không cho cậu cơ hội trả giá nữa đâu. Đây đâu có phải là chợ búa hay siêu thị gì, cho nên cậu nói với tôi những lời này chẳng có tác dụng gì đâu."

Trong thâm tâm, Trần Tiểu rửa thầm: "Thế mà sau khi xem xong mấy lời mời chào hối lộ quái gở trong đó, tao thấy đây căn bản chính là kiểu chợ búa còn gì!!"

Tuy nhiên trên miệng hắn vẫn treo nụ cười lạnh lùng: "Vậy liệu có thể chia bớt tiền thưởng của gã bị ký sinh kia cho tôi một ít không? Bà chị xem, kỳ thật gã ta chẳng làm được gì cả, còn gây thêm rắc rối nữa chứ!"

Trần Tiểu không do dự mà bán đứng luôn gã "Thạch Đầu" kia.

Ms. Luru bực bội gấp tập tài liệu trên tay đánh "bốp", xoay đầu nhìn Trần Tiểu, trên mặt viết rõ mấy chữ: "Con người cậu sao mà phiền phức vậy?"

"Không thể!"- Bà ta phẫn nộ trừng Trần Tiểu.

Trần Tiểu thấy thái độ của Ms. Luru trước mặt này mang vẻ "cậu mà còn dám cãi nhãi thêm câu nào nữa, bà đây sẽ trực tiếp khởi động mã gen độc đó, cậu có tin hay không?", hần ta bèn cup mắt lại.

"Ồ!... Hợp lý lắm rồi!"

Sau đó lại nhỏ giọng nói thầm một câu: "Hung dữ như vậy, chẳng trách không tìm được bạn trai!"

Tuy hần đã điều chỉnh giọng nói rất nhỏ, nhưng rõ ràng là cố ý nói ra để Ms. Luru nghe được. Chỉ trong chớp mắt, Trần Tiểu bèn cảm nhận được không khí xung quanh như ngưng tụ lại, tựa như có một loại áp lực lớn vậy.

"Bye bye Ms. Luru. Chúc bà sớm ngày thoát ế!"

Câu này được hần bắn ra với tốc độ cực nhanh, nói xong là chạy nhanh như chớp, không hề quay đầu lại.

.....

Giờ phút này, bất luận là do làm nổ tung ngôi nhà, hay phá hủy đường ống dẫn gas cũng thế, dù sao thì 80 điểm thưởng tích lũy do hoàn thành nhiệm vụ cứ thế bị trừ đầu, trừ đuôi, rốt cuộc chỉ còn lại được 55 điểm.

Vừa rồi, hần đã đi một chuyến tới bộ phận y tế, vốn chỉ định xử lý đơn giản vết thương trên cơ thể mà thôi. Thế nhưng mấy lão phụ trách y tế biến thái kia không nói hai lời đã ần hần lên giường, hết bôi thuốc rồi băng bó hoàn chỉnh. Mười mấy phút sau, họ đã cứng rắn xử lý sạch sẽ toàn bộ thương thế trên người Trần Tiểu, đoán chừng ngay đến vết sẹo cũng sẽ chẳng có.

.....

Tiếp đó thì... thu phí 20 điểm tích lũy luôn.

"Đây MN rõ là ép mua ép bán mà! Bọn mày chưa khai trương đã bao lâu rồi? Cứ thế coi tao là đầu heo à?"

Bởi thế cho nên, giờ đây Trần Tiểu tính toán lại lần làm nhiệm vụ này chỉ còn dư lại 35 điểm, cộng thêm 25 điểm trước đó, tổng lại có 60 điểm tích lũy.

Có điều, vẫn còn may là Hội ký thác đã lấy ra được một con sâu trong cơ thể của "Thạch Đầu", nên nhiệm vụ lần này cũng coi như đã thu nhận thành công. Hơn nữa, Trần Tiểu cũng suy đoán đại khái được tập tính của con vật này, tạo điều kiện thuận lợi để biên soạn văn kiện liên quan. Cho nên cũng được tặng thêm 10 điểm thưởng ngoài lề.

Bởi vậy tính đến nay, trên người Trần Tiểu có tổng cộng 130 điểm tích lũy.

.....

"Lần này bán sống bán chết, chỉ còn lại có chút điểm này, nên đổi thứ gì mới được đây!"- Trần Tiểu vừa đi vừa lẩm bẩm.

Do hần đã thuộc nằm lòng toàn bộ khu vực hồi đoái cấp D, cho nên hần cũng chẳng cần mò di động ra coi nữa: "30 điểm không thể động vào, phải để lại khi cần cứu trợ thì dùng, rồi nhất thiết phải bỏ ra 10 điểm để mua bình xịt cầm máu dạng sương. Vốn dĩ lúc đầu cảm thấy bộ Âu phục chống đạn khá ngon, nhưng giờ cũng mua không nổi nữa rồi. Huyết thanh lại càng có giá trên trời. Tuy hiệu quả mấy loại thuốc dùng một lần cũng tốt đó, nhưng tác dụng phụ lại quá lớn, nên chưa cần suy xét tới. Bởi vậy mới nói, chỉ còn có thể đổi ít vũ khí mà thôi."

Hần tự mình lẩm bẩm.

"Một cái lựu đạn cao bộc phá cần 20 điểm, uy lực không nhỏ song chỉ một lần là hết. Súng lục bán tự động được cường hóa thì tiền nào của nấy thật, nhưng chẳng có dư dả để mua đạn rồi... Haiz, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể mua ít súng lục bình thường làm vũ khí thôi ư?"

Trần Tiểu uể oải vỗ đầu một cái rồi thở dài.

"Rùng"

"Rùng"

Đúng lúc này, di động của hần bỗng rung lên. Trần Tiểu ngẩn ra, thò tay lôi điện thoại ra xem.

Bên trên hiển thị icon một bức thư.

"Hửm? Thứ quý gì đây? Thông báo đòi nợ ư?"- Hấn ngờ ngác bấm mở tin nhắn.

.....

.....

Thay mặt Thạch Đầu cảm ơn cậu.

.....

Chỉ có một câu đơn giản như thế.

Song Trần Tiểu biết, tin nhắn này do đội trưởng Lý gửi tới. Sau đó, bên dưới tin nhắn còn có một chữ "Đính kèm" đang nhấp nháy.

Trong lòng Trần Tiểu chợt vui vẻ.

"Ya hoo! Chắc chắn vì cảm thấy mình đã giúp đỡ gã nhặt về một mạng của người bạn trong đội, cho nên muốn cho mình vài trăm đến vài nghìn điểm tích lũy đây."- Hấn nghĩ thế rồi nhanh chóng bấm mở mục "đính kèm" với bao kỳ vọng.

.....

["Quyền tham gia trò chơi may mắn" Miêu tả: Sau khi sử dụng, có thể giành được một cơ hội tham gia "trò chơi may mắn" của Khu cấp D.Đã tiếp nhận!]

.....

Trần Tiểu ngẩn người nghĩ: "Đây là cái thứ gì thế? Cái tên nhìn kiểu gì cũng giống như một loại vòng quay lớn trong mấy khu vui chơi, mà cũng chưa từng thấy qua trong khu hói đoái cấp D nữa."

Thế là hấn bấm vào phần tóm tắt về "trò chơi may mắn" này.

Một bảng giới thiệu được mở ra.

.....

.....

["Trò chơi may mắn": Miêu tả: Nhân viên Ngoại cần của Hội ký thác tham gia "trò chơi may mắn" và giành được chiến thắng sẽ có cơ hội đạt được một vật phẩm thuộc hạng mục bất kỳ tương ứng với cấp độ cao hơn hiện tại (như: Sức mạnh, Phản ứng, Tư duy). Vật phẩm này bao gồm cả các loại vũ khí, công cụ phòng bị, được phẩm, huyết thanh thuộc Khu cao cấp không bị giới hạn.

Chú ý: Mỗi nhân viên thuộc từng Khu phân cấp chỉ có 1 cơ hội tham gia trò chơi này. Sau khi tham gia, bất kể có giành chiến thắng hay không cũng sẽ bị trừ 100 điểm tích lũy.

Lời cuối cùng, chúc ngài luôn gặp may.

- -----Kính gửi toàn thể nhân viên Hội ký thác trật tự.]

.....

.....

Trần Tiểu đọc hết bản giới thiệu trò chơi đậm hơi hướng dụ dỗ bịp bợm của các vị quan chức bèn nhú mày, khắp người nổi hết cả da gà.

"Đây là cái gì, không phải là lấy mấy thứ không bán được tại Khu vực cao cấp làm đồ chơi để bán cho Khu cấp thấp đấy chứ."

Ừm Không thể không nói rằng, Trần Tiểu đoán cực chuẩn.

Kỳ thực đối với mỗi nhân viên Tổ ngoại cần, sau khi hoàn thành được nhiệm vụ thứ 5 hoặc 6, nếu vẫn chưa bị ngòm thì Hội ký thác sẽ cho anh tham gia một "vòng quay may mắn" coi như đề cổ vũ vậy. Bởi vì bọn họ cảm thấy con người anh vẫn còn... ờ... phước lớn mạng lớn lắm

Sau khi anh sử dụng Vòng quay may mắn sẽ cho anh lựa chọn loại hình tham gia là: chơi trò chơi thể loại sức mạnh, thể loại phản ứng, hoặc là thể loại theo thiên hướng tư duy. Sau khi chiến thắng mỗi thể loại thì sẽ thưởng cho anh vật phẩm cao hơn 1 cấp. Ví dụ như hiện tại Trần Tiểu thuộc cấp D, khi thắng cuộc sẽ được rút thăm một vật cấp C.

Đương nhiên, đúng như điều hấn vừa mới đoán ra, mấy vật phẩm này hầu hết đều là những thứ khó bán tại Khu cấp cao, ví dụ như loại "huyết thanh cường hóa vị giác."

Có điều, dù thắng hay không, anh cũng phải nộp trước 100 điểm tích lũy. Hơn nữa, mỗi Khu chỉ có thể dùng 1 lần. Có nghĩa là anh muốn bom đầy một thân huyết thanh tại Khu cấp C để đi chấp hành nhiệm vụ đơn giản của cấp D thì không có cửa đâu.

Thế nên đối với trò chơi này mỗi người sẽ có cách giải nghĩa khác nhau.

Có người thấy rất thích. Vật phẩm cấp C có bết mấy cũng vẫn là cấp C. Vì vậy có rất nhiều người tin vào năng lực của bản thân sẽ tình nguyện chơi thử. Nếu lỡ rút thăm trúng được lựa đạn phản trọng lực cực trâu trứ danh kia, vậy thì phen này trúng mánh rồi.

Cũng có người cảm thấy đây là một trò bịp bợm. Chưa nói đến việc có thắng được hay không cũng phải nộp 100 điểm tích lũy vào trước. Cho dù thắng được thật đi nữa, nhưng thứ rút thăm được cũng chưa chắc là đồ ngon ăn, có tên gốc mới thêm chơi.

Xem ra đội trưởng Lý thuộc nhóm thứ 2, bản thân không muốn dùng bèn đem tặng, coi như trả ân tình cho Trần Tiểu.

Tóm lại là, bất luận thế nào, thì trò chơi này vẫn luôn tồn tại trên nguyên tắc thích thì chơi, không chơi cũng phải lôi kéo.

Vào lúc này, Trần Tiểu cũng vô cùng do dự. Theo lý mà nói, chắc chắn việc hối đoái ít vũ khí được cường hóa theo kiểu tới đâu chắc tới đó là ổn thỏa nhất. Bời ngờ nhờ thua trong trò chơi này thì 100 điểm tích lũy kia cứ thế mà bốc hơi mất.

Cho nên, Trần Tiểu vui vẻ hi ha, bấm vào lựa chọn...

.... [Sử dụng.]

Giờ đây, suy nghĩ của hắn rất đơn giản.

Hắn cảm thấy, "trò chơi may mắn" này không chừng rất thú vị nha.

.....

P.s của người Biên: "Trò chơi may mắn" này cực kỳ thú vị nha!!! Các độc giả vui lòng chuẩn bị não trước để có thể đọc hiểu Act này =)))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trò chơi Đen Trắng (1)

[Hoan nghênh bạn tham gia "Trò chơi may mắn" tại Khu cấp D. Vui lòng lựa chọn hình thức game bạn muốn chơi:]

1. "Sức mạnh"

2. "Phản ứng" 3. "Tư duy"]

Trong ba lựa chọn được hiển thị trên màn hình, Trần Tiểu đương nhiên chọn mục "tư duy".

Bởi cho dù là "sức mạnh" hay "phản ứng" thì với một tay mơ vừa mới gia nhập Hội ký thác có giá trị thuộc tính thấp đến đáng thương như Trần Tiểu mà nói, lựa chọn hai hạng mục này chẳng khác nào tặng không tiền đi vậy.

Mà tư duy thì... Hầy... Tuy anh chàng của chúng ta bị đánh giá điểm tư duy là "2", song Trần Tiểu rất không phục: "Ông đây là người thông minh, cái máy đo đạc kia vốn chẳng thể hiểu được thế giới của ông mà."

[Trò chơi mà quý ngài lựa chọn thiên về hạng mục "tư duy".....]

Số người tham gia: 5 người trở lên.

Có đồng ý tham gia không? Có ----- Không]

Trần Tiểu chỉ nhìn lướt qua rồi trực tiếp bấm chọn "Có".

Một cửa sổ hiển thị gần như bật ra ngay tức thì.

Bên trên là 5 hình đầu người màu đen, phía dưới hiển thị thời gian chờ. Người chờ lâu nhất đã được 6 ngày 11 giờ rồi.

"Hay thật! Trò 'rút thăm trúng thưởng' này chẳng hiểu sao không thu hút sự yêu thích của người ta thế chứ? Có mỗi 5 người mà cũng phải tập hợp hết cả tuần trời mới miễn cưỡng đủ.

Dù sao đi nữa, cơ may của Trần Tiểu cũng không đến nỗi tệ. Bởi ít ra hắn không cần chờ đợi thêm, cho nên anh chàng trực tiếp bấm tham gia luôn.

[Hệ thống: "Số lượng đã đủ 5 người, đang tiến hành xác nhận những người tham gia có thể vào chơi được không."]

Chỉ thấy bên dưới mấy hình đầu người màu đen kia nhanh chóng hiển thị hai chữ "chuẩn bị". Xem ra, mấy người này đều không nằm trong thời gian chấp hành nhiệm vụ.

Đúng lúc này, chỉ nghe "Ting" một tiếng, phía sau Trần Tiểu lại xuất hiện thêm một hình đầu người màu đen, rồi tiếp tục sáng lên chữ "chuẩn bị".

"Ái chà, hoặc là không ai tới, đã tới là phải tới hai người mới được phải không?"- Trần Tiểu nghĩ.

[Hệ thống: Số lượng 6 người. Vui lòng tới "Khu vực nghỉ ngơi vui chơi giải trí của nhân viên" tại tầng hầm số 1 trực thuộc "Sở nghiên cứu sinh vật dị thường thành phố K" trước 1 giờ. Không tới đúng giờ sẽ bị coi như bỏ cuộc."]

Trần Tiểu gục gặc đầu: "Được thôi. Thử xem cái thứ rút thăm may mắn này rốt cuộc đạt tới trình độ bịp bợm cỡ nào."

.....

.....

Thế là Trần Tiểu bèn chạy Đông tìm Tây, hỏi đường hết mấy lần, rốt cuộc mới tìm ra được "Khu nghỉ ngơi vui chơi dành cho nhân viên" này.

Phải công nhận Khu nghỉ ngơi này khá ngon lành, đồ dùng cơ bản như ghế sofa, ti vi, bàn bida, cà phê tự động, cho tới thức uống các loại đều đủ cả.

Lúc này, bên chiếc bàn hình tròn đặt ngay giữa Khu nghỉ ngơi có ba người đang ngồi, hai nam và một nữ. Nhìn thấy Trần Tiểu bước vào, ánh mắt cả ba đều đổ dồn lại.

Một gã cao gầy ngẩng ra đôi chút rồi hỏi: "Cậu ... đến để tham gia trò chơi à?"

Trần Tiểu gật đầu, đồng thời quét mắt nhìn gã. Tuy gã đang ngồi, chỉ có thể nhìn thấy nửa thân trên, song chiều cao chỉ ít cũng phải tầm mét chín trở lên, bả vai rất hẹp, cổ và khuôn mặt đều rất dài. Nhìn chính thế, gã tạo cho người ta cảm giác như "cây cột điện" vậy.

"Hình như trước giờ chưa từng gặp cậu nha!"- Người phụ nữ duy nhất tại bàn nói. Bà ta quay lưng lại với cửa ra vào, cho nên chỉ có thể xoay người lại mới nhìn được Trần Tiểu. Dem so sánh với "cây cột điện" thì có vẻ bà ta nhìn càng vạm vỡ hơn một chút. Làn da hơi đen, mái tóc buộc gọn gàng sau ót, cơ bắp nơi cánh tay thậm chí còn thô to hơn cả Trần Tiểu không ít.

Trần Tiểu giả bộ khiêm nhường, gãi đầu đáp: "Tôi ... Tôi là người mới."

Thế nhưng khi kết hợp với khuôn mặt kia của hắn, quả thực hành động này khiến cho người ta không cách gì nảy sinh hảo cảm cho được.

"Người mới? Vậy thì vé tham gia hẳn do người khác tặng rồi nhỉ?"- Người đàn ông còn lại nói. Đây là một ông chú tầm 50 tuổi, để râu quai nón, ánh mắt lơ đãng tựa như kẻ say rượu.

Trần Tiểu khẽ gật đầu, đồng thời bước tới: "Ừm!"

Hắn chỉ nói đúng một từ này bởi hiện giờ anh chàng vẫn chưa rõ tình huống thực tế, cho nên nói càng ít càng tốt.

Ông chú nọ ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: "Mới làm xong một nhiệm vụ là đến đây chơi trò này ư? Gan mày cũng lớn đó nhỉ!"

Trần Tiểu vừa nghe thế bèn lập tức tỏ vẻ muốn nói gì đó nhưng khi mở miệng lại không biết phải nói gì, làm như rõ ràng chỉ là một tay mơ, không đọc kỹ phần giới thiệu, bấm bậy bạ một hồi mới phát hiện đã bị trừ mất 100 điểm tích lũy rồi, có hối hận cũng không dám thừa nhận vậy.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, mọi người đều quay đầu nhìn ra bèn thấy một người đàn ông, vẻ ngoài khá là tuấn tú, tóc màu vàng kim, hốc mắt hõm sâu, tạo cảm giác như con lai.

"Ái chà, ái chà! Đợi cả một tuần cũng coi như đủ người rồi."- Gã ta nói rồi đi thẳng tới ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn. Hiển nhiên những người kia đều quen biết gã.

"Áy? Vị này là...?"- Gã ta nhìn thấy Trần Tiểu thì có hơi nghi hoặc.

Trần Tiểu nặn ra nụ cười mà bản thân hắn cảm thấy coi như khá đáng yêu: "Tôi tên là Trần Tiểu!"

Gã hot boy tóc vàng rõ ràng đã bị nụ cười này làm cho mắc ói, suýt chút nữa đã cất tiếng chửi rủa rồi, rất may gã ta kịp thời nuốt trở về: "Đ... Xin chào,

xin chào! Tên tôi là Vương Billy."

Người cuối cùng cũng nhanh chóng có mặt ngay sau đó, là một cậu thanh niên trên dưới 20 tuổi, đáng vẻ tao nhã lịch thiệp, đeo mắt kính, luôn cười mỉm chi. Điều đáng nói là có vẻ mọi người cũng không quen biết cậu ta.

Khi ấy "bà chị cơ bắp" hỏi người này: "Cậu cũng là người mới hả?"- Gã ta chỉ mỉm cười gật nhẹ đầu.

Giờ đây cả 6 người tham gia "trò chơi rút thăm" lần này đều đã đến đủ.

"Ting..."

Điện thoại của mọi người tại bàn đều rung lên.

Trần Tiểu lấy điện thoại của mình ra xem, chỉ thấy trên màn hình hiển thị có một tin nhắn mới.

Hắn bèn bấm mở.

[TRÒ CHƠI ĐEN TRẮNG]*Quy tắc chi tiết của trò chơi: Ở mỗi vòng, từng người chơi sẽ được cấp một trong hai màu "đen" hoặc "trắng", màu này được cấp hoàn toàn ngẫu nhiên. Người chơi sẽ không biết được loại màu của bản thân nhưng lại có thể tra ra màu sắc của những người chơi còn lại trong điện thoại. Cứ cách 5 phút, hệ thống sẽ lần lượt hỏi từng người chơi về màu sắc mà họ được cấp. Người đáp đúng sẽ đi tiếp vào vòng trong, đáp sai sẽ bị loại khỏi cuộc chơi! Trong thời gian hỏi đáp, những người chơi khác cần phải chọn một trong hai loại màu sắc thông qua điện thoại để mách lẻo cho người đang chơi (chọn đúng hay sai đều được).*

Không được nhìn vào điện thoại của người khác, nếu không sẽ xem như bị loại.

Thời gian giới hạn: 60 phút. Khi trò chơi đạt đến thời gian giới hạn (hoặc đến khi chỉ còn một người chơi), hệ thống sẽ chia đều toàn bộ phần thưởng của lần chơi này cho người chưa bị loại.]

Trần Tiểu cố tình đọc kỹ quy tắc trò chơi đến bốn lần, sau đó đếm thầm tiếp 5 giây rồi mới chịu ngẩng đầu lên, bày ra vẻ nhăn nhó mặt mày, liếc nhìn những người còn lại. Lúc này hắn bèn phát hiện trong năm người vây quanh chiếc bàn kia, trừ gã Vương Billy và ông chú râu quai nón ra, ba người còn lại đều đã ngẩng đầu lên quan sát lẫn nhau.

Giờ thì ông chú lè mề kia ngẩng đầu lên, bực tức quăng chiếc điện thoại lên trên mặt bàn: "Viết cái gì thế này, lung tung lộn xộn, gì mà cái trắng cái đen, ai đó giảng giải cho tôi với đi?"

Những người khác không thèm để ý gì đến ông chú nọ. Thậm chí gã "cột điện" cách ông ta gần nhất còn trực tiếp chặn tay lên đôi mắt, ý nói với ông chú kia rằng: "Đã tới đây chơi trò chơi này, lại còn lựa mực "tư duy" thì chẳng mấy ai là thằng ngu cả. Ông diễn thế liệu có ý nghĩa không?"

Thế là ông chú lè mề ấy xấu hổ cười gượng gạo rồi cầm điện thoại của mình lên.

Trần Tiểu cười thầm, nghĩ: "Ồ... Đoán xem mình là "đen" hay "trắng" ư? Quy tắc rất đơn giản mà, chỉ có điều... Mới đó mà đã vội vã tính kế lẫn nhau rồi ư... Hi hi hi..."

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trò chơi Đen Trắng (2)

Cũng không biết là số đỏ hay vì quá đen, người đầu tiên được chọn lại chính là "Bà chị cơ bắp".

Trên màn hình hiển thị của chị ta xuất hiện trang thông tin như sau:

[Vòng 1 bắt đầu:(Màn 1)]

Trong vòng 5 phút, hãy chọn ra màu sắc của bạn.

"Đen"

“Trắng”

Nếu chưa chọn kịp đáp án, sẽ bị xem như rút khỏi cuộc chơi. Bắt đầu tính thời gian: 05:00]

Tiếp đó, ô thời gian bên dưới bắt đầu đếm ngược...

[04:5904:58]

Mà lúc này, ngoại trừ “Bà chị cơ bắp” nọ, trên điện thoại của tất cả những người còn lại cũng xuất hiện một trang thông tin. Ảnh chụp chính diện của “Bà chị cơ bắp” kia nằm ở phía trên cùng của màn hình, bên dưới viết:

[Vòng 1 bắt đầu:(Màn 1)

Màu của người chơi phía trên là: Đen!

Vui lòng lựa chọn màu sắc mà bạn muốn cho đối phương biết:

“Đen”

“Trắng”

Nếu chưa chọn kịp đáp án, sẽ bị xem như rút khỏi cuộc chơi. Bắt đầu tính thời gian: 04:00]

Trần Tiểu ngẩng đầu nhìn mấy người xung quanh một vòng, thấy bọn họ không ai động đậy gì cả. Hai gã “Cột điện” và “Vương Billy” còn đang trầm tư, “Ông chú lòi thối” đang hậm hực ngó “Chị cơ bắp”, mà về mặt của “Cậu mất kính” thì vẫn vô cảm như ban đầu.

Mọi người đều rất thận trọng.

100 điểm tích lũy này nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không phải ít. Nếu xôi hồng bông không thì ai cũng sẽ đau lòng. Hơn nữa, phần quà thuộc Khu cấp C... quà thực rất có sức hấp dẫn con người ta nha.

Lúc này, “Bà chị cơ bắp” thốt lên:

“Tôi có một đề nghị.”

“Nói nghe xem!”- Vương Billy mỉm cười tiếp lời. Dựa theo thứ tự chỗ ngồi hiện tại lần lượt sẽ là “Bà chị cơ bắp”, “Cây cột điện”, tới “Ông chú lòi thối”, “Cậu kính cận”, rồi mới tới “Trần Tiểu” và cuối cùng là “Vương Billy”. Điều này có nghĩa là vị trí của “Vương Billy” mãi phía cuối cho nên hiển nhiên gã ta tạm thời rất thoải mái.

“Chị cơ bắp” tùy ý dựa vào ghế rồi nói: “Thật ra, chúng ta đều chỉ có một mục đích là bỏ ra 100 điểm tích lũy để rút thăm được một món đồ trang bị hay được phẩm gì đó thuộc cấp C, chứ ai mà chẳng không muốn mạo hiểm, đúng chứ?”

Nói đến đây, chị ta quét mắt nhìn những người còn lại một vòng.

“Cho nên, tôi thấy giải quyết trò chơi này một cách hòa bình mới là biện pháp tốt nhất, thế là chẳng cần phải lừa gạt ai. Sau 1 tiếng đồng hồ, mỗi người đều được nhận phần thưởng mà chẳng cần mạo hiểm gì hết.”

Thần thái lúc nói chuyện của chị ta rất thoải mái, rất tự tin. Hơn nữa, đề nghị này nghe có vẻ thực không tệ, gã “Cột điện” cũng không rõ là thật tâm hay giả bộ mà chỉ mỉm cười rồi khẽ gục gặc đầu.

Ông chú lòi thối thì ngoáy ngoáy mũi, sau đó “vù” một cái, búng ri mũi bắn đến tận đâu cũng chẳng rõ, rồi mới thờ ơ nói: “Ồi chao ôi chao, để cho tất cả mọi người đều nhận được phần thưởng cơ đấy! Nói nghe rõ hay, cơ mà chẳng qua chỉ vì cô em ở vị trí đầu tiên nên sợ bị out sớm chứ gì. Ngó về mặt cô em lúc nói mấy lời này mới thoải mái tự tin làm sao! Kỳ thực trong thâm tâm lại đang phát hoảng lên ấy chứ! Em đang nghĩ chỉ cần không bị loại ở vòng đầu tiên thì sau đó không cần phải quan tâm sống chết của những người khác nữa, có thể lừa gạt được ai thì lừa gạt, tới các vòng sau thì số người còn trụ lại càng ít càng tốt nhỉ? Có phải không?”

Mấy lời này của “Ông chú lòi thối” đã trực tiếp biến đề nghị của “Bà chị cơ bắp” thành một âm mưu. Mà gã “Cây cột điện” cũng âm thầm nhủ mảy.

Hiển nhiên, do biết rõ sẽ có người nói mấy lời này, bà ta không hề tỏ ra lúng túng hay tức giận gì cả, tiếp tục duy trì thái độ tùy tiện, tự tin kia.

“Tôi chỉ đang nêu đề xuất thôi, còn các vị tại đây muốn nghĩ thế nào thì tôi đâu có can thiệp được.”- Bà ta dừng dừng nói: “Tuy nhiên, nếu mọi người

cảm thấy đề nghị của tôi có lý, thiết nghĩ, ắt hẳn mọi người cũng không thích kẻ có nội tâm đen tối tồn tại bên trong chúng ta, phải không?”

Nói xong, bà bèn khinh thường liếc xéo “Ông chú lòi thoi” kia.

Trần Tiểu mím chặt môi lại, miễn cưỡng nuốt ngược tiếng cười vào bụng: “Ha ha ha ha ha... Thật ghê gớm! Chỉ một câu nói đã có thể xoay chuyển được thế bất lợi rồi, người phụ nữ này quả không quê mùa như vẻ bề ngoài vốn có mà.”

Tuy vẻ mặt của ông chú lòi thoi kia không có gì thay đổi, nhưng thâm tâm lại hơi rầu rĩ. Vốn dĩ muốn mượn cơ hội này để chèn ép “Bà chị cơ bắp” một chút, ai dè bị đối phương quật ngược lại một vố.

Lúc này, thời gian đã trôi qua 4 phút, mọi người đều nhanh chóng bấm chọn màu sắc mà mình muốn nói cho “Chị cơ bắp” biết.

Rất nhanh sau đó, kết quả lập tức được hiển thị trên màn hình điện thoại của mọi người. Bà chị cơ bắp cũng liếc nhìn đi động

- - - - -

[Kết quả lựa chọn:Đen: 4 người

Trắng: 1 người

Vui lòng lựa chọn màu sắc của bạn: “Đen” - “Trắng”Thời gian hạn định: 01:00]

- - - - -

Thế rồi, khóe miệng của bà ta nhếch lên một nụ cười tự tin.

Đúng vào lúc này!!!

“Hi hi hi hi”

Một tràng tiếng cười rộ lên.

Ày... Tiếng cười này không phải do Trần Tiểu phát ra đâu nhé! (Tại sao vừa thấy mấy chữ “hi hi” “ha ha” kiểu đây là nghĩ ngay đến Trần Tiểu cơ chứ???)

Chính xác thì, giọng cười ấy phát ra từ ông chú lòi thoi. Sau khi ông ta nhìn thấy kết quả lựa chọn, bèn bắt đầu cười phá lên một cách kỳ lạ.

“Này! Ông lại muốn làm gì đây?”- Vương Billy la lên.

Ông chú lòi thoi hươ hươ tay, tỏ ý “không có gì, không có gì”... rồi mới ngừng cười.

“Bà chị cơ bắp” hơi nhếch miệng, không thèm để ý tới ông chú nọ nữa mà trực tiếp bấm vào chữ “Đen”!

Hệ thống lập tức hiện lên dòng thông báo “Chúc mừng bạn, lựa chọn chính xác!”

Bà chị cơ bắp khẽ thở phào nhẹ nhõm, tựa như đã thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời xòe tay ra nói: “Mọi người xem, chỉ cần chúng ta thống nhất cách xử lý thì dù có một kẻ làm bậy cũng chẳng sao cả! Cả nhóm chúng ta sẽ rất dễ dàng giành được toàn thắng thôi, không phải sao?”

Nói rồi, bà ta còn liếc về phía “ông chú lòi thoi” kia với vẻ đầy khiêu khích.

Mà Trần Tiểu lại để ý được, giờ phút này đáng vẻ của ông chú lòi thoi kia rất kỳ lạ, thậm chí có cảm giác như đang vui sướng khi người gặp họa vậy: “E hèm... Hình như có chỗ nào không hợp lý thì phải?”

.....

.....

“Vậy thì, tiếp theo sẽ tới phiên của tôi phải không?”- “Cây cột điện” ngồi kề ngay chỗ của bà chị cơ bắp; cho nên, gã ta xoa xoa bàn tay xác nhận lại.

Quả nhiên, lời gã vừa dứt thì màn hình hiển thị trên điện thoại của mọi người đều xuất hiện ảnh chân dung của “Cây cột điện”.

Mà màu sắc của gã là “trắng”.

Gã ta cười cười nói với mọi người: “Lần này tới tôi rồi, hy vọng mọi người cũng có thể giúp đỡ nhiều chút. Cảm ơn nhé!”- Nói rồi, gã hơi chìa tay ra, có vẻ như đang ra dấu gì đó. Thế nhưng tựa như bỗng nhiên cảm thấy hành động này sẽ tỏ rõ bản thân đang rất căng thẳng, nên gã ta lại ngại ngần buông tay xuống.

“Còn chú nữa, chú cũng đừng lạc quẻ mãi thế, cứ dựa theo đề nghị kia mà làm không tốt hay sao?”- Gã dựa vào ghế, liếc mắt sang ông chú nọ.

Có điều, ông chú kia đâu thèm quan tâm gã, khỏe môi vẫn treo nụ cười như có như không. “Gã cột điện” bất đắc dĩ nhún vai, quay về phía “chị cơ bắp” gửi ánh mắt biết ơn.

Trần Tiểu nhìn gã, lông mày giật giật, lòng thầm nghĩ: “Ái chà chà, trước tiên tỏ vẻ bản thân cực kỳ căng thẳng, như thể tao đây vô hại, lại lấy 'ông chú lòi thối' làm bàn đạp, tạo cảm giác mình và những người khác là người cùng một phe, tâm ý tương thông. Hơn nữa, thằng này còn cô lập luôn ‘ông chú’ nọ, tiện thể tỏ ra bản thân tán đồng và cảm tạ lời đề nghị của ‘chị cơ bắp’. Động tác của gã khi vô ý hay cố tình mô phỏng lại hành động tùy tiện của bà chị kia tạo nên loại cảm giác một khối thống nhất, tựa như hai người rất hợp ý nhau vậy. Không những thế, giọng điệu của tên này cũng rất lịch sự, khiến cho người ta cảm nhận được bầu không khí rất an tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trò chơi Đen Trắng (3)

Thời gian 4 phút trôi qua rất nhanh, "Cây cột điện" liếc nhìn di động của bản thân.

[Kết quả lựa chọn: Đen: 2 người

Trắng: 3 người

Vui lòng lựa chọn màu sắc của bạn: "Đen" - "Trắng" Thời gian hạn định: 01:00]

Thấy thế, gã "cột điện" nhú chặt mày.

"Này! Còn tên khốn nào giờ trò nữa vậy!"- Gã ta giận dữ quát lên, cảm giác ngây ngô vô hại từ nãy tới giờ bị thổi bay sạch sẽ. Ánh mắt gã quét qua mọi người tại đương trường, cuối cùng dừng lại trên người Vương Billy. "Là mày phải không! Là do tao đã cướp mất tiền thưởng thu nhận của mày ở nhiệm vụ trước đó chứ gì, có phải không???"

Vương Billy rõ ràng ngắt ra: "Mày đang nói gì cơ? Tiền thưởng lần đó chỉ có 15 điểm, hơn nữa khi ấy chúng ta đều thống nhất rằng 15 điểm đó coi như chi phí trị thương cho mày rồi mà!"

"Đấy mày xem, đến giờ mà mày còn nhớ rõ rành rành tiền thưởng đợt đó là 15 điểm, chứng tỏ mày luôn canh cánh trong lòng rồi còn gì!"- Gã cột điện gào lên.

Khuôn mặt Vương Billy mất kiên nhẫn hẳn: "Tao đâu có bị bệnh hay quên, nhớ được thì có liên quan gì?"

Trong phút chốc, bầu không khí hòa hợp vừa rồi vụt tan biến.

"Này này... muốn cãi nhau thì cứ cãi, nhưng phải chú ý đến thời gian của mày kìa..."- Ông chú nọ nhàn nhạt nói, nhưng vẻ mặt rõ là đang xem hài kịch.

"Cây cột điện" lúc này vừa thờ phỉ phỉ vừa liếc nhìn di động, thời gian chỉ còn lại 40 giây mà thôi. Gã tựa như định bấm liên vào nút "Trắng", nhưng rồi ngón tay lập tức khựng lại giữa chừng mà không ấn xuống.

Lúc này, ông chú kia nhìn gã chăm chú, lại chêm vào một câu: "Tao nói này, đừng để nộ khí công tâm mà rớt mất não nhé! Chưa chắc đa số chọn sẽ chính xác đâu, nói không chừng có tới ba người đang lừa gạt mày đấy!"

Sau khi thả nhẹ một câu, ông ta lại tiếp tục với công cuộc... ngoáy mũi của bản thân.

Giờ đây, lông mày "Cây cột điện" càng nhú chặt hơn. Đương nhiên, gã cũng đã nghĩ đến vấn đề này, cho nên lại bắt đầu lưỡng lự.

Ông chú kia thấy dáng vẻ này của gã, bèn vừa lấy tay vân vê cục rì mũ, vừa nói: "Tao có thể nói cho mày biết, tao vừa chọn màu đen, nhưng màu của mày lại là trắng. Còn việc tin hay không thì mày tự quyết định đi!"

Do trong luật chơi chỉ đề cập đến việc không cho nhìn điện thoại của nhau, cho nên ông chú này mới trực tiếp nói luôn màu sắc của "cây cột điện" ra, đồng thời búng luôn cục rì mũ nãy giờ đã bị viên tròn đi.

"Cây cột điện" chậm rãi hít vào một hơi thật sâu.

"Phải bình tĩnh, suy nghĩ thật kỹ lại. Nếu như ông chú này đang nói dối, vậy thì màu sắc của mình sẽ là "màu đen", nhưng khi ông ta lựa chọn thì cũng đâu có biết người khác sẽ lừa mình. Cho nên trường hợp ông ta lựa chọn màu trắng tương đối lớn, thế thì sẽ có tới ba người đang muốn gạt mình. Có điều sau mình còn tới 4 người, trừ "ông chú" kia ra, chắc chắn bọn họ đều không muốn phá vỡ thế cân bằng này, tên Vương Billy cũng không phải kẻ ngốc, cho nên khả năng lớn nhất là ông chú này không lừa mình, màu sắc của mình chính là màu "trắng"."

Nghĩ đến đây, gã âm thầm liếc mắt sang "Bà chị cơ bắp" kề bên.

"Nếu quả thật đúng như mình nghĩ, vậy người còn lại muốn lừa mình chính là người phụ nữ này. Bản thân bà ta đã an toàn thoát được vòng đầu tiên, giờ thì bắt đầu dùng chiêu "tá ma giết lừa". Nhưng mà tại sao ông chú đó lại muốn nói cho mình biết những điều này? Chẳng phải ông ta nên hy vọng mình bị loại ư? Hay là ông ta đã đoán ra được mình sẽ nghĩ như vậy nên cố ý thuận theo hướng suy nghĩ ấy để dẫn dụ mình?"

"Cây cột điện" cứ thế dần đo ngẫm nghĩ. Chỉ trong chớp mắt, thời gian chỉ còn lại 10 giây cuối cùng.

"Dựa theo xác suất để đoán thì tỉ lệ mình là "trắng" rất cao, nhưng ông chú già này liệu có phải đang lừa mình hay không!!!"- Suy nghĩ của gã điên cuồng xoay chuyển, thế nhưng cơ bản không thể tìm ra đáp án.

Hệ thống đã bắt đầu hiển thị: "Đếm ngược thời gian. 5, 4, 3,..."

Gã "cột điện" nọ mắt thấy đã sắp đến hạn rồi, đành nghiêng răng, thầm rít lên: "Kệ mẹ nó! Liều thôi!"

Sau đó...

Gã ấn vào nút "trắng"

Hệ thống hiển thị: "Chúc mừng bạn, lựa chọn chính xác."

Vào giây phút trên hệ thống xuất hiện thông báo, "cây cột điện" thờ phào một hơi nhẹ nhõm, làm cứ như gã phải tận sức tận lực mãi cuối cùng mới thông được chứng táo bón vậy, cả người sáng khoái tựa trên lưng ghế.

Ông chú kia vẫn giữ vẻ cười cợt, nghiêng đầu nhìn gã: "Ấy chà, không ngờ mày thực sự tin tưởng tao cơ đấy?"

"Cây cột điện" kia cũng chẳng thèm liếc ông ta lấy một cái, chỉ hững hờ nói: "Đừng tới bắt quàng làm họ, hành vi của ông cũng chẳng thể hiện là đang giúp tôi mà hoàn toàn có khả năng là đang dẫn dụ tôi mà thôi!"

Ông chú nọ nhún vai tỏ vẻ không cho là đúng nhưng cũng chẳng nói câu gì thêm.

Đúng lúc này di động của mọi người lại đồng loạt kêu lên.

Hình ảnh "Ông chú lời thôi" đã xuất hiện ngay trên màn hình.

[Vòng 1 bắt đầu:(Màn 3)]

Màu sắc người chơi hiện tại: "Trắng".

Vui lòng lựa chọn màu sắc bạn muốn nói cho đối phương.

"Đen"

"Trắng"

Nếu chưa chọn đáp án sẽ bị xem như rút khỏi cuộc chơi.Bắt đầu tính thời gian: 04:00]

- - - - -

Nhân khoảng lặng nhìn điện thoại này, Trần Tiểu cúi thấp đầu xuống một góc độ mà người khác không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, rồi nhếch môi cười như kẻ mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chờ cho thoải mái đôi chút sau đó mới bấm chọn nút "đen".

Vậy thì vì sao Trần Tiểu lại chọn "đen" ư?

Bởi vì hắn... Ờm... Hắn chỉ bấm đại thôi nha.

Trong thời gian 4 phút dành để chọn lựa này, mọi người đều rất yên lặng. Do ở trong màn đầu tiên, "ông chú lời thôi" đã bị câu nói của "bà chị cơ bắp" kia phá hoại mất vẻ ngoài "âm hiểm". Tuy những người có mặt chẳng chú ý đến điểm này mấy, nhưng dù gì cũng không thể biết được những người khác nghĩ thế nào. Hơn nữa, điều cốt yếu là tất cả mọi người đều đang nghĩ: "Nếu như có thể nhân cơ hội này xử lý được một người, thế thì còn gì bằng"

Còn "ông chú lời thôi" thấy không khí trầm mặc xung quanh thì cũng đã biết trong lòng những người khác đang nghĩ gì rồi. Ông ta bèn cười cợt: "Ái chà... Xem ra nhân duyên của tao không tốt lắm nhỉ."

.....

Không một câu trả lời, ai cũng cố ý hay vô tình tránh né ánh mắt của lão.

"Được thôi, chẳng nào thì tao cũng đã biết sẽ thế này mà."- Ông chú nọ thờ ơ nói.

.....

.....

Nháy mắt, 4 phút nhanh chóng trôi qua, thời gian ông chú kia phải lựa chọn đáp án đã tới.

Trên di động của lão hiển thị:

"Màu đen": 4 người.

"Màu trắng": 1 người.

Ông ta cười khê, tựa như đã nhìn thấy kết quả mà mình muốn nhìn được.

Lão ngẩng đầu lên, nói với "Cây cột điện" ở kế bên: "Mày chọn màu gì?"

Cây cột điện không thèm để ý đến ông ta, khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

Ông chú nọ vẫn tiếp tục duy trì nụ cười, tỏ vẻ đã sớm nhìn thấu mọi việc: "Mày không nói tao cũng biết... Mày chọn màu đen, đúng chứ!"

Bởi vì "cây cột điện" đã quay đầu đi chỗ khác, cho nên không nhìn thấy được vẻ mặt của gã.

"Màn trước tao nói cho mày đáp án chính xác không phải là không có nguyên nhân đâu. Chẳng phải vì để giúp mày, mà là vì tao muốn cho mọi người nhìn thấy được..."- Ông "chú lòi thoi" vẫn tiếp tục tự biên tự diễn:

"Vốn dĩ con người là thế, trong thâm tâm luôn ẩn giấu sự ích kỷ, lại không dám biểu hiện ra ngoài. Cho nên người ta sẽ tìm một cá thể trong một tập thể, cho dù là kẻ ngốc cũng được, hay người xấu xí cũng thế, hoặc giả là bởi những nguyên nhân khác, điều này không quan trọng. Nói chung là kẻ đó sẽ bị cô lập, tức khắc biến thành cái đích cho mọi người đá kích. Có như thế thì mọi người mới có thể duy trì quan hệ nhìn như có vẻ rất thân thiết với những người khác, không bị ai nhòm ngó nữa. Cũng giống như mỗi một lớp học đều sẽ có một học sinh bị cô lập riêng, mọi người cùng ức hiếp nó, làm nhục nó, thậm chí là đánh nó nữa, ai cũng cảm thấy vốn dĩ nó phải bị đối đãi như vậy. Đồng thời, cũng không ai dám lại gần nó hay đồng tình với nó. Bởi nếu ai thân cận với nó thì đứa trẻ đó sẽ có nguy cơ bị cô lập theo."

Nói rồi, ánh mắt của ông ta dần trở nên buồn bã âm trầm.

Trần Tiểu xem hết màn diễn này, quả thực trong lòng đã không còn chịu nổi nữa, bắt đầu phỉ nhổ: "Này này, ông chú à, ông vừa nói vừa bày ra cái dáng vẻ đó là có ý gì? Rõ ràng có ý nói bản thân chính là đứa trẻ bị cô lập kia còn gì? Hơn nữa, làm gì mà phải lòi nguyên cả loài người vào trong câu nói kia chứ? Thuở thiếu thời của ông bị thâm đến chừng nào vậy? Ông xem mấy bộ phim hoạt hình thanh xuân vườn trường của nước nào đó nhiều quá nên lạm luôn rồi có phải không?"

Thế rồi, ông chú nọ dần dần thu lại vẻ mặt buồn bã mất hồn kia, sau đó mới nói tiếp: "Cho nên xác suất mày chọn màu chính xác rất nhỏ, mà 4 người kia cũng sẽ nghĩ như vậy. Thế nên kết quả 4: 1 này sẽ là hợp lý nhất! Tao chỉ cần chọn màu theo đa số thì chỉ ít cũng sẽ có tỉ lệ chính xác là 75% trở lên. Mà "màu trắng" còn lại kia chắc hẳn do có người đánh lừa phán đoán. Dù sao thì ai cũng không biết những người còn lại sẽ chọn cái gì."

Ông chú kia cứ ở đó lải nhải một mình đến hết, sau đó mới hơi nhếch khóe môi lên.

"Số đỏ thật. Nếu là tỉ lệ 3: 2 thì sẽ phải dựa vào vận may rồi!"

Cuối cùng, ông ta vô cùng tự tin ấn tay xuống chọn nút...

"Màu đen".

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Trò chơi Đen Trắng (4)

Ngón tay của "Ông chú lòi thoi" bấm vào nút "màu đen".

Tiếp đó, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên:

"Lựa chọn sai, rất tiếc bạn đã bị loại." Ông chú kia nhìn chăm chăm vào dòng thông báo đỏ chói của hệ thống, rồi chớp mắt mấy lần có vẻ không dám tin, cả khuôn mặt như bị táo bón.

"Chuyện gì thế này?"- Ông ta ngây ngốc hỏi.

"Bà chị cơ bắp" gần bên lạnh nhạt liếc xéo lão một cái, nói: "Xem ra cái lý luận về nhân tính cấp bậc tiểu học của ông anh cũng chẳng ra gì nha."

Ông chú lồi thối quay sang nhìn "Cây cột điện", vẫn có chút ngỡ ngàng.

"Mày chọn gì vậy?"- Lão ta hỏi.

"Cây cột điện" liếc nhìn ông chú nọ, mặt không cảm xúc: "Bất kể tôi chọn màu gì, bây giờ biết cũng đâu còn ý nghĩa gì. Ông... bị loại rồi."

Ông chú kia hốt hoảng nhìn gã, rồi lại nhìn sang những người xung quanh, cứ như đến giờ mới kịp phản ứng lại.

"Đúng vậy, ai mà ngờ người đầu tiên bị loại lại là tao!"- Ông ta bất đắc dĩ vắn về khuôn mặt mình, thở hắt ra: "Hầy... Đành vậy. Tao đi đây, chúc mấy người ở lại chơi vui vẻ."

Thế là ông ta đứng lên đi thẳng ra cửa.

Bỗng ông ta đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về phía mọi người, hậm hực nói:

"Coi chừng đó, vòng đầu tiên... Màu tao chọn là "trắng" đấy..."

Nói hết câu trên, ông ta mới thực sự xoay người bước ra ngoài.

Yên tĩnh.

Tất cả những người còn lại đều có chút đăm chiêu.

Sau khi "Ông chú lồi thối" trở thành đối tượng đầu tiên bị loại, những người còn trụ lại đều không nói gì nữa. Người thì quét ánh mắt thăm dò về người khác, người thì né tránh ánh mắt của người ta, nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Ông ấy nói thế là có ý gì? Trong màn đầu tiên, ông ta không hề nói dối ư? Vậy thì người không tuân thủ quy tắc vẫn còn đang ở đây cùng chúng ta sao?"- Mười ngón tay đan vào nhau của Vương Billy đang không ngừng ma sát, ánh mắt tràn đầy hoài nghi sẫm soi những người xung quanh.

"Bà chị cơ bắp" nhíu mày nói: "Chưa chắc, có thể là lão ta cố ý nói thế với chúng ta cũng nên."

Không rõ là do "Cây cột điện" vẫn chịu ảnh hưởng bởi lần bỏ phiếu của ông ta, hay là vì thực sự tin tưởng ông chú ấy, nói chung là gã ta trầm tư mất mấy giây, mãi sau mới nói: "Không đúng, ông ấy không cần thiết phải đặc biệt nói ra những lời ấy trước khi rời đi mà. Vốn dĩ làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì ngoài việc khiến cho chúng ta mắng chửi thêm vài câu sau lưng ông ta."

"Bà chị cơ bắp" lại tùy tiện dựa ra đằng sau: "Ai mà biết được? Cũng chẳng phải cậu không biết con người của lão ta. Có lần làm nhiệm vụ, lão ta còn mặt dày mày dạn mà đến xin xỏ tôi thuốc cầm máu dạng xịt đó."

Nói xong dường như nhớ tới điều gì, chị ta bèn liếc nhìn cậu mắt kính, rồi lại nhìn sang Trần Tiểu, đồng thời nhíu mày, ánh mắt dừng lại nơi vết thương chỗ khoe miệng của hán mất vài giây.

"Còn ... Hai người mới các cậu... tại sao này giờ một mực không nói gì vậy?"- Bà ta nghi hoặc hỏi: "Xấu hổ à?"

Cậu chàng mắt kính chậm rãi lấy tay ấn vào phần gọng giữa cặp kính, hơi đẩy nó lên một chút, tia sáng trắng phản xạ trên mắt kính khiến cho người ta không rõ được đôi mắt của cậu ta.

"Vấn đề này quả thật không tiện trả lời nha."- Giọng cậu ta rất ôn hòa, khóe môi còn treo một nụ cười ôn nhã thanh lịch: "Tuy rằng nói lời thật lòng thì sẽ khiến mọi người thấy thất lễ, nhưng mà chỉ vì lịch sự mà lừa dối các vị đây thì thật không nên chút nào, cho nên..."

Cậu chàng ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua cặp mắt kính có thể thấy được ánh mắt híp lại cười cợt của cậu ta.

Kèm theo đó là câu nói thành khẩn:

"Bởi vì tôi thấy các người quá ngu ngốc, chẳng cần phải nói chuyện với mấy người."

Nhất thời xung quanh lặng ngắt như tờ, bầu không khí gượng gạo đến dị thường.

"Ha Ha"

Một tràng cười tức khắc phá vỡ sự yên tĩnh vốn có. Vương Billy liếc nhìn gã mất kính, nói: "Trước tiên là đắc tội với tất cả mọi người ở đây, sau đó thì muốn xoay chuyển lại lựa chọn có phải không?"

Gã nọ bèn treo nụ cười trào phúng mà nói:

"Suy nghĩ thì hay đó, nhưng bây giờ đã chỉ còn lại 5 người, có nghĩa là chỉ còn 4 người bỏ phiếu. Vốn dĩ, mày căn bản không biết được ai đang lừa mình. Dù tỉ lệ có là 3: 1, không, dù kết quả là 4: 0 thì cũng chẳng nói lên được điều gì. Cho nên mày làm vậy, ngoại trừ việc làm cho người ta tức giận, thì chẳng giải quyết được vấn đề gì cả đâu."

Nghe xong, tên mất kính bèn cười khề, sau đó có thể là vì đang suy ngẫm, cũng có thể vì không muốn để ý đến gã kia, hoặc là do cảm thấy không nhất thiết phải nói gì cả, cho nên cậu ta không nói thêm một tiếng nào nữa.

Thế rồi tiếng chuông điện thoại nhanh chóng vang lên một lần nữa. Hình ảnh bán thân của cậu mất kính xuất hiện trên màn hình.

Mà màu sắc của cậu ta là...

"Màu đen".

Có điều, không như những người đã từng được chọn từ trước, lần này cậu chàng mất kính vẫn trầm mặc như cũ. Cậu ta chẳng nói gì mà chỉ khẽ nghiêng người, dùng ngón cái tay phải ấn vào huyết thái dương, chống đỡ đầu mình, đồng thời dùng ngón trỏ gõ nhẹ vào gọng kính của mình một cách chậm rãi và có tiết tấu.

"Cách"

"Cách"

"Cách"

Cậu ta cứ thế ngồi đó, không hoang mang, cũng không phấn khởi, tựa như dòng suy nghĩ đã bay xa tận chốn nào rồi vậy.

Mà thái độ như thế nhất thời cũng khiến cho những người khác mấy chú ý cho lắm.

4 phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, trên màn hình hiển thị của mọi người nhanh chóng cho ra kết quả lựa chọn.

.....

[Kết quả lựa chọn:Đen: 2

Trắng: 2

Vui lòng lựa chọn màu sắc của bạn: "Đen" - "Trắng"Thời gian: 01:00]

Wang Billy cười nhạt, nói: "Ha ha, thật không may, là kết quả tệ nhất rồi!"

Quả thật, khi trò chơi đã “run” được đến thời điểm này, sẽ xuất hiện tình trạng có khả năng kết quả lựa chọn là tỉ lệ 2: 2. Trong tình huống ấy, sẽ rất khó để suy luận ra được kết quả, chỉ có thể dựa vào việc đoán bừa, cơ hội ăn may là 50% mà thôi.

Chính vào lúc mọi người có vẻ vui sướng khi người gặp họa ấy, hành vi của cậu chàng mất kính kia khiến toàn thể những người có mặt đều ngẩn ra.

Bởi vì... cậu ta ấy vậy mà...

Ầy...

Không hề có bất cứ hành động nào.

Ồm, đúng vậy đấy! Cậu ta vẫn cứ ngồi đó tiếp tục gõ ngón tay lên gọng kính nghe "lách cách", bộ dạng không để tâm.

"Cây cột điện" khề nhiu may. Đương nhiên, gã cũng chẳng có ý muốn nhắc nhở cậu ta.

Mọi người đều rất yên tĩnh chờ đợi cậu ta đưa ra lựa chọn, hoặc đừng có làm gì cả, cứ ngồi đợi cho hết thời gian thôi.

30 giây đã trôi qua nhanh chóng.

Cậu mất kính kia bỗng sững lại, cứ như bên trong đầu cậu ta có một chiếc đồng hồ báo thức vừa reo lên, đánh thức cậu chàng ra khỏi những suy tư ngoài lề.

Sau khi trở lại bình thường, cậu ta vẫn chưa nhìn vào di động ngay, thậm chí không cả thèm đếm xia đến thời gian còn lại mà chỉ nói một cách khoan thai.

"Giờ thì có ai muốn nói cho tôi biết màu sắc của tôi là gì không?"

.....

Lời này vừa thốt ra...

Tất cả những người có mặt đều kinh ngạc nhìn gã. Thậm chí, Vương Billy còn hơi nhếch mép lên.

"Này! Đây chính là chiến lược của mày hả?" - Gã có chút không thể tin được: "Lẽ nào mày đang chờ người khác nói cho mày? Mà cho dù có nói thì mày cũng dám tin ư?"

Cậu mắt kính vẫn cười mỉm chi như cũ, song không hề để ý đến gã.

Vào đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

"Màu đen!"

Người nói... chính là Trần Tiểu.

Bởi vì hắn ngay gần kề cậu đeo mắt kính nọ, cho nên chỉ cần một cái xoay người là dễ dàng nhìn trực diện đối phương. Tiếp đó, hắn nhếch một nụ cười khiến cho ai nhìn vào cũng bị ảnh hưởng đến tâm trạng vốn có kia theo thói quen, cứ như cuối cùng cũng phát hiện ra thứ gì đó cực thú vị vậy.

"Đột trước tao vừa mới quen biết một... ờm... thằng cha cứ hề cười là híp cả mắt lại. Nói thật lòng là từ đó trở đi, tao rất ghét những kẻ luôn cất giấu ánh mắt kiểu này."

Hắn ngẩn cổ dò xét bên người cậu chàng đeo mắt kính.

"Tại sao lại cứ phải giấu giếm chứ. Nhìn đi, tao trước giờ đâu có làm như thế đâu!"

Nói rồi hắn dùng tay vạch mở hai vành mắt, đôi con ngươi to tròn nhìn chăm chăm tên đeo kính nọ.

"Tối đây, nhìn vào mắt tao này, bên trong là sự thành thật"

"Hay là bịp bợm? Hi hi hi hi hi."

Nói rồi, hắn còn cười mấy tiếng hi hi như kẻ tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trò chơi Đen Trắng (5)

Nói thật lòng thì một loạt các động tác nhếch môi, vạch mí mắt rồi lại cười hi hi này của Trần Tiểu chả có tí đáng thương thức gì cả. Mấy người xung quanh thậm chí còn bĩu môi vì cảm giác ghê tởm nữa. Thế nhưng trong con mắt của bọn họ, hành vi này của Trần Tiểu coi như là biện pháp hay để đánh lừa dư luận.

Vào đúng lúc này, "Bà chị cơ bắp" cũng lên tiếng.

"Ha ha... Cậu ta lừa mày đấy! Thật ra mày màu trắng cơ. Ờ... có điều tao cũng có thể là đang nói dối nhá... Cho nên giờ mày sẽ chọn thế nào đây?"

Thái độ cười cười cợt cợt của bà ta như muốn nói: "Ngon thì chọn đi, xem mày chọn kiểu gì."

Vậy mà giờ phút này, cậu chàng đeo mắt kính không hề tỏ ra do dự chút nào, gần như không chờ cho "chị cơ bắp" nói xong đã trực tiếp bấm ngay vào màn hình di động.

Thế là hệ thống vang lên âm báo ngay.

Hệ thống hiển thị: "*Chúc mừng bạn, lựa chọn chính xác!*"

Tất cả mọi người đều nhúu chặt mày, tỏ vẻ hơi thất vọng. Hơn nữa bọn họ cũng nảy sinh sự nghi ngờ đối với lựa chọn gần như không hề do dự vừa rồi của cậu ta, cảm giác được dường như cậu ta chắc chắn đến 100% việc bản thân sẽ chọn đúng vậy.

"Vậy mà cũng mò trúng được ha!"- Vương Billy nhỏ giọng lầm bầm.

"Hi hi hi hi..."

Lúc này, Trần Tiểu lại phấn khởi hẳn lên, vui vẻ ngoắc mắt kính chăm chăm.

Còn cậu chàng nọ lại nở nụ cười ôn hòa nho nhã, dùng ngón tay cái chống vào huyệt thái dương của bản thân, một lần nữa thả trôi dòng suy tư đến tận phương trời nào luôn rồi, làm cứ như ván cờ lần này chẳng hề liên quan gì tới cậu ta nữa vậy.

Ồ, phải rồi.

Lựa chọn của cậu ta là "màu đen".

Y như đáp án mà Trần Tiểu đã nói cho cậu ta từ trước.

.....

.....

Kế tiếp là đến lượt của Trần Tiểu.

Trên thực tế, do là người chơi thứ hai từ dưới lên nên hẳn đã thu vào tầm mắt một loạt những thói quen, động tác, ăn mặc, giọng điệu khi nói chuyện của tất cả mọi người. Tuy có những thứ là cố tình bày ra để lừa gạt người ta, song có những đặc điểm thì không thể lừa người được. Ví như chất giọng khàn khàn do ép cuống họng của "Ông chủ lời thề" là do thói quen hay gào thét thường ngày tạo nên. Lại ví như "Cây cột điện" có đồng tử bên mắt phải rõ ràng lớn ra hơn bên mắt trái, tình trạng này chỉ có thể là biểu hiện của một tay súng bắn tỉa phải ngắm bắn qua ống kính phóng đại mỗi ngày mới có. Hoặc giả như ánh mắt ranh mãnh và mấy động tác nhỏ nhặt như đan xen mười ngón tay vào nhau của Vương Billy hay dáng vẻ, thần thái như một nữ hán tử, có ý ngời bất chân của "Chị cơ bắp" nữa.

Người thì nóng nảy bộp chộp, người thì lạnh lùng yên tĩnh, điều này không chỉ là vấn đề thông minh hay không, mà là trạng thái được hình thành suốt một thời gian dài của một người trong cuộc sống.

Ngồi tại chiếc bàn tròn này, người ta có thể nguy trang thành dáng vẻ tùy tiện cầu thả, cũng có thể đặc biệt cố tình đón ý nói đùa theo động tác của người khác, song vẫn có vô số những vết tích vốn ngấm sâu trong cơ thể mỗi người qua cả chặng đường đời dài dằng dặc thì không thể giấu giếm đi hoàn toàn được. Những vết tích này trong con mắt của Trần Tiểu tựa như những nét vẽ bằng loại bút dạ huỳnh quang càng lộ rõ thêm những phần trọng điểm.

Cho nên Trần Tiểu biết được lối suy nghĩ của mọi người, biết được ai đang nói dối.

.....

Thế nhưng mặc dù là vậy, hẳn vẫn không cách gì đảm bảo được bản thân sẽ giành chiến thắng.

Hắn biết rõ trò chơi này càng về cuối thì người sẽ càng ít đi, độ khó cũng càng nhiều thêm, nếu chỉ dùng lý trí để phán đoán lòng người thì rõ là việc làm không đáng tin chút nào. Có thể đoán trúng một lần, hai lần, nhưng không thể cứ mãi đúng hoài được. Mỗi người đều có khả năng so đo tính toán, đến cuối cùng có thể sẽ đưa ra lựa chọn mơ hồ, cứ như bản thân hắn lúc này vậy.

Cho nên, hẳn hẳn cảm thấy không còn gì thú vị nữa, cũng không muốn nói gì hết, chỉ nhìn ngắm dáng vẻ ngơ ngác của những người xung quanh để tìm niềm vui mà thôi.

Bởi vì hắn biết nếu cứ thế này mãi thì đến cuối trò chơi sẽ chỉ có một kết cục vô vị là dựa vào "may mắn" để giành chiến thắng.

"Ừ... Vô vị..."

Thâm tâm hẳn đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

...

Mãi đến khi xuất hiện hành vi vừa rồi của "cậu kính cận".

Tuy rằng kỳ thực cậu ta chẳng làm gì cả, thế nhưng điều đó lại khiến cho trò chơi này trở nên thú vị trở lại, bởi vì... Cậu ta đã làm điều mà Trần Tiểu định làm ở vòng tiếp theo.

Mà điều này chứng tỏ rằng gã ta cũng biết được... cách chơi đích thực của "trò chơi đen trắng" này.

Thế cho nên vào lúc đó, Trần Tiểu đã phấn khởi lên hẳn, vui vẻ cười hi ha. Hắn đã phát hiện ra một việc càng thú vị hơn cả việc giành được trang bị cấp C nữa.

"Mày đang mời chào tao tham gia vào trò chơi của mày, đúng chứ?"

Giờ phút này, Trần Tiểu cứ thế nhìn chăm chăm cậu chàng mắt kính. Tuy mọi người đều rất ghét bỏ biểu tình này, nhưng hắn cũng đâu thêm để ý.

"Kẻ thích cười híp mắt, quả nhiên đều khiến cho người ta không thích nổi."- Trần Tiểu nghĩ vậy, đồng thời lại cười tiếp.

"Nếu mày đã đặt cược rồi, vậy thì tao cũng cược theo cho vui, không thì chẳng còn gì thú vị nữa cả."

.....

.....

"Ting" một tiếng.

Trên di động của những người khác đều hiển thị chân dung của Trần Tiểu, sau đó mọi người đều nhú mày, hiển nhiên là đều đánh giá không cao lắm về tấm chân dung này.

Kể đó bọn họ ngẩng đầu lên, ngó qua nhìn lại, hy vọng có thể nhìn ra điều gì đó từ ánh mắt của nhau, sau đó thì lại nhìn sang Trần Tiểu.

Còn Trần Tiểu thì sao?

Hắn đang vênh cao cằm bắt chéo, dựa người vào ghế: "Mấy người có muốn nghe tôi hát một bài không?"

Cả khuôn mặt hắn hưng phấn hẳn lên.

"Chị cơ bắp" khẽ nhú mày: "Cái gì chứ? Hát làm cái quái gì? Bây giờ đang là lượt chơi của mày đấy, mày không muốn nói gì à?"

"Gã cột điện" cũng một bộ nghi vấn đầy mặt mà ngó nhìn Trần Tiểu.

"Làm sao vậy? Người mới toàn là những kẻ kỳ quặc, đám người thuộc bộ phận nhân sự rồi cuộc có đang làm việc đảng hoàng không vậy?"- Vương Billy nói.

Còn về phần Trần Tiểu, hắn căn bản chẳng thêm để ý đến bọn họ, vui vẻ hi ha, bắt đầu cất tiếng hát.

.....

"Papa cầm dao lên, cười ha ha với ta, cái đầu của mama, lăn lông lốc xuống nhà, wow wow, wow wow, lột da của ta, làm ra búp bê..."

.....

Mọi người ngó đáng về tự ngâm nga tự ca hát, còn lắc lư mấy cái theo nhịp của Trần Tiểu như thế thì đều tỏ vẻ nhức nhối không chịu được.

"Này, mày tỏ vẻ căng thẳng một chút xú không được à! Mà mày học được bài hát này ở đâu vậy? Còn nữa, lời bài hát thế mà mày còn hát một cách happy như vậy được hả!!"- Vương Billy lải nhải một hồi. Theo lý mà nói khi thấy biểu hiện kỳ quặc này của Trần Tiểu, đáng ra gã nên yên lặng chờ đợi cho đến khi hắn hao tổn hết thời gian mới đứng. Cơ mà không hiểu tại sao gã không nhận được mà phải chửi đồng lên vài câu.

Lúc này, phần hiển thị thời gian trên di động của mọi người đều vang lên tiếng nhắc nhở:

"Thời gian còn lại: 5, 4, 3,..."

Mọi người giật mình, vội vàng cúi đầu xuống bấm lựa chọn.

"Phù... Nguy hiểm quá, thằng nhóc này hát hò kỳ dị quá làm nhất thời không chú ý tới, tí nữa là lỡ giờ rồi."

Mọi người đều âm thầm vuốt mồ hôi hột.

Mà tiếp sau đó, trên di động của Trần Tiểu cũng xuất hiện ngay phần kết quả lựa chọn.

.....

[Về kết quả lựa chọn màu sắc của bạn:

"Đen": 3 phiếu

"Trắng": 1 phiếu

.....

Vui lòng lựa chọn màu sắc của bạn là: "đen" - "trắng"

Thời gian: 01:00]

.....

Lúc này, cuối cùng thì Trần Tiểu cũng hát xong bài hát đồng dao mà từ ca từ cho đến âm luật đều vô cùng quý dị.

Những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nếu bản thân cứ mãi chìm đắm trong giọng ca của hắn, có khả năng chỉ số nào đó của bản thân sẽ bị down xuống mất.

"Chọn nhanh lên, người mới!"- Vương Billy nôn nóng nói với hắn. Gã ta chỉ mong sao cho thằng nhóc bệnh thần kinh này nhanh chóng bị loại khỏi cuộc chơi.

Còn Trần Tiểu thì đang liếc nhìn di động, sau đó cười hi hi mà hỏi "cậu mất kính"

.....

Nói tao nghe xem!

Màu sắc của tao....

Là gì?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trò chơi Đen Trắng (6)

Anh chàng đeo kính cận vẫn tiếp tục duy trì tư thế của riêng mình, chỉ là ngón tay trở đang gõ vào gọng kính lập tức khựng lại.

Gã ta xoay đầu qua, "ngó" Trần Tiểu một cái.

Tuy gã vẫn híp mắt như cũ, song Trần Tiểu lại cảm nhận được một ánh mắt lạnh lạnh rơi trên người mình, cứ như bản thân đang đứng ngay dưới ánh mặt trời âm áp, bỗng có một giọt nước lạnh lẽo đến thấu xương rơi rớt lên cơ thể.

Từ đầu tới giờ, đây là "cái nhìn chăm chú" đầu tiên của "anh chàng mất kính" đối với một người, đến như lúc này Trần Tiểu trở chứng phát bệnh thần kinh mà gã cũng không thèm ngó lấy một cái nữa.

"Tao sẽ lừa mày đấy!"- Gã mất kính nhàn nhạt nói.

Trần Tiểu nhếch khóe môi, gật đầu nói đúng một chữ:

"Được!"

Khóe môi gã mất kính khẽ giương lên. Nếu như nói về ôn hòa nho nhã của gã lúc trước chỉ là về bề ngoài, vậy thì giờ đây gã đã thực sự nở một nụ cười.

"Màu đen". Cậu ta nói xong lại cúi đầu xuống, bắt đầu gõ vào gọng kính theo thói quen.

Vốn dĩ gã ta luôn nghĩ dù với bất kỳ sự việc gì, bao gồm cả lần chơi "Elite game" này cũng không thể nào khiến gã phân tâm.

Mà lúc này, thời gian tính đến lượt Trần Tiểu lựa chọn màu sắc vẫn còn 40 giây.

Vậy mà hắn ta chẳng cần nghĩ ngợi gì, thậm chí không dành thời gian cho những người khác nói thêm lời nào mà trực tiếp bấm chọn ngay.

Hắn chọn vào mục "Màu trắng".

[Hệ thống hiển thị: Chúc mừng bạn, lựa chọn chính xác.]

Cả đám người đều lấy làm kinh ngạc.

"Này, thằng nhóc này đoán mò phải không, làm sao mà nó có thể lựa chọn một cách tự tin như vậy chứ?"- Vương Billy hô lên.

"Cây cột điện" cũng không hiểu ra sao, cứ chớp mắt mấy lần: "Ày... Chắc là do chúng ta không hiểu được thế giới của những kẻ tâm thần."

"Bà chị cơ bắp" cũng bừa bộn một cách khinh thường. Trong mắt bà ta, dù là gã mất kính hay Trần Tiểu đều là những con hàng chơi không có chiến thuật, điều này chẳng khác gì là chơi đoán mò. Cho nên hai kẻ liên tiếp gặp vận may này mới không bị loại ra khỏi trò chơi. Chính vì điểm này mà bà ta có hơi khó chịu.

Bỏ bớt mấy lời nói nhảm ở đây.

Lúc này, đã tới phiên hình ảnh chân dung của Vương Billy hiển thị trên màn hình.

Mà màu sắc của gã là "màu đen".

Bởi "phương án hòa bình" của bà chị thô kệch kia đã bị phá hoại bởi ông chú lồi thối ngay từ màn thứ hai, cho nên hiện giờ đã không còn ai tin tưởng vào lời nói của người khác nữa.

Vương Billy nhìn quanh mấy người còn lại một lượt, cuối cùng dừng ánh mắt trên người "chị cơ bắp".

Gã nói với chị ta:

"Giờ chị đang rất buồn phiền, đúng chứ."

"Chị cơ bắp" khinh khỉnh bắn ánh mắt về phía gã, tỏ vẻ: "Biết rồi còn hỏi!"

Hiện giờ, trong những người có mặt tại đương trường, bà chị này đích thực là người nào nể nhất. Bởi vì thời gian cho mỗi lần lựa chọn là 5 phút, có nghĩa là, sau khi hết lượt của Vương Billy thì sẽ tới lượt thứ hai của chị ta. Dù chị ta có đoán đúng đi chăng nữa thì cũng sẽ phải đối mặt với lần lựa chọn thứ ba. Điều này khiến chị ta có nhiều khả năng bị loại hơn so với những người khác.

Mười ngón tay của Vương Billy đan vào nhau, ánh mắt giao hoạt liếc nhìn bà chị nọ rồi lại nhìn "cây cột điện".

"Vậy thì chúng ta hãy đổi cách chơi cho game này đi."

Gã khẽ mở hé hai tay, ánh mắt lại quét qua từng người có mặt.

"Cây cột điện" nhướn mắt ngó gã ta, tựa như đã biết gã sẽ nói điều gì.

Vương Billy giờ bốn ngón tay rồi nói:

"Tao dám bảo đảm 100% cho bốn người đều có phần quà!"

"Nói nghe thử xem!"- Bà chị cơ bắp nhàn nhạt nói. Thế nhưng biểu hiện của chị ta thì rõ là đã biết gã này sẽ nói gì.

Vương Billy đan ngón tay vào nhau, hơi khẽ ma sát lòng bàn tay: "Kỳ thực trò chơi này không phải là một loại game lừa gạt lẫn nhau, mà là để chúng ta lựa chọn ra đội chơi của mình! Chỉ cần bốn người chúng ta đều đứng cùng một phe, vậy thì cả tất cả đều sẽ thắng tuyệt đối!"

Mọi người ở đây đều không phải kẻ ngốc, mấy thứ này bọn họ đã sớm nghĩ tới rồi. Bởi vì nếu 4 người đều cùng chung một đội, bất luận thế nào, chỉ cần lựa chọn vào hạng mục mà đa số mọi người đều chọn thì nhất định sẽ chính xác.

Có điều tại sao lại không nói ra sớm chứ?

Bởi vì ai cũng đang chờ có 1 người bị loại khỏi cuộc chơi, dù là ai cũng được.

Nếu số lượng người chơi là 6 người mà có 4 người ở cùng một đội thì sẽ xuất hiện tình huống có tỉ lệ chọn lựa là 3:2. Lúc ấy, chỉ cần có 1 người nào đó muốn gỡ qua việc chọn sai đáp án, thế thì có thể loại bỏ được đồng đội của mình ngay lập tức, và thế là cả một đội sẽ sụp đổ. Nhưng khi còn 5 người thì sẽ không như vậy, bởi ai cũng không muốn phá hủy đội ngũ. Vì nếu hủy hoại đội ngũ rồi thì sẽ không còn khả năng có thể lập tổ đội lại nữa.

Thế cho nên mọi người đều vô tình hay cố ý loại bỏ bớt ông chú lồi thối kia ngay từ vòng đầu tiên. Nhưng 2 người ngay sau ông chú lồi thối có vẻ cũng không muốn nói ra lời đề nghị này.

Thật ra trong con mắt mọi người ở đây, hai kẻ này đoán chừng căn bản không hề nghĩ tới.

Vì vậy mới tới phiên Vương Billy nói ra câu này.

"Tao gia nhập"- Cây cột điện không cần suy nghĩ nhiều đã trực tiếp giơ tay tán đồng. Trên thực tế, gã luôn chờ đợi giờ phút này,

Bà chị cơ bắp nhún nhún vai, chị ta biết dù cho bản thân có không tỏ thái độ thì những người khác cũng sẽ mời mình gia nhập.

Giống như những gì Vương Billy đã nói, bản thân chị ta là người sắp phải đối mặt với vòng thứ ba, cho nên bất luận thế nào cũng sẽ không dám gỡ trò.

Quả nhiên, Vương Billy cười cợt nhìn chị ta: "Chấp nhận đi, đâu cần giả bộ làm gì nữa, trò chơi này đã kết thúc rồi."

Bà chị cơ bắp nhàn nhật "ừm" một tiếng, tỏ vẻ quả đúng như thế.

Vậy thì tại sao sau khi Vương Billy nói ra đề nghị kia, gã ta không sợ những người khác liên thủ đá mình out khỏi game chứ?

Nguyên nhân ở đây thực ra rất đơn giản, mọi người đều đã có người được chọn tốt nhất của mình.

Chính là Trần Tiểu!!

Bởi vì thằng nhóc này... quả thực khiến cho người ta không thể yên tâm cho được. Ai mà biết liệu hắn có thể bị động kinh mà chọn bừa, khiến cho cả trận game bị phá hủy hay không? Còn cái gã đeo mắt kính kia, tuy rằng vẫn một mực không chịu nói gì, song hình như từ đầu tới cuối gã đều không hề có hành vi gây rối nào cả.

.....

.....

Vậy nên đề nghị "4 người tất thắng" này đã được thành lập rồi.

"Vương Billy", "Bà chị cơ bắp", "Cây cột điện" và "Cậu bốn mắt" đều thuận lý thành chương được kéo vào chung một đội.

Còn riêng Trần Tiểu thì bị cô lập ở bên ngoài, trở thành một kẻ chỉ có thể dựa vào vận may để sống sót.

Chỉ có điều... khiến cho mọi người phải kinh ngạc chính là... có vẻ như hắn hoàn toàn không quá để ý đến kết cục của bản thân, còn vênh cái chân bắt chéo lên, còn nhỏ giọng lẩm bẩm một bài hát thiếu nhi chẳng rõ học từ đâu ra nữa.

Rất nhanh, thời gian gã Vương Billy phải lựa chọn màu sắc đã tới rồi.

"Vậy thì... Đến lượt tôi rồi! Hãy để 4 người chúng ta chơi cho xong trò chơi vô vị này đi!"- Vương Billy nói rồi nhìn vào di động của bản thân.

Kết quả lựa chọn được hiển thị là:

"Đen": 4 người.

"Trắng": 0 người.

.....

Vương Billy cười một cái, nhìn sang Trần Tiểu: "Sao rồi, đến cả giây giũa cũng không có hứng rồi ư?"

Tiếp theo đó, gã bấm vào lựa chọn.

[Hệ thống hiển thị: Chúc mừng bạn, lựa chọn chính xác.]

Vương Billy giương khoe môi, tỏ điệu bộ ta đắc thắng, tựa như đã nắm được chiến thắng trong lòng bàn tay vậy.

Trần Tiểu chẳng thèm để ý đến gã, dáng vẻ không cần quan tâm, bởi vì hắn cũng chỉ tùy tiện bấm chọn một đáp án mà thôi. Thậm chí đến cả màu sắc chính xác của gã Vương Billy nọ là gì hắn cũng chưa nhìn qua.

Tâm tư của hắn không đặt tại mấy phương án này. Dù cho có là phương án "4 người tất thắng" hay vấn đề bản thân bị cô lập bên ngoài cũng thế, đối với hắn mà nói đều không quan trọng.

Trong con mắt hắn lúc này, điều khiến hắn mãi chú ý thì chỉ có một mình "cậu bốn mắt" kia mà thôi.

Cho nên hắn đang chờ đợi vòng hai bắt đầu.

Khi ấy mới thực sự có đáng đáp đích thực của trò chơi này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Gã Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.